Vidvan Mano Ranjani Series No. I.

BHOJA CHARITRAM

AN ORIGINAL HISTORICAL DRAMA IN TAMIL

BY

T. S. NARAYANA SASTRY, B.A., B.L.
High Court Vakil.

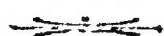
SECOND EDITION.

ILLUSTRATED WITH SIXTEEN FULL-PAGE
PHOTO ENGRAVINGS.

MADRAS:
PRINTED BY THOMPSON & CO.,
AT THE "MINERVA" PRESS, 33, BROADWAY.
1907.

LIST OF ILLUSTRATIONS.

PREFACE.

The drama herewith presented to the public was first brought out in 1900, as the first of a series published under the auspices of the Vidvan Mano Ranjanî, a partly Dramatic and partly Literary Institution, established among other things for the purpose of encouraging literary compositions reflecting Indian thought and culture. Since then six other works written by the members of the Ranjanî have been published under the same series, and I have no doubt they have been heartily welcomed and widely read by the public.

This drama was thrice put on boards by the members of the Vidvan Mano Ranjanî after it was published. The way in which the public welcomed the drama and appreciated these performances, the favourable opinions I received from many Tamil scholars and from the Press in general, and the comparatively short period within which all the copies of the first edition have been sold away, have emboldened me to bring out a second edition of the work. I am very thankful to the public in general and to Tamil readers in particular for their kind patronage of this, my maiden attempt in Tamil.

In the present edition, the work has been considerably enlarged, owing to the mass of new materials which I have come by since the first publication of the work. The hero of this play is no other than Bhoja or Bhojadeva of Dhârâ, Paramâra of Mâlava, son and

successor of Sindhurâjadeva. He was one of the greatest rulers of India, celebrated alike as a scholar and a noble patron of letters and the reputed author of Sarasvatî-Kanṭhâbharaṇa, Râjamârtâṇḍa, Râjamṛigânkakaraṇa, Samarânganâ, S'ṛingâramanjarîkathâ, Ramâyaṇachampû and various other works. Naturally, therefore, there grew up a by no means insignificant literature around him. I have come across five very important ancient historical works bearing on the life of Bhoja. In the light of these ancient authorities I was obliged to change several passages and even names of the *Dramatis Personāe*, making the main incidents of the drama correspond as far as possible to the actual facts of Bhoja's history.

The first and the most important of these works is a Mahâkâvya known as Navasâhasânka Charita celebrating the life of Sindhurâja or Sindhula, the father of Bhoja. It is a beautiful historical poem composed in 18 cantos by a poet called Parimala Kâlidâsa whose family name was Padmagupta. The colophon at the end of every canto describes him as the son of Mṛigânkadatta. It is, however, clear that this Kâlidâsa was quite different from and lived long after the time of the author of S'âkuntala and various other dramas and poems, since the latter is expressly named and described (1) as one of the greatest of ancient poets by the former. Parimala Kâlidâsa was a great friend and contemporary of Bhoja, and is no doubt the Kâlidâsa who is said to have adorned the court of Bhoja in the semi-historical work known as Bhoja Prabandham. It is also clear from this work (2) that the father of Bhoja was also known as VIKRAMÂDITYA, NAVASÂHASÂNKA, and KUMÂRANÂRAYAṆA, (3) that he belonged to the Paramâra dynasty of kings, (4) that his capital was Dhârâ, the

(1) Navasâhasânka Charita. I. 5 ; and II. 93. (2) *Ibid.* I. 58-59. (3) *Ibid.* I. 77. (4) *Ibid.* I. 90.

ancient seat of Rule of the Paramâra kings of Mâlava and even now an important city in Central India, ([5]) that his father was Sîyakadeva, ([6]) that his elder brother was Vâkpatirâjadeva, and ([7]) that his queen was S'as'iprabhâ, the daughter of S'ankhapâla, one of the Nâga Princes.

The second work is a historical play known as Pârijâtamanjarî or Vijayas'rî, a Nâṭiká in four acts recently published by Dr. Hultzsh. It is said to have been discovered among the literary inscriptions found at Bhoja-S'âlâ in Dhârâ, where ([8]) it had been engraved on a pair of blank slabs by the artist Râmadeva. It has many references to Bhoja and his exploits, being itself an historical drama ([9]) celebrating the life of Arjuna Bhoja or Arjunavarmadeva, a descendant of the Emperor Bhojadeva and like him a patron of poets and the reputed author of Rasikasañjîvinî, a commentary on the Amaru-S'ataka. The drama is said to have been written by Madana, Arjunavarman's own preceptor (*Rājaguru*), and a descendant of Gangâdhara, whose family hailed from Gauḍa (Bengal). The poet represents Arjunavarman ([10]) as equal to his ancestor Bhoja nay as his incarnation. Bhojadeva himself is compared to ([11]) God Krishna and to the epic hero Arjuna and is said to have had his desires speedily fulfilled at the festive defeat of Gângeya in *Rādha* (a kind of attitude in a duel.) It is probable that the Gângeya herein referred to is identical with Paulakes'î the king of the Andhras, who is mentioned in my play

(5) *Ibid.* VIII. 77. (6) *Ibid.* I. 7-8. (7) *Ibid.* V. 21-22, and XVIII. (8) Parijâtamanjarí. II. 76. (9) *Ibid.* Prologue. (10) *Ibid.* II. (11) *Ibid.* I. 3.

as having been killed in a duel by Bhoja ; for the Gaṅga kingdom forming part of the Kalingas was included in the Āndhra kingdom. The drama mentions a few localities within and near the city of Dhârâ, and the scene of the second act is a pleasure garden on the Dhârâ-giri, a hill near the city.

The next work of importance is Vikramâṅkadeva Charita, a Mahâkâvya in 18 cantos composed by Bilhaṇa, celebrating the life of the Châlukya king Vikramâditya-Tṛibhuvanamalla of Kalyân. In canto I, verses 91 to 97, Bilhaṇa speaks of Bhoja of Dhârâ, as his contemporary whom he did not visit. From this work it is clear [12] that Bhoja was alive in 1065 A.D. and that he probably died in 1070 A.D., when this Mahâkâvya is said to have been commenced by Bilhaṇa.

---

(12) The date of Bhoja is unfortunately not yet satisfactorily ascertained. Lassen places his reign between 997—1053 A.D. (J. A. III, 841). Duff places his reign between 1010-1055. A.D. (The Chronology of India, p.300). The only certain dates in his reign are 1022 A. D. on which date he issued a Dânapatram in favour of Govinda Pandita's son, and 1013 A.D. in which his Râjamrigânka karaṇa is dated. My reasons for placing him later between 1011 and 1070 A.D. (*vide* Genealogy given in Appendix II) is that after Sindhula's death, the kingdom was ruled by Munja, the uncle of Bhoja as his Regent for 14 years, that Bilhaṇa states that during Bhoja's reign Somes'vara I (1010-1069) took Dhârâ by storm, that Kalhaṇa who wrote Râjataranginî in 1062 A.D. speaks of Bhoja and Kshitirâja as the only two friends of poets, and that Kaliyugarâja-vṛittânta and Arjunavarman's Dânapatram mention I's'a Bhoja otherwise called Udayâditya as the son and successor of Bhoja, and I'sa Bhoja is said to have ascended the throne in 1070 A.D. Further in Bhoja Prabandha, Bhoja is said to have ruled the earth for 55 years, 7 months and 3 days, which would make 1014-1070 as the very probable date of his reign.

The next book of importance is Kaliyugarâjavṛittânta, forming portion of the Bhavishyottara Purâna and is still only in manuscripts. I obtained a copy of it from the Government Oriental Manuscript Library, Madras, and I find it a very useful work as throwing light on some of the dark points of ancient Indian history. No less than seven chapters in this work are devoted to a chronicle of the kings of the Paramâra dynasty. One chapter (Adhyâya VIII) is devoted to the description of the life of Bhoja's father whom it calls also under the name of Vîra Rudra. Three Chapters (Adhyâyas IX to XI) are given to an account of the life of Munja and of his villainous plot against the life of Prince Bhoja. The character of Munja as delineated in this work ([13]) exactly corresponds to that sketched in the drama; but one thing that is somewhat curious in this work is that it makes Munja an illegitimate brother of Bhoja, and not Bhoja's paternal uncle. Two chapters (Adhyâyas XII

Compare the following description of Munja as given in Kaliyuga rāja-Vṛittânta: —

(13) ஶ்ரூணுய்வம் ஶ்ரோதோ மே ஸஞ்ஜய
ஜந்ம முஞ்ஜஸ்ய பௌர்விகம்।
ஸ புரா ஸில்ல ஏகோஹஶ்ந்
விந்த்யமௌளௌ யநர்யரஃ॥
ஸ பூர்வஜந்மவத் க்ருஶ்ரோபா
விஶ்யஃ காமஶாைஸ் ஸஶா ।
ஸஹராமாம்ஸாஶநோ மத்தோ
வாரஸ்த்ரீஸங்கலாலஸஃ॥
ஸ்த்ரீரத்நம் ரத்நஜாதஞ்ச
ஶிஷ்டாசாரைர் ஹரந் யராம்।
ஶூஶயாயாம் ரதோ நித்யம்
ஆர்யாசாராந் பரித்யஜந் ॥

and XIII) are devoted to a vivid description of the life and exploits of Bhoja and of his companion Kâlidâsa. Lastly one more chapter (Adhyâya XIV) is devoted to a passing description of the successors of Bhoja upto Arjuna Bhoja, with whom the account of the family of Bhoja comes to an end. The very fact that the successors of Bhoja were all called after his name shows, beyond all doubt, that Bhoja must have been considered by all as the most illustrious of the line.

Lastly, I have to make mention of the Prâchîna-Lekha-Mâlâ. It consists of a collection of ancient historical records published by Tukâram Jâvâji in the Kâvya Mâlâ series. The first part contains among other records three important Dânapatrams issued respectively by Vâkpatirâjadeva, Bhojadeva, and Arjunavarmadeva. Vâkpatirâja's Dânapatram is dated 14th Bhâdrapada Sudi 1031, corresponding to 975 A.D. Although he is described by the editors of this work, in the heading which they have given, as Bhoja's paternal grandfather, there is nothing in the Dânapatram itself to

---

அஜைஷீர் ³யூதைஸ்ச கி³தைவர்
வ்ருத்தோ நர்த்தகஸாயனை: |
அந்யாயேந ஸ²ஹாஸமாத்யாந்
வந்யவ்ருத்தீ நயாகரோத் ||
ஸ த்ராணே பாநஸாலாஸு
ஓ²ரே ரோ²நங் வ்யயாத் |
காமிநீமாநநீயோ ஸூத்
வ்யாவ்பரவத் வ்யம்ரகர்மக்ருத் ||
தம் ப்ரஜா நாங்வமோ²ந்த
ஜ்யேஷ்ட²ஸூநுர்யஸோஹரம் |

support that contention, except that he was the predecessor of Sindhurâja. In this deed we have the names of all the predecessors of Vâkpatirâjadeva beginning from Krishnarâjadeva, the founder of the Paramâra dynasty. Bhojadeva's Dânapatram is issued from Dhârâ and is dated 14th Chaitra Sudi 1078 corresponding to 1022 A.D. The omission of Munja in this Dânapatram as one of the predecessors of Bhoja clearly shows that Munja must have ruled Dhârâ after Sindhula only as the Regent of Bhoja himself. Arjunavarmadeva's Dânapatram is dated Wednesday the 15th Bhâdrapada Sudi 1272, corresponding to 1216 A.D. and was composed, we read in the deed itself, by Madana, the king's preceptor. It mentions the names of all his predecessors from Bhojadeva. These Dânapatrams are of very great help in fixing the date of Bhoja as well as in sketching a correct genealogy of his family. To give an idea of these Dânapâtrams to my readers, I have introduced a fictitious S'âsanapatram in the body of the play on the model of these ancient Dânapatrams

ப்ரார்த்யந்த்யஸ்ய நாஶஞ்ச
முஞ்ஜம் ஸங்க்ஷீய தாமிதி ॥
விவ்ஸேநஶஞ்ச மஹேஶஞ்ச
ஹரிம் நமரவாஸிநஃ ।
நதீபர்வத மாஸேஶஃ
விப்ரா தேஶாந்தரம் யயுஃ ‖
ஹாஹாகாரோ திவாராத்ரம்
அஹூத் தஸ்மிந் ப்ரஶாஸதி ।
சாராந் நியோஜயாமாஸ
பௌரசோராபஹாரணே ‖

as having been issued by Munja containing Bhoja's death-warrant, and I have also given a true translation thereof in Appendix I.

A special feature of this edition is the introduction of illustrations in the body of the book. These illustrations, however, have been prepared on a plan which may claim artistic and dramatic effect, as well as originality and novelty. Of these illustrations, which cost me a good deal of money and time, I have tried my best to make each represent not only the various characters in their particular attitudes and moods as are required by the drama, but also the very scenes themselves in which these characters moved and acted. I thought it desirable to use two kinds of illustrations, the one being actual photos, and the other printed from half-tone blocks prepared from these photos. As the former costs a good deal of money, copies of this book with actual photographic illustrations printed on superior paper will be supplied on payment of an extra-price of Rs. 2-0-0, which is the bare cost of the 16 pictures used in this book.

மாரணே ஸூ²ட இ³யாநாம்
அஸஹ்யைஃ ப்ராணிஸஂங் தி⁴ரி ।
நக்தஞ்சர இவ வ்யக்தம்
அவிபாணிர் நு³பாயமஃ ।
உச்சைஹ்ருத் த²ரா ஜாதோ
மஹதாம் பாபசேதநஃ ।
ஸத்ரோம் ஹிம்ஸகோ வ்ராத்யோ
மாஂஸாஶீசாத்தி நிர்க்⁴ருணஃ ।
கதாசித் கேநசோக்ஷிஷ்டோ
த³ஷ்டோ த³ஷ்டஸ்ஸங்கஃவத் ।

At the advice of some of my Tamil friends, I have also added a glossory of all the more difficult and rare Sanskrit words and expressions with their meanings in Tamil.

In this connection I may mention, once for all, that I have adopted a peculiar orthographical method in transscribing Sanskrit words and wherever required I have used the letters ஜ, ஶ, ஷ, ஸ, and ஹ. These letters have already been freely drawn from the Grantha characters, and if I may be permitted to do so, I may suggest a very simple plan by which the Tamil alphabet might be made perfect so as to express any sound used in the language. We have only to take again from the ever-resourceful Grantha character such of the letters as are wanting in Tamil, and use them just in the same way as we would use Tamil letters without having recourse to single pieces of conjunct consonants which cause great annoyance to the readers as well as printers of Grantha books. For instance, our vowels will then be :—

ஸ்ராந்தர் ஸேஹாஜஸ்ய நிபதே
மதிம் முஞ்ஜப்ப சகாரவை।
ஊஷ்டம் கஷ்டதரம் வயாய மதிம
ப்யாயாய முஞ்ஜோஜாஙவக்,
க்ரூரோ ஸேஹாஜவயாய யோபவஹிதஸ்
தம் ப்ராஹிஞோ: வை நிபி।
ரோஷாவேஶவஶேந வக்ரப திஹாக்
சக்ரே ஸ பாபே மநம்,
உம்ரோ வ்யம்ரகம் ஸ பாபநிரதம்
பாபைர் வ்ருதோ஽நார்யகம்॥

அ (a), ஆ (â), இ (i), ஈ (î), உ (u), ஊ (û),
ഋ (ṛi), ൠ (ṛî), ഌ (ḷi),
எ (e), ஏ (ê), ஐ (ai), ஒ (o), ஓ (o'), ஔ (au),
அം (aṃ), அ: (aḥ), அஃ (*aḥk*).

The consonants might be given in the following order :

க (k), ഖ (kh), ഗ (g), ഘ (gh), ങ (ṅ),
ச (ch), ഛ (chh), ஜ (j), ഝ (jh), ஞ (ñ),
ட (ṭ), ഠ (ṭh), ഡ (ḍ), ഢ (ḍh), ண (ṇ),
த (t), ഥ (th), ദ (d), ധ (dh), ந (n),
ப (p), ഫ (ph), ബ (b), ഭ (bh), ம (m),
ய (y), ர (r), ல (l), வ (v),
ശ (s') ஷ (sh), ஸ (s), ஹ (h),
ழ (zh), ள (*l*), ற (*r*), ன (n).

When Grantha consonants are to be written with vowels, they may be expressed as follows :—ஜ் (j), ஜ (ja), ஜா (jâ), ஜி (ji), ஜீ (jî), ஜு (ju), ஜூ (jû), ஜൃ (jṛi), ஜൄ (jṛî), ஜഌ (jḷi), ஜெ (je), ஜே (jê), ஜை (jai), ஜொ (jo), ஜோ (jô), ஜௌ (jau), ஜം (jaṃ), ஜ: (jaḥ). If we want to make it a universal alphabet, we shall do well to adapt the Grantha letter ഫ for f, and ഝ for z, which will make the Tamil alphabet even superior to the Sanskrit alphabet. In this way any language might be expressed in this alphabet, without the least difficulty. As an illustration of this simple method, the Sabhâ Chorus which is given in the beginning of the play may be expressed as follows :—

விஜயதாம் பரேஶிதா ! விஜயதாம் மஹேஶிதா !
விஜயதாம் ஸதாய மகில-ஸஜ்ஜந வர்கரக்ஷிதா !
விபவ ஹரித சித்தி-தவில-ஸாவந கணபிதா !
ஸகலஶக்திஸம்யுதஃ ! ஸகலவஸ்துஸங்கதஃ !
ஸகலதர்ம மார்கஹரண-நிபுணதுர்யஸஞ்ஜ்ஞிதஃ !
ஸகல-நிகம-ஜலதி-மதந-ஸவரஸவிதிதஃ ॥விஜ॥
கருணயாபுநாத்விமாம் ! கருணயேஶ்வரஸ் ஸஹாம் !
கருணயா புநாது! விபாயஹ்ருதயரஞ்ஜநீம் ஶாஹாம்!
கலித-ஸஜ்ஜந-ஹ்ருதய-நளிந-தரணிருசிநிஹாம் ! ॥விஜ॥

Finally, every attempt has been made to make the present edition of the drama as perfect as possible. A number of new stanzas and songs have been added, and wherever Sanskrit passages are quoted in Grantha character their corresponding Tamil transliteration is also given at the foot. Even the dramatic directions have been printed in a somewhat bolder type. Following the model of Sanskrit dramas, the drama has been thoroughly revised and re-arranged into *seven acts* instead of six as in the first edition. But it is not possible in a work of such magnitude as this that the author may not have occasionally tripped. But whatever may be found to be the shortcomings of the book, the author trusts that it may still appeal to all lovers of histrionic art, who may find it useful as one of the few dramas in Tamil, illustrating the principles of Sanskrit dramaturgy, in spite of any blemishes that it may contain.

In preparing this edition, I am particularly indebted to my friend, M. R. Ry. Mosur Venkataswami Aiyar, an eminent Tamil scholar, not only for many valuable suggestions given while revising this edition for the press, but also for the kind permission given to me for using many of his stanzas in this work.

I should be ungrateful if I did not own my indebtedness to Messrs T. Subbannah and Brothers, Artists and Photographers who spared no pains in making the illustrations herein as true and realistic as possible. In conclusion I have also to offer my sincere thanks to M.R.Ry. M. Subrahmanya Aiyar, but for whose cordial assistance and timely suggestion I should not at all have thought of publishing this edition with illustrations.

SUNDARA MANDIRAM,
GEORGE TOWN, MADRAS,
5th November 1907.

T. S. N.

INTRODUCTION.

This play was originally written by me for the Vidvan Mano Ranjani, and it was enacted by its members on the 16th of April 1898. But for the warm reception given to it by the public at the time that it was enacted and the favourable opinion of it communicated to me by many of my friends, I should not have ventured now to publish it.

I have found it advisable to import a number of Sanskrit words into the Tamil language whenever expressions in the latter are not sufficiently terse and spirited to convey the intended meaning. I do not know how the Tamil public may receive it; but I am sincerely of opinion, that to render the language of the Tamil Drama sufficiently forcible and dignified, the introduction of Sanskrit words is absolutely necessary.

I have also felt it desirable to make each character speak as nearly as possible in the language he would use in real life, and for this purpose I have not hesitated to introduce what may be regarded as colloquial forms of speech. Nor have I hesitated to introduce songs into the body of the play; the question is out of place, whether in real life persons sing out what they feel. Rules of Art make certain tacit assumptions; persons can as easily talk in music as talk in poetry. The authority also of ancient writers on Indian Dramaturgy is clearly in favour of the introduction of songs into a play.

The main portion of the plot is taken from the Sanskrit Bhoja Charitra, but I have also consulted other historical records relating to King Bhoja, such as Râja Tarangini and Vikramârka Charitra, and have added greatly to what is in the original. I have tried to represent Indian life at one of its most striking and well-known epochs, in its varied aspects—moral, religious, social and political—and I have tried my best to make the play not only amusing but instructive: but how far I have succeeded in representing the life of the times truly and well in this, my main attempt, is left for my readers to judge.

To give the outline of the play briefly, Bhoja is the rightful heir to the throne of Dhâra (forming with Ujjain the Kingdom of Mâlva); but being an infant at the time of his father King Sindhula's death, the kingdom is entrusted to his uncle Munja; and Bhoja is brought up in the house of his master Buddhisâgara, the old and faithful minister of King Sindhula. In due time he becomes well-skilled in all the accomplishments of a noble and princely youth. But as he grows up in years, Munja becomes more and more jealous of him, till at last, he determines to get rid of his nephew once for all. With this object, Munja puts young Bhoja at the head of an expedition against Paulakêsi, the powerful king of the Andhras; but contrary to his uncle's fond expectation, Bhoja not only gains a complete victory, but distinguishes himself for the highest deeds of valour, slaying the mighty Paulakêsi with his own hand. The expedition therefore only serves to spread wide the fame of Bhoja; and the courtiers of Munja, when they meet to hear how the war has terminated, advise Munja immediately to hand over the kingdom to Bhoja, seeing

that the latter has so greatly distinguished himself. Vatsa Râja, the Commander-in-chief of Dhâra's forces, extols unreservedly the strength and heroism of the young prince. Buddhisâgara, ever watchful of Bhoja's interests, reminds Munja of the dying words of King Sindhula, exhorting his brother not to abuse the trust reposed in him. The counsel, however, falls bitterly on Munja's ears; he flies into a rage; but pressed by all around, he yields for the time being, to the request of his courtiers to welcome Bhoja with due honors, and place him on his father's throne.

But Munja does not intend to fulfil his word. On the other hand his hatred for Bhoja becomes more and more inveterate. Bhoja--the barrier between him and the throne which he has occupied for fourteen years—shall be removed from his way. And how can he do it best without rousing the suspicions of his subjects? A device strikes him at once; he resolves upon marrying his niece Vilâsavati to Bhoja, and through her to bring about his death. Munja himself loves Vilâsavati—if indeed he can be said to *love*—but he has no objection to take her to wife after making her a widow first. He is half-thwarted in his design, and half encouraged by the prediction of Sâradânanda—the great astronomer Arya-bhatta now an ascetic; and though Chârumati, the mother of Vilâsavati will not at first listen to her brother's proposal, she is finally induced to give her consent to her daughter's marriage with Bhoja.

Bhoja and Vilâsavati are accordingly married, but Buddhisâgara is too wise and cautious to allow Bhoja's living with Vilâsavati so long as she is under the control of Munja. The prince's promise is therefore taken that he will never approach his wife without his master's

consent ; and he continues to live in his master's house. Two years thus elapse till one day Bhoja goes out for a walk, along with two of his fellow-students, Kâlidâsa and Dhanika, the former being his particular companion. In the course of their conversation Bhoja learns, for the first time, of his right to the kingdom ; and he also observes for himself how insecure life and property are under the Mal-administration of Munja—an instance of which he notices before his very eyes. He is surprised he should have been kept from the truth for so long a time, and foolishly blames his old master Buddhisâgara. He contemplates with pain the indifference to Vilâsavati, his own wife, which he has been constrained to show ; and resolves to break loose from Buddhisâgara's control. Meeting his master, then, he obtains permission to go about the town next day, and also pay a visit to Vilâsavati. But a bare visit it shall be to her ; Buddhisâgara reminds Bhoja of his promise, and counsels him to be very cautious, the more because Buddhisâgara himself is leaving Dhâra for a few days.

Act II, Scene ii. Meantime Chârumati, the widowed queen of Bhûpâl, has to go to her own kingdom. As she is taking leave of Vilâsavati, she learns of Bhoja's proposed visit, and counsels her daughter so to conduct herself as to prove a blessing to her husband. Vilâsavati feels strangely agitated and prays to Gauri to bless her with happiness. Now is the time for Munja to work upon her ; he enters cunningly and induces Vilâsavati to believe that Bhoja proposes to go to her but to ill-treat her, and make her a slave to some harlot of his. Vilâsavati is roused ; and she consents, though unwillingly, to try the effect of some poisonous drug on Bhoja's mind, in the persuaded belief that it will make him attached to her. Trembling, she

takes it from her uncle, dissolves it in milk, and awaits the arrival of her husband. Her fears and irresolution again creep upon her; she suddenly hears the foot-steps of Bhoja, places the vessel down in confusion, and feigns sleep in order to see how Bhoja takes to her before she resolves on anything. Bhoja at last comes in, when Vilâsavati is really half-asleep. He is dazzled by her beauty, and goes to kiss her, but he recollects his promise to Buddhisâgara, and shrinks back. He is agitated in his turn, and feeling thirsty seizes the vessel containing the poisoned milk. He finds it almost empty: what remains looks black and poisonous. He turns round and beholds a cat swimming round evidently after having drunk the milk, for its mouth is covered with milk-cream. In a moment it drops down and dies before his very eyes. He is at once struck with terror and runs out. Vilâsavati wakes up half confirmed in her husband's faithlessness to her, for she has heard in her sleep some incoherent words of his; but when she finds the milk-vessel empty, she is seized with fear for the life of Bhoja and falls into bitter grief. Madanamâlini, however, an accomplice of Munja, tries to comfort her, adding that Bhoja is far too cunning to be duped by others. "He never drank the milk," says she, "he only tried it on the cat."

Act II, Scene III.

But Bhoja is sore distressed at heart. He is shocked to think that his very wife Vilâsavati could have intended to poison him. Why else was she so cold and unkind to him? Engaged in these painful reflections, Bhoja sees Govinda Pandita, a learned Brahmin fleeing with his wife and children from a land where his learning helps him but little to maintain himself and his children. Touched with compassion, Bhoja offers them a string of pearls

from his person. His thoughts now turn upon the sad condition in which his kingdom is placed. He resolves to make an effort to gain his kingdom and put an end to the misery of his subjects—or to lose his life in the attempt. God will surely help him in such a noble object; and before considering about the steps to be taken by him, he will go to the temple of Ganesa, the Patron Deity of the city, and seek God's blessing on his attempt.

Act III, Scene i.

The worship of Ganesa for the day is just being concluded when Bhoja approaches the temple. In a moment the devotees as well as the priest retire. Bhoja then enters alone into the shrine and pours forth his prayer to the Deity. As he finishes his hymn of praise, he hears the song of some cow-herds driving their cattle in the night. Two of them approach the very temple of Ganesa; and as they prattle away merrily, the screech of a lizard is heard. One of them—an expert in "lizard-augury"—reads out that there is evil threatened unto the prince of the land. A second time the screech is heard; this time it unmistakably forebodes fear of life to Bhoja from Munja. The shepherds move away, but their talk is overheard by Bhoja, and as he is wondering whether the shepherd's words may be well-founded, and cursing himself for having got out of his dear master's home, Munja himself comes there to meet Vatsa Râja on appointment, at the temple of Ganêsa. Munja now wants to get rid of Bhoja some how and at once. He commands Vatsa Râja on pain of death to find out Bhoja and put an end to his life that very night. The prince is accused by his uncle of having tried to poison Vilâsavati; Vatsa Râja's doubts in the matter are entirely over-ruled. His remonstrances are of no avail; and he is made to promise to put Bhoja to death that very night.

Poor Bhoja—his heart is filled with horror and disgust at the cruelty and ingratitude of his uncle, and at the treachery and falsity, as he thinks, of his wife.

As Bhoja however hastens away after overhearing this conversation between Munja and Vasta Râja, he is encountered by his friend Kâlidâsa. Bhoja bursts into tears at his sight; and informs him of Vilâsavati's baseness and treachery. Kâlidâsa, however, does not believe it; for he sees through the whole treachery of Munja. But while Kâlidâsa is trying to comfort his friend, and rouse his spirit to action, they are both traced by the followers of Vatsa Râja; and though they cannot seize Bhoja by force, he yet consents to go with them when he understands that the poor fellows will otherwise pay dearly for their neglect. Kâlidâsa remonstrates against Bhoja's going; but the latter will still go; and Kâlidâsa resolves to follow him unobserved.

Bhoja is led to a place of execution where Vatsa Râja is sorrowfully awaiting his coming. The latter informs the prince of Munja's orders, and begs Bhoja's pardon for perpetrating such cruelty. Bhoja tries to appeal to him, but when he learns that he can be let off but at the cost of Vatsa Râja's own life, he prepares to die and asks to have his head cut off immediately. Vatsa Râja, tremling, lifts up his sword; but lo! the sword drops down from his unwilling hand. Kâlidâsa now hastens and eloquently appeals to Vatsa's heart. He suggests an artifice; let Vatsa Râja produce a false head and pass it off for Bhoja's; and let the prince escape and live out of his land, till he be restored to the throne. The plan is approved of, and Kâlidâsa gets Vatsa Râja's promise of help, whenever it may be needed on behalf of Bhoja.

Act III, Scene iv. Before morning, the news gets abroad that Bhoja has been murdered by Vatsa Râja acting under Munja's orders. The people are furiously roused ; at their head appears Buddhisâgara who has just returned. They crowd in great numbers before the very chambers of Queen Sasiprabha, the mother of Bhoja ; and while she is just feeling glad that her son visited Vilâsavati, she is startled by the report of her son's death and she falls down overpowered with grief. The crowds swell impatient to avenge the death of their prince. Kâlidâsa now hastens up to them, assures them that Vatsa Râja could not have done the deed, and exhorts them to be patient. He prevails upon Buddhisâgara to take time and think deep, before venturing on so bold and serious a measure. The crowd is induced to disperse, and Kâlidâsa points out to his old teacher how the news must have come down upon the Queen before whose very doors they stand. They therefore run up to her. Tarangavati, the Queen's faithful attendant, anxious for the Queen's life, gladly conducts them to her. Kâlidâsa now relates to them all the incidents of the night ; and assures them of Bhoja's safety. He and Buddhisâgara promise the Queen to bring about Bhoja's restoration. Finally, assured once again of Vatsa Râja's fidelity, Buddhisâgara sends Kâlidâsa to Ujjain to rouse King A'dityavarma, the staunch ally of Bhoja's father, and get his aid to place Bhoja on the throne.

Act IV, Scene i. Forced thus to flee his land, Bhoja wanders into a thick wood situated between Dhâra and Ujjain. There he loses his way and oppressed with hunger and thirst he bemoans his misfortune, and falls down quite exhausted. In that plight he is discovered by some Bhills—robbers by profession. Jayapâla their chieftain takes kindly to

Saindhula—as Bhoja now calls himself—and struck with the strength of his arm, and the nobility of his features, the leader places him at the head of his followers. He is initiated into the ways of their profession ; he is told that, hearing of Bhoja's murder by his own uncle, they have assembled even to march to Dhâra and plunder by night the prince's palace. Bhoja is startled, but he consents to go with them.

Act IV, Scene ii.

Meantime Vilâsavati, has yet her day of greatest trial to go through. Bhoja has died—she was the cause of his death—she has murdered him. This is what she is led to believe by the wily Munja ; and believing it, she determines to atone her guilt with her life. She shuts herself alone in a room ; she will see none, not even Sasiprabha who longs to break to her the news of her husband's safety. How can she see the mother of him whom she has poisoned and killed ? Her grief for her husband's loss is intensified beyond degree by the thought of her own supposed guilt.—Two days thus pass ; on the third, while trying to comfort Vilâsavati and induce her to see her mother-in-law, Tarangavati notices Munja himself approach Vilâsavati, and she quietly steps aside to see what takes place. Munja comes elated at the thought of Bhoja's death. The kingdom has at last become his ; if he but win the heart of Vilâsavati, what more need he desire ? He is glad again of Chârumati's absence ; for, were she present, she might stand in the way of her daughter's union with him. Approaching her then, he slyly begins to address her and persuade her to throw off her grief for Bhoja—what an unworthy husband he was for her ! let her but open her eyes and see : the king of men is ready to fall at her feet and kiss them. Vilâsavati does not at once make him out : she

is too much occupied with her own sorrow ; but when he openly proposes to her, she repels him indignantly. No inducement or threat has any effect upon her. By force then, Munja says, he will have her. But Tarangavati, who is overhearing them runs up meanwhile to her mistress ; and the Queen and Buddhisâgara step in time between Munja and Vilâsavati. The former hastens away swearing vengeance upon them ; and Sasiprabha has a hard time of it to bring Vilâsavati to consciousness. The latter is at last assured of her husband's safety, and she retires with her mother-in-law, in deep dread of Munja's villainy.

Act IV, Scene iii. At night the robbers attack Dhâra and retire with immense booty. Bhoja distinguishes himself greatly and rises in their esteem. More than the rest, however, a young maiden, Lîlâvati, the foster-daughter of Jayapâla, takes great interest in him, and at the very first sight, she and Bhoja fall in love with each other. Jayapâla notices this with pleasure, and determines to take an early opportunity to unite them in wedlock.

Act V, Scene i. In Dhâra, meantime, various rumours spread about Bhoja's death. The cruelty of Munja becomes excessive : Vilâsavati and Sasiprabha are cast into prison. This last act of Munja rouses the indignation of all. When A'dityavarma hears of it, he at once sends Kâlidâsa who had been sent to Ujjain by Buddhisâgara to demand from Munja, on pain of war, the restoration of Bhoja and the release of his mother and his wife. Munja, of course, refuses to comply with the demand, and prepares for war in his turn.

Act V, Scene ii. Of all this, however, Bhoja knows nothing ; neither is his life in the forest destined to run smooth. He finds himself hopelessly in love with Lîlâvati ; Jayapâla

approves of it ; but the chieftain's wife is strangely ill-disposed towards Bhoja. She suspects him to be a spy and resolves not to let him go safe. Accordingly she prevails upon her husband to kill Bhoja at once ! Her life is mysteriously imperilled, and nothing could save her but Bhoja's blood ! Jayapâla feels very loath to do the deed ; but Chandi, as his wife is appropriately named, will listen to no alternative.

Act V, Scene iii.

The conversation of Jayapâla and his unrelenting wife is fortunately overheard by Lîlâvati ; and she hastens to give Bhoja the warning. She finds him burning with love, and is glad to hear that it is for herself ; and though she is unwilling to lose sight of him, her anxiety for his life increases. She therefore communicates to him the danger of his situation. Bhoja is astonished by the news ; but, assured of his impending peril, he resolves to flee. Loath to part, they embrace each other and swear their mutual love. Then fastening his ring on Lîlâvati's fingers Bhoja makes his escape. But as soon as he is gone, Lîlâvati finds her life miserable, forlorn and joyless. At length she looks at the ring and lo ! she reads the name of **Bhoja** on it. Is he indeed the prince of Dhâra, said to have been murdered by his uncle ? To whom else can such grace and nobility belong ? She will now seek her father and reveal to him the secret. But behold ! Jayapâla himself comes in search of Bhoja with his sword drawn. The maid approaches him with a smile, reprimands him for having intended to do such a cruel act to an innocent person—to Prince Bhoja, for none else their late companion was. Jayapâla hears it with astonishment, determines to seek out Bhoja, restore him to his kingdom and unite Lîlâvati with him in marriage. Lîlâvati applauds

her foster-father's intentions ; but she will also go with him—dressed like a page she will.

Act VI, Scene i. But it is no easy task for Jayapâla to trace Bhoja's footsteps. The latter hastens out of the wood and reaches the neighbourhood of Ujjain. There he pauses to survey his situation. Lîlâvati's separation affects him most, and as he is thinking madly of her, a poor Brahmin with his wife approaches him. Bhoja easily recognises in them Govinda Pandita and Sundari. From their conversation he understands he is in the neighbourhood of Ujjain ; and comes to know also of the whole treachery of Munja, of the plight of Vilâsavati and Sasiprabha, and of the endeavours of Kâlidâsa and Buddhisâgara on his behalf. The learned Brahmin then intimates to his wife who is deeply affected by her husband's tale, that Bhoja himself is destined in a short space of time to be bitten by a serpent. Bhoja trembles to hear the words ; and, approaching the Brahmin, entreats him,—himself passing for a friend of Bhoja's—to take some steps to avert the impending calamity. Govinda Pandita declares that it can be done but by performing a *Sarpahoma* for which he wants certain materials. Bhoja goes out to bring them ; he does not return at once, and Govinda Pandita is feeling anxious about the delay.

Act VI, Scene ii. At this juncture, Harihara enters along with Chârumati who had returned from Bhûpâl, and Vilâsavati and Sasiprabha who had escaped from their prison.

Act VI, Scene iii. To them Govinda Pandita appeals ; and, to his surprise, they take the greatest interest in the matter. The *homa* is being performed, when Bhoja enters in a state of giddiness. He becomes worse and worse as the *homa* progresses; and lo ! at the close of it, a serpent

rushes in, strikes on the head of Bhoja, and falls into the fire. The prince faints away; but he is slowly brought back to life; and is easily made out. Chârumati and Sasiprabha clasp him with tears of joy; but Vilâsavati and Bhoja, strangely shrink from each other. Sasiprabha marks this, and assures Bhoja of Vilâsivati's truth and fidelity to him. While he still hesitates to seize his wife's hand, Harihara who had been sent out before Ehoja was recognised, re-enters along with Buddhisâgara and Kâlidâsa. The old master affectionately embraces his pupil; and gladly removes the condition he had laid upon Bhoja's union with Vilâsavati. Even then the sound of trumpets announces the arrival cf Munja; and the men hasten to take part in the war.

Act VII, Scene i.

The war is conducted ably on both sides. Munja begins to lose gradually ; evil dreams torment him; he learns of the escape from prison of Sasiprabha and Vilâsavati; his mind is greatly agitated; and when Vatsa Râja deserts him, he grows quite desperate, and resolves to try a last battle. But encountering Bhoja, in a strangs dress he is strangely seized with fear; for the prince, he thought, had been killed for certain. He therefore takes the form before him to be the ghost of Bhoja; his conscience overpowers him; he resolves to stab himself. Bhoja endeavours to avert the deed, but it is too late; the sword has done its work.

Act VII, Scene ii.

In the battle, however, many persons distinguish themselves—chief of them being a mighty warrior and his young follower, who help Bhoja in saving the life of King A'dityavarma himself. These, among others, are invited to the Court. A'dityavarma embracesBhoja affectionately, and feels sorry that his own daughter had been lost; whom, were she found, he would gladly give in marriage

to the prince. Then the warrior steps forth who is no other than Jayapâla, the robber chieftain. He tells the king how Lilâvati was found and taken care of by him; and how she has already met and fallen in love with Bhoja. The king's thankfulness knows no bounds; and Lîlâvati, restored to her parents, is, amidst universal joy married to Bhoja. The prince expresses his deep indebtedness to Kâlidâsa, and Buddhisâgara; Govinda Pandita is munificently rewarded; and amidst great rejoicings Bhoja is crowned Emperor of Dhâra, of Bhûpal, and of Ujjain as well.

These are the chief incidents of the story of the play. In writing this play, I had before me the best classical dramas in Sanskrit and English, which greatly guided me in the development of the various characters of the play; and I shall feel sufficiently compensated for my pains, if it be found, even in a small degree, that I have striven to approach those masterpieces in making every character in my play excite a sympathetic throb in the hearts of my readers.

I intend the play for two nights and that is why I have made it long. The first three acts contain one-half of the story—*the success which ambition and treachery meet with at first*; and the remaining four acts contain the other half of the story—*the ruin which sooner or later vice and injustice are doomed to draw upon themselves.* Each half is thus intended for a night; but by omitting some scenes and cutting short others, the play, as a whole could be enacted in one night without materially affecting the plot.

I gladly offer my work as the first of the Vidvan Mano Ŗanjani Series. I am thankful to the members

of the Ranjani and to M.R.Ry. K. Kuppusawmi Mudaliar, B.A., and M.R.Ry. M. Krishnamachariar, B.A., for many valuable suggestions given to me while writiing the play for the press. In particular, I am indebted to M. R. Ry. V. G. Suryanarayana Sastriar, B A., Senior Tamil Pandit of the Madras Christian College, who was so kind as to read the proof and make many valuable suggestions, and but for whose encouragement, I would never have thought of publishing this play.

SUNDARA MANDIRAM,
BLACK TOWN, MADRAS,
18*th Oct.* 1900.

T. S. N.

உ

கடவுள் துணை.

போஜ சரித்திரம்.

ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம்.

இஃது
பதினாறு ஆலோக சித்திரங்களுடன்

சென்னை ஹைகோர்ட்டு வக்கீல்
டி. எல். நாராயணசாஸ்திரியார், பி.ஏ; பி. எல்.
இயற்றியது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்னை
மிநேர்வா அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.
1907.

A FEW SELECT OPINIONS OF TAMIL SCHOLARS ON THE FIRST EDITION OF BHOJA CHARITRAM.

From

M.R.Ry.

P. ARUNACHALA NAICKER Avl.,

Tamil Pandit, Muthialpet

High School, Madras.

21st December 1906.

Dear Sir,

Your Bhoja Charitram has given me infinite pleasure. Almost all the thoughts are very natural and the wordings in which they are clothed are all sweet, impressive, apt and graphic. Most of the quoted stanzas illustrate the morals with great effect. On the whole, the drama is well got up, and in my opinion may serve as a good and beautiful example to Tamil literary men to follow suit.

The accompanying pieces of poetry which I have composed are my opinions expressed in verse.

I am,

Yours sincerely,

(Signed) P. ARUNACHALA NAICKER.

நிலவுபொழி தனிக்கவிகை போஜ ராஜன்
நீண்ட சரித்திரத்திலுறு சுவைகளியாவும்

குலவு வடமொழி பயின்றோர் நவின்றேயமப்
கொள்ளுமா தென் மொழியிற் பயின்றோர்க்குமும்

அலகுபெறு மகிழ் வெய்தக் கருதியன்னோன்
அருங்கதையைத் தமிழி னாடகமாத் தந்தான்

இலகு கவுணியர் குலத்தோன் கலைவல்லான்
எழில் பெறு நாராயணப் பேரினியன்றானே.

நயத்தகு நாராயணப் பேர்ப்புலவ னிங்கு
நற்றமிழாற் புனைந்த விம்மா நாடகந்தான்

செயத்தகு நல்வினைக ளுக்கோர் விளக்கமாகித்
தீமை யெனும் படுகுழிக்கோர் தடையுமாகி

வியத்தகு செந்தமிழ்ப்புலவர் தமக்கும் தாந்தேர்
விரிந்த கதைதனைத் தமிழ் நாடகமாய்ப்பாடப்

பயத்த துணைவழி காட்டியாகி யென்றும்
பரிமளியா நிற்கு மெனப் பகரற்பாற்றே.

From

M.R.Ry.

T. BALASUNDARA MUDALIAR, Avl.,

Munshi to the Tamil

Translator to Government,

Madras,

19th January 1901.

Dear Sir,

I have perused your Bhoja Charitram with immense pleasure. It is highly gratifying to note that the plot of the drama is edifying, that the language throughout is lucid and natural, and that the quotations from Classical works are most appropriate.

I sincerely wish your exemplary work every success.

Very truly yours,
(Signed) T. BALASUNDARAM.

From
M.R.Ry.
T. RAMAKRISHNA PILLAI, B.A., F.M.U.,
Tamil Translator, High Court, Madras.
THOTTAKKADU HOUSE,
Poonamallee Road, Madras.

Dear Mr. NARAYANA SASTRY,

I have gone through your interesting drama-Bhoja Charitram-and am glad to tell you that you have succeeded in your task admirably. The plot has been woven with skill and accept my sincere congratulations on the excellence of your performance......Believe me,

Your well-wisher,
(Signed) T. RAMAKRISHNA.

21st January 1901.

From
The Editor, SWADESAMITRAN, *Madras.*

சுதேசமித்திரன், செவ்வாய்க்கிழமை,
1900௵ டிசம்பர்௴ 11உ.

போஜநாடகம்.

போஜராஜனது சரித்திரம் செந்தமிழில் ஒரு திவ்விய நாடகமாக ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் கனம் **T. S.** நாராயண சாஸ்திரி, பி.ஏ., பி.எல். அவர்களால் எழு

தப்பட்டு நமது பார்வைக்கனுப்பப்பட்டதை வெகு இன்பத்துடன் வாசித்துக் களித்தனம். அறிவைப் பரப்பும் இத்தகைய புத்தகங்களே நம் நாட்டுக்குத் தற்காலம் வேண்டியவைகள். அறிவிலார் கண்ணிலாராயின் இந்நாடகம் கண் கொடுக்குமென்பதில் சிறிதேனும் ஐயமின்று. இயல், இசை, நாடகமெனும் முத்தமிழினுள், இயற்றமிழும், இசைத்தமிழும் சிலாக்கியமாகவிருக்க, நாடகத்தமிழ் நம்பாடைக்கில்லாத குறையை யகற்ற நம்மவரெல்லாம் முயலவேண்டுவது அவசியமானதினால் சாஸ்திரியார் அவர்கள் நன்மை கடைப்பிடித்து முன்வந்ததிற்காக நாம் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். போஜநாடகமோ மிகவும் அருமையான நடையில் எழுதப்பட்டு, இடையிடையே பழைய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் சமயோசிதமாய் அமைக்கப்பட்டுப் பொருட்போக்கும் கருத்தும் வாசகர் கிளர்ச்சியும் ஒன்றைவிட்டொன்றகலாத பான்மை நோக்கிப் படிப்போருக்கு இன்பமேபயந்து, அன்னோர் மனதில் துன்மார்க்கம் அழியும், சன்மார்க்கம் இடையூறுகளால் நலிவுறினும் இறுதியில் வெற்றியே கொள்ளும், எனும் நல்லறிவைப் புகட்டி, சிலாக்கிக்கத்தக்க நாடகச் சாமர்த்தியத்துடன் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர் ஆங்கிலேயப்பட்டம் பெற்று, வடமொழி தென்மொழிகளில் மிக வல்லுநர் என்பதை இப்புத்தகமே நன்கு விளக்கும். இந்நாடகம் முற்றிலும் வெகு நயமாயிருக்க, விசேஷமாக, இரண்டாம் அங்கம் இரண்டாங் களமும், மூன்றாம் அங்கம் முதற்களமும், நாலாம் அங்கம் முதற்களமும், ஆசிரியரு

டைய கூரிய அறிவையும், புத்திவன்மையையும், நாட கச்சாமர்த்தியக் கையாடலையும், தெளிதிற் காட்டுகின்றன. இப்புத்தகம் 42 * (௪௪)-ம் பக்கம் "கணிகொண்ட" என்றும், 43 (௪௫)-ம் பக்கம் "குப்பத்திடை" "கையினிற் பிடித்த" எனவும், 80 (௮௩)-ம் பக்கம் "வண்டினம்" என்றும், 100 (௧௦௫)-ம் பக்கம் "புண்ணியவான்" என்றும், 131 (௧௪௦)-ம் பக்கம் "என்னெவிஷைத" என்றும், 145 A. (௧௫௧)-ம் பக்கம் "கடல் நிலமாக" என்றும், 236 (௨௫௮)-ம் பக்கம் "கையாத நீங்கனியோ" என்றும், 285 (௩௦௮)-ம் பக்கம் "என்னவென்று" என்றும், 353 (௩௮௩)-ம் பக்கம் "கன்றினை" என்றும் முதனினைப்புடைய பாடல்களையும், மற்றும் இனை யினையன இன்பமாய்ப் பொருந்திய கீர்த்தனைகளையும் வாசித்து அவைகள் புலமையுடனமைக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு களிக்கூர்ந்தனம். இன்னும் இப்புத்தகத்தைப் பற்றி விரிவாயெழுதப் பத்திரிகையில் இடமில்லாததனுல் சுருங்கச் சொல்லி நிறுத்துவ தவசியமாயிற்றெனத் தக்கிக்கின்றனம். மித்திரநேயர்களும் மற்றும் தமிழ்ப்பாணிகளும் இப்புத்தகம் வாங்கி வாசிக்கவேண்டுவ தவசியமென நாம் முற்றிலும் கூறுவோம்.

---

* (   ) இக்குறியினிடையிலுள்ள எண்கள் இரண்டாம் பதிப்பின் பக்கங்களைக் காட்டுகின்றன.

முகவுரை.

போஜசரித்திர மென்னும் பெயர் கொண்ட இந் நாடகமானது வடமொழியிலுள்ள **போஜப்பிரபந்தம்** என்னுஞ் சரித்திரத்திலுள்ள **ஸ்ரீபோஜராஜனுடைய** பால்ய சரித்திரத்தைப் பெரும்பான்மை யநுஸரித்து ஸ்வதந்த்ரவூஹத்தால் கதைப்போக்கைச் சிறிதுமாற்றி, ஸம்ஸ்கிருதாங்கில நாடக லக்ஷணத்திற்கு இன்றியமையாத சிலவற்றை யறிந்து, நவரஸங்களு மமைய நூதநமாய் இயற்றப்பட்டுளது. ஏனைய நாடகங்களைப் போலாது, இதன் கண்ணே சில வடமொழிச் சொற்களும் அத்தியாவசியமான விடங்களில் உபயோகிக்கப் பட்டுள. இவ்வாறுபயோகித்தல் தமிழ்ப் பாஷைக்கு ஓர் சிறப்பும் நயமும் அழகும் பயக்குமென்பதே எமது துணிவு. இதை மிகை யென்று கருதுவோர் எம்மை மன்னிப்பாராக.

இது நிற்க, இந்நாடகத்தின் கண்ணே யாம் இயற்றிய செய்யுட்களன்றியும், மேற்கோள்களாகப் பல செந்தமிழ் நூல்களினின்றும் பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள. சில மேற்கோட் செய்யுட்களை ஸந்தர்ப்பத்திற் கேற்றவாறு சிறிது மாற்றியுங் கொண்டிருக்கின்றேம். மேலும் நாடகத்திற்கு ஒரு முக்கிய

அங்கமாதலால் தமிழில் இசைப்பாட்டுகளாகக் கீர்த்தனங்களு மாங்காங்கு அமைக்கப்பட்டுள. அவசியமான விடங்களில் வட நூல் மேற்கோள்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இந் நூதன நாடகம் சென்ற 1898௵ ஏப்ரில்௴ 16௳ சென்னை வித்வந் மநோரஞ்ஜனி ஸபையாரால் விக்டோரியா ஸபாமண்டபத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. அதற்காக யாம் அவர்களுக்கு வந்தனந் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

இந் நூலானது எமது வேலைக்குப் போகும் மிடத்து இடையிடையே கிடைத்த அவகாசங்களில் எழுதி பொருளாறு அச்சிட்டப்பட்ட நூலாகலின் குற்றங்கள் பல விருக்கக்கூடும். பெரியோர் அவற்றைத் திருத்தி எம்மீது கருணை புரிவாராக.

சார்வரி௵
அர்ப்பிசி௴ 3௳
ஸுந்தர மந்திரம்,
சென்னை.

[illegible]

போஜசரித்திரம்.

நாடக பாத்திரங்கள்.

போஜன் :—பூர்வம் தாராராஜ்ஜியத்தை யாண்டுவந்த ஸ்ரீ நவஸாஹஸாங்க குமார நாராயண விக்கிரமாதித்திய ரென்னும் ஸிந்துல மஹாராஜரின் புதல்வன்—(நாடகத்தலைவன்.)

முஞ்ஜன் :—ஸிந்துல மஹாராஜருடைய ஸஹோதரன்—(போஜனுக்குப் பிரதிநிதியாய்த் தாராராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலித்து வருபவன்.)

புத்திஸாகரர் :—ஸிந்துல மஹாராஜருடைய முதன் மந்திரி—(போஜனுக்கு வித்தைகற்பித்து வருபவர்.)

பரிமள காளிதாஸன் :—போஜனுடைய ஸஹபாடிகளில் ஒருவன்—மிருகாங்க தத்தருடைய புதல்வன், பத்மகுப்தனென்று வேறு பெயர் பூண்டவன்—(போஜனுக்குப் பிராணநேசன்.)

தநிகன் :—போஜனுடைய ஸஹபாடிகளில் மற்றொருவன்—தநஞ்ஜயருடைய புதல்வன்.

பத்திரநாராயணன் :—முஞ்ஜனுடைய முக்கிய மந்திரி.

வத்ஸராஜன் :—ராமாங்கதருடைய புதல்வன்—முஞ்ஜனுடைய ஸேநாபதி.

மிருகாங்கதத்தர்
நீலகண்டன்
ஹரிஹரன்
தநஞ்ஜயன்
வாமநபட்டன்
} :—மூஞ்ஜனுடைய ஸபாஸதர்கள்.

ஆதித்தியவர்மா :—உஜ்ஜயினீ நாட்டரசன்.

ஸாகேசன் :—ஆதித்தியவர்மாவின் மந்திரி.

வீரஸேநன் :—ஆதித்தியவர்மாவின் ஸேனைத்தலைவன்.

சாரதாநந்தர் :—ஓர் யதீந்திரர், பூர்வாச்ரமத்தில் ஆர்யபட்டரெனப் பெயர்பூண்டவர்.

கோவிந்தபண்டிதர் :—தாராநகரில் வஸித்துவந்த ஓர் எளிய பிராம்மணர்.

ஸோமஸுந்தரதீக்ஷிதர் :—உஜ்ஜயினீ நகரில்வஸிக்கும் ஒரு பிராம்மணர்.

பீமன்
பைரவன்
} :—வத்ஸராஜனுடைய கிங்கரர்கள்.

கோபாலன்
கிருஷ்ணன்
} :—தாரைநகரில் வஸிக்கும் இரண்டு இடையர்கள்.

ஜயபாலன் :—கள்ளர் ஜாதியைச்சேர்ந்த பில்லர்களுக்கரசன்.
—(லீலாவதியைவளர்த்துவருபவன்.)

ஸகலாநந்தர் :—தாரைநகர் விநாயகர் கோயில் அர்ச்சகர்.

பிரேமேச்வரன் :—ஷை கோயிலில் வேதமோதும் ஒரு பிராம்மணன்.

சூரன்,
வீரன்,
காலபாசன்,
விநாயகன்,
} :—ஜயபாலனைச் சேர்ந்த பில்லர்கள்.

ராமகிருஷ்ணன்,
ஸ்ரீநிவாஸன், } :—கோவிந்தபண்டிதருடைய பிள்ளைகள்.

பிராம்மணர், பிரபுக்கள், பௌரர், காவலாளர், ஸைநிகர், ஸேவகர் முதலாயினோர்.

சசிப்ரபை :—ஸிந்துலமஹாராஜருடைய பட்டமஹிஷி—(போஜனுடையதாய்.)

சாருமதி :—காலஞ்சென்ற பூபாளநாட்டரசனுடைய பட்ட மஹிஷி—(ஸிந்துலராஜருடைய ஸஹோதரி.)

விலாஸவதி :—சாருமதியின் புதல்வி—(போஜனுடைய முதன்மனைவி, நாடகத்தலைவிகளி லொருத்தி.)

பத்மாவதி :—ஆதித்தியவர்மாவின் பட்டமஹிஷி.

லீலாவதி :—ஆதித்தியவர்மாவின் புதல்வி—(ஜயபாலனால் வளர்த்து வரப்பட்டவள்; போஜனுடைய இரண்டாம் மனைவி, நாடகத்தலைவிகளில் மற்றொருத்தி.)

மதநமாலிநி :—முஞ்ஜனுடைய முக்கிய பரிசாரிகை.

தரங்கவதி :—விலாஸவதியின் தோழி.

ஸுந்தரி :—கோவிந்தபண்டிதருடைய பத்திநி.

ஜாநகி:—கோவிந்தபண்டிதருடைய பெண்.

சண்டிகை :—ஜயபாலனுடைய மனைவி.

கரவதனை
தண்டபாணி } :—ஜயபாலனுடைய சேடியர்.

யவநியர், சேடியர், முதலாயினோர்.

நாடக நிகழ்விடம்.

பெரும்பான்மை

தாராராஜ்ஜியத்தின் தலைநகராகிய தாரையிலும் ;

தாராராஜ்ஜியத்துக்கும் உஜ்ஜயினீராஜ்ஜியத்துக்கும்

மத்தியிலுள்ள பில்லர்களது துர்க்கத்திலும் ;

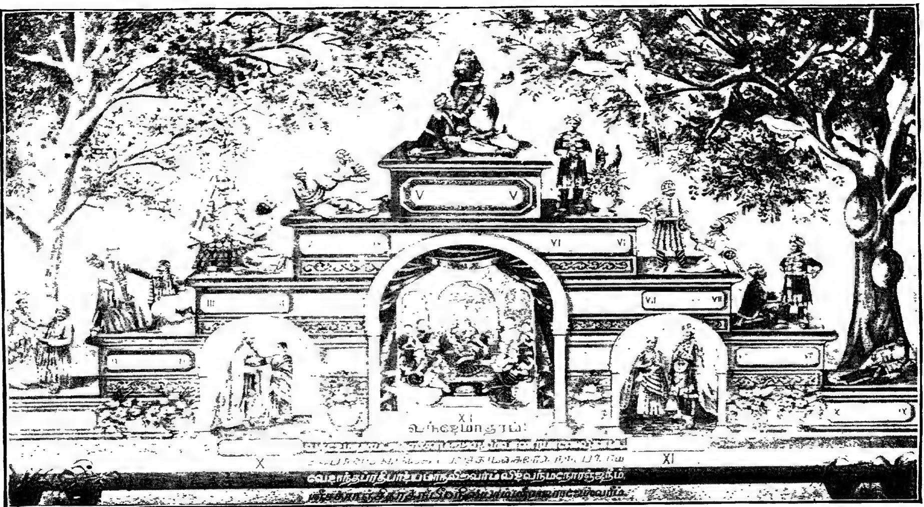
சிறுபான்மை உஜ்ஜயினீ நகரிலுமாம்.

இந்நாடகத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட

ஆலோக சித்திரங்களின் அட்டவணை.

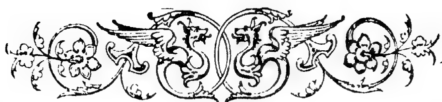
பக்கம்.

1.] வித்வந் மநோ ரஞ்ஜநீ. [முகசித்திரம்.

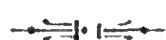

2.] இந்நூலாசிரியர். [கா.

போஜ சரித்திரம்.

பிரஸ்தாவனை.

(நாந்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸூத்ரதாரன் பிரவேசித்தல்.)

ஸூத்ரதாரன்:—(கைகூப்பி வணக்கமாய்)

அருளாகி யருவாகி யேக மாகி
யறிவாகி யுருவாகி யனைத்து மாகிக்
குருவாகிக் கோனாகிக் கடவு ளாகிக்
குறிப்பரிய பெரும்பொருளாம் பிரம மாகி
யரனாகி யரியாகி யயனு மாகி
யகிலமுள நங்கலையு மாக்ர மித்துக்
கருணைபொழி நடராஜன் கலிவி லக்கிக்
காத்தருள்வ னென்றுமெமைக் களிமிக்கூர்ந்தே !

(நேபத்யத்தில் நடர்கள் சேர்ந்து வடமொழியில் காநஞ்செய்தல்.)

இராகம்-சங்கராபரணம். தாளம்-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

விஜயதாம் ! பரேசிதா ! விஜயதாம் ! மஹேசிதா !

அநுபல்லவி.

விஜயதாம் ! ஸதாய - மகில - ஸுஜநவர்கரக்ஷிதா !
விபவ-பரித-சிதசி-தகில-புவநகணபிதா ! (விஜ)

சரணங்கள்.

ஸகலசக்தி ஸம்யுத:-ஸகலவஸ்து ஸங்கத: !
ஸகல தர்மமார்க-பரண-நிபுண தூர்ய ஸஞ்ஞித: !
ஸகல-நிகம-ஜலதி-மதந-பவ ரஸவிதித: ! (விஜ)

கருணயா புநாத்விமாம் ! கருணயேச்வரஸ் ஸபாம் !
கருணயா புநாது-விபுத-ஹ்ருதய ரஞ்ஜநீம் ஸபாம் !
கலித-ஸுஜந-ஹ்ருதய-நளிந-தரணிருசி நிபாம் ! (விஜ)

ஸுந்த்ர:—(செவிகொடுத்து, வியப்புடன் எப்பக்கமுஞ் சுற்றிப் பார்த்து) ஆ ஆ ! இதென்ன ஆச்சரியம் !

எம்மே கங்களு மின்பமாக வொருகா
லேகிக் தொனிக்கின்றவோ ?
செம்மா கத்தினு மம்புநங்க ளணிபோற்
சேர்ந்திங்கு பெய்கின்றன !
அம்மா ! மின்னனு மின்னுகின்ற தழகாய்
ஆகாய வட்டத்திலே !
சம்மோ தத்துட னுடுகின் றனமயிற்
சங்கங்க ளும்பாடியே !

நிச்சயம் ! இது மேக முழக்கந்தான் ! (யோசித்து) ஆயினுமிது மழைக்கு அகாலமாயிற்றே ! கார்க்காலமும் முன்னமே கழிந்து போயிற்றே! இஃதென்னே அபூர்வமான மேககர்ஜனையாகவன்றோ இருக்கின்றது! (மேல்நோக்கி) வானமுங் கொஞ்சமேனுங் களங்கமின்றிச் சாதுக்களுடைய இருதயம்போல் நிர்மலமாய் விளங்குகின்றது. இதோ !

இலங்குராஜஹம்ஸசோபை
யோங்கவே யதேஷ்டமாய்த்
துலங்கு மித்ர மண்ட லந்த
ழைக்கவே ஸுகத்திறற்

பளிங்கை யொத்த ஸத்ப தங்க
ளாகவே ப்ரகாசமாய்
விளங்கு சாரதாகமத்தைக்
காண்கிறேன் விநோதமாய் !

(நாணத்தினால் புன்னகைசெய்து) ஆ ! நமது ஸங்கீதசாலையில் வாசிக்கப்படும் வாத்திய கோஷத்தைக்கேட்டு எப்படி மயங்கலானேன் ! (விமர்சையுடன்) இன்னும் நமது ஸங்கீதசாரிகை ஏன் வரக்காணோம் ! (நேபத்யாபிமுகம் நோக்கி) இவ்வளவு மட்டும் போதும் ! நேபத்யவிதானம் முடிந்திருந்தாற் சீக்கிரமிங்கு வரலாம்.

(பிரவேசித்து)

நடி:—(பரபரப்புடன்) ஐயா ! இதோ வந்துவிட்[illegible] என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைக் கட்டளையிட்டால் [illegible] காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஸூத்ர:—(நடியை நோக்கிக் கோபத்[illegible]) [illegible]யே ! இது நல்ல வேடிக்கையே ! உலகமெங்[illegible]ழ்பெற்ற இப் பரதகண்டத்தின்கண் முத்துமாலையி[illegible]ய நடுநாயகம் போல் விளங்கும் இச்சென்[illegible] நந்தநவநம்போ லிருக்கின்ற விந்த ஸார்வ[illegible]ந வநத்தின்கண் அத்யுந்நதாலங்காரசோபிதமாய் [illegible]த்புதமாந் தீபபந்திகளால் தேஜோமயமாய் விளங்கும்[illegible]க்டோரியாஸபாமண்டபத்தில், அநேக விடங்களி[illegible] வந்துள பிராசீந நவீந நூல்களை நன்கு கற்[illegible]ராய்ந்[illegible]ந்த வித்வச் சிரோமணிகள் அநேகர் இன்றைக்கு [illegible]ஸபையோர் நடத்தப்போகின்ற புதிய நாடகத்தைப்[illegible]தற்காக மிக்க ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருக்க, [illegible]ன்றுமறியாதவள்போல் மெதுவாய் வாராநின்றனையே ! [illegible]தன்னை ?

நடி:—(பய[illegible]) ஐயா ! யான் என்செய்வேன்? ஸகலருடைய மந[illegible]கொள்ளை கொள்ளுமன்றோ ஸங்கீதம் ! நமது நேப[illegible]யில் நடந்த ஸகலேந்த்ரியாநந்தகரமான

காநரஸத்தை யுட்கொண்டவர் எவர்தாம் தம்மதி மயங்காம லிருப்பார்?

> கூடவுங் கோகில நாதமோ! மதுரமாய்க்
> கொஞ்சுங் கிளிச்சொற்களோ!
> மேவுங் கிந்நர சக்ரவர்த்தி மிதுநம்
> மேலாங் குழல்நாதமோ!
> கோவும் போற்றிடு மிந்நவாத்ய மதுவைக்
> கொள்ளிற் சகந்தன்னிலே
> யாவுந் தம்மதியை மறந்து விடுமே
> யாருங் களித்துய்வரே!

ஸூத்ர:—ஆம்! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! ஸங்கீதோப [illegible] பரவசனாய் ஒரு க்ஷணகாலம் யான் வந்திருக்கு மிடத்தை [illegible] காரியத்தையும் முற்றிலும் மறந்துவிட்டேன். இக்காநாமிருதத்திற்கு ஒவ்வாமையாலன்றோ,

> சர்க்கரை [illegible] யிளகிச் சலித்திடுதல்
> பக்குவப் [illegible] வெளுத்திடுதல்—தக்க
> கரும்புதனைத் [illegible] கக் கண்ட மிடுதல்
> அரும்பழத்தைத் [illegible] படல்?

இத்திவ்ய காநத்தைக்கேட்டு, இவ்வித்வத்ஸபையும் மநங் களித்து ஆநந்தஸாகரத்தில் அமிழ்ந்திருக்கின்றதென்றே நிச் சயிக்கின்றேன்.

நடி:—ஐயா! இப்பொழுது எந்த நாடகத்தைக்கொண்டு இந்த மஹா ஸபையோரைக் களிப்பிக்கவேண்டும்?

ஸூத்ர:—ஆர்யே! இதற்குள் [illegible] மறந்துவிட்டனை யே! இப்பொழுது நான் நமது நாடகாரம்பத்தைப்பார்க்க வந் திருக்கும் இம்மஹாஸபை யோரால் ஸ்ரீ [illegible]திராஜ போஜ மஹாராஜனுடைய பால்லிய சரித்திரத்தை [illegible]பமா யபி

நயிக்கவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டோமே! ஆதலின், தாமதமின்றி ஒரு ஸங்கீத மெடுத்துப்பாடுவாய்.

நடி:—(குதூஹலத்துடன்) ஐயா! ஸ்ரீபோஜ மஹாராஜனுடைய சரித்திரம் வடமொழியிலன்றோ எழுதப்பட்டிருக்கின்றது! அத்திவ்யபாஷையும் வெகுகாலமாய் நம்மவரால் அநாதரிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால், மிருதப்பிராயமாகவன்றோ ஆயிற்று! அப்படியிருக்க, இச்சரித்திரத்தை நம்மவர் யாவருங் கண்டுகளிக்கும்படி நமது தேசபாஷையில் எப்படி நாம் நாடகரூபமாய் அபிநயிப்பது? மேலும் இச்சரித்திரம் வடமொழியிலும் நாடகரூபமாய் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லையே!

ஸூத்ர:—ஆர்யே! நீ யுரைப்பதுண்மையே! இக்காலத்தில் நமது தேச பாஷைகளில் உள்ள நாடகங்களை அபிநயித்தாலன்றிப்பயனில்லை. ஆயினும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் பதங்களையுபயோகியாமல், அதன் பத்ததியை அநுஸரியாமல் நமது தேசபாஷைகளில் நாடகம் எழுதுவது அஸாத்தியம். அப்படி எழுதப்படினும் அதற்கு ஸம்ஸ்கிருதாங்கிலநாடகங்களின்காம்பீர்யம் கொஞ்சமேனுமிருப்பதில்லை. ஆனதுகொண்டே நமதுமுன்னோர்கள் தமிழ் முதலிய திராவிடபாஷைகளில் நாடகமொன்று மெழுதினரல்லர்! அது பற்றியே தமிழ்ப்பாஷையிற்றவிர மற்றைய தேசபாஷைகளில் இப்போழ்து நாடகமெழுதுவோர் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையின் பதங்களையும், அதனது பத்ததியையும் ஏராளமாக உபயோகிக்கின்றனர். இத்தோரணியையநுஸரியாமையாற்றான் இக்காலத்தில் தமிழ்ப்பாஷையில் வெளிவரும் சில நாடகங்கள் ரஸஞ்ஞியர்களால் நன்றுமதிக்கப்படுகின்றனவில்லை; இப்பெருங்குறையைச் சிறிதேனும் நீக்குவதற்காகவே நமது ஸபையின் முக்கிய அங்கத்தினர்களில் ஒருவரும், ஸம்ஸ்கிருதாங்கில திராவிட பாஷைகளில் வல்லவருமான ஒருவரால், இப்போஜமஹாராஜனுடைய சரித்திரம் தமிழ்ப் பாஷையில் எளியநடையில் ஒரு நாடகமாக எழுதப்பட்டுளது.

இப்புதிய நாடகத்தைக் கொண்டே இம்மஹாஸபையோரை இன்று களிப்பிக்க நாடுகின்றேன்.

நடி:—ஐயா! அக்கவியின் குடிப்பெயர் முதலியன யாவோ?

ஸூத்ர:—ஆர்யே! சொல்லுகின்றேன்; கேள்!

சேணுறு சீர்த்தி சான்ற
திருக்கவு ணியர்கு லத்தோன்,
பேணிய நீதி யுற்றோன்,
பிறப்பிலி திருமால் என்போன்,
மாணிய ஸிராம க்ருஷ்ண
மஹரிஸூரர் பெற்ற செல்வன்,
வாணியி னருளா லிந்த
நாடகம் வகுத்தான் மன்னோ!

நடி:—அங்ஙனமாயின் மிக்க ஸந்தோஷம்! இதுவரைக்கும் பார்த்திராத இந்நூதன நாடகத்தைக்கொண்டு இம்மஹாஸபையோரது நல் லபிப்பிராயத்தைக் கொள்ளுவோமென்றே யான் நம்புகின்றேன்.

ஸூத்ர:—ஆர்யே! உனது சொல் உறுதிப்படுகிற வரையிலும் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகாது. ஆயினும் இம்மஹாஸபையோரைக் காக்கவைப்பது சரியன்று! சீக்கிரம் ஒரு பத்தியம் எடுத்துப்பாடு; கேட்போம்.

நடி:—ஆகா! அப்படியே பாடுகிறேன்!

ஸ்ரீதேவ தேவேச! ஸ்ரீகரா ராதித!
ச்ரிதபக்த பாலக! ச்ருத நிதாந!

விச்வமெங் குஞ்சேர்ந்து விஷயத்தி லொட்டாது
விவிதமாய்த் தோன்றிடும் விச்வ நாத!

த்வந்த்வவர் ஜிதனுகி த்வயஹீந னுகியுந்
த்வேஷமுடை யோர்கட்கு த்வேஷி யாயும்
ம்ஹநீய ரோதிடும் மார்க்கத்தி லேசென்று
மநுநீதி வழுவாத மாந வர்க்கு
நோய்க ளொன்றும் வராமலே நொடியி லேகி
ரந்த்ர மகிலத்தை யுங்காட்டி ரக்ஷணித்து
ஜநந மரணுதி பாதையை ஜடிதி யாக
நீக்கு மீசனே! எம்மை நீ நீடு காக்க!

ஸூத்ர:—(ஸந்தோஷத்துடன்) ஆர்யே! ஆநந்தம்! ஆநந்தம்!! ஸந்தர்ப்பாநுபத்தமாய்த் தகுந்த பாடலைப் பொறுக்கியெடுத்தனை! இம்மங்களகரமான ஆரம்பத்தினுலேயே நமது வித்வந் மநோ ரஞ்ஜநீ ஸபையார் நடத்து மிந்நாடகம் குறையின்றிச் சமக்கிரமாய் நடந்தேறுமென்று நம்புகின்றேன்! ஆகலின், நாம் சீக்கிரஞ்சென்று நாடகபாத்திரங்களை யனுப்புவோம், வருக!

நடி:—அப்படியே செய்வோம்!

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

போஜ சரித்திரம்.

முதல் அங்கம்.

முதற் களம்.

இடம்—தாரைநகர்: முஞ்ஜராஜன் ஆஸ்தாந மண்டபம்.

(தநஞ்ஜயர், மிருகாங்கதத்தர் என்னுமிரண்டு ஸபாஸதர்கள் பிரவேசித்தல்.)

தநஞ்ஜயர்:—என் ஐயா மிருகாங்கதத்தரே! நமது நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த அந்திரதேசத்தரசன் தோற்றுவிட்டானமே! வாஸ்தவந்தானா?

மிருகாங்கதத்தர்:—ஆம்! என்ன? ஒன்றுந் தெரியாதவர் போற் கேட்கின்றீர்? முன்னர் நம்மைப் பரிபாலித்துவந்த ஸ்ரீ ஸிந்துல மஹாராஜா அவரது தவப்புதல்வர் போஜகுமாரர் தாம் இவ்வெற்றிக்குக் காரணமாம்.

தந:—என்ன! நமது போஜகுமாரரா? அவர் குருகுலத்தில் நம் புதல்வர்களோடு புத்திஸாகரரிடத்தில் வித்தியாப்பியாஸஞ் செய்து கொண்டிருந்தனரே! அவர் எங்ஙனம் இந்த யுத்தத்திற்குச் சென்றிருக்கக்கூடும்?

மிருகா:—ஆம் நீர் கூறுவது சரியே! ஆயினும், நமது முஞ்ஜ மஹாராஜா அவர்கள் யாது காரணம்பற்றியோ தாம் நேரில் யுத்தத்திற்குச் செல்லாததனாற் போஜகுமாரராயினும் செல்லின் நலமென்று தெரிவித்தனராம். போஜகுமார

ரும் சஸ்திரப்பயிற்சியில் மிகவுந் தேர்ந்தவரானதால் தாமே யுத்தத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்றுங் கேட்டுக்கொண்டன ரம். புத்திஸாகரரும் அதற்குச் சம்மதித்து என் குமாரன் காளிதாசனுடன் அவரை யனுப்பினர் !

தந: —(ஆத்மகதமாய்)இவையெல்லாம் ரஹஸ்யமாய் நடந் திருப்பதை யோசித்தால் ஏதோ மஹாராஜா அவர்களின் மநதில் ஒரு விசேஷமான எண்ணமிருந்திருக்கவேண்டு மென்று தோன்றுகிறது. (பிரகாசமாய்) நல்லது!நமதுஸேனைத் தலைவர் வத்ஸராஜர் முதலிய சுத்ரவீரர்களெல்லாரும் யுத்தத் திற்குச் சென்றிருக்க இப்பொழுது தான் பதினெட்டு வயது நிரம்பிய போஜகுமாரரே இவ்வெற்றிக்குக் காரணமாயின ரென்று கூறுவது ஆச்சரியோக்தியாகவன்றோ இருக்கின்றது !

மிருகா :—ஐயா ! தநஞ்ஜயரே ! இஃதோர் ஆச்சரியமா ?

பிறந்ததுஞ் சிங்கக் குட்டி
பிளக்குமேல் யானை வேங்கை,
யறற்கரிணோர் சிறிய மீனுஞ்
ஜனித்ததும் நீந்து மாயில்,
சிறந்தஸீந் துலர்கு லத்தில்
சிருட னவத ரித்த
திறங்கொடோள் வலிய போஜன்
ஜெயிப்பதும் விந்தை யாமோ ?

ஸ்ரீசகாரி ஸ்ரீஹர்ஷவிக்கிரமாதித்தியனைப்போல் நம் நாட் டின்மீது படையெடுத்துவந்த மிலேச்சர்களை யெல்லாம் நம் நாட்டில் நிற்கவொட்டாமல் பறக்கடித்து, விக்கிரமாதித்திய னென்று விருதுபெற்று, தனது அஸாதாரணமான ஸாஹஸத் தினால் ரத்நாவதிக்குச் சென்று, வஜ்ராங்குசனைக் கொன்று, பொன் தாமரையைத் தந்து, நாகராஜன் கந்நிகையான சசிப் பிரபையை மணந்து, நவஸாஹஸாங்கனென்று பிரஸித்தி பெற்ற ஸ்ரீஸிந்துல மஹாராஜர் வயிற்றில் பிறந்த போஜகுமா

ரர், இவ்வெற்றி யடைவது விந்தையா? அப் போஜகுமாரர் யுத்தத்திற்குச் சென்றிராவிடின் நமது ஸேனை முற்றும் மடிந்துபோயிருப்பதுமன்றி, நம் ஸேனைத்தலைவரும் அப் போஜல கேசிக்கு, அடிமைக் கைதியாய்ப் போயிருக்க வேண்டுமாம்.

தந :--இவையெல்லாம் உமக்கெப்படித் தெரியுமோ? உங்கள் குமாரன் வந்துவிட்டனனோ?

மிருகா :—எமது குமாரனோ? போஜகுமாரரைவிட்டு அவன் ஒரு நிமிஷமாயினும் பிரிந்திருப்பனோ? உயிருமுடலுமென்றன்றோ அவர்களைக் கூறவேண்டும். யுத்தத்திற்குச் சென்றிருந்தவர் யாவரும் நமது நகரத்திற்கு வெளியே சிறிது தூரத்திற் சேனைகளுடன் இறங்கியிருக்கின்றனராம். நமது ஸேனைத்தலைவர் ரமாங்கதர் குமாரர் வத்ஸராஜர் மாத்திரம் இஜ்ஜெய ஸமாசாரத்தை மஹாராஜா அவர்களுக்கு முன்னமே தெரிவிப்பதற்காக வந்திருக்கின்றனராம். இச்சங்கதிகளெல்லாம் அவர் சொல்லத் தெரியவந்தன.

தந :—அப்படியாயின், அஃது உண்மையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். நானும் போஜகுமாரருடைய வல்லமையைப் பற்றி எம் குமாரன் நசிகன் புகழ்ந்து பேசக்கேட்டிருக்கின்றேன். நல்லது! இன்று இவ்வளவு அவஸரமாய்ச் சபைகூடுவதற்குக் காரணம் உமக்குத்தெரியுமோ?

மிருகா :—இஜ்ஜெய ஸமாசாரத்தைக்கேட்டு நாடு நகரத்தார் யாவருமொருங்கு கூடிப் போஜகுமாரரை எதிர்கொண்டு சென்று மரியாதையுடன் அழைத்துவருவது மன்றி, முன் ஸிந்துல மஹாராஜருக்கு வாக்களித்தபடியே இந்நாட்டையு மவருக்கு ஒப்புவிக்கும்படியாக நமது முஞ்ஜமஹாராஜா அவர்களிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர்களாம். அதுபற்றியே இச்சபை கூடுவதாகப் புத்திஸாகரர் சொல்லினர்.

தந :—ஆம்! அப்படிசெய்வது அவசியமே! இப் போஜகுமாரரைப்போன்ற சுத்தவீரர்கள் அரசாட்சி புரிந்தாலன்றோ நம் நாட்டிற்கு நன்மைவிளையும். ஆயினும் இப்பதினொன்கு வருஷ

காலமாய் இவ்விராஜ்ய ஸுகங்களை யனுபவித்துவருகிற நமது முஞ்ஜம்ஹாராஜா அவர்கள் இப்போது நம் வேண்டுகோளுக்குச், சம்மதித்து இராஜ்ஜியத்தைப் போஜகுமாரருக்கு ஒப்புவிப்பாரென்று யான் நம்பவில்லை.

மிருகா :—நீர் சொல்வது வெகு நன்றாயிருக்கின்றது! ஒருவனுடைய நாட்டை மற்றொருவன் துராக்கிரமமாய் அபஹரித்துக்கொள்வதும் நியாயம்போலும்? நமது மஹாராஜா அவர்கள் போஜகுமாரருக்கு இவ்விராஜ்ஜியத்தை யொப்புவிக்கச் சம்மதிக்காமல் அக்கிரமமாய் அபஹரிக்க நாடினால், நம்போன்ற நியாயஸபாஸதர்கள் சும்மாவிருக்கலாமா? அரசன் அநியாயஞ் செய்யப்புகின் அதைத் தடுப்பதன்றோ அமைச்சருக்கு முறைமை! முற்றுமறிந்து செய்தலும், செய்யவேண்டியதை யரசனுக்கு முற்படச் சொல்லுதலும், நற்செயலறியாத வரசருக்கு இடித்துரைத்தலும் மந்திரிகளுக்கு லக்ஷணமன்றோ?

* 'தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணார்
தலைமகன் வெருண்ட போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி நீதி
விடாதுநின் றுரைப்பர் மேலோர்!
செம்மையிற் றிறம்பல் செல்லாத்
தேற்றத்தார் தெரியுங் காலம்
மும்மையு முணர வல்லார்
ஒருமையே மொழியு நீரார்!'

அப்படி நாம் கேட்காமற் சும்மா இருப்பினும் குடிகளும் கேளாமல் இருப்பார்களா? போஜகுமாரருக்கு வயது வந்தவுடன் இவ்விராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவித்துவிடுவதாக நமது மஹாராஜா அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டது யாவருக்குந் தெரிந்தவிஷயமே.

தந :—ஆம்! அவை யெல்லாம் சரியே! நியாயமுமென்னமோ அப்படித்தான். ஆனால், நமது மஹாராஜா அவர்கள் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்படுகிறவரா?

* கம்பராமாயணம்.

மிருகா:—(கோபத்துடன்) ஆமாம்! நாமெல்லோரும் சும்மா இருந்துவிட்டால் அரசன் மனம்போனபோக்கெல்லாம் போகின்றான். அது யாருடைய பிழையோ? இன்று மாத்திரம் ஸபையிலெல்லோரும் முகதாக்ஷிண்யத்தை விட்டு நியாயப் படி நடப்பார்களாயின், மஹாராஜா அவர்கள் எப்படிப் போஜ குமாரருக்கு இராஜ்ஜியத்தை யொப்புவிக்கச் சம்மதியாரோ பார்க்கின்றேன்.

தந:—எல்லாம் ஸபையில் தெரிகின்றது! நாமிங்கு வீரியங்கூறுவதிற் பயனென்ன? (நேபத்யத்திற்குள் தூர்யகோஷம் முழங்கச் செவிகொடுத்து) ஓ ஓ! மஹாராஜா அவர்கள் வருகின்றார்கள்போலும்!—போதும்! இதனுடன் நிறுத்துவம் நமது ஸப்பாஷணையை! (பரபரப்புடன் எழுந்து தன் ஆசனத்திற் கருகிற்சென்று, அரசன் வரவை யெதிர்பார்த்து நிற்றல்.)

மிருகா:—ஆமாம்! அதையுந்தான் பார்ப்போம்! யானே பார்ப்பானாயின் பார்த்தே விடுகின்றேன்: (மெதுவாய் எழுந்திருத்தல்)

(பின்னர் இரண்டு அங்கரக்ஷகர்கள் வெள்ளியந்தடி எந்தி, "பராக்கு! பராக்கு!" என்று சொல்லிவரவும், புத்திஸாகரர், பத்ரநாராயணர், வத்ஸராஜர், நீலகண்டர், ஹரிஹரர், வாமநபட்டர் முதலான முக்கிய ஸபாஸதர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, இரண்டு யவநிகள் வெண்சாமரை வீசிவர, முஞ்ஜமஹாராஜன் ஸபாமண்டபத்திற் பிரவேசித்தல்.)

ஸபையோர்கள்:—(மஹாராஜா ஸிம்மாஸநத்தில் வீற்றிருக்க, தத்தமிடங்களில் நின்று பாடுதல்)

ஆங்கிலகீதி.

ஜய! ஜய!! போ ராஜராஜ - ஜய ரமாவிபோ!
ஜய! ஜய!! போ முஞ்ஜராஜ - ஜய மஹா ப்ரபோ!
மாளவதேசம் முழுதும் - மன்னவனே நாம்
ஆளும்வண்ண மருள் புரிவன் - ஆதிதேவனே!—ஜய.

நாடுநகரெங்கணும்நம் - நாட்டின்பெருமையை
கூடியே நம்பகைவர்களும் - பாடிப்போற்றவே !—ஜய.

ஸ்ரீ ஜராஜன் :—(ஸபையோர்களை இங்கிதத்தினால் வீற்றிருக்கச்செய்து) எமது நன்மையைச் சந்ததமுங்கோரும் ஸபையோர்காள்! ஏதோ எம்மாலியன்றமட்டும் எமது தமையனார் நடந்தபடி இப்பதினன்கு வருஷ காலமாய் நுங்களையும் மற்றுமுள்ள பிரஜைகளையும் ஜாக்கிரதையாகவே பரிபாலித்து வந்தனம். இன்னும் அவ்வாறே நுங்களருளால் இவ்விராஜ்ஜியத்தை நீதிநெறி வழுவாது காத்துவருவம். எமது ஸேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜர் இருக்குமளவும் நமக்கு யாதொரு குறையும் நேரிடாது. (வத்ஸராஜரை நோக்கி) ஸேநாபதி ! அந்திர தேசத்தரசனை யெதிர்த்துச் சென்ற நமது ஸேனை என்னவாயிற்று ? நம்பகைவரது வியாபாரம் எந்நிலையிலுள்ளது ?

வத்ஸராஜர்:—மஹாராஜா ! வெற்றி நமக்கே தான் !

சுடரொளி கண்டு மோகம்பெறுந் தீயினின்
மடமையால் விழவரும் வண்டின் செயல்போல்,
அந்திர தேசத் தரசன் கதியும்
மந்திர மின்றி மதியும்மயங்கி
நாமர சாளும் நாட்டைபெதிர்த்துத்
தாமர சளத் தண்டுடன் வந்ததும்
தெரிந்ததே யலவோ ? திரும்பவு மடியேன்
விரித்துரைப் பானேன் வேந்தமா மணியே !

ஆகலின் யான் விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை. நம் பகையரசர் பௌலகேசியார் போர்க்களத்தில் தோல்வியுற்று நம் இளவரசர் போஜகுமாரர் கையால் மாண்டு போயினர்.

ஸபை:—ஸாது! இராஜகுமாரரே ! ஸாது !! பிள்ளைகளிருந்தால் இப்படிப் போஜகுமாரரைப்போல் சுத்தவீரர்களாயிருக்கவேண்டும்.

முஞ்ஜ:—வத்ஸராஜரே! நம் போஜனுடைய பராக்கிரமம் நமக்கு முன்னரே தெரிந்ததன்றே? அதனலேதான் போஜன் ஒருவனே போது மென்று யாமும் யுத்தத்திற்குச் செல்லவில்லை. ஆகலின் அவன் பௌலகேசியை ஜெயித்ததில் சிறிதும் ஆச்சரியமின்று! ஆயினும் இவ்வெற்றியின் விவரத்தை யொருவாறு அறியவிரும்புகின்றேம்.

வத்ஸ:—வாக்பதிதேவராஜ! அப்படியே கூறுகின்றேன்! முன்னர் அராஜகமாயிருந்த திரவிடதேசத்தை வென்றுவிட்டோமென இறுமாப்படைந்து வீட்டின்கணுள்ள பாலைப் பருகின ஒரு சிறு பூனை பாற்கடலையு மருந்துவோமென்று பேரெண்ணங் கொள்வதுபோல், இத் தாராராஜ்ஜியத்தையும் வென்று விடலாமென்று வீணசைகொண்டு அவ் வந்திரதேசத்தரசர் நம் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தனரன்றே ?

ஏமந்த ருதுவில் எங்கும் பரவிப்
பூமி யெங்கணும் புகைபோற் கவிந்து
பந்தி பந்தியாம் பனித்திர ளனைத்தையும்
அழன்றெழு மிரவி யரைநொடிப் பொழுதிற்
பறக்க டிப்பது போலுமே, நமது
மறக்கொ ணுதவப் போஜ ரொருவரே
பௌல கேசியின் பலமுள நால்வகைச்
சேனை யாவையுஞ் ஜெயித்தனர் விந்தையே!

ஸபை:—நல்லது ! இளவரசரே, நல்லது !

வத்ஸ:—வல்லப நரேந்திர ! அதிகமாய்க்கூறுவதிற் பயனென்னை? பௌலகேசியாரது ஸேநா ஸமுத்திரம் முழுவதையும் நமது இளவரசரொருவரே தமது வீரியப் பிரதாபத்தால் வறட்டி, அவ்வரசனையுங் கோதாவரியின் கரையிற்புரட்டி, கிருஷ்ண நதிக்கரைவரையினும் நமது கீர்த்தித் துவஜத்தை நாட்டி, அவனதுஸேனைகளை யெங்கும் நிற்கவொட்டாமலோட்டி, அந்திர தேசம் முழுவதையும் நமக்குச் சுவாதீனப் படுத்திவிட்டனர் !

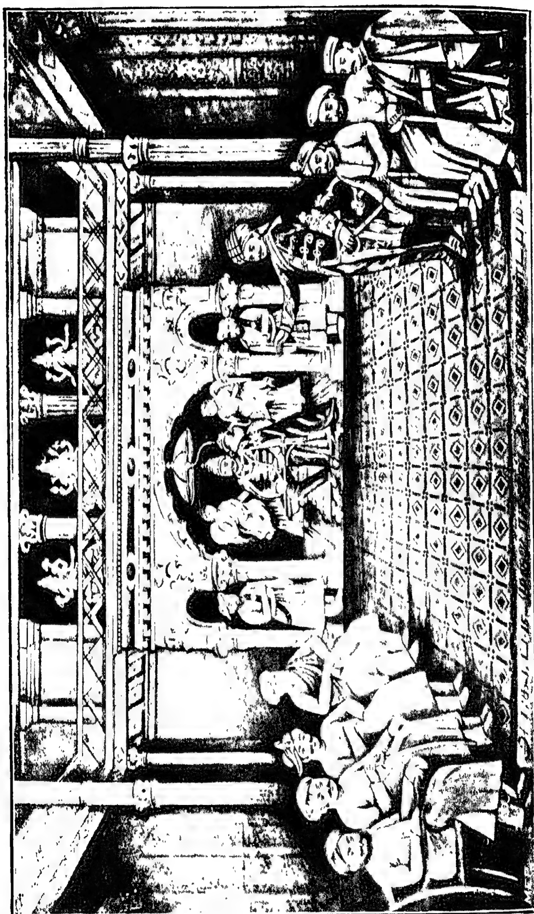
ஸபை:—(மிக்க ஸந்தோஷத்துடன்) சபாஷ்! சபாஷ்!!

வத்ஸ:—இது மாத்திரமன்று! அவரது தாளாண்மையையுந் தோளாண்மையையு மெடுத்துரைக்க யாவரால் ஆகும்? த்வந்த்வ யுத்தத்தில் தனக்கொப்புயர் வில்லையென்று அஹங்கரித்திருந்த அப் பௌலகேசியை, அச்செருக்கொழிய, தாமொருவராகவே, த்வந்த்வயுத்தத்திலேயே மடித்து முடித்தனர்! மன்னர்திலகா! பெருங்காட்டில் வெயிலாலுலர்ந்து போன முட்செடிகளின் குவியில்களை ஒரு சிறிய தீப்பொறி யண்டிக் கொளுத்துமாறு, தாமொருவராய் நின்று, நம்பகைவரையெதிர்த்துச்சென்று, அவரைக்கொன்று,அவரது ஸேனைகளை யுத்தத்தில் வென்று, நமது நாட்டின் மகிமையைப் புவியெங்கும் விளங்கச்செய்த ஸுகுமாரனை, சத்துருக்கள் பணியுஞ்சூரனை, தேவருமஞ்சுந் தீரனை, பதினெட்டு வயதான பாலகுமாரனை, நம் போஜகுமாரனைத் தாம் புதல்வனுயடையப்பெற்றது, தாமும், அடியேனும், இந்நாடுஞ் செய்த தவப்பயனேயன்றி வேறன்று.

ஸபை:—நன்குரைத்தீர் வத்ஸராஜரே, நன்குரைத்தீர்!

முஞ்ஜ:—(ஆத்மகதமாய், சிந்தித்துக்கொண்டு) ஆ ஆ! நாம் கொண்ட எண்ணங்களெல்லாம் வீணாய்ப் போயினவோ! இச்சல்லியத்தை நீக்குவதற்காகவே ஒருவேளை போஜன் யுத்தத்திலாயினும் மடிந்துவிடுவனென்று வெகு பக்குவமாய்ப் புத்திஸாகரரையும் ஏமாற்றிப் போஜனைப் பௌலகேசியைஎதிர்த்துச் செல்லும்படி அனுப்பினோம். 'தானொன்றுநினைக்கத் தெய்வம் வேறொன்று நினைக்கு' மென்பது இவ்விஷயத்தில் வாஸ்தவமாய் முடிந்தது! தான் மடியாது, தன் பகைவரைக்கொன்று, வெற்றி மாலைபுரிந்து, வீரகண்டையணிந்து, நாடு நகரத்தார் யாவருங்கண்டு களிக்க நல்வரவாய்ப் போஜன் திரும்பி இந்நகர் வருவனென்று யாம் கனவிலும் நினைக்கவில்லையே! ஆ ஆ! இனி யவனை யொழிப்பது எங்ஙனம்? (தலைமீது கரத்தை வைத்துக் கலங்கிப் பெருமூச்செறிதல்.)

புத்திஸாகரர்:—ராஜராஜேச்வர! நமது நாட்டிற்கு இவ்வளவு கீர்த்தியையும் பிரக்கியாதியையுங் கொண்டுவந்த தமது குமாரன் போஜனது குணங்களைத் தாமே அறிந்திருக்கின்றீர். ஆகலின், யான் அதைப்பற்றி புகழ்ந்துபேசுவது அநாவசியம். தாமும் இப்பொழுதே அடியேங்களோடு எதிர்கொண்டு சென்று தக்க மரியாதையுடன் அவனை யழைத்து வருதல் அழகு. அன்றியும், அவனது பிதா ஸிந்துல மஹாராஜர் நாடாகிய இத்தாரா ராஜ்ஜியத்தையும் இப்பொழுதே அவனுக்கு ஒப்புவிப்பது தமக்குத் தர்மம். இதுவே தமது குலத்திற்கும் கீர்த்திக்குஞ் சிறந்த மேன்மையைவிளைக்கும். மேலும், தமது தமயனார் ஸிந்துல மஹாராஜர், இறந்துபோகும்பொழுது, தமக்குரைத்த வசனங்களைத் தாமிப்பொழுது கவனிக்கவேண்டும். "எனது பிரியமுள்ள தம்பீ! யான் இன்னும் சற்று நேரந்தான் ஜீவித்திருப்பேன். இப்பொழுது உன்னிடத்தில் யான் ஒப்புவிக்கும் பொருளைப் பாதுகாப்பாய் என்று நம்புகின்ற என்னை மண்ணாசையாலாயினும் பொன்னாசையாலாயினும் நீ துரோகஞ்செய்வாயாகில், ஸர்வஸாக்ஷியந்தாவாகிய பரமேசுவரன் உன்னைத்தண்டிப்பானென்பது நிச்சயம்! எனது குலதீபமாகிய போஜனை யடைய யான் செய்த தவம் உனக்கே தெரியும். அவனுக்குத் தக்கவயது வந்து முடிசூட்டுமுன்னரே எனக்கு அந்தியகாலம் நேரிட்டுவிட்டது. ஆகலின், என் செல்வனுக்காக நீயே இவ்விராஜ்ஜியத்தை யரசாண்டுவந்து, அவனுக்குத் தக்கவயது வந்தவுடன், ஒரு தகுந்த ராஜகந்நிகையையும் மணம் புரிவித்து இவ்விராஜ்ஜியத்தையும் ஒப்புவித்து விடுவாயென்று பூர்ணமாய் நம்புகின்றேன்!"—ராஜசசாங்க! தாமிவ்வசனங்களை இச்சமயத்திலே நினைக்கவேண்டும்! இப்பொழுது போஜனுந் தக்க வயதுவந்து பகைவரும் புகழத்தக்க ஸாமர்த்தியமுள்ளவனாயினன். இம்மங்களகரமான ஸமயத்திலேயே போஜனுக்குத்தாம் முடிசூட்டுவீராயின், அமோகவர்ஷரென்று உலகமெலாம் பரவியிருக்குந் தமது கீர்த்திக்குத் தகுதியுண்டாகும்.

* "சாதல்வந் தடுத்த காலுந்
 தனக்கொரு சாத லின்றிப்
பூதல மிருக்குங் காறும்
 புகழுடம் பிருக்கும்: அந்தக்
கோதறு புகழின் யாக்கை
 கொடையினாற் செல்வங் கூர
வாழ்தலை யுடையா ரன்றோ
 வானமும் வணங்கு நீரார்!"

ஆகலின், இப்பொழுதே போஜனை எதிர்கொண்டு சென்று, நகருக்கழைத்துவந்து, அவனுக்கு இவ்விராஜ்ஜியத்தையுந் தந்து, தமது புகழ் பூமியெங்கும் விளங்க, எம்மையும் மற்றைய பிரஜைகளையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்வீரென மிக்க வணக்கமாய்ப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸபை:—மஹாராஜ! தாங்கள் அப்படியே செய்வீரெனப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

முஞ்ஜ:—(ஒன்றுந்தோன்றாமற் சற்றுநேரம் பேசாமலிருந்து, கோபங்கொண்டு, பற்களை நறநறவென்று கடித்துச் சபையோரைச் சூழ நோக்கி) ஸபையோர்காள்! என்னசொன்னீர்கள்? இதை யெமக்கெடுத்துரைக்கவோ இன்று கூடினீர்கள்! இவையெல்லாம் புத்திஸாகாருடைய துர்புத்தியோ?

தர்ம மாயிது காறு முங்களைத்
 தாங்கி வந்ததின் லாபமோ?
மர்ம மாயெமை மாய வார்த்தையின்
 மாய்க்கி றீர்மதி யீனர்காள்!
சர்ம மென்றெமைக் கையெடுக்கினிற்
 சாகு வீர்விஷ மேறியே,
தூர்ம னோரத மாடி கட்டிடிற்
 றூங்கு வீர்விழுந் திங்ஙனே!

* பிள்ளையார் புராணம்.

புத்தி:—மஹாராஜ! நீதியை யெடுத்துரைத்தனன். தாம் அதை குணமென்று கொண்டாற் கொள்ளுங்கள், கொள்ளாது தள்ளினுல் தள்ளுங்கள். யான் எனது கடமையை நிறைவேற்றினேன். இனித் தம்முடைய சித்தம்.

* "அன்புறு மறத்தினு லடுக்கு மின்பமே
யின்பெனத் தக்கதா லேனை யின்பெலாந்
துன்பமும் பழியையுந் தோற்று மாதலா
லன்புறு மறத்தினை யறப்பிற் கேடுறும்."

முஞ்ஜ:—(பெருமூச்செறிந்து) தநஞ்ஜயரே! நீரும் அவர்களுடனே சேர்ந்து கொண்டீர் போலும்?

தந:—இராஜராஜேந்திர! யாது மறிந்த தமக்கு யான் என்ன கூறப்போகிறேன்? இப்பதினான்கு வருஷகாலமாய்த் தாங்கள் இவ்விராஜ்ஜியத்தை இறையளவேனும் முறைவழுவாது பரிபாலித்து வந்தீர்! இன்னும்,

தினையும் விடாதிச் செல்வ மெல்லாம்
இச்சை யாயிங் கிருந்தனு பவித்தல்
எச்சிலை யருந்து மிழிவே யன்றோ?
மிகப்பெரும் **போஜன்** தகப்பன் மூப்பாய்
இருந்து மரசைத் துறந்தில னென்றே
உலகம் நவின்றிடில் நலமோ வுரைப்பீர்?

ஹரி:—யாதுமறிந்த நீதிமன்ன! அடியேன் என்ன உரைக்கப் போகின்றேன்! தாம், **போஜகுமாரரைப்** புதல்வரா யடைந்த பாக்கியமே பாக்கியம்! தாமும் அருமைப்புதல்வருக்கு உரியனவெல்லாம் திருந்தச் செய்தீர்! தம்முடைய அநுக்கிரஹத்தாலே அவரும் **மஹாசுத்தவீர**னென்னும் பெயரைப்பெற்றனர். இனிப் **போஜகுமாரருடைய** கிருதஞ்ஞியைக்கு அளவிராது!

* பிள்ளையார் புராணம்.

வத்ஸ:—மஹாராஜ! போஜகுமாரருடைய குணத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் அறியாதவர் யாவர்? அவரது வெற்றியைக் கேட்டது முதல் நாடு நகரத்தார் யாவரும் அவரிடத்தில் மிக்க அன்புவைத்திருக்கின்றனர். ஆஹா! போஜகுமாரரா? மஹான்! என்ன வீர்யம்! என்ன விநயம்! என்ன பெருமை! என்ன பொறுமை! என்ன ஜீவகாருண்யம்! என்ன ஸமதாபுத்தி! என்ன கல்யாணகுணம்! மஹாஸத்யவாதி! மஹாபராக்ரமசாலி! ஸகல வித்தைகளையு முணர்ந்தவர்! ஸகல தர்மங்களையுமறிந்தவர்! வருணன் வீரியத்தில்! தூராதரம் தைரியத்தில்! பிருஹஸ்பதி புத்தியில்! ஸ்ரீயஃபதி சக்தியில்! ஆஹா! பெருமையிற் புரந்தரன்! பொறுமையிற் பூதேவதை! கோபத்திற் காலாந்தகன்! பிரதாபத்திற் பரமேசுவரன்! மந்மதனும் அவரது அழகைக் கண்டால் வெட்கங்கொண்டோடுவான்! ஆற்றலாதத்தைக் கொடுப்பதில் அமிர்தகலைகளால் நிறைந்த பூர்ணசந்திரனு மவனுக்கு நிகரல்லன்! ஆதித்தியனைப்போல் தேஜஸ்வீ! அச்விநிதேவரைப்போல் ஓஜஸ்வீ! அவர் சிறுபாலகராயிருப்பினும் அவரிடத்தில் எனக்குப் பெரியோர்களிடத்தில் உண்டாவதுபோல் பஹுமானமாக புத்தியுண்டாகின்றது. இராஜேசுவர! அவர், தம்மைப் பெற்ற பிதாவென்றே நினைத்திருக்கின்றனா! அவரை யரசனுகக் கொள்ள விரும்பாதார் யார்?

வாமந:—அம்மஹாபுருஷனுடைய குணாதிசயங்களை வர்ணிக்க ஆதிசேஷனாலு மாகாது! கொடுப்பதிற் குபேரன்! நடப்பதிற் குமாரன்! யயாதியைப் போலுதாரன்! சிபியைப் போற் கம்பீரன்! அவரைப் பதியாக அடைய யார் தாம் விரும்பார்?

முஞ்ஜ:—(சிந்தித்துக்கொண்டே, ஆத்மகதமாய்) சரி! இப்பொழுது இவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு விரோதமாய்ப் பேசுவதிற் பிரயோஜனமில்லை. நாமும் இந்த ஸமயத்தில் ஸம்மதிப்பவனைப்போலவே நடிக்கத்தான்வேண்டும்! (பிர

காசமாய்) ஸபையோர்காள்! உங்கள் வேண்டுகோளுக்கு யாம் மிகவும் மெச்சுகின்றோம். யாம், இதுவரையில் உங்களது மநோ நிச்சயத்தைப் பரீக்ஷை செய்வதற்காகவே சும்மாவிருந்தோமே யன்றி வேறில்லை. யாமும் இதோ சீக்கிரத்திலேயே போஜனுக்கு முடிசூட்டத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம்.

ஸபை:—மிகவும் ஸந்தோஷம்! மஹாராஜ! மிகவும் ஸந்தோஷம்!

வத்ஸ:—மன்னர் மன்னவ! இன்னொரு விஷயத்தைப் பற்றி யான் கூறத் தவறிவிட்டனன். நமது இளவரசருடன் யுத்தத்திற்குச்சென்ற அவரது பிராணநேசர் நமது மிரு காங்கதத்தர் குமாரர் பரிமளகாளிதாஸருக்கும் நாம் தக்க மரியாதை செய்யவேண்டும். அவரை என்னவோ ஸாமாந்யராக நினைத்திருந்தோம். அவரை இந்நாட்டிற்கு ஒரு சிறந்த ஆபரணமென்றே கொள்ளல்வேண்டும்!

* "நல்லவ் தீயவு நாடி நாயகற்
கெல்லையின் மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்
ஒல்லைவந் துறுவன வுற்ற பெற்றியின்
றொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்!"

அவர் தம்முயிர்க்குறுதி சற்றுமெண்ணுமல் நம்மிளவரசரையே ஒருமுறை பகைவரிடத்தினின்றுங் காப்பாற்றினர். ஆதலால், அவருக்குச் செய்யும் மரியாதை நம் போஜருக்கும் அதிக திருப்திகரமாகவே யிருக்கும்.

பத்தி:—ஆம்! மஹாராஜ! அவருக்குத் தக்க மரியாதை செய்தல் நியாயமே! அவருக்குத்தெரியாத இராஜநீதி யொன்றுமேயில்லை. அவரைப் போஜகுமாரருக்கு வெளியிற்சஞ்சரிக்கும் பிராணனென்றே கொள்ளல்வேண்டும்.

முஞ்ஜ:—ஆ! அதற்கென்ன? அப்படியே செய்வோம்.

---

* கம்பராமாயணம்.

ஸபை:—எல்லாந் தம்முடைய கடாக்ஷமே !

முஞ்ஜ:—(வெறுப்புடன், எழுந்து) ஸபையோர்கள்! யாம் அவஸரமாய் வெளியிற் செல்லவேண்டியிருத்தலால் விடை தரல்வேண்டும். புத்திஸாகரரே ! யாம் போய்வருகின்றோம். (கோபமாய்ப் பரிவாரத்துடன் நிஷ்க்கிரமித்தல்).

மிருகா:—(யாவருஞ்செல்ல, தநஞ்ஜயனை நோக்கி) தநஞ்ஜயரே ! பார்த்தீரா ! நாமின்று நினைத்தவெல்லாம் அப்படியே முடிந்துவிட்டன.

தந:—இன்னும் முற்றும் பார்ப்போம் ! மஹாராஜா அவர்கள்போன அவஸரத்தைப்பார்த்தால் எனக்குச் சங்கையுண்டாகின்றது. எதற்கும் தனியே பேசுவோம். (யாவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

முதல் அங்கம்.

இரண்டாங் களம்.

இடம்-தாரைநகர் : முஞ்ஜராஜனரண்மனையில் ஓர் அறை.

(முஞ்ஜராஜன் ஆஸநத்திலிருந்தபடி பிரவேசித்தல்.)

முஞ்ஜராஜன் :—(சிந்தித்துக்கொண்டு) ஆ ஆ ! இன்று நாம் என்ன பெருமோசம் போனோம் ! அப்பாதகனாகிய புத்திஸாகரன் வார்த்தையைக் கேட்டல்லவோ போஜனுக்கு இந்த தாராராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவித்துவிடுவதாகச் சபையிற் கூறிவந்தோம். இப்பதினொன்கு வருஷகாலமாய் இவ்விராஜ்ஜியஸுகங்களையெல்லா மநுபவித்துவந்து இப்பொழுதிவ்வரசாட்சியைத் துறப்பதென்றால் எங்ஙனம் கூடும் ?—இன்று, திடீரென்று, பிரஜைகள் போஜனுக்கு இராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவிக்கும்படி

நம்மைக்கேட்டதென்னே ? இதுவரையிலும், அவர்களை ஜாக்கிரதையாகத்தானே பரிபாலித்து வந்தோம் ! இதுகாறு மவர்களும் கீழ்ப்படிந்தே வந்தனர்களே !—(யோசித்து) சீ ! எல்லாம் நாம் செய்த பிழையே ! போஜனை யுத்தத்திற்கு அனுப்பியதனாலன்றோ அவனது குணாதிசயங்கள் பிரஜைகளுக்குத் தெரியவந்தன ! யாதேனும் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய விரும்பினால், முன்னரே அதன் பயனை யாராய்ந்து செய்தல்வேண்டும்.

௨ சிந்தித்தனைச்செய்த லுசிதமீ தல்லவென்
றாற்றநோக் கிடல்வேண்டு முத்தமர்கள்,
பிசகியொரு தொழிலையும் பெரியோர்கள் செய்யார்கள்
பின்வரும் பயனைமுன் பிரிந்திடாமல்,
பசுவென நடப்பவர் பகுத்தறிவு தான்கெடப்
பரதேசி யாவர்கள் படித்திருந்தும்,
நிசிதமாஞ் சல்லியம தென்னவோ ராதுசெயல்
நிலையைக் குலைக்குமே நித்தகாலம் !

இதுவுமன்றி, நாம் அரசனாயிருந்துவருவதுபற்றி, பயத்தினால் ஒருவேளை நம்மிடத்தில் அன்புள்ளவர்கள்போற் குடிகள் நடித்து வந்திருக்கக்கூடும். எப்படியிருப்பினும் இச்செங்கோல் நம்மை விட்டு நீங்குமாயின் பிரஜைகள் முன்போல் நம்மை மதிப்பார்கள் என்று யாம் நம்பவில்லை. நாமுயிரோடிருந்தும் மரித்தவருக்கொப்பாவோம் !

பிணியிலா வுடல மன்றே,
பிழையிலாப் பெயரு மன்றே,
அணியுமா பரண மன்றே,
அயர்விலா வழகு மன்றே;
பணமெனுஞ் சூடு நீங்கிற்
பாரினிற் புத்தி மானுங்
கணத்திலே முற்றும் வேறாய்க்
காண்பதும் விந்தை யன்றோ !

ஆகையால், எவ்வகையிலும், இந்நாடு நம்மைவிட்டு நீங்காவண்ணம் தக்க உபாயஞ்செய்யவேண்டும்!—(ஆலோசித்துக்கொண்டிருத்தல்.)

(பிரவேசித்து)

மதநமாலிநி:—(கைகூப்பி) மஹாராஜ! யாரோ ஒரு யதீந்திரர் தங்களைக்காணும்பொருட்டு வெளியிற் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

முஞ்ஜ:—அப்படியா! சீக்கிரம் அழைத்துவா!

மதந:—அப்படியே மஹாராஜ! (வெளியில் விஷ்கிரமித்தல்.)

முஞ்ஜ:—இவர் யாவராயிருக்கக்கூடும்? நம்மிடத்தில் இச்சமயத்தில் வருவதற்குக் காரணமென்ன? இப்பதினான்கு வருஷகாலமாய் நம்மிடத்தில் ஒரு ஸந்நியாஸியும் வந்ததில்லையே! அந்தோ! நாம் இராஜ்ஜியத்தை ஸ்திரப்படுத்துவோமா வென்று யோசிக்கும் பொழுதே, குறுக்கே யதீந்திரர் ஒருவர் முளைத்தனரே! நமதெண்ணம் நிறைவேறுமோ?

(பிரவேசித்து)

சாரதாநந்தர்:—(கடவுளைத் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டே)

இராகம் - பிலஹரி : தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

ஸ்மரணைசெய் மநமே - ஸ்மரரிபுவையென்றும்,
துரிதமயதருண - கிரிகுலிசனை!

அநுபல்லவி.

அருட்பெருங்கடலினை - அன்பருக்கிஷ்டனை,
பரமபுருஷனைஸ்ரீ - பார்வதிநாதனை! (ஸ்மரணை)

சரணங்கள்.

வானவர் பணிவோனை - வாக்குத்தந்தருள்வோனை
ஞானிகட்கிறைவனை - ஞானஸ்வரூபனை! (ஸ்மரணை)

ஜோதிக்குட்ஜோதியாய் - சுடருக்குட்சுடருமாய்
ஆதியந்தமிலாத - ஆநந்த மூர்த்தியை! (ஸ்மரணே)

முஞ்ஜ.—(நோக்கி) ஆஹா! இவருடைய தேஜஸ்ஸே தேஜஸ்ஸு!

கையில் தண்ட கமண்டலுக்கள், இடையிற்
காவிக் கரைவேஷ்டியும்,
மெய்யில் பஸ்ம விலேபமும், களமதில்
மாசற்ற ருத்ராக்ஷமும்;
பொய்யா மிவ்வுல கத்தைவிட் டிவர், அஹோ!
பூண்டிங்கு ஸந்யாஸமும்,
மெய்யாம் சங்கர ரென்னவே வருகிறார்
விச்வேசனைப்போற்றியே!

(ஆஸநத்தைவிட் டெழுந்திருத்தல்).

சார:—(அரசனருகிற்சென்று) ராஜனே! நினக்கு மங்கள முண்டாக!

முஞ்ஜ:—அடிகாள்! வந்தநம்! (வந்தநஞ்செய்தல்).

சார:—நாராயண! நாராயண!!—பெருக நின்வாழ்வு!

முஞ்ஜ:—ஸ்வாமி! தாங்கள் இவ்வாஸநத்தில் எழுந்தருளவேண்டும்!

சார:—(ஆஸநத்திலுட்கார்ந்து) நீரும் நம் ஆஸநத்தில் வீற்றிருப்பீர்!—நாராயண! நாராயண!!

முஞ்ஜ:—(உட்கார்ந்து) ஸ்வாமி! தாங்கள் எங்கிருந்து வரு

சார:—ராஜனே! எம்போன்றவர்களுக்கு நாடேது நகரேது?

* 'வீடதேது வாசலேது விஷயமேது வேந்தனே !
மாடுமக்கள் மனைவியேது மற்றுமாவ தேதுகாண்?
'நாடுபெற்ற நடுவர்கையி லோலைவந் தழைத்திடி
லோடுபெற்ற தவ்விலைபெறாதுகாணுமிவ்வுடல் !'

யதிகளான எம்போன்றவர்கள் எங்கிருப்பினுமென்ன ? இவ்வுலகத்தில் நடக்கும் ஸகலவிஷயங்களும் எமது ஞாநதிருஷ்டிக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும்.

முஞ்ஜ:—தங்கள் திருநாமதேய மென்னோ ?

சார:—எம்மை இந்த ஆச்ரமத்தில் சாரதாநந்தரெனச் சொல்லுவார்கள் எமக்குப் பூர்வாச்ரமத்தில் **ஆர்யபட்டர்** என்று பெயர்.—நாராயண ! நாராயண ! (ஜபமாலை மணியைப் புரட்டுதல்.)

முஞ்ஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஓ ஓ ! ஜோதிஷசாஸ்த்ரபாரங்கதரான ஆர்யபட்டரா ! இவரை ஸர்வஞ்ஞரென்றே கூறுவார்கள் ! ஆகவின், இவரைக்கேட்டால் நமதெண்ணம் முடியும் முடியாதென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். (பிரகாசமாய்) ஸ்வாமி ! தாங்கள் அடியேனை நாடிவந்த காரியம் யாதோ ? உரைத்திடில் அடியேன் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன் ! தநம் வேண்டுமானாலும் அல்லது ஏது வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம் !

சார:—(அரசனது முகக்குறியை யுணர்ந்து, ஆத்மகதமாய்) இவ்வரசன் துராசையினாற் பரசொத்தை யபகரிக்க நினைத்திருக்கின்றனன். இப்பாதகனிடத்தில் திரவியம் வாங்கிச்சென்றால், நாமும் கிருதார்த்தனாய் விடுவோம், இவ் வியாஸ பௌர்ணமியும் கிருதார்த்தமாய் விடும். நல்லது ! வந்ததற்கு உண்மையைக் கூறிவிட்டுச் செல்வோம். (பிரகாசமாய்) ராஜனே ! எம்போன்றவர்களுக்கு ஒரு காரியமு முளதோ ?

* சிவவாக்கியர்பாடல்.

இராகம் - காபி - தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

காரியமுளதோ - காமனைத்தீய்த்தவன்
கழலிணையடைந்திக் - காசினியே !

அநுபல்லவி.

துரிதவிநாசனைத் - தூயவர்க்கிறைவனை
பரித்திடு மநத்துடன் - படர்வோர்க்கே ! (காரி)

சரணங்கள்.

மூகுரகபோலனை - முனிஜநபாலனை
அகமதிலணிபவர்க் - கன்புடனித்தம் ! (காரி)

சமதமகருணை - ஸம்பூர்ணர்களாய்
விமல நல்லுருவாய் - விளங்கிடுமவர்க்கே ! (காரி)

அரசே! எம்போன்ற துறவிகள் வருவது லோகாநுக்கிரஹார்த்தமே !

முஞ்ஜ:—ஸ்வாமி ! அடியேன் ஒருவிஷயமறிய விரும்புகின்றேன்.

சார:—ஏதோ தெரிந்தமட்டுங் கூறுகின்றோம். எந்த விஷயந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றாலும் கேட்கலாம்.

முஞ்ஜ:—அப்படியாயின், நான் இப்போது எண்ணியிருப்பதை உணர்ந்துரைப்பீர்களோ ?

சார:—ஆ ஆ ! கூடியவரை யுணர்ந்துரைக்கின்றேன். (சற்றுநேரம் கண்களை மூடி யோகநிஷ்டையிலிருப்பதுபோல் நடித்துப் பெருமூச்சுடன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு). நாராயண ! நாராயண!!—ராஜனே !

* "இருப்பது பொய்! போவதுமெய்!
யாதிருந்து மென்னும்?
எவரிருந்து மென்செய்வார்?
எமன்வருங்காற் றேடும்
பொருள்கொடுத்துப் பிழைப்பாரோ?
தமரையனுப் புவரோ?
பொய்யுரைத்தாற் சென்றிடுமோ?
பிற்கணத்தே வருமேன்
உருக்கம்மையு மையாவென்
றழுதுப்பிடு வானோ?
ஊட்டிவளர்த்திடு முடம்பி
னொடுகொடுபோகானோ?
செருக்கெதுவோ நிலையில்லாப்
பொருட் கழுவாய் நெஞ்சே!
சிச்சீ யறிந்துகெட்டாற்
செப்புவர்யா ருனக்கே!"

முஞ்ஜ:—(திடுக்கென்று பயந்து மெதுவாய் தனக்குட் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு) ஸ்வாமி! நெஞ்சத்துமிக்கதனை முகமே காட்டுமென்பார்கள்! ஆயினும் இன்னும் வேறேதாயினும் ரஹஸ்யமான விஷயம் எடுத்துரைப்பின் தம்மைஸர்வஞ்ஞியர் என்றே கொள்ளுவேன்.

சார:—ராஜனே! நீர் எம்மை ஸர்வஞ்ஞியரென்றாலும் ஸர்வஞ்ஞியராகோம், அப்படிக்கொள்ளாவிடினும் மூடராகோம்! இயற்கையிற்றானே இரண்டுபடாத பூர்ணவின்பமானவராய் ஸகலபுவநங்களையும் படைத்தளித்தழிக்க வல்லவரான உண்மைக்கடவுள் ஒருவரே ஸர்வஞ்ஞியர்! அவர்தாம்ஸகலப்பிராணி

* அநுபவாநந்த தீபிகை.

களின் மநத்திலு மிருப்பதை யெல்லாம் நன்கு அறியவல்லர்! யாமும் அவரது அநுக்கிரஹத்தாற் சிற்சிலவிஷயங்களை அறிந்து கூறவல்லோம். ஆயினும், தமக்கு வருத்தமுண்டாகக்கூடு மென்றஞ்சிச் சொல்ல மயங்குகின்றோம்!

முஞ்ஜ:—(சிந்தித்துக்கொண்டே, ஆத்மகதமாய்) நமக்கு வருத்தத்தைத்தரத்தக்கது யாதிருக்கக்கூடும்? எதற்கும் தெரிந்திருந்தாற் புருஷப்பிரயத்தநத்தினல் ஒரு வேளை கேடு ஸம்பவிக்கினும் தக்க உபாயஞ்செய்து அதை நீக்கிக்கொள்ளலாம்! (பிரகாசமாய்) ஸ்வாமீ! யாதொரு பயமுமின்றி மொழியலாம்.

சார:—ராஜனே! அப்படியாயிற் கேட்கலாம்! தாமிப்பொழுதுன்னியது இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றியே: ஒன்று ஒரு பெண்ணைக்கொள்ளல்; மற்றொன்று ஒரு புருஷனைக் கொல்லல். இவ்விருவரும் தமக்குப் பந்துக்களே!

முஞ்ஜ:--(பயந்து, வணக்கத்துடன்) ஆம்! எண்ணிய விஷயங்கள் எவ்வாறு முடியுமோ? அதை உரைப்பீர்!

சார:—அரசே! சொல்கின்றேன், கேளும்! ஸ்திரீயைக் குறித்தது ஸபலமாகும்; மற்றது அபலமாகும்!

முஞ்ஜ:---ஸ்வாமி! தாங்கள் இரண்டாவது விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறியது அடியேன் மநத்திற்குச் செம்மையாய்ப் புலப்படவில்லை. ஒரு பிரார்த்தனைக்குத் தாங்கள் உத்தரமளிக்க வேண்டும்! எனக்குப்பின் இத் தாராராஜ்ஜியத்தை யார் ஆளுவர்?

சார:—(ஆத்மகதமாய்) இப்பாதகன் தன தெண்ணம் முடியுமாவென்று ஐயப்பட்டு வினவுகின்றனன்! நாமும் கூடமாகவே விடையளிப்போம். (பிரகாசமாய்) இதுவும் அவ்விரண்டாவது விஷயத்தைப்பற்றியதுதான். மறுபடியுஞ் சொல்லுகின்றேன். உமக்குப்பின் போஜன் இம்மாளவதேசம் முழுவதும் ஆளுவன்.

முஞ்ஜ:—(ஸந்தோஷமுள்ளவன்போல் நடித்து) எல்லாம் தங்கள் ஆசிர்வாதமே !

சார:—ராஜனே ! இன்னுங்கேளும், போஜனது யோக ரீதியை !

கலைமகளுங் கற்பகமுங் கடுந்தவத்தி
னொருருவிற் களித்து வாழ,
அலைகடல்சூழ் புவியதனி லடைந்தவுருப்
போஜனென வறைத லாகும் ;
நிலையுளதாம் புகழெய்தி நீணிலந்தை
யைம்பத்தைந் தாண்டி மேனும்
சிலைவலவ ! தினமூன்றுந் திங்களேழும்
நிலைபெற வாண்டிடுவன் றிகைத்திடேனீ.

முஞ்ஜ:—மிகவும் ஸந்தோஷம் ! அடியேன் மீது தமது கிருபா நோக்க மிருக்கவேண்டும்.

சார:—எமது கிருபா நோக்கமிருந்தென்ன? இராதென்ன? ஈசனுர் அருள் இருக்கவேண்டும். அதுவுந் துறப்பெனுந்தெப் பமே துணையெனக்கொண்ட எம்போன்றவர்களுக்கே அடை யற்பாலதாயின், காமக் குரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸரியங் களாகிற பெருமுதலைகளால் ஸங்குலமான பிறப்பெனும் பெரு ங்கடலில் மூழ்கி நிற்கும் நும்போன்ற அரசர்கள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமாயின் தெய்வத்தினிடத்திலும் தர்மத்தினிடத்திலும் பூர்ணமான சிரத்தையிருக்கவேண்டும்.

முஞ்ஜ:—(தன் கழுத்திலணிந்திருந்த முத்துமாலையைக் கழற்றி) ஸ்வாமீ ! தாங்கள் இதை அங்கீகரித்து எம்மை அநுக் கிரஹிக்கவேண்டும். (முத்துமாலையை நீட்டல்.)

சார:—(அதைத்தடுத்து) ராஜனே! ஜபமாலை யணிந்திருக் கும் எம்போன்ற துறவிகட்கு அரசர்கள் அணிந்துகொள்ளத் தக்கதான இம்முத்துமாலையாற் பயன் யாது ? தமக்கேயிருக்

கட்டு மிவ்வாபரணம்! ஆயினும், உமது நன்மையை நீர் உண்மையாய் நாடுவீராயின் இதை மாத்திரம் கவனித்து நடந்துகொள்வீர்!

* "நானத்திற் குறித்து மன்று,
 தானினந் தீயிற் சால
வினத்தி லாய்ந்கதிற்கும்,
 எச்சந்தை யிழக்கப் பண்ணும்,
மானத்தை யழிக்கும், தாய்க்கின்
 மாற்றலர்க் கடிமை யாக்கும்,
ஊனத்தீ நரகந் தாக்கும்
 பிறர்பொரு ளாசைக்கின் வேந்தே!"

நல்லது நமக்கு அநுஷ்டான காலமாய்விட்டது; போய்வருகின்றோம்! (சிறிதுதூரம் பரிக்கிரமித்து, ஆத்மகதமாய்)

† "கற்பூரப் பாத்திகட்டிக் கஸ்தூரி
 யெருப்போட்டுக் கமழ்நீர் பாய்ச்சிப்
பொற்பூர வுள்ளியினை விதைத்தாலு
 மதன்குணத்தைப் பொருந்தக் காட்டும்:
சொற்பேதை யருக்கதியி லிங்கினிதாக
 வருமெனவே சொல்லி னாலு
நற்போதம் வாராதாங் கவர்குணமே
 மேலாக நடக்குந் தானே!"

இதுவரை வாராதபுத்தி இனி நஞ் சொற்களால் வரப்போகின்றதா? எது நடக்கவேண்டியதோ அது நடக்கவே நடக்கும்! (நிஷ்கிரமித்தல்)

முஞ்ஜ:—(எழுந்து உலாவிக்கொண்டே) ஆ ஆ! நம்முடைய எண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேறாதுபோலும்! என் செய்வோம்? சும்மா இருப்பின் இராஜ்ஜியத்தை ஸ்திரப்படுத்துவது எங்ஙனம்?

---

* சாந்தி, புராணம். † விவேகசிந்தாமணி.

இராகம் - அடாணா : தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

சும்மாவிருந்தால் - ஸுகம்வருமோ ?

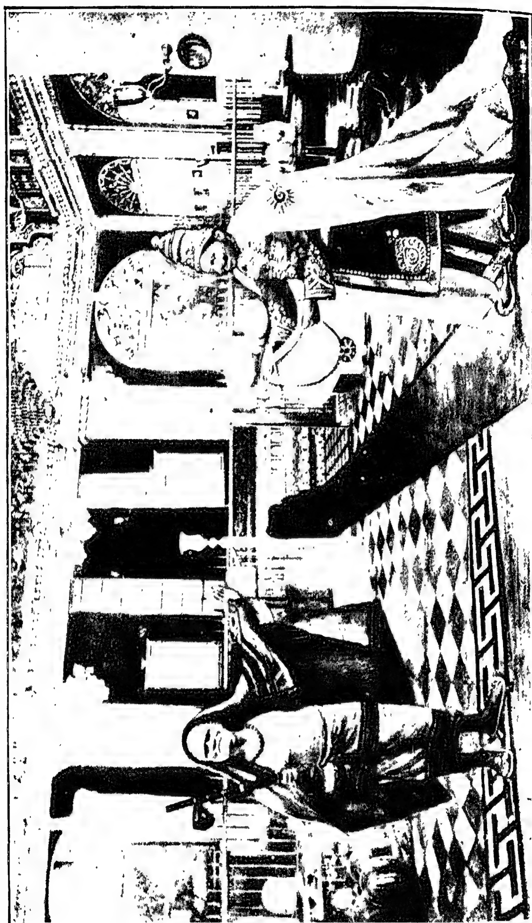
அநுபல்லவி.

சும்மாவிருந்தாலினி - பெம்மாத்திரம்ஸுகமும்
இம்மாநடப்புவியில் - நம்மாலடைவதுண்டோ ! (சும்மா)

சரணங்கள்.

எல்லாந் தெய்விகமெனச் - சொல்லுவோரெவரேனும்
வெல்லா ரொருபொருளும் - நல்லா ரவர் உளரோ ? (சும்மா)
நன்னல் முடியுமதை - முன்னூற் செய்மனிதற்கே
எந்நாளுந்தினைமன்னும் - பொன்றுய்க்குவியுமது ! (சும்மா)

ஆகலின், நாம் தக்கயோசனைசெய்யவேண்டும். உனக்குப்பின் போஜன் ஆளுவனென்றார் ! "உனக்குப்பின் ?" அப்படி யெனில் என்ன பொருள் ? நாமிறந்தபிறகா ?—சீ ! அப்படியிராது. மேலும் இதனிற் பயனில்லை என்றுரைத்தார் ! இதற்கென்ன செய்வது ? (ஆஸநத்தில் உட்கார்ந்து சற்றுநேரம் யோசித்து) போஜன் உயிருடனிருப்பினன்றோ இவ்விராஜ்ஜியத்தை எனக்குப்பின் ஆளப்போகின்றான் ? அவனைத் தொலைத்து விட்டாலோ?—சீ சீ ! என்ன எண்ணங்கொண்டோம் ! ஒரு தீங்குமறியாத அந்தப்பாலகனையோ நாம் கொல்வது? ஐயோ ! நம்மிடத்திலும் தன் பிதாவினிடத்திலிருப்பது போல் அன்பு பாராட்டி வருகின்றனனே ! மேலும் எந்தமையனார் இறந்துபோகும்பொழுது இவனை எம்மிடத்தில் நம்பி ஒப்புவித்தனரே ! அப்படியிருக்க எவ்வளவு கொடியதுரோஹம் புரியநினைந்தோம் !—(யோசித்து) ஆனால் போஜன் உயிருடனுள்ளளவும் நமக்கிந்நாடு நிலையாது. அவனே நியாயமாய் இவ்விராஜ்ஜியத்திற் குரியவன் ! நமது பிரஜைகளும் அவனது வெற்றியைக் கேட்டதுமுதல் அவனே அரசனாக வரவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர்கள் !

எதற்கும் நாமிப்படிச் செய்வோம்! அவரும் ஸ்திரீயின் மணத்தைக்குறித்த விஷயம் நிறைவேறு மென்றுரைத்தனர். நமது ஸஹோதரி சாருமதியின் மகள் விலாஸவதியைப் போஜனுக்கு மணஞ்செய்விப்போம். வேறொரு இராஜ கந்நிகையைப் போஜனுக்கு விவாஹம் செய்வித்தால், அப்பெண்ணைச்சேர்ந்த வரசர்கள் போஜனுக்கு இவ்விராஜ்ஜியம் கிடைக்கும்படி முயலுவார்கள்.—ஒரு வேளை இச்சம்பந்தம் நமது குலாசாரத்திற்கு விரோதம் என்று சொல்வார்களோ? சொல்லிக்கொள்ளட்டுமே! நமது ஸஹோதரி நாம் சொல்லுகிறபடி நடப்பாளென்றே நம்புகிறேன்.—ஆனால் அப் புத்திஸாகரன் இந்தஸம்பந்தத்திற்குச் சம்மதியானே! அவன், முன்னமே, தகுந்த ராஜகந்நிகையை விசாரித்துப் போஜனுக்கு மணஞ்செய்விக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். போஜனும், ஐந்துவயதுமுதல் அவனிடத்திலேயே வித்தியாப்பியாஸம் செய்துகொண்டிருப்பதனால், அவனது வார்த்தையைத் தட்டாமல் கேட்பான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆயினு மந்த யதீசுவரர்வாக்குத் தப்புமா? அதையுந்தான் பார்த்துவிடுவோம்!

*"விடாது நனுவிற் செயுமுயற்சி
மேன்மேற் பொருளை மிகவளர்க்கும்,
கெடாது சுற்று நட்பினர்தங்
கிளையுந் தாங்கு மியாவர்க்கும்,
தடாத வுபகா ரமும்புரியுந்
தடந்தா மரையா ளையுஞ்சேர்க்கும்,
படாத வூழ்வந் திடுகாறும்
பயனை விளைக்கும் பழியின்றும்."

ஆகலின், இதுவே சரியான யோசனை! எப்படியாகிலும் விலாஸவதியைப் போஜனுக்கு மணம்புரிவித்து, ஸமயம் பார்த்து,

* பிள்ளையார் புராணம்.

அவள் மூலமாகவே ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அவனைத் தொலைத்தல் வேண்டும். பாவபுண்ணியங்களை நோக்கின், நாம் மேற்கொண்டகாரியம் முடியாது! இப்பொழுதே நம் ஸஹோதரியினிடம்சென்று, அவளது ஸம்மதத்தைப் பெறுவோம்! (ஆஸநத்தைவிட்டெழுந்து நோக்கி) ஆ! நாம் கும்பிடப்போன தெய்வங் குறுக்கேவந்தாற்போல் நமதுஸஹோதரியே மதநமாலிநியுடன், என்னவோ பேசிக்கொண்டு, இதோவருகின்றாள். இதுவே நாம் நினைத்த காரியங் கைகூடுமென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது!

(மேற்குறித்தபடி மதநமாலிநியுடன் பரபரப்பாகச் சாருமதி பிரவேசித்தல்.)

மதநமாலிநி:—அம்மணீ! இப்படி வாருங்கள்! மஹாராஜா அவர்கள் இதோ விருக்கின்றார்கள்!

சாருமதி:—அடி மதநமாலிநீ! அந்த ஸந்நியாஸிகள் இங்கே வந்தபொழுது எங்கள் அண்ணனைக் கண்டார்களா?

மதந:—ஆம் ஆம்! அம்மணீ! நான் தான் அவரை மஹாராஜா அவர்களிடம் அழைத்துச் சென்றேன்.

சாரு:—என்னவோ? நீ சொல்வதெல்லாம் எனக்கு உண்மையாகத் தோன்றவில்லை.

முஞ்ஜ—(சாருமதியின் முகத்தை உற்றுநோக்கி, ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இஃதென்ன? இவள் ஏதோ பயம் மேலிட்டவள்போற் காணப்படுகின்றாள்! ஒருவேளை யிவள் குழந்தை விலாஸவதிக்கு ஏதாகிலும் தேஹ அஸௌக்கியமோ? யாது பற்றி இவள் இவ்வளவு பரபரப்புடன் வருகின்றாள்?

சாரு:—(முஞ்ஜன் அருகிற்சென்று) அண்ணா! இதென்ன தாங்கள் பராமுகமாயிருக்கின்றீர்கள்? 'இப்படுபாவியின் கிருஹத்துக்கு ஏன் வந்தோம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு பெரிய யதீந்திரர் நமது அரண்மனையினின்றும் போகின்றாரா

மே! அவரைத் தாங்கள் பார்த்துப் பிக்ஷாவந்தநஞ் செய்யவில்லையோ? வந்த யதிகளை வணங்கிச் சென்றழைத்து, விருந்து செய்வியாவிடில், வீடு நசித்துவிடுமென்பார்களே!

*"நீத்தவ ராதியோர் நெருப்பு யிர்த்திடிற்
காத்திடுங் கடவுளுங் கலங்கு மாதலால்,
ஏத்துவ தேகட னென்று மேநமக்
காத்தர்கள் பொறுப்பரென் றமை நித்திடேல்"!

என்று பெரியோர்கள் கூறுவதைத் தாம் கேட்டதில்லையோ?

முஞ்ஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! நமது அவஸரத்தில் அந்த யதீந்திரருக்குப் பிக்ஷை சொல்லக்கூட மறந்துவிட்டோம்! நல்லது! இப்பொழுது நடத்தவேண்டிய காரியத்தைக் கருதுவோம். (பிரகாசமாய்) சாருமதீ! ஏன் வீணாய்ப் பயப்படுகின்றாய்? அந்த யதீசுவரரைத்தான் நான் பார்த்தேனே! அவருக்குத் தக்கமரியாதைகளையுஞ் செய்தேன்! இம் முத்துமாலையையும் அவருக்குக்கொடுத்தேன். அவரோ, 'யாம் துறவி! எமக்கு இதெதற்கு?' என்று மறுத்துவிட்டார். மற்றைப்படி வேறு விசேஷமொன்று மில்லையே! அவர் வேறு யாரைப்பற்றிச் சொல்லிப்போயினரோ? அது தெரியாமல் நீ வீணாய்க் கலங்குவானேன்?

சாரு:—என்னவோ? என் மநத்திற்குச் சஞ்சலமாகத்தானிருக்கிறது. அவர், நமது அரண்மனைவாயிலிலிருந்து, இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு போவானேன்? இருக்கட்டும், அவர்களுக்குப் பிக்ஷாவந்தநஞ் செய்தீர்களோ? இல்லையே!

முஞ்ஜ:—என்னைப்பிரிகையில் இன்முகத்தோடு பிரிந்தார். அவர் கூறிய கடுமொழிகள் என்னை யொட்டியவை யல்ல. நீ தேறியிரு. கவலையை விடு. அப்புறம்,—நம் போஜன் போல

* பிள்ளையார் புராணம்.

கேசியை யுத்தத்தில்வென்று திரும்பிவருகின்றானே தெரியு மோ?

சாரு:—நம்மருமையண்ணனுருடைய குழந்தை போஜனு! மந்திரியாரிடம் வித்தியாப்பியாஸம் செய்துகொண்டிருந்தானே! பாலகனவனே! அவன் ஏன் யுத்தத்திற்குச் சென்றான்?

முஞ்ஜ:—பாலகனென்ன? அவனுக்கும் பதினெட்டுவயது நிரம்பிவிட்டது! தானே யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டு மென்று சென்றான்! அதற்கென்ன? இப்பொழுது பகைவரை யெல்லாம் வெற்றிகொண்டு திரும்பினனே!

சாரு:—அப்படியாயின், நங் கண்மணி இப்பொழுதெங்கே யிருக்கின்றான்? அவனைப்பார்த்து நெடுநாட்களாயின. யுத்தத்தில் யாதொரு காயமுமின்றி க்ஷேமமாய் வந்துசேர்ந்தனனு?

முஞ்ஜ:—நம் போஜனுக்கு க்ஷேமத்துக்கென்ன குறை? நமது நகரத்திற்கருகில் ஸேனைகளுடன் இறங்கி யிருக்கின்றனனும். இப்பொழுது அவனை மரியாதையுடன் நகரத்துக்குள் அழைத்து வரப்போகின்றேன். இன்னொரு யோசனையுங் கொண்டிருக்கின்றேன்.

சாரு:—அஃதென்ன? அவனுக்கு இச்சமயத்திலேயே பட்டங்கட்டப் போகின்றீர்களோ?

முஞ்ஜ:—அதுதான் எல்லாருள்ளத்திலுமிருக்கின்றதே! அதற்கு முன், இச்சுபசமயத்திலேயே, தக்க கந்நிகையை யொருத்தியைத்தேடி, அவனுக்கு மணஞ் செய்விக்கலாமென்றிருக்கின்றேன்! அவனுக்கும் விவாஹோசிதமான வயது வந்துவிட்டதன்றோ!

சாரு:—ஆம்! அண்ணு! அப்படிச் செய்தால், மிகவும் அழகாயிருக்கும்.—ஆனல் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவனுக்குத் தக்க ராஜகந்நிகை கிடைப்பது அருமையன்றோ? போஜ

னுடைய அழகுக்கும் புத்திக்கும் பராக்கிரமத்துக்கும் தக்க வதூ எங்கே கிடைக்கப் போகிறாள் ?

முஞ்ஜ:—(நகைத்து) வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க் கோடி வாடி யலைவானேன் ? நமது குழந்தை விலாஸ வதியைப் போஜனுக்குக் கொடுத்தாலென்ன ?

சாரு:—விலாஸவதியையா ! நன்றாயிருக்கிறது ! இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் நமது குலத்திலேயே வழக்கமில்லையே ! மாமன் மகளை மணந்தால் மானங்கெட்டு மாய்வ ரென்று மொழிவார்களே ! அவனுக்கு வேறே எந்த ராஜகந்நிகையை யாவது பார்த்து மணஞ்செய்ய வேண்டும் !

முஞ்ஜ:—பேதாய் ! யாராகினும் வாய்க்கொழுப்பாய் ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் அதை யெல்லாம் ஸ்மிருதிவசநமாக நம்புகின்றனையே ! மாமன் மகளை மணக்கக்கூடாதென்று எந்த சாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது ? "மனைக்கேற்றவள் மாமன் மகள்" என்பது எனது கொள்கை.

சாரு:—இல்லை அண்ணா ! சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாய் இல்லாமற்போனபோதிலும் நமது குலாசாரத்திற்கு ஒத்திருக்க வேண்டாமா ?

இராகம் - தோடி - தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

குலதர்மமும் - விடலாகுமோ ?

அநுபல்லவி.

குலம்விளங்குவது - குடிமையல்லவோ
நலந் தருவதும் - நல்வழக்க மன்றோ ? (குல)

சரணம்.

தூயவம்சமேனுந் - தொல்லறத்தை விடில்
நேயமார்க்கம் விட்டு - நீங்குவரே மாதர் !
காயசுத்தி யில்லாக் - காமுகி களாகிக்
காயு நரகிற்பின் - கலங்கி வீழ்வ ரன்றோ ! (குல)

முஞ்ஜ :—(கோபத்துடன்) ஆமாம் ! குலாசாரம் உனக் கொருத்திக்குத்தான் தெரியும் போலும் ! உன்பெண்ணுக்கும் போஜனைக்காட்டினுஞ் சிறந்தவரன் கிடைக்கமாட்டானு? ஐயோ பாவம் ! நம்மை நம்பியிருக்கின்றாளேயென்று உன் குழ ந்தையின் நலத்துக்காகச் சொன்னேன் ! ஆ ஆ ! உனக்கினி யிதைப்பார்க்கினு முயர்ந்த ஸம்பந்தம் கிடைத்துவிடும் !

சாரு :—இல்லை அண்ணு ! நானென்று சொன்னுல் நீங்க ளொன்று நினைத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள் ! போஜனையும் தக்க வரன் அல்லனென்று சொல்ல என்மநந் துணியுமா ? நா வெழும் புமா ? நமது விலாஸவதிக்கு அவனைவிட உயர்ந்த வரன் எங்கே கிடைப்பன்? அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தஞ்செய்வது கூடு மானுல், அதைப்பார்க்கிலு மதிக ஸந்தோஷகரமானது வேறொ ன்றிருக்கப்போகின்றதோ ? ஆயினும் நமது குலவழக்கத்திற்கு ஒத்திருக்கவில்லையே என்று அஞ்சினேன் ! உங்களுக்கெப்படி யுக்தமாய்த் தோன்றுகிறதோ அப்படியே செய்யுங்கள். உம்மு டைய இஷ்டத்துக்கு மாருய்க்கூறி வேருய்நடப்பவள்நானல்ல.

முஞ்ஜ :—சாருமதீ ! இப்படிச் செய்வதற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமுமிருக்கமாட்டாது. உன்னுடைய கணவனுர் சூர ஸேநமஹாராஜர் உயிருடனிருப்பாராயின், உடனே இந்த ஸம்பந்தத்திற்கு வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ஸம்மதித்திருப் பார் ! மேலும் இந்தஸம்பந்தம் உனக்கும் உன்குழந்தைக்கும் மேன்மையைத்தந்து, நன்மையை விளைக்குமென்று, இப்பொ ழுது வந்திருந்த அந்த யதீசுவரரே சொல்லிப்போயினர் ! இது சரியான ஸம்பந்த மென்பதில் நீ கொஞ்சமேனும் ஸந்தே

ஹப்படவேண்டியதில்லே! என்ன? இந்த ஸம்பந்தம் உனக்கு ஸம்மதந்தானு? பின்னுல் என்னுடைய கட்டாயத்துக்குச் செய்ததாகக் கூறவேண்டாம்!

சாரு:—என்ன அண்ணு! இப்படிச்சொல்லுகிறீர்கள்? கரும்புதின்னவுங் கூலியா? தேவாமிருதத்தைக்கொடுத்துத் தேவையா என்று கேட்பது போலன்ருே இருக்கின்றது. எனக்குப் பூர்ணஸம்மதம்! இப்படிப்பட்ட கணவனேப் பெற விலாஸவதி கொடுத்துவைக்கவேண்டுமே!

முஞ்ஜ:—அப்படியாயின், நீ சீக்கிரம் விலாஸவதிக்கிதைத் தெரிவித்து, மேலே என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அவையெல்லாம் முன்னதாகவே செய்துகொள்! நான் போஜனே நகரத்திற்கழைத்துவந்ததும் அதே கோலமாய் மணக்கோலத்தையும் நடத்திவிடலா மென்று யோசித்திருக்கின்றேன். உனது கணவனுருடைய நாட்டிலிருந்து ஏதாகினும் சீர் வரவழைக்க வேண்டுமென்ருலும் அதையும் முன்னதாகவே வரவழைத்துக்கொள்.

சாரு:—அப்படியே செய்கின்றேன் அண்ணு! (இரண்டடி பரிக்கிரமித்து கால்தடுக்க, ஆத்மகதமாய்) ஐயோ! என்ன விபரீதம் நேரிடப்போகிறதோ தெரியவில்லேயே! விலாஸவதிக்கு இந்நற்செய்தியைச் சொல்லலாமென்று போகப்புறப்படும்பொழுதே கால் தடுக்கின்றதே! இவ்விபரீத ஸம்பந்தம் நன்மையை விளேக்குமோ? நமது குலத்தில் இதுவரையிலும் வழக்கமில்லேயே என்று சொன்னுல், அண்ணனுர் மநம் புண்ணுகின்ருரே. வாராத கோபமும் வருகின்றதே. இதைச் செய்யாவிடில், வீணுய் என் அண்ணனுருடைய கோபத்துக்கும் பகைக்கும் பாத்திரையாவேன். எதற்கும் ஈசுவரசங்கற்ப மெப்படியிருக்கின்றதோ அப்படித்தானே முடியப் போகின்றது! ஈசா! உன்னேயே நம்பினேன். உன்னேயின்றி ஒருவன் மண

மகனாவதுமில்லை, ஒருவன் பிணமகனாவதுமில்லை. (சீஷ்கிர மித்தல்.)

முஞ்ஜ:—மதநமாலினீ ! நீயும் நமது ஸஹோதரியுடன் சென்று, இவ்விவாஹம் சீக்கிரத்தில் நடக்குமாறு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

மதந:—ஆ ஆ ! உத்தரவுப்படியே ! (நிஷ்கிரமித்தல்)

முஞ்ஜ:—இவளுடைய ஸம்மதம் எப்படியுங்கிடைக்குமென்றே நினைத்தேன். அப்படியே ஸுலபமாய்க் கிடைத்துவிட்டது. அப்பாதகன் புத்திஸாகரன் இருக்கின்றானே! அவனுடைய ஸம்மதம் எப்படிக்கிடைக்குமோ தெரியவில்லையே! அவன் ஸம்மதித்து விட்டால், போஜனுடைய ஸம்மதமுங் கிடைத்துவிட்டது போலவே ! பார்ப்போம், அந்த யோகீசுவரர் தாம் சொன்னாரே—இந்த ஸம்பந்தங் கூடுமென்று ! பிரயாசைப்பட்டால் பயன்படாமற் போகாது !

* "மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணா யினார்."

என்றபடி எவர்புகழினும், எவர் இகழினும், காரியத்தை முடிப்பதையே எண்ணவேண்டும். ஆகலின், நயவஞ்சகம் பேசியாயினும், புத்திஸாகரனுடைய ஸம்மதத்தையும் ஸம்பாதிப்போம். இதுவே அவனிடஞ்செல்வதற்குச் சரியான ஸமயம். (நாலடி பரிக்கிரமித்துத் திரும்பி) சீ ! என்ன புத்திஹீனம் ! என்ன புத்திஹீனம் ! யானை தன் தலையின்மீது தானே மண்ணைவாரி யிறைத்துக்கொள்வதுபோலன்றோ இருக்கின்றது நான் செய்யப்புகுங்காரியம் ! இவ் விலாஸவதியை நாமே மணந்து, பூபாளநாட்டுக்கும் அரசனாவோமென் றெண்ணியிருந்

* நீதிநெறிவிளக்கம்.

தோமே! இப்பொழுது அவளைப் போஜனுக்கு மணஞ்செய் விப்பதனால், நமது காமம் சிறைவேறாததுமன்றி, கொல்லவரு கிறவன் கையில் கூரிய வாளையுங் கொடுப்பதுபோலுமிருக்கிற தே நாம் கொண்ட செய்கை. போஜனல்லவோ அவளுடைய தந்தையின்ராஜ்ஜியத்துக்குரியவனாவான்! இதற்கென்ன செய் வது? நமக்கு நாமே கேடு விளைத்துக்கொண்டோமே! (ஆஸ நத்திற் சற்று வீற்றிருந்தபடி யோசித்து) சரி! இந்த ஸமயத் தில் நமது காரியங் கைகூடுவதற்குப் போஜனுக்கே இவளை மணஞ்செய்விப்போம். பிறகு இவள் மூலமாகவே, போஜ னைக்கொன்று, இவளையும் மணந்து, பூபாளநாட்டிற்கு மரச னாவோம். இதுவே தக்கயோசனை!

(எழுந்து நிஷ்கிரமித்தல்).

முதல் அங்கம்

முற்றிற்று.

இரண்டாம் அங்கம்.

முதற் களம்.

இடம் :—தாரைநகர் : ஒரு ராஜவீதி.

(**காளிதாஸன், தநிகன்** என்னுமிரண்டு ஸஹபாடிகளுடன் **போஜன்** பிரவேசித்தல்.)

போஜன்:— நண்பர்காள் ! நாம் இன்று வாசித்த கிரந்தம் மநத்திற்கு எவ்வளவு ஆநந்தத்தையும், உத்ஸாஹத்தையும் உண்டாக்குகின்றது ! காவ்யமென்றால் எல்லாம் ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணம் ஆகுமோ ?

அமரரெலா மடிபணியு மிராம காதை,
ஆதியினா ரதமுனிவர் சொற்ற காதை,
கமலபவ ரருள்புரிந்தே யுரைத்த காதை,
கம்பீர மாம்பெரிய காவ்ய காதை,
ஸமரஸவித் தாந்தத்தின் ஸத்ய காதை,
ஸாதுக்கள் மிகப்போற்றும் புண்ய காதை,
அமுதரஸம் பொழியுமொரு திவ்ய காதை,
ஆதிகவி வால்மீகி வகுத்த காதை !

காளிதாஸன்:— ஆமாம்! வால்மீகியின் திறம் இனி யாருக் குண்டாகும் ? அவருடைய வாக்கே வாக்கு ! அவர் இயற்றிய காவ்யத்தின் மஹிமையை யெடுத்துரைக்க அவருக்கே யல்லது ஸரஸ்வதி யொருத்திக்குத்தான் முடியும்.

சொன்னயம் பொருணயம் சொற்றசொற் ளொடர்நயம்
நன்னடை நவரஸம் நல்லணி நிரம்பிய
வின்னயம் பொருந்திய வீரரா மன்கதை
உன்னிய தெலாந்தரு மோங்கிய தாருவே!

போஜ:—'ஆத்மகோடிகளுக்கு அஸாத்தியமானதொன்று மில்லை' என்னும் பழமொழிக்கு, இச்சிறந்த காவ்யமே பெரிய நிதர்சனம். பாருங்கள்!

கணிகொண்ட முவ்வுல கனைத்தையும் வென்றுளோன்,
காலனும் வெருவு வீரன்,
கார்மிடற் றண்ணன்முதன் மூவரு மடங்கிடக்
கருதுமர சாட்சிபுரிவோன்,
மணிகொண்ட கடலெனுங் காப்புடை யிலங்கையா
மாட்சிசேர் பதிவாழ்பவன்,
மற்கொண்ட திண்புயக் கிரிகொண்டு கைலாய
மாமலை பெயர்த்தசூரன்,
அணிகொண்ட வித்துணைச் சீர்கொண்ட பகைவனும்,-
அன்றடவி வாழ்க்கை யுற்றோன்,
அரியகா தலிதனைத் தேடிமெலி வெய்தினோன்,
அழிவா நரப்படையினோன்,
பணிகொண்ட தயரதன் றனயனாற் கொல்லுண்ட
பகரருங் கதையைநோக்கில்,
பாருளோ ரெவரேனு மகவலிமை யொன்றினல்
பலவினை முடித்திடுவரே!

தநிகன்:—இராஜ குமாரா! நீ சொல்வது உண்மையே! ஆயினு மிப்பழமொழிக்கு ஸ்ரீ அகஸ்திய பகவானுடைய சரித்திரமே சரியான அத்தாட்சி!

கும்பத் திடைப்பிறந் தூற்றமிலான், அன்னையின்
கொங்கையமு துண்ணுதலன்,
கோரமாங் காட்டிடைக் காயிலை புசித்துண்டு
கொல்பசி தணிந்துவாழ்ந்திதான்,
வெம்புங் கடுங்கதிர்க் கும்பனிக் கும்புருநும்
வீடொன் றுமில்லாமலே,
மேலாடை யின்றிமர வுரிதொடுத் துக்கானம்
வீடெனக் கொண்டிருந்தோன்,
பங்கப் படுந்துயர் மெலிந்தனனாயினும்,
படுகடற் புனலையெல்லாம்
பரிந்தொரு கரத்திடைக் கொண்டருந் திச்சுகம்
பகர்வலா ரிக்களித்த
துங்கப் பெருங்கதை யறிந்திலை மாதையால்,
தொல்புவியின் மகவினிமையால்
தொட்டுமுடி யாவினையு முள்ளதோ ? இல்லையே
சூழ்ந்தற நினைந்திடமோ !

போஜ:—ஸகே காளிதாஸ ! இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீ என்ன சொல்லுகின்றாய் ?

காளி:—நண்பர்காள் ! நீவிர் கூறுமுதாஹரணங்களெல்லாம் என் மனத்திற்கு ருசிக்கவில்லை. இராமரோ மஹாதேஜஸ்வீ ! அகஸ்தியரோ மஹாதபஸ்வீ ! இத்தன்மையானவர்கள் உதவியின்றி ஒரு காரியத்தை ஸாதிப்பது ஆச்சரியமன்று. இந்த லோகோக்திக்குச் சரியான நிதர்சனம் மந்மதனுடைய விக்கிரமமே ! பாருங்கள் !

கையினிற் பிடித்த வில்லினைக் காணிற்
கணுவுடை முறிதருங் கரும்பே !
காதலைத் தூண்ட விடப்படு மம்போ
கரும்பிர ஸங்கள்சூழ் மலரே !

செய்யவின் ஞேணு வடுக்குற நிமிர்ந்த
சிறந்தமென் சிறகுடைச் சுரும்பே !

லேஞயோ சேலேத் திருத்துமை விழிச்செந்
துவரிதழ்த் தெரிவையர் தாமே !

மெய்புற விளங்கும் வெண்குடை தாஞே
விசும்பிடை யெழுதரு நிலவே !

விளம்புமித் தகையன் மந்மத னென்பான்,
விறுகோ ஞருவிலா னேனும்,

துய்பவா னுள்ளோர் மண்ணுளோர் யாரும்
தோல்விகொண் டோடிடச் செய்வன் !

துகளற நினைக்கின் முயலுவோர்க் கரிய
தொடர்வினே தானுமொன் றுளதோ !

போஜ :—ஸகே ! நன்குரைத்தாய் ! உனது திறமே திறம் !—நமது ஆசாரியர் புத்திஸாகரரும் வெளியிற்சென்றனர். நாம் இவ்வஸ்தமந ஸமயத்தில் எங்கே செல்வோம் ?

காளி :—இதோ ! இவ்விராஜ மார்க்கத்தைப்பார்த்தாயா ? இப்பொழுது எவ்வளவு ரமணீயமாயிருக்கின்றது !

* "பத்தி மாட மணிக்கொடி பாநுவின்
மெய்த்த ழும்புறத் தைவர வெங்கதிர்
கைத்த லங்களிற் காளிந்தி யைம்மடி
வைத்தி ருந்துதா லாட்டுதன் மானுமே!"

ஆகலின் இவ்வழியே செல்வோம் !

தநி:—ஆம் ! இராஜகுமார ! அவ்விடமே செல்வோம் !

போஜ:—நண்பர்காள் ! இவ்வஸ்தமந ஸமயத்தின் அழகைப் பார்த்தீர்களா ?

* நைடதம்.

"புதைந்த காரிருட் படமொழித்
தித்துணைப் போதும்,
உதித்த கீழ்த்திசை மகட்புணர்ந்
தாயென வூடிக்,
கொதித்து, மேற்றிசை யணங்கலத்
தகப்பதங் கொடுமே
லுதைத்த தாலெனச் சிவந்தது
வெய்யவ னுடலம்!"

தந்:—இராஜகுமார ! நன்று வர்ணித்தனை ! இச்சந்திரோதயத்தின் அழகைப்பார் !

† "சரிந்தவெங் கதிரோன் வீழத்
தராபதி சந்தி செய்யப்
புரிந்நசிந் தையனைப் போகப்
பூங்குழன் மடவார் தம்மைப்
பிரிந்தவர்க் கால மாகிப்
பிரிவிலோர்க் கமிழ்த மாகி
விரிந்தவெண் ணிலவை வீசி
வெண்மதி தோன்ற லுற்றான்!"

போஜ:—காளிதாஸ ! நீயு மிந்த ஸந்தியாகாலத்தை வர்ணிப்பாய் ?

காளி:—ஸகே! அப்படியே வர்ணிக்கின்றேன் கேட்க !

விஸந முள்ளவன் வித்தை போலர
விந்தசோலை யொடுங்கவும்,
ஸூஜநரஞ்சிய நாட்டிலேயெனச்
சுரும்பர்சால வொடுங்கவும்,

* நைடதம். † கம்பராமாயணம்.

அசந லோபியி னர்த்தம்போல்விழி
நிஷ்ப்ரயோஜன மாகவும்,
அசலை யைக்கொடு மன்னர்போலிருள்
காணநேர வதை செய்வதே!

போஜ:—காளிதாஸ! உன் புத்தியின் கூர்மையே கூர்மை! கொடிய அரசனைப்போல் இருள்பூமியைப் பாதிக்கின்றதென்று நீ வருணித்தது மிகவுஞ்சரியே! அவ்வாறு பிரஜைகளை வருத்தியதனாலன்றோ, அப்போளலகேசியும் மடிந்தனன்!

காளி:—ஆமாம்! பிறர் நாட்டின்கணுள்ள பிழைகள் புலப்படுமேயன்றித், தந்நாட்டில் நடக்கு மக்கிரமங்கள் தெரியுமா? (மெதுவாய்) உனது சிறிய தந்தையார் ஆண்டுவரும் இந்நாடு இப்போது என்னபாடுபடுகின்றதென்று நீ யறியாய்?

போஜ:—என் தந்தையார் ஆண்டாலென்ன? வேறு யாராண்டாலென்ன? அக்கிரமமாய் நடக்கு மரசர்களைக் கொலைசெய்தலும் குற்றமாகாது!

* "குற்றம் புரியா திருந்துபிறர்
குற்றங் களைக சிறிதேனும்,
குற்றம் புரியிற் சிற்றெறிவைக்
குவையை யழிக்கு மாறேபோல்
பற்றும் பெருவாழ் வினையழிக்கும்,
பகைவர்க் காக்க மிகப்பெருக்கும்,
முற்றும் பெருநோ யுழப்பிக்கும்,
முனியா ராறு முனிவிக்கும்!"

தநி:—நீயுரைத்தது மிகவுஞ் சரியே!

* பிள்ளைபார் புராணம்.

* 'நஞ்ச மன்னவ ரைந்தலிந் காலது
வஞ்ச மன்று மநுவழிக் காருமால்.'

'காளி:—இராஜகுமார! அந்த எட்டறிவெல்லாம் பிறருக்கு உபதேசிக்கும்பொழுதுதான்! ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் எல்லாரும் வழவழப்புத் தான்!—அது போகட்டும்! அதோ பார்த்தையா!

உதித்துமறை போழ்திலே
யுணவுகொண் டிரோமாடுகள்
மதித்துமடி பாலையும்
விடியவிட்டு, செல்கின்றதும்,
பதைத்திளைய கன்றுகள்
பரிவுகொண் டுதந்தாயுடன்
குதித்து விளையாடலும்,
குழலிசைத் தலும் நேர்த்தியே!

போஜன்:—ஆம்! வெகு ரமணீயமாகவே யிருக்கின்றது!

தங்கியேபினழுஞ் சேய்கடாங்கியே
கொங்கை யோவெனக் குடங்க ளேந்தியே,
வங்கி யோசைபட மறுகு தன்னிலே
யங்கநா மணிகள் போதல் அந்தமே!

காளி:—ஆம்! பிள்ளைகளின் அருமை பெற்றவர்களுக்கன்றோ தெரியும். (மறைவாய்) ஆ ஆ! இராஜகுமார! இப்பொழுது உன் பிதா உயிருடனிருப்பாராயின் நீ எங்களைப் போல் இப்படிப் பரதேசியாய்த் திரிவாயா? ஐயோ! அந்தப் பாவி முஞ்ஜன்—

போஜ:—என்ன! காளிதாஸ! மறைவாய் உனக்குள் ஏதோ சொல்லிக் கொள்கின்றனை? யான் கேட்கத்தகாத ரஹஸ்யமோ?

* கம்பராமாயணம்.

காளி:—அப்படி யொன்றுமில்லையே! இராஜகுமார, அதோ பார்! இரண்டு ஸ்திரீகளை இரண்டு புருஷர்கள் மடக்கிக்கொண்டு பூஜை செய்கின்றார்கள்!

போஜ:—(உற்று நோக்கி) என்ன காளிதாஸ! எல்லாம் உனக்கு வேடிக்கையாயிருக்கின்றது. எவர்களோ இரண்டு மஹாபாதகர்கள் யமகிங்கரர்கள்போல் அப்பெண்மணிகளை மடக்கிக்கொண்டு அநியாயமாய் வருத்து கின்றார்கள்! அவர்களைப் பூஜை செய்கின்றார்கள் என்கின்றாயே!

காளி:—இந்நகரில் அதுவும் ஒரு பூஜைதான்! அதை வேறுவிதமாய்க் கொள்ளில் இராஜத்துரோஹத்திற் காளாவோம்.

போஜ:—இவர்கள் யாவரோ? இப்பெண்களின் கணவர்களோ?

காளி:—பாவம்! இப்பெண்மணிகளின் கணவர்களா? சிவ! சிவ!

போஜ:—பின் யாவர் இப்பாதகர்கள்? இக்கணமே இவர்களைத் தொலைத்து வருகின்றேன்.

காளி:—இவர்கள் உன் சிறிய தந்தையார் முஞ்ஜ மஹாராஜா அவர்களது பிரதாந ஸேவகர்கள்!

போஜ:—என்ன! இவ்வளவு கொடுமையா என் சிறிய தந்தையார் ஆண்டுவரும் தலைநகரில் நடக்கின்றது?

காளி:—(சிறிது நகைத்து) இதைக் கொடுமையென்று சொல்கின்றனையே! இதனை எவ்வளவோ சிறந்த மரியாதையென்றல்லவோ கொள்ளல்வேண்டும்!

போஜ:—இவ்வளவு அக்கிரமங்களையும் பார்த்து, என் சிறிய தந்தையார் கேளாமலிருக்கின்றாரா?

காளி:—அப்பா! அவரே வந்திருப்பின், இந்நேரம் இப் பெண்மணிகளின் பிராணன் பறந்தோடியிருக்குமே!

போஜ:—(கோபத்துடன்) என்ன காளிதாஸ !, பெரியோர்களைப் பழிக்கின்றனை ?

காளி:—பழித்தால், உன்னைப் பழிக்கவேண்டும் ! யான் ஒருபோதும் பெரியோரைப் பழியேன் !

* "சூரவரைப் பெரியரைக் கூறு மாகமம்
விரவுறு மறைகளை மேத கும்படி
பரவுத லலதவர் பாங்கர் நிந்தனை
கரவுற வுளத்தினுங் கருதொ ணாதரோ !"

போஜ:—என்ன ! காளிதாஸ ! நீ சொல்வதெல்லாம் விந்தையாயிருக்கின்றது. என்னை எதற்காகப் பழிக்கவேண்டுமென்கின்றனை ?

காளி:—நீ இவ்விரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னரே இவ்விராஜ்ஜியத்தின் பட்டத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டுமே ! உன்னுடைய கடமையன்றோ பிரஜைகளுக்கு யாதொரு தீங்கும் வாராமல் அவர்களைப் பரிபாலிப்பது ?

* " உரைசெயு மறந்தி றன்று
லொருகுடை நிழற்ற முந்நீர்த்
தரைமுழு தாள வேண்டிற்
றகைபெறு மமைச்சு நாடு
புரையறு மரணே மிக்க
பொருள்படை நட்பென்றாறும்
வரைசெயப் படாத யாக்கை
யுறுப்பென மதித்துக் கோடி !"

போஜ:—இது விந்தையினும் விந்தையே ! என் பெரிய தகப்பனார் ஆண்டுவரும்பொழுது, யான் எப்படி இவ்விராஜ்ஜியத்தின் பட்டத்துக்கு வரக்கூடும் ?

* பிள்ளையார் புராணம்.

காளி:—நீ படித்திருக்கும் சாஸ்திரங்களில் ஒருவன் தேடிய சொத்துக்குப் புத்திரனிருக்கும்பொழுது, பிராதா தான் பாத்தியஸ்தனென்று படித்தாய்போலும் ?

போஜ:—இல்லை ! புத்திரன் தான் முக்கிய பாத்தியதையுடையவன் ! என் சிற்றப்பன் சொத்துக்கு யான் எப்படி உரியவனாவேன் ?

காளி:—ஆம் ! அவருடைய சொததாயிருப்பின், நீ சொல்வது வாஸதவமே !

போஜ:—பின் யாருடையது இத் தாரா ராஜ்ஜியம் ?

காளி:—உன் பிதா ஸிந்துலமஹாராஜருடையது ! அவர் இறந்து போகுங்காலையில் நீ பால்மணம்மாறாத பஞ்சவர்ஷ பாலகனாயிருந்தனையாம் ! அதுபற்றியே உன் பிதா உனக்கு வயது வருமளவும், இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலித்துவரும்படி, உன் சிறிய தந்தையாரிடத்தில் ஒப்புவித்தனராம் !

போஜ:—என்ன ! இது என் பிதா ஆண்டுவந்த ராஜ்ஜியமா ?

காளி:—ஆம்! அதைப்பற்றித் தான் இவ்வக்கிரமங்களுக்கெல்லாம் உன்னையே பழிக்கவேண்டுமென்று யான் கூறினேன் !

போஜ:—(சிந்தித்து) என் சிறிய தந்தையார் எதற்காக இவ்விராஜ்ஜியத்தை யின்னுமெனக்கு ஒப்புவிக்காதிருக்கின்றார் ?

காளி:—அது விஷயம் உனக்கும் அவருக்குந்தாம் தெரியவேண்டும். அக்கிரமத்தையே அறநெறியாய்க் கொள்ளும் மன்னன் முன், எப்போன்ற பிரஜைகள் என் செய்வார்கள் ?

போஜ:—நல்லது ! இவ்விஷயங்களெல்லா முனக்கெப்படித் தெரியும் ?

காளி:—இவ்விஷயங்ளெல்லாம் உனக்கு ஒருவனுக்குப் புதியவை, மற்றவர்களுக்குப் பழையவைகளே !

போஜ:—நமது ஆசாரியர் புத்திஸாகரருக்குத்தெரியுமா?

நாளி:—என்ன! இராஜகுமார! அப்படிக் கேட்கின்றாயே? அவர் உன் பிதாவுககுப் பிராணஸ்நேஹிதராயிருந்தார்; அது பற்றியே உன் பிதா உன்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்தனா என்கின்றார்களே!

போஜ:—இவை யெல்லாமெனக் கெங்ஙனம் தெரியும்? யாராயினும் இவ்விஷயங்களை என்னுடன் சொல்லியிருந்தாலன்றோ? நமது ஆசாரியரும் உரைத்திலர்! நீ சொல்வனவெல்லாம் எனக்குப் புதுமையாகவே யிருக்கின்றன. இவை யெனக்குக் களிப்புடன் கவற்சியை விளைக்கின்றன.

நாளி:—நல்லது! இப்பொழுதாயினுந் தெரிந்துகொண்டனையே! நீ யினிச் செய்வதைப் பார்ப்போமே!

போஜ: (ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இதுவரையில் நம் நிலைமை நமக்கே தெரிந்ததில்லை! என் பிதாவுக்கு அவ்வளவு பிராண நேசரென்று சொல்லின அக்கிழவரும் சொன்னாரில்லை. (உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு). ஐயோ! இவராதினத்தில் இன்னு மெத்தனைநாள் இருக்கவேண்டுமோ? இன்றே யெனது குருகுலவாஸத்தை முடித்தேன்! இன்றே எனது படிப்பையும் விடுத்தேன்! --(யோசித்துப் பெருமூச்செறிந்து) ஆ ஆ! யான் மிகக்கொடியன்! மிகக்கொடியன்!! என் சொந்த அத்தை மகளையே மணந்து, இரண்டுவருஷகாலமாகியும், பரமத்துரோஹியான யான், இக்கிழவருடைய துர்ப்போதனையைக் கேட்டுக்கொண்டு, அவள் முகத்தையும் பார்த்திலனே! ஐயோ! அப் பேதை என்னைப்பற்றி யாது நினைப்பள்? என் அத்தை சாருமதி தான் எவ்வளவு வருந்தாள்?

* " வருவாய்க் கியைய வாழ்நனுாறு
மறுவில் கற்பின் மனையாள்போற்
பொருள்யா வுளவா மதுவன்றிப்
புகழும் பயனு மிகவுண்டாம்,

* பிள்ளையார் புராணம்.

கருதா ரெதிரே யிமிலேற்றுக்
காமர் நடையு முறமதனு
லொருவா தவளோ டுவப்புறவே
யுற்று வாழ்த லறனுகும்!"

இனி எப்படியாயினும் இக்கிழவரிடத்தினின்றும் ஸ்வாதீநம் பெறல் வேண்டும்! (பிரகாசமாய்) நண்பர்காள்! யான் இப் பட்டணத்தை நாளைக்காலையிற் சுற்றிப்பார்க்க நினைத்திருக்கி ன்றனன்! நீவிரு மென்னுடன் வருவீர்களா?

இருவரும்:—மிகவும் ஸந்தோஷம்! அப்படியே வருகின் ரேம்!

போஜ:—ஸகே! காளிதாஸ! யானின்றே குருகுல வாஸத்தை முடிக்க நினைத்திருக்கின்றேன்.—நமது ஆசிரியர் என்ன எண்ணினுலுஞ் சரி—

காளி:—அது நியாயமே! நமது ஆசிரியரு மிதற்குச் சம் மதிப்பாரென்றே நம்புகின்றேன்!

தநி:—நண்ப! இதோ நமது ஆசிரியரும் வருகின்ருர்! நாம் வீட்டுக்குப்போவோம்.

காளி:—ஆம்! என்னவோ யோசனை பண்ணிக் கொண்டு வருகின்ருர்! (போஜனை நோக்கி) இராஜகுமார! நாங்கள் போய்வருகின்ரேம். நமது ஆசிரியரும் இதோ வரு கின்ருர்! அவர் சொல்லைமாத்திரம் நீ அவமதியாதே!

"* தந்தைசொன் மறுப்பவர்கள், தாயுரை தடுப்போ
ரந்தமறு தேசிகர்த மாணையை யிகந்தோர்
வந்தனைசெய் வேதநெறி மாறினர்கண் மாருச்
செந்தழல வாயநிர யத்தினிடைச் சேர்வார்!!"

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்).

* கந்தபுராணம்.

போஜ :—சரி ! இவர்களும் போய்விட்டனர்கள் ! நமது ஆசிரியரும் வருகின்றார் ! நாம் எவ்விதத்திலேனும் இவரிடத்தினின்றும் ஸ்வாதீநம் பெறல்வேண்டும்.

(பிரவேசித்து)

புத்திஸாகரர்.—ஆஹா ! ஸிந்துல மஹாராஜர் இறந்து போகும்பொழுது என்னசொன்னார் ! "என் பிரியமுள்ள மித்திரனே! நம் தம்பி முஞ்ஜன், துர்போதனையால், என்செய்வனோ? ஆயினும், இராஜ்ஜிய பாரத்தை வஹிப்பதற்குச்சாமர்த்தியமுள்ள ஸஹோதரனை விட்டுவிட்டுச் சிசுவான புத்திரனுக்குப் பட்டங்கட்டினால், வீணாய் உலகநிந்தைக்காளாவேன். ஒருவேளை யவன் இராஜ்ஜியத்துக் காசைப்பட்டுப் பாலகனான என் தநயனை விஷம் முதலியவற்றால் கொன்றுவிட்டாலும் விடுவன். ஆகவின், என் கண்மணி போஜனுக்கு இராஜ்ஜியம் கிடைக்காமற் போனாலும் போகட்டும். அவனை உயிருடன் காப்பாற்றுவது உன் கடமை !" ஐயோ ! அவர் இப்படி யுரைத்திருக்க, அச் சண்டாளன், நாட்டைக்கைப்பற்றிக்கொண்டதுமன்றிப், போஜனுக்கும் கேடு நினைத்திருக்கின்றானே ! இதுவுமன்றி, ஏதோ கெட்ட எண்ணங்கொண்டு, தன் தங்கையின் மகளையே இவனுக்குப்பலவந்தமாக மணஞ்செய்வித்தனன் ! இவளோ முஞ்ஜனுடைய ஆதீநத்திலிருக்கின்றாள் ! என்னவென்றாலும் ஸ்திரீகளின் புத்தி பேதமையுடையதாயிற்றே. இதுபற்றியே போஜனுக்கு இராஜ்ஜியங் கிடைக்குமளவும், அவனை இவளுடன் சேராதிருக்கும்படி கட்டாயப்படுத்திவருகின்றேன் ! காரணமறியாதவூரார் என்னைக்குறித்து என்ன நினைப்பார்கள் ? அப் பெண்மணிதான் நம்மை எவ்வாறு பழியாதிருப்பள் ? எப்படியிருப்பினும், போஜனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவது என்னுடைய முக்கியக் கடமையாயிருக்கின்றது. போஜனுக்கோ ஒன்றுந்தெரியவில்லை. விசேஷவித்தை கற்றவனாயிருப்பினும் உலகநடக்கை யறியாதவனாயிருக்கின்றனன் ! எதற்கும் ஸகலப் பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவரவர்களு

டைய புத்திகளைப் பிரேரேபிக்கின்ற பரமாத்மா இருக்கின்றார்! நானும், போஜனது பிராணநேசன் காளிதாஸனைக்கொண்டு, அவனுக்கு அவனது நிலைமையைத்தெரிவிக்கும்படி சொல்லி யிருக்கின்றேன்! அவனும், போஜனுடன் இந்நேரம்பேசிவிட்டு, இப்பொழுதுதான் நம்மைக்கண்டு நகினுடன் வீட்டிற்குத்திரு ம்புகின்றான்! போஜனும் ஏதோ நம்முடன் வசனிப்பதற்காக வே தனியாய் யோசித்துக்கொண்டு நிற்கின்றனன்போலும். நல்லது! அருகிற்சென்று விசாரிப்போம்! (போஜனருகிற்செ ன்று) குமார! என்ன ஸமாசாரம்? ஏன் ஒருமாதிரியாய் இருக் கின்றனை?

போஜ:—என்னை இதுகாறும் படிப்பித்துப் பாதுகாத்து வந்த குருநாத! வந்தநம்! (வந்தநஞ்செய்தல்).

புந்தி:—குழந்தாய்! உனக்கு அமோகமாய் மங்களமுண் டாகுக!

போஜ:—ஆசார்ய! யான் தங்களிடத்தில் ஒருசிறு விண் ணப்பஞ் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது!

புந்தி:—என் செல்வனே! உன்னிஷ்டப்படி செய்கின் றேன்! நின்கருத்தை வெளியிடு.

போஜ:—யான் இன்றையதிநமே குருகுலவாஸத்தை முடிக்கலாமென்று நினைத்திருக்கின்றேன்—

புந்தி:—அதற்கென்ன? இப்பொழுதே யநுமதிதந்தேன்!

போஜ:—மேலும், என்பிதா ஸிந்துலமஹாராஜர் பரிபா லித்து வந்த இந்நகரைச்சுற்றிப்பார்க்க நாளைக்காலையில் வருவ தாக என் நண்பர்களுடன் சொல்லியிருக்கின்றேன். அதற்குந் தாங்கள் அநுமதிகொடுப்பீர்களென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்!

புந்தி:—குமார! அப்படியே வேண்டியனவெல்லாம் ஸித் தஞ்செய்து தருகின்றேன்! இவ்வித உணர்வு உனக்கு எப் பொழுது பிறக்கப்போகின்றதென்றே இதுநாள் வரையில் ஏங் கிக் காத்திருந்தேன்!

போஜ :—ஆசார்ய ! யான் இன்னுமொரு விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது.

புந்தி :—அஃதென்ன ? உன் இஷ்டப்படியே செய்கின்றேன் ! சீக்கிரம் அதையுமுரைத்திடு.

போஜ :—யான் விலாஸவதியைப்பார்க்க, நாளை இரவு செல்வதாக, எண்ணியிருக்கின்றேன்! அதற்குந் தாங்கள் விடை தந்தருளவேண்டும்.

புந்தி :—அப்பா ! அவ்வாறுசெய்வதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமில்லை. நின் அத்தை காருமதீதேவியார் மஹாபதிவிரதை! விலாஸவதியும் விசேஷ வித்தைகற்றவள் ! ஆயினும் ஸ்திரீகள் பரதந்திரைகளானபடியால் ஜாக்கிரதையாயிருத்தல்வேண்டும்! சிறந்த விவேகிகள்கூட மதனெனுந்தீயினால் மநமெனுங்குடிசையைக் கொளுத்திவிட்டு யுக்தாயுக்தங்களை யறியார்களாயின், சுத்தைப்பேதையரும் பரனுடைய ஆதீநத்தி லிருப்பவருமான ஸ்திரீகள் எவ்வாறு அறியப்போகின்றனர் ?

* "தூமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாமமேகலை மங்கைய ரால்வருங்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனும்
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே !"

ஆதலால், யான் இனி அதிகமாய் உனக்குக் கூறவேண்டியதென்ன விருக்கின்றது ! நீ பண்ணிய பிரதிஞ்ஞையை மாத்திரம் மறவாதே ! அதை உனது நன்மைக்காகவே ஞாபகமூட்டுகின்றேன்.

போஜ :—ஒருபோதும் மறவேன் ! யான் இன்றிரவு தனியாயிருக்க விடைதரல்வேண்டும் !

புந்தி:—இராஜகுமார ! அப்படியேசெய் ! யானும் அவஸர நிமித்தமாய் அந்திரதேசத்துக்குச்செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. நான் வருவதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்கள் சென்றாலும்

* கம்பராமாயணம்.

செல்லும்! இன்றிரவே உனக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை யெல்லாம்செய்துவிட்டுப்போகின்றேன்! ஜாக்கிரதையாக மந்திரம் இருந்துகொள்!

* "நல்ல வினைக்கு நறபயனுந்
　　தீய வினைக்குத் தீப்பயனு
மில்லை யெனும்வல் லிழுதையரு
　　மெள்ளும் விடருந் தூர்த்தர்களுஞ்
சொல்லு நடரு முதலாகத்
　　தொக்க குழுவைச் சேர்ந்தொழுகிற்
புல்லு மறிவைத் திரித்திருமைப்
　　பொருளுங் கெடுப்பர் புகழோடே!"

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

இரண்டாங் களம்.

இடம் - தாரை நகர்: விலாஸவதியின் அரண்மனையில் சயநகிருஹம்.

(மஞ்சத்தில் வீற்றிருந்தபடி சாருமதியும் விலாஸவதியும் பிரவேசித்தல்.)

விலாஸவதி:—அம்மா! என் தந்தையார் சூரஸேந மஹாராஜர் பரிபாலித்துவந்த பூபாளநாட்டிற்கு என்னையுங்கூடவே யழைத்துப்போகலாகாதோ? ஐயோ! உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் என்னை யுகம்போல் வருத்துகின்றதே! யான் படுந்துயரங்களை யெடுத்துரைத்து, ஆறுதல் பெற

* பிரமோத்தர புராணம்.

வதற்குக்கூட, ஒருவருமில்லாமற்போய்விடுமே. அந்தோ! பாவி யேன் ஏன் ஜநித்தேன்?

சாருமதி:—(ஸமாதாநஞ் செய்துகொண்டு) என் கண்மணீ! உனக்குத் தெரியாததென்ன இருக்கின்றது? உன் தந்தையார் ஆண்டுவந்த பிரஜைகளைச் சந்தோஷிப்பதற்காகவே, யான் அவ்விடம் இன்று அவசியமாய்ச் செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அன்றேல், உன்னைவிட்டு ஒருகணப்பொழுதேனும் யான் பிரிந்திருப்பேனு? மேலும், குழந்தாய், உனக்கு விவாஹமாகாதிருப்பின், உன்னையு மென்னுடன் அழைத்துச்செல்வேன். விவாஹமான பெண்கள் புருஷனிருக்குமிடத்திலன்றோ இருக்கவேண்டும். அதற்காகவே யான் உன்னை இவ்விடத்திலேயே சின்மாமனுடைய ஸம்ரக்ஷணையில் விட்டுவிட்டுச் செல்கின்றேன். இதற்கெல்லாம் நீ வியஸநப்படலாமோ?

விலா:—அம்மா! யான் விவாஹஞ் செய்துகொண்டதன் பயன் இதுதானோ! ஐயோ! மணந்து இரண்டுவருஷமாகியும் இதுவரையில் என் பிராணநாதர் இங்கு வந்திலரே! என்முகத்தையும் பார்த்திலரே! என்குறை தீர்த்திலரே! அத்தை மகளென்றும் யோசித்திலரே!-குருகுலவாஸத்திலிருப்பதனுல் வரப்படாதென்று நினைத்தனரோ? அல்லது இவள் கொடியவளென்றெண்ணி என்னைக் கைவிடுத்தனரோ? ஐயோ ஒன்றுமறிகிலேனே!—(இடப்பக்கந்துடிக்க) ஆ ஆ! இஃதென்ன! எனது இடது கண்ணும் இடது தோளுந் துடிக்கின்றனவே! (திடீரென்று வலக்காதிற் கைவைத்து) ஐயோ! இருந்தாற்போல் எனது வலச் செவியில், வண்டொன்றுவந் தூதுவதுபோல், ஒரு சப்த முண்டாகின்றதே! என் செய்வேன்? எவ்வாறு ஸஹிப்பேன்?

இராகம்-எதுகுலகாம்போதி. தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

ஐயோ யானுமோர் - அணங்காய்ப் பிறந்ததை
வையகத்தில் யார்க்கு - வரைந்திடுவேன்.!

அநுபல்லவி.

கடல்புடைச் சூழுமிந்த - காசினியி லெனக்கு
அடைக்கலம் வேறுண்டோ-அறைந்திடுவாய் அம்மா! (ஐ)

சரணங்கள்.

மங்கைமார் மாலையிட்ட - மணவாளனைப் பிரிந்து
மண்ணிலொரு கணமும் - வஸிப்பாரோ?
எங்கும் வசையாமே - இகழ்ச்சிக்கு மிடமாமே
என்றும் பழியாமே - ஏதுயான் செய்குவேன்? (ஐ)

என்றுமே வாராத - என்றன் பிராணநாதர்
இன்றிங் கெனைக்காண - இணங்கிவருவாரோ!
ஒன்றுமே யறியாமல் - உறுவதுந் தெரியாமல்
ஊக்கங் கொண்டென்மநம்-உருகுகின்றதம்மா! (ஐ)

சாரு:—குழந்தாய்! நீ இப்படிப் பாமரரைபோல் வியஸநப்படுவது சரியன்று!

"வகுத்தான் வகுத்தவகை யல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது"

என்று தேரியிரு,

"ஆழவமுக்கி முகக்கினும், ஆழ்கடலில்
நாழிமுகவாது நானாழி—தோழீ
நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம்
விதியின் பயனே பயன்"

என்று சொன்னது நம்போன்ற பெண்களுக்கேயென்று அறியாயா? தலையிலெழுதி யிருப்பதை யார் அழிக்கவல்லர்? ஸீதாதேவியைப் பார்க்கினும் சிறந்த உத்தமி இப்பதினான்கு புவநங்களிலு முண்டோ?

இராகம்-சங்கராபரணம். தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

அன்னை ஸீதை - அன்று பட்ட துயர்
என்னவென்று - எடுத்துரைப்பேன்!

அநுபல்லவி.

ஜநகன் புதல்வி - தரணியின் செல்வி
அனலினில் மூழ்கி - அறநெறி நாட்டிய— (அன்னே)

சரணம்.

நகரினி லொருவன் - நவின்ற பழிக்காகச்
சகத்தினி லெங்குமே — ஸத்தியவானெனும்
மிகப்பெரும் ஸ்ரீராமன் — மின்னனையாளைக்கான்
புகச்செய்ததைக் கேட்டும் - புலம்புதலாமோ நீ?— (அ)

ஆகலின், குழந்தாய் நம்மாலாகத்தக்கது ஒன்றுமில்லை.

*“மாதவர்க ளடிபேணி
மற்றவர்கள் விதிமுறையே
யோதியநல் வழிவழுவா
துபவலித்திங் குன்னுடைய
காதலனை யெப்போழ்தும்
கருத்திடைவைந் துயர்தவஞ்செய்,
யீதுனக்குக் கருமங்கா
ணென்றுமென் கண்மணியே!’

விலா:—அம்மா! நீ யிப்படிக் கூறுவதுஞ் சரியோ?

† “தக்ககண வன்சீறத்
தன்னைக்கை விட்டகன்ற
புக்ககத்தார்கைவிடுவர்
பிறந்தகத்தார் போற்றார்கள்;
அக்கணமே பழியிடுவ
ரங்கியர்க ளிருவினையேன்
மிக்கொரிடங் காண்கிலேன்
விதியேயோ விதியேயோ!”

* கம்பராமாயணம். † ஒட்டக்கூத்த ராமாயணம்.

(பிரவேசித்து)

மதநமாலிநி:—அம்மணீ ! வந்தநம் !

சாரு:—என்ன ! மதநமாலிநீ ! என்னசேதீ? ஏன் உன் முகம் ஒருமாதிரியா யிருக்கின்றது ?

விலா:—தரங்கவதி எங்கே ! இன்று காலைமுதல் அவளைக் காணவில்லையே ?

மதந:—இன்று அவள் தந்தையாருக்குக் கவையாம் ! ஏதோ இக்கடிதத்தைத் தங்களிடத்திற் பத்திரமாய்க் கொடுக்கும்படி சொன்னாள் ! (ஒரு கடிதத்தை விலாஸவதியினிடம் நீட்டல்.)

விலா:—(கடிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்துச் சந்தோஷத்துடன் ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ ! இஃதென்ன ? என் கணவனார் எழுதியதோ? (மீண்டும் நோக்கிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொள்ளல்.)

சாரு:—(விலாஸவதியை நோக்கி) என்னடி ! குழந்தாய் ! ஏதாயினும் நம் போஜனைப்பற்றிய ஸமாசாரமோ? நீ இக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கும்பொழுதே ஒருவித ஸந்தோஷக்குறி உன்முகத்தில் தோன்றுகின்றதே ! என்ன ஸங்கதி ?

மதந:—ஆகா ! அவ்வளவு இருந்தால் விலாஸவதிக்கென்ன குறை? அக் கடிநசித்தன்கூட இவளை நினைப்பானோ ? அங்கேதான் பூரணமாய்ப் போதனை ஏறியிருக்கிறதே ? நல்ல சேதியுமுண்டோ அம்மணி ?

இராகம்-பியாக். தாளம்-ரூபகம்.

கண்ணிகள்.

என்னென்றுரைப்பேன்முன்
சொன்னதைவிட இனி
உந்தக் கணவனென்னும்
அந்தகப் பாதகனை ! (க)

அன்று மணந்தவுன்னை
இன்றுதான் காணலியவன் ?
யாரென்றறிந்தாயோ
மாதர்பசுங்கிளியே ! (௨)

அரசியே யுன்னையவன்
ஸரஸமொழிகளினால்,
அடிமையாக்கிடுவானக்
கொடியவேசிக்கையோ ! (௩)

விலா :—(சிறிது சினந்து) என்ன! மதநமாலிநீ! அடாத வார்த்தைகளை விடாது தொடுக்கின்றனையே ! எப்படி யிருப்பினும் ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷனல்லவோ முக்கிய தெய்வம் !

தெரிந்து தன்னை வல்லபன்
தெருக்களிற் றவிக்கவிட்
டிருந்தபோதிலுங் கலந்
திழிந்தவேசி யோடுமே,
சிறந்த மன்னவர் குலத்
துதித்த தேவி மார்களுக்
கறிந்துதான் மணம் புரிந்த
நாத னல்ல வோகதி ?

ஆகலின், இனிமேல் அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை என் முன் மொழியாதே ! உன்னை இம்முறை மன்னித்தேன்.

மதந:—(முகத்தை யொருவாறு சிடுத்துக்கொண்டு)எனக்கென்ன அம்மணீ? ஏதோ தங்களுடைய நன்மைக்காகச்சொல்லவந்தேன். சிவ ! சிவ ! ! நீங்கள் இருவரும் ஸுகித்து வாழ்வதை நான் தடுப்பேனா !

விலா:—அதற்கன்று, மதநமாலிநீ ! ஒரு நல்ல ஸமாசாரத்தைச் சொல்லவிருந்தால், குறுக்கே அவமொழி யுரைக்கின்றனையே ! இந்த அவஸரந்தான் கூடாதென்கின்றேன்.

மதந:—என்ன அம்மணி ! தங்கள் கணவஞர் சேதி தானே ?

விலா :—(இலஜ்ஜையுடன்) ஆமாமடி ! அஃது உனக்கெப்படித் தெரியும் ? இக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாயோ ?

மதந:—அம்மாடி ! ஊரெல்லாம் தமுக்கடிபடுகிறது, என்ன ரஹஸியம் ! என்னரஹஸியம் ! !

விலா:—இதென்ன விந்தையாயிருக்கின்றதே !

மதந:—ஆமாம் ! விந்தைதான் ! அப்பொழுது இராஜ குமாரர் செருப்படிப் பட்டதும் விந்தைதான் !

விலா:—என்ன ! என் கணவரையா ? அரசனில்லாத காடா இது ? (கண்கள் சிவக்க) என் மாமன் அரசாளும்பொழுது, என்கணவஞரையு மிவ்வாறு புகுந்தடித்தார்களா ? (எழுந்து உதடு துடிதுடிக்க).

* "எய்திய குற்றத் தோர்கள்
யாவரா யினுங்கண் ணோடா
தைதென நாடி நீதி
யறந்தலை பிழையாத் தண்டஞ்
செய்தலே செங்கோ லாகுஞ்
செய்யகோ லின்றே லென்று
முய்திசெய் மழையான் மக்க
ளுறுபய னுற்ற போலும் !"

இக்கணமே என் மாமனிடஞ் சென்று அப்பாதகர்களுக்குத் தக்கதண்டம் விதிப்பிக்கின்றேன் ! (பரபரப்புடன்போக யத்தனித்தல்)

மதந:—அம்மணீ ! செருப்பென்றூற் செருப்பா ? அவமானமான சொற்களைக்கேட்டாற் போதாதா ? அதைத் தான் சொல்லவந்தேன். நீங்கள் அவஸரப்படுகின்றீர்கள் !

* பிள்ளையார் புராணம்.

விலா:—மதநமாலினீ! போது மிந்த அதிகப்பிரஸங்கம்! இதனுடன் நிறுத்துன்பேச்சை! என் மநத்தைச்சஞ்சலப்படுத்தவேண்டாம். யான் சொல்லவந்த ஸமாசாரமிஃதன்று.

மதந:—அப்படியானால் சொல்லுங்களேன்! நல்ல ஸமாசாரமாயிருந்தால் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷந்தானே!

விலா:—அதைத் தான் யான்சொல்லத்தொடங்கினேன் நீ அதற்குள், அவஸரப்பட்டு, அடாதவார்த்தைகளையெல்லாம் வாய்க்குவந்தமட்டும் மொழிந்தனை! உனக்கு ஒரு தடவை சொன்னாற் போதாது—

மதந:—ஆமாம்! நான் அவ்வளவு கெட்டவள் தான் எப்படியிருந்தாலும் நான் தரங்கவதி யாவேனா?

விலா:—(புன் சிரிப்புடன்) இல்லை! மதநமாலினீ! இன்றையதிநம் என் பிராணநாதர் இங்குவருவதாக எழுதியிருக்கின்றார்! ஏதோ யான் செய்த பாக்கியம் போலும்.

சாரு:—நமது போஜனா இங்கு வருவதாகச் சொல்லியனுப்பினன்?

விலா:—ஆம் அம்மா! இதோபாருங்கள் (கடிதத்தைச்சாருமதியினிடத்தில் பிரித்தபடி கொடுத்தல்).

மதந:—எதற்காக வருகிறாராம் தெரியுமா?

விலா:—அஃதொன்றும் விவரமாய்த் தெரியவில்லை! அவர் எழுதியனுப்பிய தோரணியைப்பார்த்தால், அவருக்கு என்மீது கிருபை பிறந்ததுபோலவே தோன்றுகிறது!

சாரு:—(கடிதத்தை முற்றும் பார்த்துவிட்டு). ஆம்! வேறென்ன இருக்கக்கூடும்? மணஞ்செய்ததுமுதல் இவ்விரண்டு வருஷகாலமாய் வாராதவன் இன்றிங்கே வருகிறதென்றால், அவன் மநம் திரும்பியே இருக்கவேண்டும்.

மதந:—எனக்கொன்றும் அப்படித் தோன்றவில்லை; அவன் மநமாவது திரும்புகிறதாவது? எந்தப் பேதையைக்

கெடுப்பதற்கோ? அம்பு வணங்குவது பிறர் அகம் பிளக்கவே யன்றோ!

சாரு:—(சினங்கொண்டு) பாங்கீ! உன் நிலைமையை யறியாமல், தாறுமாறாய் குளறுகின்றாய்! ஏதடா? வரவர மரியாதை யறியாதவளாகின்றாய்! சும்மா விருக்கின்றேனென்று மேன்மேலு மேறுகின்றனையோ? இனி உன்னுக்கை யுள்ளடக்கிப் பேசு! பத்திரம்!

மதந:—அம்மணீ, மன்னிக்கவேண்டும்? ஏதோ தங்கள் விலாஸவதியின்மீது வைத்திருந்த அன்பினால் தெரியாமல் இவ்வளவு தூரம் ஸ்வாதீனமாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். ஆம்! மநத்திலொன்றெண்ணி வெளியிலொன்று சொல்லுகிறவர்களுக்குத்தான் இது காலம். நான்போய்வருகின்றேன் அம்மணீ! நான் ஏன் உங்களுக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கவேண்டும்?

(நிஷ்கிரமித்தல்.)

சாரு:—குழந்தாய்! இனி உனக்கென்ன குறை? உன் புருஷனும் வருகின்றான்! நாழிகை யாகின்றது! நான் போய்வரச் செலவுகொடு.

விலா:—அம்மா! நீங்கள் போய்விட்டால், இச்சமயத்தில் யான் என்செய்வேன்?

சாரு:—என் கண்மணீ! நான் வெகு சீக்கிரத்தில் திரும்பி வந்து விடுகின்றேன்! நீ தடைசெய்யாதே! உன் கணவனுடைய பிரியத்தைப் பெறுவதற்கு எப்படி யெப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமோ, அப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்! நான் போய் வருகின்றேன்! (ஸ்நேஹத்துடன் மருவி முத்தமளித்து நிஷ்கிரமித்தல்.)

விலா:—ஐயோ! என் மநம் ஊசல்போல் அலைகிறதே. என் கொழுநர் வருகிறாரென்று ஒருவாறு களிப்படைந்த போதிலும், என்னுள்ளம் என்னவோ ஸங்கடத்தை யடைகின்

றதே! உண்மையாய் என் பிராணநாதரையுமின்று யான் காண்பேனே?

இராகம் - சாவேரி. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

மன்னு! வாரீர் - என்னைப் பாரீர்!

அநுபல்லவி.

மாராபிராமனே! - மன்னுயிர்நேசனே!
பாராளும்வேந்தர்கள் - பயந்தோடு மீசனே! (மன்)

சரணம்.

வருந்து மிவ்வேழையேன் - மடிவேனென்றொருகாலே
பிரிந்த கன்றைத்தேடித்-திரும்பும் பசுவைப்போலே! (மன்)

ஏ கௌரீ! புண்ணியவந்தருடைய துயரைப்போக்குஞ் சங்கரீ! இவ்வேழையின் மநம் இப்படிப் பரிதவிக்கும்படி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது நின் கருணைக் கழகோ? நின்னையே நித்தமும் நம்பியிருக்கு மென்னை இப்படிச் சோதிப்பதும் நியாயமோ? ஹா! பக்த ஸம்ரக்ஷ்ணீ! உன்னைத்துதித்து வணங்கவுமென்னாலாகுமோ?

இராகம் - காபி. தாளம் - ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

ம்ருகாங்க மௌளி காமினீ! ம்ருகேந்த்ர காமினீ!
நகாதிராஜ புத்ரிகே! நமோஸ்து தேம்பிகே!
புராரிதேவி! சங்கரீ! புராதநீச்வரீ!
பரேசி! யுன்னையேத்துவேன்! பணிந்துபோற்றுவேன்!

அந்தோ! உத்தமவயதையடைந்தும் வனிதைகள் வல்லபனைப் பிரிந்திருந்தால் உலகம் என்ன சொல்லும்? ஹேஜகதீசுவரீ! எனக்குறும் சிந்தையை நீக்கி, என் மநோரதத்தை நீ தான் பூர்த்திசெய்யவேண்டும்! ஹே தேவீ! நின் கருணாகடாக்ஷ லேசமிருக்குமாயின், யாருக்குத்தான் என்னகுறை?

* "பதியுண்டு! நிதியுண்டு! புத்திரர்கள், மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்காலமும்!
பவிசுண்டு! தவிசுண்டு! திட்டாந்த மாகவெம
படரெனுந் திமிரமணுகா!
கதியுண்டு! ஞானமாங் கதிருண்டு! சதிருண்டு!
காயவித் திகளுமுண்டு!
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மை! நின் றுளிற்
கருத்தொன்று முண்டாகுமேல்;
நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்தவொளியே!
நாதாந்த ரூபமே! வேதாந்த மோனமே!
நானெனு மகந்தைதீர்த்தேன்!
மதியுண்ட மதியான மாணிக்க வல்லியே!
மதுஸூத னன்றங்கையே!
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெணுமையே!"

உன்னையே ஸந்ததமும் நம்பினேன்! என்னை யாட்கொண்டருள்வாய்! (செவிகொடுத்து) இதோ யாரோ மாடத்தின்மீது வருகின்றார்போலும். ஒருவேளை நமது பிராணநாதரோ? (குதூஹலத்துடன் எழுந்திருத்தல்.)

(பிரவேசித்து).

முஞ்ஜன்:—(ஆத்மகதமாய்) இதுவே ஏற்ற ஸமயம்!

† "ஆற்றல் மூன்றும், உபாயங்கள்
நான்கும், இடத்தோ டமைந்திடினும்,
போற்றித் தனக்கு வென்றியுறும்
பொழுது நேர்ந்தே வினைபுரிவர்!

* தாயுமானவர் பாடல். † பிள்ளையார் புராணம்.

ஏற்ற காலம் வருமளவும்
எண்ணிச் சும்மா விருப்பதுவே
வீற்றுச் சமர்க்குப் பின்வாங்கும்
வெற்றித் தகரே யாருங்கொல்!"

ஆதலாற்றான், இவ்விரண்டு வருஷகாலமாய், நமது எண்ணத்தை முடிப்பதற்குச்சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்! அப்பயலும், இன்று காலையில், நாம் செய்த பிரயத்தனங்களையெல்லாம் வீணாக்கி, நகரில் அமர்க்களஞ்செய்துவிட்டு, இப்பொழுது விலாஸவதியினிடம் வருவதாகக் கடிதம் எழுதியிருக்கின்றானாம். அதை எப்படியோ நமது மதநமாலினி ஸமயத்தில் அறிந்து நமக்குத் தெரிவித்தனள்! இதுவே அவனைத் தொலைத்துவிடுவதற்குச் சரியான தருணம். அவன் கையைக்கொண்டே அவன் கண்ணைக்குத்திவிடுகிறேன். அவன் செய்கையினாலேயே அவனை மடித்துவிடுகிறேன்.

இராகம் - மத்தியமாவதி. தாளம் - அடதாளம்.

பல்லவி.

தருணந் தருணமிதுவே - வினைசெய்யத்
தருணந் தருணமிதுவே!

அநுபல்லவி.

தருணந் தருணமிது - தாராராஜ்ஜியத்தைக்
கருதியவண்ணம் நாம் - கைவசஞ் செய்தற்கு.(தருணம்.)

சரணம்.

போஜகுமாரனிங்கே-வாராதவன்
ராஜகுமாரிதனை
நேசத்துடன்காண-வருகின்றான்
ராஜனைப்போல்மதித்து,

ஆசைகொண்டுதீப-ஜோதியில்விழவரும்
நாசமடையுமந்த-நெருப்புப்பூச்சியைப்போலத்
தேசமுழுதுமான-வாசயத்திலெண்ணி
மோசம்போவதற்கென்றன்-பாசத்திலகப்பட்டு! (தருணம்)

எதற்கும், போஜன் இங்கு வருவதற்கு முன்னரே, விலாஸவதியின் மனத்தைக்கலைத்தால்தான் நமதெண்ணத்தை முடிக்கலாம். போஜனை இவள் பார்த்துவிட்டால், பிறகு நமது தந்திரமெல்லாம் வீணேயாகும்! (மாடத்திலேறி விலாஸவதியினருகிற் செல்லல்).

விலா:—(நோக்கி) இதென்ன! என்னருமை மாமனோ? (குதூஹலத்துடனெழுந்து) மாமா! வாருங்கள்! வந்தனஞ் செய்கின்றேன்! (வந்தனஞ் செய்தல்).

முஞ்ஜ:—தீர்க்க ஸுமங்கலியாயிருந்து ஸகல ராஜபோகங்களையு மநுபவிப்பாயாக!

விலா:—மாமா! நல்ல ஸமயத்தில் வந்தீர்கள்!

முஞ்ஜ:—என்ன விசேஷம், குழந்தாய்?

விலா:—விசேஷ மொன்றுமில்லை! ஏது தாம் இந்நேரத்தி லிங்கு வந்தது?

முஞ்ஜ:—(விலாஸவதியுடன் சொல்லத்தகாததுபோல் நடித்து) ஐயோ! ஈசுவர! இப்படிப்பட்ட குழந்தையுந் துன்பத்தை யடைவது நின் கருணைக்கழகோ? (பிரகாசமாய்) குழந்தாய்! ஒன்றுமில்லை! இன்று காலைமுதல் உன்னைக்காணவில்லையே யென்று வந்தேன்.

விலா:—இல்லை! தங்கள் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுதே ஏதோ விசேஷமிருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது. (முஞ்ஜன் பெருமூச்செறிய) என்னை அன்புடன் வளர்த்துவந்த மாமா! தங்கள் மனத்திற்குஎன்ன ஸங்கடம் நேர்ந்தது? தாங்கள் அதைச்

சொல்லக்கூடாதென்றெண்ணியும், தமது செயல்களே ஏதோ பிரமாதத்தைக் குறிப்பிக்கின்றனவே! என்னிடத்திலதை யுரைக்கலாகாதோ?

முஞ்ஜ:—விலாஸவதி! உன்னை ஏன் யான் அன்புடன் வளர்த்துவந்தேன்? உன்னிடத்தில் இப்படிப்பட்ட பாசத்தைக் கடவுள் கற்பிப்பானேன்? கிளியைவளர்த்துப் பூனைக்குக் கொடுத்தவனைப்போலல்லவோ யான் ஆகிவிட்டேன்!

விலா:—மாமா! எனது தௌர்ப்பாக்கியத்திற்குத் தாங்கள் வியஸனப்பட்டு என்ன செய்யலாம்? நான் இட்டுவைக்காதவள்! (இலஜ்ஜையுடன்) ஆயினும், மாமா! இவ்வளவு பராமுகமாயிருந்தவர் இன்றிங்கே வருகின்றாராம்.

முஞ்ஜ:—(கேட்கப் பிரியமில்லாதவன்போல் நடித்து) அவன் இவ்விடத்திற்கும் வருகின்றானா? ஆ ஆ! யான் எப்படி வாஸ்தவத்தை யுரைப்பேன்? அல்லது வாய்திறவாமல் தான் எப்படியிருப்பேன்?

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஐயோ! எனக்காக என் மாமா அவர்கள் எவ்வளவு பரிதாபப்படுகின்றார்? உள்ளதைச்சொன்னால், நான் வருந்துவேனென்று நினைக்கின்றனரோ? என்ன செய்யலாம்? யாதிருக்கும்? (பிரகாசமாய்) மாமா! எது ஸம்பவித்தாலும் யான் அநுபவிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்! தாங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? எல்லாம் யான் செய்த பாவமே! தங்கள் மநத்திலிருப்பதைச் சொல்லுங்கள்.

முஞ்ஜ:—(மிக்க வியஸனமுள்ளவன்போல் நடித்து) ஆ ஆ! கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதுபோலாயிற்று! நாம் எடுத்து வளர்த்த குழந்தைக்கு நாம் செய்ததே தீங்காய் விளைந்ததே. குழந்தாய்! இன்று காலையில் ஒரு கலகம் நேர்ந்ததே தெரியுமா?

விலா:—ஆம்! ஏதோ ஒருவேசிக்கும் அவருக்கும் கலகம் நடந்ததாக மதநமாலினி கூறக்கேட்டேன்.

முஞ்ஜ:—ஐயோ! பாவிகள் அதையும் உனக்குத்தெரிவித்திருக்கிறார்களா?

விலா:—அப்படியாயின், நமக்கு நல்லது தானே! அவனைப் பிரிந்துவிட்டால், அவருக்கென்மீது சிறிதேனும் தயை யுண்டாகாதோ?

முஞ்ஜ:—ஐயோ! முக்தே! நடந்ததை முற்றிலுங்கேட்டாலன்றோ தெரியும்!

விலா:—மாமா! என்ன சேதியோ?

முஞ்ஜ:—(மெதுவாய்) ஐயோ! இதை நாமும் இவளுடன் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதே.

விலா:—(சங்கையுடன்)என்ன? விளங்கச் சொல்லுங்கள்!

முஞ்ஜ:—ஐயோ! போஜன் உன்னை அவ்வேசிக்கு அடிமையாக்கிக் கொடுப்பதாகக் கூறினனும். அதற்கவள் 'உம்மாலும் முடியாது, திரிமூர்த்திகளாலும் முடியாது' என்றனளாம்.

விலா:—அதன் மேல்!

முஞ்ஜ:—அதன்மேல் அவன் கோரமான சபதமொன்று செய்தனனும்!

விலா:—(பயஸம்பிரமத்துடன்) ஆ! அஃதென்னவோ?

முஞ்ஜ:—அந்தோ! உன்னை யவ்வேசிக்கு அடிமையாகவாவது செய்கிறது, இல்லாவிட்டால் உன்னைக்கொன்றுவது விடுகிறதென்று ஸத்தியஞ் செய்தனனும். அதற்காகத்தான் அவன் இன்று உன்னிடத்தில் வருவதும்! எனக்குத்தெரிந்து இவ்வக்கிரமத்தைச் செய்தால்,யான் தண்டித்துவிடுவேனென்று பயந்து, உன்னிடத்தில் நயமாயிருப்பவன்போற் சிலநாள் நடித்து, பின்பு அவ்வேசியினிடத்தில் உன்னைத் தள்ளப் போகின்றான். அது முடியாமற்போனல், தன் சபதத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக, எப்படியாவது விஷம் வைத்து உன்னைக் கொன்றுவிட்டா

லும் விடுவான்!—(மெதுவாய்) ஐயோ! இக்கொடியவன் கையில், நீயுமகப்படும்படி நேர்ந்ததே! இவையெல்லாம் பார்த்து, யானும் ஸஹித்திருக்கின்றேனே! (ஒருபுறமாய்ச் சாய்ந்து பெருமூச்செறிதல்.)

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! என் பர்த்தா இன்று வருகிறாரென்று, கடிதத்தைக் கண்டதும், எவ்வளவு ஆநந்தத்தை யடைந்தேன்! ஐயோ! என் ஸந்தோஷமெல்லாம் தணலாய் மாறிவிட்டதே! (பிரகாசமாய்) மாமா! இப்படியு முலகிலுண்டோ!

முஞ்ஜ:—குழந்தாய்? அப்படியில்லாததனாலேதான், யான் இவ்வளவு பரிதவிக்கின்றேன்!

விலா:—இவையெல்லாம் வாஸ்தவமென்று தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமா?

முஞ்ஜ:—விலாஸவதி! பொய்வார்த்தையைக்கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லத்துணிவார்களா?

விலா:—(வெறுப்புடன்) மாமா! இதற்கென்ன செய்யலாம்?

முஞ்ஜ:—இப்படிப்பட்ட புருஷனுடன் வாழ்வதைப்பார்க்கினும்—

விலா:—ஆ ஆ! என் கணவனாரும் இவ்வளவு கடிநசித்தராயிருப்பரென்று யான் கனவிலும் நினைத்ததில்லையே! ஹா! தெய்வமே! இவையெலாங் கனவோ? அவரு மிப்படிச் செய்யத் துணிவரோ?

* "கைகேசி மநந்திரியக்
கற்பித்த கூனியைப்போல்,
மையார்கண் மடவாரோ,
மைந்தரோ மண்ணுலகில்,

* ஒட்டக்கூத்த ராமாயணம்.

ஐயோவென் காதலரை
யாரோவிக் காரியத்தைச்
செய்வாயென் றிப்பொழுது
சிந்தையுறக் கற்பித்தார் !"

ஐயோ! மங்கையர்கள் என்னைப் பழித்து நகைப்பார்களோ? பெண்ணாய்ப்பிறந்தாரில், யான் படுந்துயரம் யார் படுவர்?

* "அன்னேயோ! ஐயாவோ!
ஆருயிர்த் தோழியர்காள்!
தந்நெறி லாதவென் றிந்
தொழுங்கணவர் தாஞ்செய்த
வின்னாத விச்செயலைக்
கேட்டபோ தென்படுவீர்?
என்னேயிவ் வுலகத்தில்
யானேவிங் கிவைபடுவேன்!"

(பூமியில் மூர்ச்சித்து வீழ்தல்.)

முஞ்ஜ:—(விலாஸவதியைத் தாங்கிச் சமாதானஞ் செய்து கொண்டு) என் கண்மணீ! எழுந்திரு! எழுந்திரு!! இப்படி வருந்துவதில் பிரயோஜநமென்னே?

விலா:—(மெள்ள எழுந்துட்கார்ந்து) மாமா! தாங்கள் என்னை அக்கொடிய வேசியின் கையிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்!

முஞ்ஜ:—குழந்தாய்!என்ன இப்படி வியஸநப்படுகின்றாய்? நானுங் கூடியவரை தக்கவர்களைக்கொண்டு அவனுக்கு எவ்வளவோ நற்புத்தியுரைப்பித்தேன்! அவனோ எதற்கும் திரும்புகிற வழியாயில்லை.—ஐயோ! இராஜகுலத்திற் பிறந்து, இத்தாரா ராஜ்ஜியத்திற்கு மரசியாயிருக்கவேண்டிய உன்னை, அப்பாதிக்குக் கீழ்ப்படுத்த அவன் மநமுந் துணிந்ததே! ஆ ஆ! இவ

* ஒட்டக்கூத்த ராமாயணம்.

ளைப்போன்ற அழகுள்ள ராஜஸ்திரீயை மணந்தும், எவர்தா மிப்படிச் செய்யத்துணிவார்? இவனுடைய இருதயம் இரும் போ! இவனது கருத்துக் கல்லோ!—எப்படியிருப்பினும் நமக்குமாத்திரம் அவன் மீதுள்ள அன்பு நீங்கவில்லையே!

விலா :—பெற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் வளர்த்தவர்களுக் கன்றோ பாசமதிகம்! ஆயினும், தாங்கள் எப்படியாவது என்னை இத்தருணங் காப்பாற்றவேண்டும்!

முஞ்ஜ :—குழந்தாய்! உங்களிருவருடைய நன்மையைத் தேடுவதன்றி வேறென்னவேண்டியதெனக்கு? இன்னு மவனை நல்வழியில் திருப்புவதற்கு,யாதொருயோசனை செய்திருக்கின்றேன்! அப்படிச் செய்வாயாகில் நீவிரிருவரும் ஸுகமாய்வாழலாம்.

விலா :—மாமா! தாம் எங்கள்மீது வைத்திருக்கு மிவ்வளவற்ற அன்புக்கு, யான் என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன்!

முஞ்ஜ :—என் கண்மணி! நீயும் போஜனும் மநமொத்துச் சுகமாய் வாழ்வதைவிட வேறென்ன பிரதிவேண்டியது? அவனது மநத்தைத்திருப்ப வொருயோசனையுந் தோன்றாமல், ஜகதாநந்தபாஸ்கரரென்னும் ஒரு ஸாதுவினிடத்தினின்றும் எவ்வளவோ பிரயாஸப்பட்டு ஒரு மூலிகை வரவழைத்திருக்கின்றேன்.—ஆயினும் அதனில் ஓர் அபாயமிருக்கின்றது. அதைப்பற்றியே யோசிக்கின்றேன்.

விலா :—அஃதென்னவோ?

முஞ்ஜ :—இம்மூலிகையைக் கொடுத்தாற் பயனில்லாமற் போகாது! ஆயினும் அவன் புத்தி மூன்று நாழிகைக்குள் நல்வழியில் திரும்பாவிட்டால், அவன் இறக்கவேண்டிவருமென்று சொல்லினர். ஆதலாற்றான், பின் சொன்னவாறு நடந்தால் என்ன செய்வதென்று யோசிக்கின்றேன்! விபரீத மேதாகிலும்

ஆகிவிட்டால், பிள்ளைவரக் கேட்கப்போய்ப் புருஷனைப் பறி கொடுத்தது போலல்லவோ முடியும்? முதலுக்கே மோசமாகுமே!

விலா:—சிவ! சிவ!! புருஷனையிழந்தும், யான் இருக்க வேண்டுமா! வேண்டாம்! வேண்டாம்!! யான் அவரைவிட்டுப் பிழைத்திரேன்.

முஞ்ஜ:—(மெதுவாய்) ஹா! ஈசா! என்னவிபரீதங்களைக் கூட்டி வைக்கின்றனை! இக்குழந்தையின் மநத்திற்கும் அக் கொடியோனது அகத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாஸம்! (உரத்து) குழந்தாய்! அதுபற்றியே எனக்குஞ் சிந்தனை. ஆயினும் தெய்வாநுஸங்கற்பத்திற்கு விரோதமாய் நம்மால் நடக்கமுடியுமோ?

* "முதிர்தரு தவமுடை முனிவ ராயினும்,
பொதுவறு திருவொடு பொலிவ ராயினும்,
மதியின ராயினும், வலிய ராயினும்,
விதியினை யாவரே வெல்லு நீர்மையார்?"

விண்ணவரும் விதிப்பயனை வெல்லார்களாயின், நம்போன்ற மனிதர்களால் எவ்வாறதைத்தடுக்கமுடியும்? அவன் மரிக்க வேண்டுமென்றிருந்தால், நம்மாலதை விலக்கக்கூடுமோ? எதற்கும் ஸ்ரீமுகுந்தனுடைய கிருபையினால், அவன் இம்மூலிகையையுட்கொள்ளிற், சீர்ப்படுவனென்றே நம்புகின்றேன்.

விலா:—மாமா! தாங்கள் வேறென்ன நினைக்கப்போகின்றீர்கள்? ஆயினும்—

முஞ்ஜ:—விலாஸவதீ! இன்னுமொரு ஸங்கதிகேட்டையோ! யான் போஜனுக்கு இவ்விராஜ்ஜியத்தைச் சீக்கிரத்திலேயே ஒப்புவித்துவிட நிச்சயித்திருக்கின்றேன். அவனுக்கு, எப்படியிருந்தாலும், யுக்தவயது வந்துவிட்டது. இனி நான்

* கந்தபுராணம்.

இவ்விராஜ்ஜியத்தை வஹித்து வந்தால், பிரஜைகள் என்னை அக்கிரமமாய் ஆளுவதாக நினைப்பார்கள்!

விலா:—மாமா! உம்மையு மப்படி எண்ணுவார்களா?

முஞ்ஜ:—குழந்தாய், எவரையு முன்னைப்போலவே நினைக்கின்றாய். நேரமாய்விட்டது! ஸங்கிரஹமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேள்! எப்படியிருப்பினும், போஜனுக்குச் சீக்கிரத்தில் இராஜ்ஜியத்தை ஒப்புவிக்கவேண்டியதே நியாயம். நானும் அப்படியே ஒப்புவிக்க நிச்சயித்திருக்கின்றேன். அது பற்றியே, அவ்வேசியும், உன்பதவியையடைந்து, இராணியாகவேண்டுமென்று, இவ்வாறெல்லாம் முயலுகின்றாள்.—ஐயோ! நீ இராஜகுலத்திற் பிறந்து, இராஜகுலத்திற் புகுந்ததையுங்கூட நினையாமல், உன்கணவனைக்கொண்டே, உன்னைத் தனக்குத் தாஸியாக்கிக்கொள்ள நினைத்திருக்கின்றாளே! இவ்வநியாயத்திற்கென்ன செய்கிறது? அவள்மீது பழிசொல்வதிற் பயனென்னை? போஜனுக்குப் புத்தியில்லையே! பிறர் சொன்னாலுங் கேட்கிறதில்லை! எதற்கும் இம்மூலிகையைக் கொடுப்பதே நலமென்று தோன்றுகிறது.

விலா:—ஒருவேளை, அவர் இறந்துவிடில், என்ன செய்வது? புருஷனல்லவோ ஸ்திரீகளுக்கு கதி!

முஞ்ஜ:—குழந்தாய்! உன்னிஷ்டம். யான் ஏதோ பலவந்தஞ்செய்வதாக நீ நினைக்கவேண்டாம். உனக்கு நன்மையுண்டாகுமென்றே சொன்னேன். இனி என்மீது பழியில்லை. ஸர்வவிதத்திலுமிழிவான அவ்வேசிக்குத் தாஸியாயிருந்து ஊழியம் பண்ணினாலும் ஸம்மதமே! இல்லை, முஞ்ஜனுக்கு மருமகளும், சூரஸேநமஹாராஜருக்கு மகளுமாயிருக்க விரும்பினால், கருணைக்கடவுளான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை மநத்தில் தியாநஞ்செய்துகொண்டு, இம்மூலிகையை உன் கணவனுக்குப் பாலிற்கலந்து கொடுத்துச் சுகமாகவாழ்ந்திரு! (ஒருபொட்டளத்தை நீட்டல்.)

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஐயோ ! எந்தவழிபோயினும் ஸங்கடமாயிருக்கின்றதே ! இதற்கு யான் என்செய்வேன் ? (பொட்டளத்தைக்கையில்வாங்கிப் பிரித்துக்கொண்டே) இம்மூலிகையைக் கொடுப்போமா ? (மூலிகையைப்பார்த்து) ஐயோ ! காலகூடவிஷம்போலிருக்கின்றதே ! இதைக்கொடுத்து, ஒருவேளை என் கொழுநர் இறந்துவிட்டால், என்செய்கிறது ?— ஐயோ ? பாவியேன் ஏன் ஜனித்தேன் ! ஏதேவீ ! ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே !

இராகம்-யதுகுலகாம்போதி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

பெண்ணாய்ப்பிறப்பதே - பெருந்துயர்க்கிடந்தேவீ !
எண்ணம் வினதுயாதோ ?

அநுபல்லவி.

மண்ணிலிஜ் ஜந்மம்போல் – மற்றொன்றுண்டோ கேடு ?
புண்ணியவந்தர்கள் – புருஷர்களே திண்ணம் !— (பெ)

சரணங்கள்.

போதுமிப்பெண் பிறவி - பொருந்தியானெடுத்தது !
தீதினுந் தீதிதுவே !
ஏதுயான் செய்வேன் ?–எங்குண்டிவ்விபரீதம் ?
யாதென்றுரைப்பேன்யான் ?–எப்படி ஸஹிப்பேன் ? (பெ)

பாரினின் மங்கையை-பார்த்தா லிவ்வாறு செய்தால்
யாருமே யென்செய்வார் ?
பாரும் அம்மா ! இந்தப் – பாவிமீதருட்கொண்டு
தீரும் என்றன் குறையை - தீநஸம்ரக்ஷகீ ! (பெ)

முஞ்ஜ:—குழந்தாய் ! நீ சிந்தைகலங்குவதைப் பார்த்தால் எனக்கும் மநத்திற் சஞ்சலமுண்டாகின்றது ! என்னவோ ?

உனக்கெப்படியுக்தமாய்த் தோன்றுகிறதோ அப்படிச் செய்! எனக்கு நாழிகையாகின்றது! நான்போகவேண்டும்.

விலா:—(யோசித்து) சரி! மாமா அவர்கள் சொல்வதே தகுந்தயோசனை! —சீ என்ன நினைக்கின்றேன்? இக்கொடிய பாவத்தையும் யான் புரியவேண்டுமோ! (முஞ்ஜனை நோக்கி) மாமா! இதற்கு வேறு உபாய மொன்று மில்லையோ?

முஞ்ஜ:—யான் முன்னமே கூறினேனே! இதையன்றி வேறு உபாயம் என்புத்திக்குத்தோற்றவில்லை. உன்னிஷ்டம்! செய்தாற் செய்! விட்டால் விடு!! யான் சொல்லவேண்டியதைச் சொன்னேன்! நான் போய் வருகின்றேன். (எழுந்திருத்தல்.)

விலா:—மாமா! தாங்களே அப்படிச் சொல்லிவிட்டால், பேதையான யான் என் செய்வேன்? உம்முடைய தைரியத்திலன்றோ இதுவரை உயிர்தரித்தேன்! அப்பாதகிக்குப் பலி கொடுப்பதற்காகவோ, தாங்கள் என்னை அவருக்கு மணஞ்செய்வித்தீர்கள்? என்னை இக்கணம் கைவிடலாகாது! தங்களுக்கு எப்படி யுக்தமாய்த் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே செய்கின்றேன்! தம்மையன்றி எனக்கு வேறு கதியுமுண்டோ?

முஞ்ஜ:—அடிபேதாய்! நான் சொல்வதில் உனக்கு விசுவாசம் உண்டாகவில்லையே!

"ஐம்பது மைந்தாண்டு மெழுமாத மூன்றுநாள்,
இம்மா நிலன் முழுது மின்னரசு செய்வானல்!"

என்று அந்த யதீசுவரர் சொன்னவார்த்தை பொய்போமா? ஏன் வீணாய்ச் சஞ்சலப்படுகின்றாய்? இம்மூலிகையைக் கொடுத்தால் உனக்குச் சுகமுண்டாகுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. போஜனுக்கும் மங்களமுண்டாகும். நீ யோசனை செய்யாமல் இதனைக்கொடு!

விலா:—அப்படியாயின், இதை எப்படிக் கொடுக்கிறது?

முஞ்ஜ:—உன் கணவன் குடிப்பதற்காக வைத்திருக்கும் பாலிற்கலந்து விடு! பிறகு பாலைப்போலவே ஸுகமாய்க் குடித்துவிடலாம்.

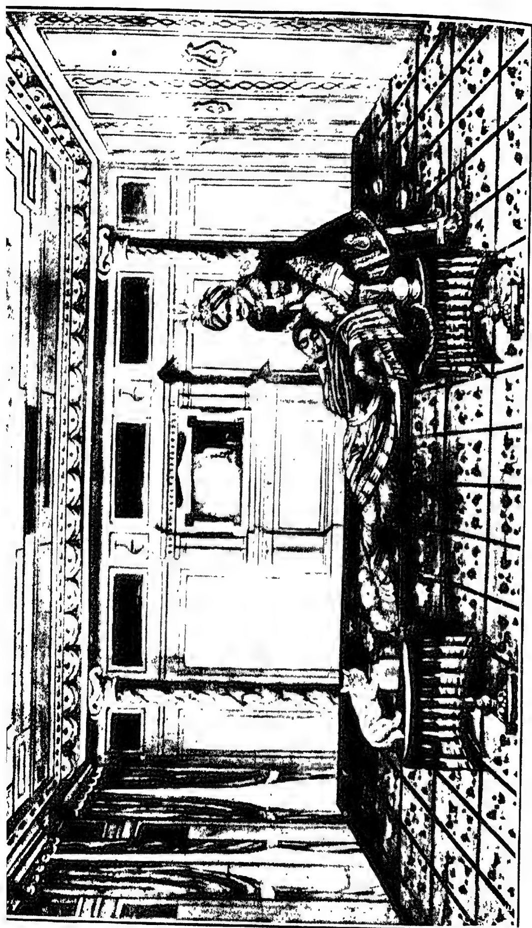
விலா:—யாதேனுங் கெடுதி நேரிடில்—

முஞ்ஜ:—ஒரு கெடுதியும் நேரிடாது! நான்சொல்வதை நம்பு!

விலா:—சரி! அப்படியேதான் செய்கின்றேன்.

முஞ்ஜ:—(நான்கடி பரிக்கிரமித்து, ஆத்மகதமாய்) ஸ்திரீகளின் நெஞ்சம் இவ்வளவு தான்! இல்லாமலா, "பெண்களின் நெஞ்சம் பேதைமையுடைத்து" என்று பெரியோர்கள் மொழிந்தார்கள்! நாம் சொல்லியவற்றையெல்லா மிவள் வேதவாக்கியம் போற் கொள்ளுகின்றாள்! இவ்விஷத்தையும் நாம் சொன்னபடி போஜனுக்குக் கொடுப்பாளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை! நல்லது! புத்திஸாகரரே! நின் புத்தியின் வல்லமையைப் பார்ப்போம்! (நிஷ்கிரமித்தல்).

விலா:—(சற்றுநேரம் யோசித்துப் பெருமூச்செறிந்து) ஆம்! மாமாஅவர்கள் சொன்னதே சரி! ஆசையில்லாக் கணவனை யடைந்துதான் பயனென்னை? இம்மருந்தை என் கணவருக்குக் கொடுப்பதனால் தீங்கென்ன? அவருக்கு என்மீது ஆசையுண்டாக்குவதற்காகவே, மாமாஅவர்கள் இவ்வுபாயத்தைச் சொன்னார். அவ்வேசியோ, இவ்வளவு லேசாய், என்னை ஜெயித்துவிடுவள்? ஆ ஆ! நான் பிறந்த குலமென்ன? நான் வளர்ந்த சிறப்பென்ன? யானோ இவ்வேசிக்குத் தாஸியாயிருந்து ஊழியஞ்செய்வது? நானே க்ஷத்திரிய வம்சத்திற் பிறந்தவளாயிருப்பின், இவ்வுலக மழிந்தாலும், என் மாமாஅவர்கள் சொன்னவாறே செய்வேன்! ஆகையால் இம்மூலிகையை இப்பாலிற்கலந்து (அப்படியே செய்து) என்கொழுநருக்குக் கொடுப்பதே சரி! மாமா அவர்கள் சொன்னதுபோல், இதனால் அவ

ருக்கு மரணம் விதித்திருக்குமாயின் அதை தடுக்க யாவரால் முடியும்?—

*"ஆவது விதியெனின், அனைத்து மாய்விடும்,
போவது விதியெனின், எவையும் போகுமால்;
தேவருக் காயினுந் தீர்க்கத் தக்கதோ?
எவரு மறியொணு ஈசற் கல்லதே!"

(சற்று விதாரித்து) சீ! எவ்வளவு கொடியவனுயிருப்பினுங் கட்டிய கணவனுக்குக் கொடியமருந்திடுவர்களோ மாதர்கள்? சீ! என்ன கொடுந்தொழிலைச் செய்யத்துணிந்தேன்! (கையிலிருந்த பாற்செம்பை அங்ஙனே ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு) இதனுல் எனக்கு எவ்விதக் கஷ்டம் நேரிடினும் யானெப்பொழுது மித்தகைய காரியத்தைச் செய்யப்புகேன் (செவிகொடுத்து, பரபரப்புடன்) காலோசை ஏதோ கேட்கிறதே! (நோக்கி) என் பர்த்தாதான் வருகின்றார்! ஐயோ இவருடன் பேசுவது தான் எப்படி? எதற்கும் இக்கட்டிலின்மீது படுத்துறங்குவது போலிருப்போம்! அதற்குமேல் என்ன நடக்கின்றதோ பார்த்துக்கொள்ளலாம். (வேகமாய்ப் பரிக்கிரமித்துக் கட்டிலின்மீது படுத்து நித்திரைசெய்பவள்போல் நடித்தல்).

(பிரவேசித்து)

போஜன்:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இன்றையதினங் காலையில் நமது உயிர் தப்பியதே ஆச்சரியம்! நகரைச்சுற்றி வரும்போது அப்பாதகன்—என் சிற்றப்பன்—வேலையாட்களைக் கொண்டே, எனக்கு எவ்வளவு அவமானத்தைச் செய்வித்தனன்!

இராகம்–தோடி-தாளம்-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏதுயான் செய்வேன்-எங்குண்டிவ் வசியாயம்?
யாதென் றுரைப்பேன்யான்-எப்படிப் பொறுப்பேன்?

* கந்தபுராணம்.

அநுபல்லவி.

போதும்போது மிஜ்ஜந்மம் - புவியில் நானெடுத்தது
வாதுசெய்கின்ருனே - வஞ்சகச் சிற்றப்பன்! (ஏது)

சரணங்கள்.

உடுக்கு முத்தரியமே - உரகமாய்க் கடித்தாற் போல்
முடிக்கு மகுடஞ்சூட்டி - முடிக்காமல் மோசஞ்செய்தான்!
கொடும்பாவி போலென்னைக் - கொலைபாதகரைக் கொண்டு
அடிக்கவுஞ் செய்வித்தான்-அவமானம் புரிவித்தான்! (ஏது)

மாநுடர் நினைப்பதை - மாற்றுந் தெய்வ மென்றாற் போல்
யான் செய்தீவினைதானே - யாது மறிகிலேனே!
ஸேனைகள் புகழுமென் - செல்வத்தந்தையா ராண்ட
மானிலகுள்வது - வகுத்திடே னென்னுளோ? (ஏது)

ஐயோ! இவனே இப்படி என்னுட்டைத் தூராக்கிரமமாய் கைப் பற்றினன்! அக்கிழவரோ எனது யௌவநாநுபவங்களுக் கெல்லாம் தடையாய் வந்தனர்! எப்படியாயினும் இவ்விருவரிடத்தினின்றும் நாம் ஸ்வாதீநம் பெறல்வேண்டும்! (மாடத்தின் மீது சென்று) ஆ ஆ! இஃதென்ன? இங்கு ஒருவரையுங் காணேமே! நாம் எழுதியனுப்பிய கடிதம் சேர்ந்ததோ இல்லையோ? அவள் தோழி தரங்கவதியினிடங் கொடுத்தனுப்பினேனே! அவள் கொடுத்துத்தானிருப்பள்! விலாஸவதி பின்னெங்கே சென்றிருப்பள்? யான் எண்ணிவருங் காரியங்களெல்லாமிப்படியே வீணாய்ப்போகின்றனவே! (நான்கு பக்கங்களிலும் நோக்கி) ஆ ஆ! இஃதென்ன? அம்மூலையில் தேஜோமயமாய் ஒன்று விளங்குகின்றது!

ப்ரத்நமா மொளிவீசு ரத்நமோ வறிகிலேன்
ப்ரபைபோல் விளங்குமிப் பவ்ய வடிவம்!
துங்கமா மேருமலைத் தங்கமோ வறிகிலேன்
ஜோதியா யெங்கணுந் தோற்று முருவம்!

வீணைகொண்டின்பமுறு வாணியோ வறிகிலேன்
மின்னலைப் பழிக்குமிவ் விந்தைவடிவம்!
மங்கையோ மதனனது நங்கையோ வறிகிலேன்
வலியவந் தெனையாள வந்த வடிவம்!

(அருகிற் சென்று உற்றுநோக்கி, ஸந்தோஷத்துடன்) ஆ ஆ! நம்முயிர்க்காதலி விலாஸவதியே இதோ மஞ்சத்தின்மீது சயனித்திருப்பதுபோற் காணப்படுகின்றது!

வண்டினங் கருங்கூந்தலோ? மதன்
வாட்டுவில்லிவள் புருவமோ?
கண்டமே யருஞ் சங்கமோ? முகம்
கார்த்திசந்திர பிம்பமோ?
கண்டதுங் கவலைத்தொலைக்குமென்
காதலாள் தனியாயிதோ
அண்டர் பூபதிவநிதைபோலிவள்
ஆழ்ந்துநித்திரைபுரிகிறுள்!

பாவி! யானேன் ஸத்தியங்கூறிவந்தேன்? இவ்வளவழகமைந்த மாதரசைக்கூடுவோமென்பதில்லாமற் போயிற்றே! (ஸமீபஞ்சென்று) என் கண்மணீ! விலாஸவதீ!— (சற்று உற்று நோக்கி) என்ன! எழுப்பியும் பேசாமலிருக்கின்ருள்! நான் இத்தனை நாளாய் வரவில்லை என்னும் வருத்தமோ? ஆஹா! இஃதென்ன? என்று மறியாத ஒரு விகாரம் என்னைப் பரவசப்படுத்துகிறதே! ஈதென்ன? ஸுகாநுபவமோ? துக்காநுபவமோ? அம்ருதரஸமோ? ஆலகாலவிஷமோ? இவளைப்பார்க்கப்பார்க்க, என் மநதிற்கு ஒருவித ஸ்பூர்த்தியும் ஆர்த்தியுமுண்டாகின்றதே! என் பிரியநாயகீ! விலாஸவதீ! (அவளுக்கு முத்தங் கொடுக்கச்சென்று திடீரென்று பின்வாங்கி) சீ சீ! என்ன காரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கினேன்? இவளுடன்

சேருகிறதில்லையென்று வாக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பின்வாங்குகிறதா? பிறகு நம்மைப் புத்திஸாகர ரென்ன நினைப்பார்? நம் நண்பர்கள்தாம் என்ன சொல்வார்கள்? இவ்வற்ப ஸுகத்துக் காசைப்பட்டோ, நாம் பண்ணின பிரதிஞ்ஞையினின்றும் பிறழுவது?

இராகம்-கல்யாணி: தாளம். ரூபகம்.

பல்லவி.

ஸத்திய நிகர்தர்மமும் - ஜகத்தினில்
சற்றுமே கண்டதுண்டோ?

அநுபல்லவி.

ஸத்தியமே வேதம்!- ஸத்தியமே தர்மம்!
ஸத்தியமே மோக்ஷம்!- ஸத்தியமே ப்ருஃமம்!—ஸத்திய.

சரணங்கள்.

பண்ணிய பிரதிஞ்ஞை - பழுதுபடாவண்ணம்
பண்புடைவேதியர் - பகரென வளர்க்கருங்
கண்ணினையே பெற்றுக் - கருத்துடன் கொடுக்கவே
விண்ணவருலகத்தை - விருதுடனடைந்தனர்!— ஸத்திய.

பாராளும் சிபிமன்னன் - பன்னியதெண்ணியே
பூரித்துத்தேஹத்தைப் - புழுபுறவுக்கிட்டுச்
சீராரும் பதம்பெற்றுச் - சிறந்த பெருமையைத்
தாராளமாக்கொண்டு - ஸத்கதிபெற்றனன்!— ஸத்திய.

ஆகவின், நாம், நீர்க்குமிழிபோல் க்ஷணபங்குரமான இக்காம ஸுகத்துக்காசைப்படலாகாது. வேறே எங்கேயாகிலும் செல்வோம்!—ஆயினும் இவ்விராத்திரியில் நாமெங்கே போவது அரண்மனைக்குச் சென்றால் பரிஹாஸத்திற்கிடமாகும். இன்று ரவை, வெளியிற்சென்று, நகரில் நடக்கும் விசேஷங்களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே கழித்துவிட்டு, காலையில் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்! (கொஞ்சதூரம் பரிக்கிரமித்து) ஆ

என்ன இது ? என்று மில்லாத தாபமொன்றுண்டாகின்றது ! (சுற்றிப்பார்த்து) இப்பொற் செம்பில் என்ன வைத்திருக்கின்றது ? நீரோ ? பாலோ ? (கலசத்தைக்கையிலெடுத்து) பால் தான் ? நாம் குடிப்பதற்காகத் தான் விலாஸவதி வைத்திருப்பாள் ! (குடிப்பதற்காகக் கலசத்தைமுகத்தண்டை கொண்டு போய் நோக்கி) ஆ ஆ ! இஃதென்ன ? இதிலிருந்தபாலையெல்லாம் யாரோ குடித்துவிட்டு மிகுதியை வைத்திருப்பது போலிருக்கின்றது. (உற்றுநோக்கி) இதென்ன பாலுங்கொஞ்சம் கறுத்திருக்கின்றது ? (பக்கத்தில் ஒரு பூனையைக்கண்டு) ஐயோ ! இப்பூனை யேன் சுருண்டு சுருண்டு விழுகின்றது ? இதன் வாயில் ஏடு படிந்திருப்பானேன் ? இப்பாலைதான் அருந்தியதோ ? ஓஓ ! என்னவோ அவஸ்தைப்படுகின்றதே ! என்ன ? இருந்தாற்போலிருந்து கீழே வீழ்ந்துவிட்டதே ! (பூனையைத்தொட்டு) அந்தோ ! இறந்தேபோய்விட்டது ! இப்பாலில் என்னவோ மோச மிருக்கவேண்டும் ! இங்கிருப்பதே நமக்கு அபாயம். நாம் சீக்கிரம் வெளியிற் செல்வதே நலம். (பாற்செம்பைக் கீழே வைத்துவிட்டு வேகமாய் நிஷ்கிரமித்தல்).

விலா:— (திடீரென்று கண் விழித்துக்கொண்டு, உட்கார்ந்து) ஆ ஆ! இஃதென்ன விச்சப்தமாயிருக்கின்றது ? இப்பொழுது தான் என் பிராணநாதருடைய இனிய சொற்கள் காதில் அம்ருததாரைபோல் விழுந்தனவே ! அவர் இங்கே வந்தனரன்றோ ? (நோக்கி) ஒருவரையு மிங்குக் காண்கிலேனே ! இஃதென்ன விந்தை ! ஆ ஆ என் கொழுநருடைய பிரிய வசநங்களைக் கேட்டுக் களிப்பினால் மெய்மறந்து யான் தூங்கிவிட்டேனோ ? ஏ கண்காள் ! நீங்கள் என் கணவனரது மாசற்ற வடிவத்தைக்காண இன்னுங் கொடுத்துவைக்கவில்லையோ ? ஒருவேளை என் பிராணநாதர் என்னைப் பரீக்ஷை செய்வதற்காக எங்கேயாகினுமிங்கு மறைந்து நிற்கின்றனரோ ? (எழுந்து) என்னவோ வாக்குக் கொடுத்ததாக வுரைத்தனரே ? அஃதெதைப் பற்றியோ ? ஒருவேளை நம்முடைய மாமா அவர்கள் சொன்ன

விஷயமோ? (யோசித்து) சீ! என்ன வீணெண்ணந்தோன்று கிறது. அவர் தனியே மொழிந்த வசனங்களே என்மீது அவரு க்கு அன்பு வாஸ்தவமாய் இருக்கின்றதென்பதைக் குறிப்பிக்கி ன்றனவே! அவரது நிர்மலமான ஆகிருதியே அவரது ஆசயத் தின் தூய்மையைக் காட்டுகின்றதே! (நான்கடி பரிக்கிரமித்து, கால்தடுக்க, கீழேநோக்கி) இஃதென்ன? ஒரு பூனை யிங்கே படு த்திருக்கின்றது! (காலினுற்றள்ளி யசைத்துப் பார்த்துக்கொ ண்டு) இதென்ன விது? எழுப்ப வெழுப்ப அசையவில்லையே! இறந்துவிட்டதுபோலிருக்கின்றது! (உற்றுநோக்கி) இதனு டையவாய் ஏனே நுரைத்திருக்கின்றது? ஒருவேளை என் கொ ழுனருக்குக் கொடுப்பதற்காக யான்வைத்திருந்த பாலைக் குடி த்துவிட்டுத் தான் இப்பூனை இறந்துவிட்டதோ? (மீண்டும் கீழேநோக்கி) ஐயோ! இங்கே வைத்திருந்த பாற்செம்பைக் காணுமே! (பயஸம்ப்ரமத்துடன் சுற்றிநோக்கி) ஆ ஆ! இஃ தென்ன? இங்கே வைத்திருந்த பாற்செம்பு, அங்கே வைத் திருக்கின்றதே? அங்கே யார் அதைக்கொண்டுபோய் வைத் திருப்பார்? ஒருவேளை அதில் வைத்திருந்தபாலை என் கணவ ஞர் அருந்தியிருப்பாரோ? (பரபரப்புடன் பரிக்கிரமித்துப் பாற்செய்பைக் கையிலெடுத்து நோக்கி) அந்தோ! இதிலிருந்த பால் ஒரு துளியாகிலுங் காணுமே! என் பிராணநாதர் தாம் இதைக் குடித்திருக்கவேண்டும். (பரபரப்புடன் நான்கு பக்கங் களிலும் பிராந்திகொண்டவள்போலோடிக்கொண்டு) ஆ பிராணநாத! பிராணநாத!! எங்குற்றீர்? இவ்வேழையைக் கண்ணெடுத்துப் பாரீரோ? (விஷாதஸம்ப்ரமத்துடன்) அந் தோ! இங்கே எவ்விடத்திலும் என் கணவரைக்காணுமே என்ன நேரிடுமோ அறிகிலேனே! என் பிராணநாதர் பிழைத் திருப்பாரா? (வெறுப்புடன்) ஐயோ! எவ்வளவு கடிநசி தமுடையவளானேன்! அவர் தாமே வருவதாக முன்னமே சொல்லியனுப்பியும், அவரை யான் மதித்திலேனே! ஐயோ என்றும் வாராதகொழுநர் வந்தால், ஆவலுடன் எழுந்துவந்

திர்க்கொண்டு உபசரிப்பதைவிட்டு, பொய்த்தூக்கம் பூண்டு பேசாமலிருப்பாரோ பெருந்தன்மையுள்ள வசிதையரும்? ஒருவேளை இவ்வவமானம் பொறுக்கமுடியாமல் 'ஏன் வந்தோம்? ஏன்வந்தோம்?' என்றே ஏங்கிப்போய்விட்டனரோ என் கணவர்?—இவ்வளவு சீக்கிரமாய் அவர் வெளியிற் செல்வதற்குக் காரணமென்ன? (பாற்செம்பை மோந்து) ஆ ஆ! இதனை மோக்கும்பொழுதே மயக்கம் வருகின்றதே! இதனையுட்கொண்டேயிருந்தால் என் பிராணநாதர் எக்கதியாவர்? ஐயோ இதனைப்பார்க்கும்பொழுதே என்னுள்ளம் நடுநடுங்குகின்றதே! என் அன்பரையும் யான் இனி உயிருடன் காண்பேனோ? அந்தோ! இந்நிராத்திரியில் வேதனைபொறுக்கமாட்டாமல் வெளியிற்சென்று எங்கே தவிக்கின்றனரோ என் பிராணநாதர்? ஆ ஆ எவ்விதக் கொடுஞ்செயலைப்புரியலானேன்! பாவியேன் மனத்திற்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே! ஏ பரமேசுவரீ! ஏ கருணாகரீ! யான் செய்தவிப்பெரும் பிழையைப் பொறுத்து என் கொழுநரை நீதான் காப்பாற்றியருளல்வேண்டும்.

உனதுபெய ரொருதரஞ் சொன்னபேர் யமராஜ
னூரிலொரு நிமிஷமு மிரார்!

நினதுதிரு வடிவையொரு போதுகண் டவர்கள்பின்
நெடும்பவஜ் ஜலதிகாணார்!

கநமான தயையுடன் கவலைதனை நீக்கியென்
கணவரைக் காத்தருளுவாய்!

ஸநகாதி முநிவிநுத சமநாரிநாயகீ!
ஸாதுஜந ஸம் ரக்ஷகீ!

ஏ தேவி! உன்னை யன்றியு மெனக்கு வேறுகதி யுண்டோ? இப்பாவியேன்மீது கருணைகூர்ந்து, அபயந் தந்து, என்றன் கணவரைப் பாதுகாப்பது நின்பாரம்!

(தண்டகம்.)

ஜய ! ஜய !! ஜய !!! ஸர்வலோ கேஶ்வரீ !
ஸர்வகுஹ்யே ஶ்வரீ ! ஸர்வதேவே ஶ்வரீ !
ஸர்வமந்த்ரே ஶ்வரீ ! ஸர்வதந்த்ரே ஶ்வரீ !
ஸர்வயந்த்ரே ஶ்வரீ ! ஶர்வஹ்ருத்யே ஶ்வரீ !
கௌரி ! வாகீ ஶ்வரீ ! பாஸ்வரீ ! ஸுந்தரீ !
ஶங்கரீ ! ஶ்ரீகரீ !!

அயனெழுதிய தாயினும் நின்க்ருபா
லேஶமுண்டாகுமேல் வ்ருத்திகொண்டோங்குமே
யாவியென்றென்றுமே ! புத்ரபௌத்ராதிஸம்
பத்துமுண்டாகுமே! பக்தரைநித்தமும்
பாதுகாத்தாட்கொளும் பாவநாதீதமே !
ப்ரும்மமே ! தர்மமே !!

நயமுடனருளுடைகங் காட்டிமாங்
கல்யபிக்ஷைகொடுத் தென்றனை தேவி ! நீ
நாதனோடின்பமாய்க் கூடியிப்பூமியிற்
பூண்டசெங்கோலுடன் வாழவேநற்றுணை
செய்குவாய் யாந்தொழும் காலகாலன் புகழ்ப்
பாரியாய் ! ஆரியாய் !!

பபசயபவ பந்தமெல் லாமுமே
நின்க்ருபாத்ருஷ்டியால் பானுமுன்மாசுபோற்
பற்றறப்போக்கியிப் பாவியேனைங்கவென்
நாதருந்தீர்க்கமா மாயுளோடுய்யவே
தேவி ! ஶர்வாணி ! தாக்ஷாயணீ ! பாஹி மாம் !
பாஹி மாம் ! பாஹி மாம் !!

(மதனமாலினி பிரவேசித்தல்.)

மதநமாலிநீ :—(ஆத்மகதமாய்) இவ்விடத்தி லென்னென்ன நடக்கின்றதோ, அவையெல்லாமறிந்து, அப்போதைக்கப்போது, தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி, மஹாராஜா அவர்கள் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்! போஜ குமாரனும் இப்பொழுதுதான் இவ்விடத்தினின்றும் பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் விரைந்து செல்கின்றான்! இங்கு நம் விலாஸவதியின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்துதானிருக்கவேண்டும்! என்ன சேதியோ விசாரிப்போம். (அருகிற்சென்று) ஏனோ விலாஸவதி வருத்தமடைந்தவள்போலிருக்கின்றாள்! ஏதோ விசேஷம் நடந்து தானிருக்கவேண்டும்! (பிரகாசமாய்) அம்மணீ! நமஸ்காரம்.

விலா:—ஓ ஓ! தரங்கவதியா? தரங்கவதீ! என் பர்த்தாவைப் பார்த்தாயோ?

மதந:—அம்மணீ! நான் மதநமாலிநீ, அம்மணீ! என்ன விசேஷம்? (நோக்கி) ஆ! இதென்ன தங்கள் தேஹம் இப்படி நடுங்குகின்றதே!

விலா:—மதநமாலிநீ! என் பர்த்தாவை எங்கேயாகிலும் இப்பொழுது கண்டாயோ?

மதந:—என்ன அம்மணீ! இராஜகுமாரரா? அவர் வந்து தம்முடன் வார்த்தை சொல்லவில்லையோ?

விலா:--ஐயோ! என் தௌர்ப்பாக்கியத்தை யான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன்! நான் செய்த காரியத்தை நினைத்துக் கொண்டால் எனக்கே பயமாயிருக்கின்றது!

மதந:—என்ன அம்மணீ? என்ன அம்மணீ?

விலா:—ஐயோ! சொல்வதற்குக்கூட நாவெழும்பவில்லையே! வெட்கமும், துக்கமும் தொண்டையை யடைக்கின்றனவே.

மதந:—அப்படிப்பட்ட ஸங்கதி யாதிருக்கக்கூடும் அம்மணீ?

விலா:—(கண்ணீர்சொரிய) என் பர்த்தாவுக்கு நானே ம்ருத்யு வானேனடி!

மதந:—என்ன அம்மணீ! தாங்கள் சொல்வது ஒன்றும் விளங்க வில்லையே! இப்பொழுது தான், ஒரு நிமிஷத்திற்கு முன், தங்கள் கணவருரை நான் பார்த்தேனே அவருக்கென்ன கேடு! பொல்லாத ஸஹாபாடிகளையெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு, இராத்திரி முழுதும் வேசிகள் வீட்டில் திரிவது தானே அவர் வேலை!

விலா:—அடி பேதாய்! அவர் ஒருபொழுது மப்படிப்பட்ட காரியங்களில் ஆசைகொள்ளுகிறவர் அல்லவே! நான் செய்ததைக் கேட்டால் நீயே பயப்படுவாய்!

மதந:—(குதூஹலமுள்ளவள்போல் நடித்து) அஃதென்னவோ?

விலா:—இந்தப்பாற் செம்பைப் பார்த்தாயோ?

மதந:—(நோக்கி) என்ன அம்மணீ! ஒன்று மில்லையே! ஏதோ ஒரு மூலிகை போட்டிருந்ததுபோற் காணப்படுகிறது!

விலா:—மூலிகையா! முழுமோசம்போனேனடி! அதோ பார் அப்பூனையை!

மதந:—(நோக்கி) என்ன! இறந்துபோய்விட்டது போலிருக்கிறது!

விலா:—இதிலிருந்த பாலைக்குடித்துத் தானடி, அது இறந்தது!

மதந:—அதற்கென்ன இப்பொழுது?

விலா:—இவ்விஷப்பாலைப் புத்திமயங்கி என் கணவரருந்தும்படி வைத்தேனடி! அவரை இனியான் உயிருடன் பார்ப்பேனோ?

மதந:—(பாற் செம்பைக் கையில்வாங்கி நோக்கி) என்ன பேதமைத்தனம் அம்மணீ! எல்லாரையும் உங்களைப்போலவே சுத்தமநமுடையவரென்று நினைக்கின்றீர்களே! அவராவது

இப்பாலைக் குடிக்கிறதாவது ! அப்பூனை ஏன் இறந்துவிட்டது தெரியுமா ?

விலா:—வேறென்ன?இப்பாலை யருந்தித்தான் இறந்திருக்கவேண்டும் ! அதன் வாயில் ஏடும், நுரையும் படிந்து கிடக்கின்றதைப் பார்க்கவில்லையோ ?

மதந:—ஆம் ! அதெப்படி நேர்ந்தது தெரியுமா ?

விலா:—எப்படி யென்று சொல்வேன் ?

மதந:—உன் கணவர் பெருஞ்சூதுள்ளவரானதனால், உன்னைச்சோதிப்பதற்காக, இப்பாலை யப்பூனைக்குவைத்துப் பரீக்ஷை பார்த்திருக்கவேண்டும்.

விலா:—ஐயோ ! என் கொழுநரும் அப்படிச்செய்வரோ?

மதந:—அம்மா ! அவரது கபடம் உங்களுக்கென்ன தெரியும் ! அவர் சொல்வதெல்லாம் பொய் ! அவர் இப்பொழுது அவ்வேசிக்கு வாக்குக்கொடுத்தவிஷயந் தெரியுமா ?

விலா:—ஆமாமடி ! அவர் இங்குவந்தபோழுது ஏதோ வாக்குக்கொடுத்ததாகச் சொன்னார் !

மதந:—அம்மம்ம ! அவரது செயலை என்ன கண்டீர்கள் ? சூதும் வாதும் குடிகொண்டிருக்கின்றனவன்றோ அவரிடத்தில் !

இராகம் - ஆரபி - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

எவருக்குத்தான் தெரியும் - அவர் வன்மை !
குவலயத்திலுமினி - யுளதோ கொடுமை !

அநுபல்லவி.

பேதை நீ மணந்ததே - பெருங் கொடுந் தொல்லை
பாதகரவரது - பாழ்மனங் கல்லே !

சரணம்.

யோசித்திடி லவர் - பேசிய சபதங்கள்
காசைப் பறிக்கும் பொதுக் - காரிகை செயலே?
மாசிலாத வுன்னை - மாயவார்த்தைகள் சொல்லி
வேசிக் கடிமை யாக்கி - வீழ்த்திடப் பார்த்தாரே!

விலா:—(சினந்து) துடுக்காய்ப் பேசுவதே உனக்கு எப்பொழுதும் ஸஹஜமாயிருக்கின்றது! அவரது மநத்தை யான் அறிவேன்! அவருக்கு என்னிடத்தில் வாஸ்தவமான அன்பு இருக்கின்றதென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை! மேலும் அவர் எனக்கு உறவினரன்றோ?

மதந:—ஆமாம்! காரியமாகிறவரைக்கும் உறவினர்தாம்! ஆ ஆ! இப்படிப்பட்ட பாதகர்களையும் உறவினரென்று கொண்டாடுகின்றனையே! ஆஹா! அவரது வஞ்சனையே வஞ்சனை!

இராகம்-ஆநந்தபைரவி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

ஒகோ! மைந்தனை - யுறவினரெனலேனோ!
போகார்த்தமே யாவர் - பூவையர் புருடற்கு!

அநுபல்லவி.

ஏகச் சத்திரத்தின் கீழ் - இருந்தாளத் தக்கவரும்
காகத்தைப்போன்ற வேசி - கையில் தவிப்பதேனோ? (ஒ)

சரணம்.

இணங்கி யிறுமாப்புள்ள - இடும்பர்கள் பேச்சுக்கு
வணங்கி யடிபணிந்து - வருந்தி யழைக்கின்ற
மணந்த மனையாட்டி - மனையிற் றவிக்கவே
றணங்கை யடைந்தவர் - அழிந்து போவதேனோ!

விலா:—அடி மதநமாலினீ! எல்லாப் புருஷர்களும் உனக்கு ஒரேமாதிரிதான்! கர்ப்பூரவாஸனை கழுதைக்கேன் தெரியும்? நான் செய்த காரியத்தை நினைக்க நினைக்க என் மநம்

புண்ணாய்த் தவிக்கின்றதே. ஐயோ! என் கொழுநர் உயிரு டனிருப்பாரா?

• மதந:—(சிரித்து)ஐயோ! அம்மணீ! நா னென்ன சொல்வேன்! உங்கள் வீண்கவலையை நினைத்துக்கொண்டால் எனக்குச் சிரிப்புவருகின்றது! அப்படியே விஷமாயிருப்பினும், அதை யவர் அருந்தியிருந்தால், அவரால் வெளியிற் செல்லவுங் கூடுமோ? இப்பூனையின் கதி அவருக்கு முடனே நேர்ந்திருக்கு மன்றோ?

விலா:—ஒருவேளை இப்பாலைக் குடித்துவிட்டுத்தான் மயக்கங்கொண்டு வெளியிற் சென்றிருக்கலாகாதா?

மதந:—அவர் இவ்வளவு சீக்கிரமாய்ப் போனதற்குக் காரணம் தெரிந்ததா? இதிற் போட்டிருக்கும் மூலிகையைக் காட்டி, உன்மீது பழிபோடுவதற்காகவே புத்திஸாகரர் முதலியோரை யழைத்துவரச்சென்றிருக்கிறார். அதுபற்றிதான், அவர் ஸஹபாடிகளுடன் கூடிக் கோலாஹலத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்! நீ இப்பொழுதிங்கிருப்பதே தகுதியன்று!

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) அப்படியுமிருக்குமோ? மதநமாலினி சொல்வதும் நியாயமாகததா னிருக்கின்றது.

மதந:—அம்மணீ! நாமிப்பொழுதே மஹாராஜா அவர்களிடஞ் செல்வோம் வாருங்கள்! அவர்தாம் இச்சமயத்தில் தக்க யோசனை சொல்வார்!

விலா:—ஆம்! அப்படியே செய்வோம்! (இருவரும் கொஞ்சதூரம் பரிக்கிரமித்தல்)

மதந:—(திரும்பி நோக்கி) அம்மம்ம! இப்படியும் பேதமைகொண்டிருக்கலாமோ! அப்பாற்செம்பை அங்கேயே வைத்துவிட்டீர்களே! அஃதங்கிருந்தால் பிரமாதம் நேரிடுமே!

விலா:—ஆயின், அதையெடுத்துக்கொள்! நம் மாமனிடம் நேரே செல்வோம்.

மதந:—இதைமாத்திர மன்று! இப்பூனையையும் தூரத் தூக்கி யெறியவேண்டும். (பரிக்கிரமித்துப் பாற்செம்பை ஒரு கையிலும், பூனையை மற்றொருகையிலுமெடுத்துக் கொள்ளல்.)

விலா:—ஆம்! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! அதையுந் தான் எடுத்துச்செல்லல்வேண்டும்.

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

மூன்றாங் களம்.

இடம்.—தாரைநகர்: ஒரு வீதி.

(போஜன் சிந்தித்துக்கொண்டே பிரவேசித்தல்.)

போஜன்:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ! ஆ! என்ன மோசம்! என்ன மோசம்!! யான் வெளியிற் புறப்படுமுன் எண்ணிய தென்ன? இப்பொழுதுண்டாகு மெண்ணமென்ன? இன்று காலையில் என் சிற்றப்பனுடைய ஸேவகர்களால் அவமானப்பட்டது போதாதா? ஐயோ! அப்பாவி விலாஸவதியினிடம் யான் ஏன்சென்றேன்? யான் முன்னரே வருவதாகச் சொல்லியனுப்பியும், அவள் என்னை ஒருபொருட்டாயெண்ணினளா? மணந்த மனைவியே யிப்படி யவமதிக்கும்போது, மற்றவர்கள் செய்வது என்ன ஆச்சரியம்?—இதுவும் நமக்கு நற்காலமென்றே கொள்ளல்வேண்டும்! ஆ! ஆ! அப்பாலைக் குடித்திருந்தால் நமக்கு மப்பூனையின் கதிதானே நேரிட்டிருக்கும்! (யோசித்து) விலாஸவதியே, இவ்வளவு துணிந்து, நமக்கு விஷம் வைத்திருப்பளா? ஒருவேளை இதுவும் நமது சிற்றப்பனுடைய போதனையாற்றான் இருக்குமோ?—ஆம்! மற்றவர் யார் அவளிடத்தில்

ஜாந :—அம்மா! கொஞ்சம் பழையதாறு போடேன்!

இராம :—அம்மா! வயறெல்லாம் பசிக்கிறதே! என்ன வாறு தின்றதுக்காவது கொடேன்!

இராகம் - முகாரி. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

பசி பொறுப்பேனே - அம்மா!
புசியாதிருப்பேனே?

அநுபல்லவி.

போக்கும் காட்டுறாய்-பொழுதுதோறும்
நாக்கு வறட்டுதே - நடக்க நடக்க! (பசி)

சரணம்.

பழையதேனுந்தா - பசிதணிக்கக்
கழுநீரேனும்வார் - கலக்கிக் குடிக்க! (பசி)

கோவிந்த :—(இராமகிருஷ்ணனைக் கையிற் பிடித்து, ஜாநகியைத்தோளில் வைத்து, ஸமாதாநஞ் செய்துகொண்டு) என் செல்வர்களே! நீங்கள் அழாதீர்கள்! இதோ செம்பில் வேண்டிய தீர்த்த மிருக்கின்றது, குடியுங்கள்! (செம்பிலிருக்கும் ஜலத்தை இருவருக்குங்கொடுத்தல்.)

இராம:—(செம்பிலிருக்கும் ஜலத்தை கையில் வாங்கிக்கொண்டு, கண்ணீர் சொரிய) ஹா! ஜகதீசா! இவ்வேழையின் பசிதாகத்தைத் தணிப்பது தமக்குக் கஷ்டமோ?

* "கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங்
களிப்பருளுங் களிப்பே!
காணார்க்குங் கண்டவர்க்குங்
கண்ணளிக்குங் கண்ணே!

* இராமலிங்கஸ்வாமிகள் அருட்பா.

வல்லார்க்கு மாட்டார்க்கும்
வரமளிக்கும் வரமே!
மதியார்க்கு மதிப்பவர்க்கும்
மதிகொடுக்கு மதியே!
நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும்
நடுநின்ற நடுவே!
நரர்களுக்குஞ் சுரர்களுக்கும்
நலங்கொடுக்கு நலமே!
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நடம்
இடுகின்ற பரமே!
என்னரசே யான்புகலும்
இசையுமணிந் தருளே!"

(செம்பிலிருந்த ஜலத்தைக்குடித்து) அப்பா! இன்னம் பசிக்கிறதே! ஐயோ ரொம்பவும் பசிக்கிறதே! எங்கேயாணு கொஞ்சம் சாதம் வாங்கிக்கொடேன்?

கோவி :—(அவனை மடியி லணைத்துக்கொண்டு) பையா! சற்றுப்பொறு! இதோ பக்கத்தூருக்குப்போய் வேண்டிய சாதம் வாங்கித்தருகிறேன்.

இராம :—(மிக்க தைந்நியத்துடன்) ஹா! தெய்வமே!

* "பொன்னார் மேனியனே!
புலித்தோலை யரைக்கசைத்து
மின்னார் செஞ்சடைமேல்
மிளிர்கொன்றை யணிந்தவனே!

* சுந்தரஸ்வாமிகள் தேவாரம்.

மன்னே ! மாமணியே !
மலர்தாரையுள் மாணிக்கமே !
அன்னே ! உன்னையல்லால்,
இனியாரை நினைக்கேனே !"

ஸாந்த :—அதுக்குள்ளே நம்முடைய பிராணனே போய்விடுமே ! பசங்களின் பிராணன் என்னமா நிற்கும் ?

கோவிந்த :—என்ன ? நீகூட இப்படி வியஸநப்படுகின்றாய் ! நாள்தோறும் பாகவதம் பகவத்கீதை முதலிய கதாஸ்ரவணம் செய்வதன் பயன் இதுதானோ ? முன் ஜந்மத்தில் தானதர்மஞ் செய்திருந்தால், இஜ்ஜந்மத்தில் அதன்பயனை யநுபவிக்கலாம். ஜந்மாந்தரத்தில் அவரவர்கள் செய்த இருவித வினைகளுக்குத்தக்கபடியே பாக்கியசாலிகளாகவோ தரித்திரர்களாகவோ பிறக்கின்றார்கள் ! சிந்தை நொந்து வருந்துவதனால் என்னபயன் ? நம்மைப் படைத்த பிரும்மதேவன் தலையில் எப்படி எழுதியிருக்கின்றானோ அப்படியேதான் முடியும்! அதை மாற்ற யாவராலாகும் ?

ஸாந்த :—ஆம் ! வெறுமையிருந்தால் வினையென்ன செய்யும்? விதி யென்ன செய்யும்? எங்கேயாகிலும் போய்க் கஷ்டப்பட்டாலல்லவோ பொருள் கிடைக்கும் ! பேசாமல் ஆத்திலுட்கார்ந்து மூக்கைப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தால், பொருள் தானே வந்து முளைக்குமோ ? உழுது விரை விரைத்தாலல்லவோ நிலம் பலனைத்தரும். யத்தநஞ் செய்யாமல் வெறுமையிருந்தால் தெய்வமே சாத்தை யள்ளி வாயில் ஊட்டுமோ ?

*"உள்ள முடையான் முயற்சிசெய்ய வொருநாளே
வெள்ள நிதிவீழும் வினையா தநனிலில்லை,
கொள்ளையுணர் வின்னவர்கள் சொல்லின்பட நிற்பின்
எள்ளுனருக் கெக்கழுத்தம் போலவினி தன்றே !"

* ஜீவக சிந்தாமணி.

கோவி:—அடி பேதாய்! அவனன்றி யோரணுவாவது அசையுமா? "**தேந விநா த்ருணமபி ந சலதி**" என்று நீ கேட்டதில்லையோ? நாம் அநுபவிக்கின்ற ஸுகதுக்கங்களெல்லாம் இம்மையில் நாம் செய்யும் இச்சிறு முயற்சியினுலென்று நீ சிறிதேனுங் கொள்ளவேண்டாம். அடி மூக்தே! மைந்தர்களை ரக்ஷிக்கப் பொருள்வேண்டுமென்கின்ருயே! வானத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பறவைகளும் காட்டில் திரியும் மிருகங்களும் தமக்கொரு ரக்ஷகனைத் தேடுகின்றனவோ? கல்லினுள்ளிருக்கும் சிறு தேரைக்கும், கர்பப் பையிற் கட்டுண்டு கிடக்கும் ஜீவனுக்கும் உணவு அளித்துக் காப்பவன் யார்? எல்லாம் கடவுளுடைய செயலன்ருே? அப்படி யிருக்க, நீ ஏன் இச்சிறுவர்களைக் குறித்து வியஸநப்படுகின்ருய்? கற்பித்தவன் காவாது கைவிடுவனே? விடான்! விடான்!! ஆதலால் நாம் அக்கருணைக் கடவுளை நம்பி, வேறே எங்கேயாகிலும் போவோம் வா! நானுமென்ன, பிரயத்நஞ்செய்யாமல், வீணுகவா காலத்தைக கழிக்கின்றேன்? அகேதி த்வயமும் ஸாங்கோபாங்கமாய் வேதாத்யயநஞ் செய்திருக்கின்றேன்! ஆறு சாஸ்திரங்களையும் அணுமாத்திரமும் விடாமல் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றேன்! கல்வியின் அருமையை இப்பொழுது கவனிக்கிறவர் யார்? இப்படு பாவி முஞ்ஜன் இராஜ்ஜியாதிகாரம் அடைந்ததும் கற்றவர்களுக்கும் வாழ்வு போய்த் தாழ்வே வந்துவிட்டது!

* 'அட கெடுவாய்! பலதொழிலு மிருக்கக் கல்வி
   யதிகமென்றே கற்றுவிட்டே னறிவில் லாமல்,
திடமுளமோ ஹநமாடக் கழைக்கூத் தாடச்
   செப்படிவித் தைகளாடத் தெரிந்தே னில்லை!
தடகுசவே சையராகப் பிறந்தே னில்லை!
   சரியான மறையைவிட்டுத் தையலார் தம்
மிடமிருந்து தூதுசென்று பிழைத்தே னில்லை!
   என்ன ஜெந்மமெடுத்துலகி லிரக்கின்றேனே!'

* படிக்காசுத்தமபிரான.

ஐயோ! இக்கொடுங்கோல் மன்னனது அரசாட்சியில், உயிர்க் கொலை புரிந்து, உண்ணுமுணவில் மாறுபாட்டஞ்செய்து, சிறிது மையமில்லாமல் நண்புடையாரிடத்து வஞ்சனை செய்து, நல்லவர்களை நடுக்கும்படி யுதாவீநமாய்ப்பேசி, நன்னடத்தையுடையவர்களைத் தீயநடத்தை யுள்ளவர்களென்று சொல்லியும், அறிவில்லாத அற்பரை ஒழுக்கமுடையோ ரென்றுரைத்தும், தேவாலயத்திலுள்ள சொத்துக்களை மறைத்தும், தம்மாதர்களைப் பிறருக்குக் கொடுத்துப், இழிவான வேசியர்களை யுத்தமர்களுக்குறவுபடுத்தியும், கற்பிற் சிறந்த பிறர் மாதர்களோடு கலவி செய்யக் கருத்துக்கொண்டு இருப்பவரான கயவர்களுக்கே இதுகாலம்! அவர்களுக்குத்தான் ஸகல உத்தியோகங்களும் பட்டங்களுங்கிடைக்கும்! கற்றவர்கள் தங்கள் சுவடிகளைக்கட்டிக்கொண்டு கதறவேண்டியதுதான்! தர்மப்பிரபு! அந்த ஸிந்துல மஹாராஜரோடே கற்றவர்களது கௌரவமும் போய்விட்டது! அவர் இராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்துவந்தபொழுது, எந்த வர்ணத்திற் பிறந்தவரானலும், கற்றவர்களுக்குக் குறைவேயில்லை. ஒவ்வொரு ஸங்கிராந்தி அமாவாஸையிலும் அவர் கொடுக்குந் தக்ஷிணையே, ஒவ்வொரு பிராமணனுக்கும், வருஷ காலக்ஷேபத்திற்கும் போதுமானதாயிருந்தது!

* 'ஈயாத புல்ல ரிருந்தென்ன?
போயென்ன? எட்டிமரங்
காயா திருந்தென்ன? காய்ந்துப்
பலனென்ன? கைவிரித்துப்
போயா சகமென் றுரைப்போர்க்குச்
செம்பொன் பிடிபிடியா
யோயாம லீபவன் ஸிந்துல
ராஜ னொருவனன்றே!'

* படிக்காசுத்தம்பிரான்.

இப்பாவியின் அரசாட்சியிலோ, ஆள்மீந்து தப்புவதே அதிக மாய்த்தோன்றுகிறது. ஒருகால் போஜனுயினும் பட்டத்திற்கு வந்தால் வித்வானகளுக்கு நல்லகாலம் பிறக்குமென்று எண்ணி யிருந்தேன்! இன்று அந்த ஆசையும் நிராசையாய்விட்டது! இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னரே இவ்விராஜ்ஜியத்தின் பட்டத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டிய போஜனுக்கே நாசம் நேரி டும்போல் தோன்றுகின்றது. இன்று காலையில் அந்தப் பாவி முஞ்ஜன் செய்த சூழ்ச்சியினின்றும் போஜன் தப்பிப்பிழைத் ததே கேவலம் தெய்வஸங்கற்பம்! ஆதலால், இனி ஒருக்ஷண மும் இம்மஹாபாபியினுடைய நாட்டில் நாமிருக்கத் தகாது! நடநட!

* "தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே! திருவற்ற
தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே!—தீயார்
குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே! அவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது!"

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இவ்வாறு இவர்கள் கஷ்டப்படுவதைக் கண்ணுற்கண்டும், இவர்களது குறையைத் தீர்க்க முடியாதவனு யிருக்கின்றேனே! அப்படி உலகமெல்லா ம் புகழ்ந்துகொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீஸிந்துல மஹாராஜருக்கு நான் புத்திரனுய்பிறந்ததன் பயனென்னே? இன்னுமிவர்களைப்போல், இருக்கவிடமில்லாமலும், உண்ணச் சோறில்லாமலும், உடுக்க உடையில்லாமலும், கலங்கித் தெருக்களில் திரிகின்ற ஏழை கள் எவ்வளவினரோ? இப்பிராமணோத்தமரைப்போல் உயர் குலத்திலுதித்து, ஈனத்தொழில் செய்யத்தெரியாமல், இரப் பதைவிட இழிவானது ஒன்றுமில்லையென்றெண்ணி, பிக்ஷை எடுக்கத் துணியாமலும் அரசர்களுடைய ரக்ஷணையில்லா மலும், வீட்டிற்குள்ளிருந்துகொண்டு, பசியினுல் தாய் முகத்

* ஔவையார்.

தைப் பிள்ளைகள் பார்க்க, புருஷன் முகத்தை மனைவி பார்க்க, அவர்கள் முகத்தை யிவன் பார்க்க, இவர்கள் முகங்களையெல்லாம் பார்க்க ஒருவருமில்லாமல், ஆதரவற்று வருந்துங்குடிகள் எத்தனைகோடியோ? இம்மாது சிரோமணியைப்போல், தாம் புசிக்காமலே, அகப்பட்ட அந்நத்தையெல்லாம் தம் புருஷருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் படைத்துவிட்டுத், தாம் நித்தியோபவாஸமாயிருக்கும் பதிவிரதைகள் எத்தனைபெயரோ? அந்தோ! இதென்ன பரிதாபம்! இந்த ஏழைகளும் ஈசனார் ஸ்ருஷ்டித்தஜீவர்கள் தாமே! இவர்களுக்காகவும் மழை பெய்யவில்லையோ? அப்படியிருக்க, கோடாநுகோடி ஏழைகள் இப்படி வருந்துவதற்குக் காரணமென்ன?—இவர்களை யாளும் அரசர்களுடைய பேராசையும் பொருமையுமே யன்றி, இதற்குக் காரணம் வேறென்ன? இவர்கள் நின்று பாழாய்ப்போகும் பொருள்களைப்பகிர்ந்து கொடுத்தாலே எண்ணிறந்த வேழைகள் பிழைப்பார்களே!

(யுக்மகம்.)

புண்ணியவா னிவ்வுலகி லறத்தை நாடிப்
பொருட்டேடிச் சத்திரத்தைப் பொருந்த வைத்தே
எண்ணிறந்த நாடுகளை யதனுக் காக்கி
யேழைகளுக்கந்நமிட வதனைக் கொண்டு,
விண்ணவரும் விஞ்சையரும் புகழ்ந்து போற்ற
விருந்திட்டு வானதனில் விருப்பத் தோடு,
கண்ணியமா யதனைப்பன் னாளுங் காக்கக்
கருதிக்கார் யஸ்தர்களை யமைக்கு மாறே:
பண்ணவனிவ் வுலகென்னும் சத்தி ரத்தைப்
பாங்குடனே செய்வித்துக் கருணை யாலே,
மண்ணிலுள்ளோ ரெல்லோருந் தாம்பி ழைக்க
மருவியொரு வருக்கொருவர் நேய மாக,

நண்ணியவோர் தருமத்தைப் பாது காக்க
நரபதியை நியமித்த முறையை, அந்தோ !
எண்ணாத வரசர்களி னியற்கை தன்னை
யென்சொல்வேன் ? தண்டனைதான்யாதிவர்க்கோ ?

ஸாந்த :—(சற்றுநேரம் யோசித்துவிட்டு) அப்படியானால் நாம் எந்த ஊருக்குப் போகலாம் ?

கோவி:—எந்த நாட்டில் நமது யோக்கியதை யறியப்படுமோ, அந்த நாடே நமது காலக்ஷேபத்திற்குத் தகுந்தது?

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) நல்லது ! இவர்களுடைய கஷ்டத்தை முற்றிலும் நீக்க இப்பொழுது முடியாமற்போனபோதிலும், நம்மாற்கூடிய உபகாரத்தை யிவர்களுக்குப் பண்ணுவோம் ! நாமின்னாரென்று தெரிவிக்காமலே, இம்முத்துமாலையையாயினும் இவர்களுக்குத் தந்து, வழியனுப்புவோம். (அவர்கள் அருகிற் சென்று, பிரகாசமாய்) ஸ்வாமி ! நமஸ்காரம் ! தாங்கள் இவ்வேளையில் எங்கே போகின்றீர்கள் ? இவர்களெல்லோரும் மிக்க களைப்படைந்திருக்கின்றனர் போலிருக்கின்றதே ! இன்றிரவு இங்கேயே யிருந்து, ஏதாயினும் ஆஹாரஞ்செய்துகொண்டு, வேண்டுமாயிற் காலையிற் செல்லலாமே ! போஜநத்திற்கு வேண்டுமாயின் தருகின்றேன்.

கோவி:—(ஜநாந்திகமாய்) இவன் யாரோ இந்த ஊரில் ஒருவன் நல்ல மனமுள்ளவன்போல் தோன்றுகின்றான ! (பிரகாசமாய்) அப்பா ! நாங்கள் ஜீவநார்த்தம் வேறு நாடு செல்கின்றோம் ! பார்த்த நாழிகை போய்விடுகின்றது ! இனித் தாமதிக்கலாகாது !

போஜ:—அப்படியாயின், இதைத் தாங்கள் அங்கீகரித்துக்கொண்டு செல்லுங்கள் ! (முத்துமாலையைப் பிராமணர் கையிற் கொடுத்து) இதை விற்று வழிச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ளுங்கள் !

கோவி:—(வாங்கிக்கொண்டு, வெகு ஸந்தோஷத்துடன்) அப்பா ! நீ தீர்க்காயுஷ்மானுய் ஸகலைசுவரியத்தையும் பெற்றுச் சக்கிரவர்த்தியாய் விளங்குவாயாக ! உன்னுடைய தாத்ருத்வத்திற்குத் தராதிபர்களும் நிகரல்லர் ! (நோக்கி) நீ யாரோ அறியேன் ! ஆயினும் உன் முகத்தில் ராஜதேஜஸ்ஸான ஜ்வலிக்கின்றது ! உன்னைப்போன்றவர்கள் ராஜாவாயிருந்தால் என்னைப் போன்றவர்களுக்கென்னகுறை ? இந்த ஸமயத்தில் ஈசுவரர் தான் எங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக உன்னைக் கொணர்ந்து விட்டனர் !

ஸாநந்த:—அப்பா ! நீ மஹாராஜாவாயிருந்து நீடூழிகாலம் வாழவேண்டும் !

போஜ:—அம்மணீ ! எல்லாந் தங்களாசீர்வாதத்தினுற் கிடைக்கும் !

கோவி:—அப்பா ! நாங்கள் போய்வருகின்றேம் ! உனக்கு அமோகமாய் மங்களமுண்டாகும் ! (ஐந்தாறடி தூரம் பரிக்கிரமித்து, ஆத்மகதமாய்) இம்மஹாபுருஷன் யாரோ ? இதுவும் ஈசுவரானுக்கிரஹமே !

ஹரியே ! ஹரனே ! ஸாம்பனே ! பரமனே !
அருவே ! பருவே ! நிருமலா ! தெருமலா !
கிரிஜா ரமணு ! கருணு பரணு !
அருணு டகனே ! கருணை புரிவாய் !

(ஸம்ஸாரத்துடன் நிஷ்கிரமித்தல்)

போஜ:—ஆ ஆ ! நம் நாடு எந்நிலைக்கு வந்துவிட்டது ! சிஷ்டர்கள் நடுநடுங்கியோடவும், துஷ்டர்கள் தழைதழைத் தாடவும் வாய்த்ததே காலம் ! அந்தோ ! எத்தனைபெயர் இப் பிராமணோத்தமரைப்போல் அந்நமென்பது இன்னதென்றே தெரியாமல், நீரைக்குடித்து வயிற்றைநிரப்பிக் காலத்தைக் கழி

க்கின்றார்களோ? இவர்களெல்லாம் இப்படி வருந்திக்கஷ்டப் படும்பொழுது நாம் மாத்திரம் ஸுகமாய் ஜீவித்திருப்பதிற் பயனென்னை? பரோபகாரமில்லாத தேஹமிருந்தென்ன போ யென்ன?

§ "குண்டலத்தி னன்றழகு
கொள்ளல்செவி கேள்வியினால்,
ஒண்டொடியி னன்று கர
முறலழகு கொடையதனால்,
தண்டரள வணிகளுடன்
சாந்தினன்று வுடல்
அண்டினவர் துயர் தீர்க்கும்
ஆற்றலினா லழகெய்தும்."

ஆகலின், இவ்விராஜ்ஜியத்தையடைந்து, ஒன்று இப்பிரஜைக ளைக்காப்பாற்றும் வழியைத் தேடவேண்டியது! அன்றேல் இந்த நிஷ்ப்ரயோஜநமான உயிரைத்துறக்கவேண்டியது! ஜெயமடைந்தால் எத்தனையோ உயிர்களைக் காப்பாற்றலாம்! அன்றேல் நம்முடைய ஜீவனொன்றுக்குத் தானே நஷ்டம்!

* "ஊருணி நடுவூர் நின்ற
வொண்பழத் தருவும் போலப்
பேருறு முயற்சி தன்னாற்
பெருக்கிய பொருள்க ளெல்லாஞ்
சீருற யாவர் மாட்டுஞ்
செலுத்தியொப் புரவி னிற்றி
யாருமொப் புரவாற் கேடுண்
டாயினு மதுவு நன்றே!"

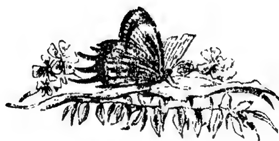
§ சூளாமணி. * பிள்ளையார் புராணம்.

நல்லது ! இவ்விராஜ்ஜியத்தைப்பெற நம்மாலான பிரயத்தனத்தைச் செய்வோம் ! பரமேசுவரர் பரமதயாளுவானதனால் கிருபைபுரிவாரென்பது நிச்சயம் ! எதற்கும் நாம், நமது நகருக்கு அதிதெய்வதமான விநாயகர் கோயிலுக்குச்சென்று, பிரணதார்த்திஹரரென்று யதார்த்தநாமத்தோடு விளங்கும் அம் முதற்கடவுளை வணங்கி, தியானஞ்செய்துவிட்டுப் பின் நடத்தவேண்டியதை யோசிப்போம் !

(நிஷ்கிரமித்தல்.)

இரண்டாம் அங்கம்

முற்றிற்று.

மூன்றும் அங்கம்.

முதற் களம்.

இடம்.—தாரை நகருக்கருகில் ஒரு விநாயகர் கோயில்.

(பிக்ஷேச்வரன் என்னும் ஒரு பிராமணன் நைவேத்தி
ங்கொண்டு வைக்க, சிவராமன், சந்திரசேகரன், கருணாகரன்,
பரமசிவன் முதலியோர் ஸ்வாமிதர்சநஞ் செய்யவரக், கைலாஸ
குருக்கள் என்போர் பூஜைமணியை அசைத்துக்கொண்டு விநா
யகர் ஸந்நிதிக் கதவைத் திறந்து பூர்வ நீராஜநம் செய்துகொ
ண்டு பிரவேசித்தல்).

கைலாஸ குருக்கள் :—(பிக்ஷேச்வரன் கூட வேதமோத)

*ஓம்! "ஸொமொ வா ஏதஸ்ய ராஜ்யமாதத்தெ,
யொ ராஜா ஸந் ராஜ்யொ வா ஸொமெந யஜதெ;
தெவஸுவா மெதாநி ஹவீம்ஷி பவந்தி, ஏதா

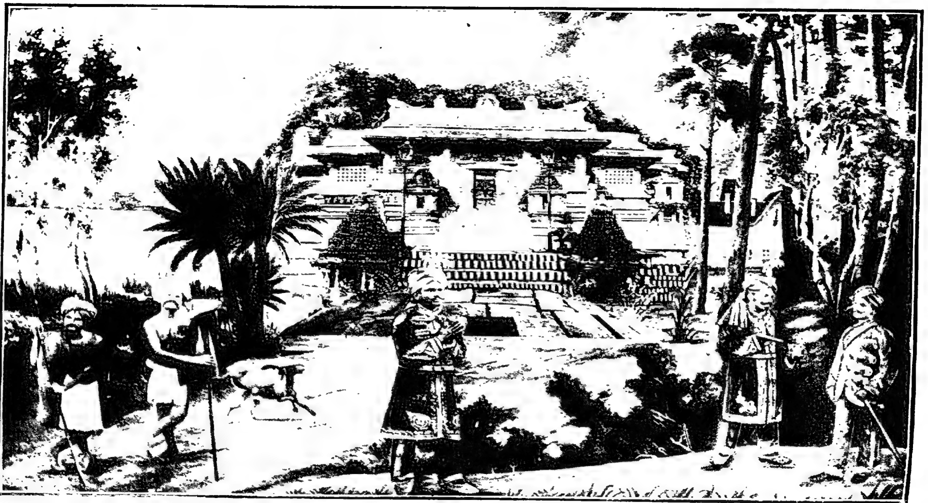
* ஓம்! "ஸோமோ வா ஏதஸ்ய ராஜ்ய மாதத்தே, யோ
ஜா ஸந் ராஜ்யோவா ஸோமேந யஜதே, தேவஸுவா மே
வி ஹவீம்ஷி பவந்தி, ஏதாவந்தோ வை தேவாநாம் ஸவா:,
ஏவாஸ்மை ஸவாந் ப்ரயச்சந்தி, த ஏநம் புநஸ் ஸுவந்தே
ஜ்யாய, தேவஸு ராஜா பவதி."—ஸ்ரீ மஹாகணபதயே
:, பூர்வ நீராஜநம் தர்சயாமி, நீராஜநாநந்தரம் ஆசமநீயம்
ஸமர்ப்பயாமி.

வந்தோ வை தேவாநாம் ஸவா:, த ஏவாஸ்மை ஸவாந் ப்ரயச்சந்தி, த ஏநம் புந: ஸுவந்தே ராஜ்யாய. தேவஸூ ராஜா பவதி.'' — ஸ்ரீ மஹா கணாதிபதயே நம:, கர்பூர நீராஜநம் தர்சயாமி, நீராஜநா நந்தரம், ஆசமநீயம் ஸமர்பயாமி.

(கர்பூர தீபாராதனை செய்துவிட்டுத், தட்டை வெளியிற் காட்டிக் கொட்டிவிட்டுப், புஷ்பங்களை எடுத்து அர்ச்சனை செய்ய வாரம்பித்தல்.) ஓம்!

+ ''ஸுமுகாய நம:,	கணாத்யக்ஷாய நம:,
ஏகதந்தாய நம:,	பாலசந்த்ராய நம:,
கபிலாய நம:,	கஜாநநாய நம:,
கஜகர்ணிகாய நம:,	வக்ரதுண்டாய நம:,
லம்போதராய நம:,	ஸூர்பகர்ணாய நம:,
விகடாய நம:,	ஹேரம்பாய நம:,
விக்நராஜாய நம:,	ஸ்கந்தபூர்வஜாய நம:,
தூமகேதவே நம:,	விக்நேஸ்வராய நம:''

+ ''ஸுமுகாய நம:	கணாத்யக்ஷாய நம:
ஏகதந்தாய நம:	பாலசந்த்ராய நம:
கபிலாய நம:	கஜாநநாய நம:
கஜகர்ணிகாய நம	வக்ரதுண்டாய நம:
லம்போதராய நம:	சூர்ப்பகர்ணாய நம:
விகடாய நம:	ஹேரம்பாய நம:
விக்நராஜாய நம:	ஸ்கந்தபூர்வஜாய நம:
தூமகேதவே நம:	விக்நேச்வராய நம:''

8.] தாரைநகர் விநாயகர் கோயில். [௧௨௯.

[illegible]

சிவராமன் :—(அதேஸமயத்தில்)

[illegible]

ஸ்ரீ ப்ரணதார்த்திஹர ஸ்வாமிநே நம :—நாநாவித திவ்ய பரிமள மந்த்ர புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி.

† ரஜோ குணபரம் விதிமீசி பசுபி :
க்ருத சராசரகணம் ப்ரதமத :,
தமோகுணயுதம் சிவயமாகில முகைர்
கிஹத லோகநிவஹம் லயவிதௌ;
ஸஸத்வகுண மச்யுத மநுப்ரப்ருதிபிர்
த்ருத ஸமஸ்த புவநம் ததநுவை,
நமாம்யகில லோகபித்ரம் ஸாகரம்
விதிசிவாச்யுதபதிம் கணபதிம்.

(தீபாராதனை பண்ணத்தொடங்கியதும்) ஹர ! ஹர ! ஹர ! ப்ரணதார்த்திஹர ! ஸர்வாபராதாந் க்ஷமஸ்வ !

கருணகரன் :—(அதேஸமயத்தில்)

இராகம் - நாட்டை : தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

கணபதியே சரணம் !—காவாயென்னைக்
கஜமுகனே சரணம் !

அநுபல்லவி.

இணையில்லாதோனே !—இமையவர்
இடுக்கண்களைந்தோனே ! கணபதியே.

சரணங்கள்.

மறைப்பெருஞ் ஜோதியனே !—ஆதி
ஆழிகைக்கொண்டவனே !

பொறுத்தருள்வா யென்னை !—புனிதா
புகழ்வேன் யானுன்னை ! கணபதியே.

அநாதரக்ஷகனே !—ஹரஸுத
ஆநந்தகாத்திரனே !

விநாயகனே யபயம் !—விச்வ
விதாயகனே யபயம் ! கணபதியே.

(தீபாராதனை தொடங்கும்பொழுது) அர ! அர ! அர ! விநாயக ! நீயே சரணம் !

சந்திரசேகரன் :—(பிரதக்ஷிணஞ் . செய்துகொண்டே அதேஸமயத்தில் பாடி நர்த்தநஞ்செய்தல்).

இந்துஸ்தாநி மெட்டு.

பல்லவி.

பார்வதிநந்தந - பவதநயா !
பவபயபஞ்ஜந - பாபஹரா !

சரணங்கள்.

அருளுரு வெளியே - வெளியுறு பொருளே !
அருட்பெருஞ்சோதியே - ஆண்டவனே !
மருளுறு தெருளே - தெருளுறு மொளியே !
மறைமுடிமணியே - மாமணியே !— பா.

தருவளர் நிழலே - நிழல்வளர் ஸாரகமே !
தடம்வளர் புனலே - தாரகமே,
திருவள ருருவே - வுருவள ருயிரே !
திருகணபதியே - தீபதியே !— பா.

(*தீபாராதனை நடக்கும்பொழுது*) *மஹா* **கணபதியே !** *அடியேனை யாண்டு கொண்டருள்வீர் !*

பரமசிவன் :—(*பிரதக்ஷணஞ் செய்துகொண்டே அதே ஸமயத்தில்*)

சித்தி விநாயக ! சரணஞ் சரணம் !
செந்தா மரைமலர்ப் பாதா ! சரணம் !
பக்த ஜநேஷ்டத ! சரணஞ் சரணம் !
பார்வதி நந்தந ! சரணஞ் சரணம்!
முக்தி யளிப்போய் ! சரணஞ் சரணம் !
முருக ஸஹோதர ! சரணஞ் சரணம் !
புத்தியுஞ் சத்தியுந் தந்தருள்வோனே !
புநிதா ! சரணஞ் சரணஞ் சரணம் !

(*தீபாராதனை பண்ணும்பொழுது*) *அர ! அர ! அர!* **சித்திவிநாயக ! எங்களைக் காத்தருளும் !**

கைலாஸ :—(முன்போற் பிக்ஷேச்வரன் வேதமோத)

* "𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌹𑌿𑌨𑍇, 𑌨𑌮𑍋 𑌵𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌮𑌹𑍇, 𑌸 𑌮𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂, 𑌕𑌾𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍋 𑌦𑌦𑌾𑌤𑍁, 𑌕𑍁𑌬𑍇𑌰𑌾𑌯 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌯, 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃"—𑌓𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑌰𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍇 𑌨𑌮𑌃, 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌾𑌮𑌿, 𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌆𑌚𑌮𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿 !

(கர்ப்பூரஹாரத்தி செய்துவிட்டு வில்வதளங்களையும் விபூதியையும் தட்டில்வைத்து யாவருக்குமளித்தல்).

(அதேஸமயத்தில் போஜன் பிரவேசித்தல்)

போஜன் :—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ ! நாம் வருவதற்கும் ஸ்வாமிக்குக் கர்ப்பூரதீபாராதனை நடப்பதற்கும் சரியாயிருக்கின்றது ! இவ் விநாயகர் கிருபையினால் நமக்கொன்றும் குறைவு வாராதென்றே நம்புகின்றேன் ! ஆயினு மிச்சமயத்தில் இவர்களுக்கு நாமிங்கு வந்திருப்பது தெரிவது தகுதியன்று ! இராத்திரி காலபூஜையும் முடிந்தபடியால் இவர்கள் சீக்கிரத்திலேயே வெளியிற் செல்லுவார்கள் ! அதுவரையிலும் நாம் ஒரு பக்கமாய் மறைந்து நிற்போம். (போஜன் ஒருமூலையில் மறைந்து

---

* "ராஜாதி ராஜாய ப்ரஸஹ்ய ஸாஹிநே, நமோ வயம் வைச்ரவணாய குர்மஹே, ஸ மே காமாந் காமகாமாய மஹ்யம், காமேச்வரோ வைச்ரவ ணோததாது, குபேராய வைச்ரவணாய, மஹாராஜாய நம:."—ஓம் ஸ்ரீ ப்ரணதார்த்தி ஹரஸ்வாமிநே நம:, உத்தரநீ ராஜநம் தர்சயாமி, நீரா ஜநாநந்தரம் ஆசமநீயம் ஸமர்ப்பயாமி.

சிற்க, குருக்களும் மற்றவர்களும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளைச் செய்துவிட்டு, ஸந்நிதிக்கதவை மூடிக்கொண்டு,ஒருவர்பின் ஒருவராய் வெளியில் நிஷ்கிரமிக்க) யாவரும் சென்றனர்கள் ! (முன்வந்து) இப்போது நாம் கதவைத்திறந்து ஏகாந்தமாய் ஸ்வாமி தர்சநஞ் செய்வோம் ! (ஸந்நிதிக் கதவைத்திறந்து) மஹாகணபதியே ! பிரணதார்த்திஹரா ! உம்மையே சரணம் புகுந்தனன் ! என்னை யெக்காலத்திலுங் காத்தருள்வீர் !

தங்கு தாவரமும் ஜங்க மங்களையுந்
    தயை யுடன்படைத் தருளின
தநுஜ யக்ஷஸுர நரர்கள் போற்றலுறும்
    தந்தை யாமுதற் கடவுளை,
பொங்கு பாற்கடலி னின்று தித்தமகள்
    போற்ற, வண்ட மனைத்தையும்
பொறுத்தி குக்ஷியினிற் பாதுகாத்தருளும்
    புண்ட ரீக தளாக்ஷனை,
அங்கு மெங்குமொரு ஸச்சி தாக்ருதியு
    மந்த காரியை யண்ணலை
ஆதி மத்யமுடி வேது மின்றியரு
    ளாகி நின்ற துரீயனை,
எங்கு முள்ளபல ஜாதி யர்க்குமுய
    ரீச னையிலகு ஜோதியை
யென்று மேயெமது நாத னைத்தொழுது
    மேத்தி யஞ்சலி செய்குவாம் !

(நேபத்தியத்திற்குள் கானம்)

'கோண்டலாராடேயோ ! கோடலாராடேயோ !
டிண்டிடிண்டிடேயோ ! டேயோ ! டேயோ ! டேயோ !'

போஜ :—(கேட்டு எழுந்து) இந்த கானம் எங்கிருந்து கேட்கின்றது! எவர்களாவது இடையர்கள் மாடுகளை யோட்டிக்கொண்டு போகின்றனரோ?

(மறுபடியும் நேபத்தியத்தில்)

'இத்தரோய் ! நம்ப மாடுங்கள்ளாம் இங்கேவந்திடுச்சுபோலிக்குதுடோய் !'

போஜன் :—(நோக்கி) ஆம் ! யாரோ மாட்டிடையர்கள் தாம் இருவர் இவ்வழியாய் வருகின்றார்கள் ! நாமொருபக்கஞ் சென்று மறைந்து நிற்போம் ! (அப்படியே செய்தல்).

(**கோபாலன், கிருஷ்ணன்** என்னு மிரண்டிடையர்கள் பிரவேசித்தல்).

கோபாலன்:—இத்தரோய்! இங்கே எங்கேயும் நம்பமாடுகளைக்காணண்டோய் !—இப்போ மணியோசை கேட்டுச்சே யிங்கே தானே தம்பீ ?

கிருஷ்ணன்: —இங்கேயல்ல அண்ணே! இந்தக் கோயிலுக்குள்ளே பூசை சேஞ்சாங்கபோலிருக்குது ! அதுதான் மணியோசை கேட்டிருக்கும் !

கோபா:—(ஆச்சரியத்துடன்) என் தம்பீ ! பூசை சேஞ்சாக்கே மணி ஓசை கேய்குமோ ?

கிரு:—ஆமாண்ணே ! பாப்பாருங்க பூசை பண்ணும்போது மணியடிப்பாங்கோ !

கோபா:—(குதூஹலத்துடன்) ஆ ! அந்த மணியை எங்கெ கட்டுவாங்க ? சாமியார் கயுத்திலே கட்டுவாங்களோ ?

கிரு:—(சிரித்து) எடையனென்பது உனக்குதான் அண்ணே சரியான பேரு ! சாமியார் கயுத்திலேயா மணியைக்கட்டுவாங்கோ !

கோபா :—பின்னே எங்கே கட்டுவாங்க தம்பீ ?

கிரு:—இல்லே அண்ணே ! குருக்கமாருங்க இக்கிறுங்களே, அவங்க சாமியாருக்கு நேயித்தியம் பண்ணச்சே,கையிலே

மணியை எடுத்துகிட்டு ஙண ஙண ஙண என்று அடிப்பாங்கோ! அது என்னத்துக்கென்னு? சாமியார் முயிச்சிக்கு வாராம்!

கோபா :—என் தம்பீ! நேயித்தின்னு பலிபோடுவாங்களோ?

கிரு:—நம்பவளங்க பூசாலிங்களன்னு பலிபோடுவாங்கோ! பாப்பாருங்க இக்கிழுங்களே, அவங்க கொயகட்டே, வடே, சுண்டல், பாவஷம், பயம் இதெல்லாம் நேவுத்தியம் பண்ணுவாங்க.

கோபா:—(தலையைத தடவிக்கொண்டு) இப்போதான் ஒருசேதிமண்டையிலே வருது தம்பீ! எங்க அய்யா பெஞ்சாதியிக்கராங்களே—இக்கிராங்களோ இல்லேயோ?—அவங்க மெய்த்த நல்லவங்க தம்பீ! ஒருநா எனக்கு ரவை கொயக்கட்டை குடுத்தாங்க! (நொட்டையிட்டுக்கொண்டு) ஐயோ! என்னமாயிருந்திச்சுன்றே! (ருசியையபிநயித்து) பிளியாம்பயம் கெட்டுப்போயிடுச்சுப்போ!

கிரு:—என் அண்ணே! அதுக்குள்ளர நூல் வெச்சிருந்தாங்களோ இல்லேயோ?

கோபா:—(ஆச்சரியத்தையடைந்து) ஆமாங் தம்பீ! அதிலேந்து இசுக்க இசுக்க நூலு நீள சும்மா வந்துச்சின்றேன்! அதுவொனக்கு எப்படி தெரிஞ்சிச்சு தம்பீ? சோஷியமோ?

கிரு:—சரி! ஏதாவது ஊசக்கொயக்கட்டை ஒங்க அய்யா ஆட்டே மீந்துபோயிட்டிருக்கும். குப்பையிலே கொட்டுவானேன்னுட்டு வொனக்கு கொடுத்திருப்பாங்கோ! பாப்பாருங்க கூட நல்லாயிருந்துச்சுனு கொடுப்பாங்களா?

கோபா:—இல்லே! தம்பீ! மெய்த்தவும் நல்லாயிருந்துச்சு! நீ துண்ணிருந்தான்னு தெரியும்! வேஷாவஷியம்!

கிரு:—ஆமாம்! அண்ணே! நான் கொயக்கட்டை எப்பவானு துண்ணிருக்கனு?

கோபா:—அது எப்படியாளு போயிட்டுப்போவது தம்பீ! ரவை பொவலெக்காம்பிருந்தா கொடேன்! வாலூறுது!

கிரு:—ஐயோ! இப்பொதான் ஒரு காசுக்கு பொவலெ வாங்கிப்போட்டுக்கிட்டு மீதியை யிந்த தோயித்தியிலே கட்டியா முடிச்சி வைச்சிருந்தேன்! அந்தப் பக்காளிபையன் வந்து ஒரே வாயா வாங்கிப்போட்டுக்கினு பூட்டான் அண்ணே!

கோபா:—போயிட்டுப்போருன்! அந்த கோயிலுக்குள்ளேபோளு, என்னமாளு துண்ணரத்துக்குக் கிடைக்காது?

கிரு:—வேண்டிய பூசை கிடைக்கும் அண்ணே! வேணுமாளு நீ போய்ப்பாரேன்!

கோபா:—(கோயிலுக்குட் சென்று மெள்ளக் கதவைத் திறந்து நோக்கி) தம்பீ! எவனோ ஒத்தன் வண்ணுஞ்சாலாட்டம், வவுத்தைச் சாத்திக்கினு, கொட்டாபிளியாட்டம் குந்திகினுயிருக்கா இங்கே! (நோக்கி) ஹிஹிஹிஹி! (வெறியனைப் பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்தல்).

கிரு:—என்னுண்ணே! உருண்டுருண்டு சிரிக்கிரே! என்னுண்ணே அதிஷயம்!

கோபா:—அய்யே! மூஞ்சியைப் பார்ரோய்! ஹி! ஹி! ஹி! ஓடியா தம்பி! ஓடியா தம்பீ! இங்கே ஒத்தனுக்கு மூஞ்சியிலே வாலுதொங்குது!

கிரு:—எங்கே யண்ணே? எங்கே? (ஸந்நிதிக்கு வருதல்).

கோபா:—(விநாயகரைக் காண்பித்து) இதோ தெரிலே. வாயிலே ஒரு கொம்புகூட முளைச்சு தொங்குது பார் தம்பீ!

கிரு:—அடடடா! குடிகெட்டது! நீபூட்டே!

கோபா:—என்ன தம்பீ? என்ன?

கிரு:—அடபயித்தியமே! அவங்கதாண்ணே தெய்வம்!

கோபா:—இதியென்னுதெய்வம் தம்பீ! கங்கம்மாவா? மன்னுரசாமியா? என்ன தெய்வம் தம்பீ யிது?

கிரு:—அதெல்லா மல்ல அண்ணே! இவங்கதா அண்ணே புள்ளையார்! இவங்களைத்தாண்ணே பாப்பாருங்க இகினேச்சுர ரென்று சொல்ருங்க! பயித்தியமே! பாப்பானண்டை இத்தனை நாளாய் வேலையிலிருந்தும் இது தெரியலையா?

கோபா:—ஏன் தம்பீ! புள்ளையாரின்னுட்டுக்கூட ஒரு தெய்வமிக்குதோ? நம்ப கங்கம்மா திருனாளும்போது எத்தனையோ தெய்வம் காப்புக்கட்டிக் கும்பிடுவமே, அதிலே புள்ளையாரின்னுட்டு நான் கேட்டதில்லையே!

கிரு:—பின்னே எந்த தெய்வத்தை அண்ணே கேட்டிருக்கை?

கோபா:—எத்தனையோ தெய்வம்! அதுங்களுக்கு கணக்கா வயக்கா! நம்பளுக்குத் தெரியாதென்னு பாத்துக்கினையோ? நம்ப ஒருதரம் கங்கம்மா கொடம் எடுத்திருக்கோம் தம்பீ! அப்போ அந்தப் பாட்டெல்லாம் நல்லா கத்துக்கினேன்!

கிரு:—என்ன பாட்டண்ணே அது? சொல்லு கேப்போம்!

கோபா:—ஓ ஒ! கொடம் வாண்டாமா! சும்மா பாடுவனோ? நீ கத்துக்கினையானு! சோஷியம் சொல்லித்தரையா, பார்ரேன்!

கிரு:—சோஷியத்துக்கென்ன? அண்ணே! அல்லாம் ஒனக்குத்தான் கத்துக்கிண்டேன்! நீ பாடண்ணே கேப்போம்! இது மட்டுக்கும் உன்னைப் பாடையிலே பார்க்கலை!

கோபா:—ஆனு கொடங்கொண்டுவந்தையனு பார்ரேன்!

கிரு:—தலையிலேயிக்குது என்னு எண்ணிக்கோயேன்!

கோபா:—ஆனு, நானுந்தான் பாடினேன்னு எண்ணிக்கோயேன்.

கிரு:—நல்லது! இதோ தண்ணிப்பானை எதோயிருக்குது, இதை எடுத்தினுவாரேன். அப்பவானு பார்ரையா? (அங்கிருந்த ஒரு தண்ணிப்பானையை எடுத்து கோபாலன் தலையில் வைத்தல்.)

கோபா:—இப்போவேணமட்டும், போர்ரேன்.கேள் தம்பீ! (கங்கம்மா கொடந்தூக்கி ஆடுகிறவன்போல் நடித்துக் கொண்டு).

சூரன் கருப்பன் கருப்பண்ணன் !
செக்கன் நொண்டி நல்லண்ணன் !
தூற்றித் தூண்டி சாமுண்டீ !
தோட்டிய சின்னன் காட்டேரி !
மாரி முனியன் மன்னாரன் !
மாடன் சங்கிலி பாவாடை !
மயான வாசி வழிபறித்தான் !
மலையன் பக்கிரி மின்னடியான் !
சேரிமின் னாரன் குழியிரிசி !
சிறுகாட் டுடையான் பனைமரத்தான் !
செல்லன் இருளன் பெத்தண்ணன் !
செல்லிச் சடையன் சத்தகங்கி !
வீரன் மோகினி யேகாத்தா !
வெறியன் பித்தன் படையாச்சி !
வெள்ளி முருகன் வெட்டுண்ணி !
வீரி பிடாரி கங்கம்மா !

ஏ கங்கம்மா ! ஏ கங்கம்மா ! ஏ கங்கம்மா ! (பாடிக்கொண்டே குதித்தல்).

கிரு:—(ஒரு பெருஞ்சிரிப்புடன்) அடே ! பயித்தியமே! இதெல்லாம் நம்பளவங்க தொழப்பட்ட தெய்வம் ஆச்சே அண்ணே! பிள்ளையார் தானே பாப்பாருங்களுக்கு முதல்தெய்வம் ! மின்னே தவடையிலே போட்டுக்கொள்ளண்ணே ! இல்லாட்

டா, ஒன்னே யிந்த ராவிக்குள்ளே தேள் கொட்டும்படி செய்யும்! நீ வேணுமானு பாத்துக்கோ !

கோபா:—(பயந்து) ஐயோ ! என்ன சேய்ரது தம்பீ ! அம்மாடி ! இப்பவே தேள் கொட்டராப்பலே இருக்குதே ! (இரவில் தேள்கொட்டப்பட்டவன்போல் நடித்தல்).

கிரு:—நான் சொன்னனே ! பாத்துக்கிண்டையா ? இந்த சாமியார் ரொம்ப சத்தி யண்ணே ! பேசாமல் இப்பவே தோப்பணம் போட்டு தவடையிலே தெரியாமல் செய்தேன்னிட்டுப் போட்டுக்கோ! ஒன்னுமிருது! இல்லாட்டா வாயடச்சிப்பூடும்!

கோபா:—(வாயடைபட்டது போல்மநதில் திகிலடைந்து) வா - வா - வா - வா - வா யெல்லாம் நோவுது தம்பீ ?

கிரு:—பயப்படாதே அண்ணே! இந்த சாமியார் பத்தியச்ச தெய்வம் ! நான் சொன்னப்பேலே செய் ! மன்னிச்சுடுவார்.

கோபா:—(கிருஷ்ணனுக்கெதிரில்நின்று) சாமீ ! தெரியாமே சேஞ்சிட்டங்கோ பொறுத்துக்கிணம் ! பொறுத்துக்கிணம் ! (கிருஷ்ணனுக்குத் தோப்பணம் போடுதல்).

கிரு:—அட மடைமையே ! எனக்கல்ல அண்ணே ! சாமியாருக்குப் போடு ஆறு தோப்பணம் !

கோபா:—ஆமாம் ! ஆமாம் ! புத்தி ! புத்தி !! சாமி ! ஒனக்குத் தோப்பணம் போர்ரேன் ! மன்னிச்சிடுங்கோ ! லாபம் ! இயண்டு ! நாலு ! அஞ்சு !

கிரு:—என்னண்ணே ! ஒன்னுவிட்டுட்டே ! மூணு சொல்ல வேண்டாம் !

கோபா:—ஆம் தம்பீ ! கணக்கு எப்படியோ மறந்து பூடிச்சு ! எங்க அய்யா வீட்டிலே படி கொடுப்பாங்கோ ! அதை அளந்தளந்து கணக்கு மெத்தநல்லா தெரிந்திருந்துசு தம்பீ ! பத்துமட்டுக்கும் தண்ணியாயிருந்துச்சு ! இப்போ எப்படியோ தப்பிபோயிடுச்சு ! இதோ திரியுஞ்சொல்லரேன் கேக்கரையா ? லாபம் ! இயண்டு ! மூணு ! அஞ்சு ! (சொன்

னதுஞ் சொல்லாததுமாய் தூரத்தில்நோக்கி) ட்றியோ ! ட்றி யோ ! ட்றியோ! (கீச்சுக்குரலுடன் எழுந்து விறைந்தோடுதல்)

கிரு:—அடடடா! எங்கே அண்ணேபோறே? எங்கப்போ றே! சில்லண்ணே! சில்லு! கொறையும் போட்டுட்டுபோ! (அவ ன் போனபக்கம் உற்றுநோக்கி) அய்யய்யோ! பயித்தியத்துக்கு என்னமோ வந்திடுச்சு !

கோபா:—(திரும்பி எரைக்க எரைக்க ஓடிவந்து) தம்பீ ! அந்த சங்கன்மாடு நம்ப ரங்கையர் பயிரை யெல்லாம் சா டா மேஞ்சுடுசு ! ஒரு கதிர்கூடயில்லே !

கிரு :—போயிட்டுப்போவுது ! அந்த அகம் பிடிச்ச பாப்பா னுக்கு வேணுமண்ணே ! நீ போடு மெத்த தோப்பணத்தையும் ! இல்லாட்டா சாமியாருக்கு கோவம் வந்துடும் !

கோபா:—ஆமாந்தம்பீ ! அந்த கோணக்கொம்பு மாடு வந்து, நம்பளே இசுத்துக்கினுபோயிச்சு! இல்லாட்டா—தோப் பணமா போர்ரது தம்பீ ! ஆனா நீயே எண்ணிக்கோ ! (பரபரவென்று பத்து தோப்பணம் போடுதல்).

கிரு:—ஒண்ணு ! ரண்டு ! மூணு ! போறுமண்ணே போறு ம் ! தவடையிலே போட்டுகினு சாமியாரை கும்பிடு !

கோபா:—சாமீ ! போட்டுக்கிணேன் ! (பளபளவென்று தவடைகளிற் போட்டுக்கொண்டு) இகுநேசரா ! தண்டம் ! த ண்டம் ! தண்டம் ! (கோணலும் மாணலுமாய் நமஸ்காரம்பண் ணி) சாமி ! இகுநேசரா ! புள்ளேயாரே ! இனிமே கோவிச்சி க்கக்கூடாது.) அல்லாஞ் சேஞ்சிட்டேன் ! (ஸ்வாமியை உற்று நோக்கி செவிகொடுத்து) ! தம்பீ! சாமி என்னமோ கீச் கீச்சென்னு பதில் சொல்லுது !

கிரு:—(செவிகொடுத்து) இல்லேயண்ணே ! இல்லே ! பல் லிபேசரது ?

கோபா:—ஆ! ஆ ! ஆனா உன்னே பல்லி சோஷியத்திலே

மெய்த்த கட்டிக்காரன் ருங்களே, அது என்ன பேசிச்சுசொ ல்லு ப்பாப்போம்?

கிரு:—அதுவா அண்ணே! சோல்றேன் கேளு! (யோசி த்து) இராஜ பயம்!

கோபா:—அதெப்படி தம்பீ?

கிரு:— ஜோஷியத்திலே இப்படி சொல்லியிருக்குது அண்ணே!

> கீச்சுக்கிச் சென்றொருகால்
> கிழக்குமுக மிரண்டுநரம்
> பேச்சுகளைத் தான்பல்லிப்
> பெருக்கிடிற்காண் ராஜபயம்!

கோபா:—(பயந்து) அப்பாடி! நான் ஓடியேபூட்டேன்! ராசா என்ன செய்வாரோ பயமாயிருக்குதே!

கிரு:—நமக்கல்ல அண்ணே! அப்படி அது பேசினு ராச னுக்குப் பொல்லாத ஆபத்து என்னு சொல்லுவாங்க! பாவம் நம்ப ராசா மவன் இக்கிருனே, அவனுக்குதாண்ணே பயம்!

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இஃதென்ன விபரீதம்! எனக்கென்ன பயம் நேரிடப்போகின்றது? யான்இங்கிருப்பது ஒரு வேளை யிவர்களுக்குத் தெரியுமோ? (நன்றாய் மறைந்து நிற்றல்)

கோபா:—சில்லு தம்பீ! (செவிகொடுத்து) திரியும் என் னவோபேசுது? பார் தம்பீ!

கிரு:—(கேட்டு) அண்ணே! நாமினிமேல் இங்கிருக்கப்ப டாது! அந்தத்துரோகி முஞ்சராசன் இக்கிருனே அவனும் இன் ஞெத்தனுமா நம்ப ராசா மவனைக் கொல்றத்துக்கு யோசனை செய்ய இங்கே வரப்போருங்க! இங்கே இனிமேலிருந்தா நம்ப தலைக்கேவரும்; பேசாமே நம்ப போயிடலாம் வா! சாமி இருக்

கிறான் ! ஏசா மவனை பாத்துகாதே போவனு ?போவோம் வா ! (இருவரும் விஷ்கிரமித்தல்)

போஜ:- (மநதில் சங்கையுடன் முன்வந்து) இவ்விடையர் சொல்லிப்போனது உண்மையாயிருக்குமோ ? ஆ ஆ ! இப்போதன்றோ, நாம் குருகுலத்தைவிட்டு வெளியிற் புறப்பட்டதன் பயன் விளங்குகின்றது! வீணாய்ப் புத்தியின்றி புத்திஸாகரரை வெறுத்துக் கொண்டேனே ! இப்பொழுதன்றோ நமது ஆசிரியருடைய நல்லெண்ணமும், நெடுதூர யோசனையும் தெரியவந்தது !

*"ஆபத்துக் குதவாப் பிள்ளை,
அரும்பசிக் குதவா வன்னம்
தாபத்தைத் தீராத் தண்ணீர்,
தரித்திர மறியாப் பெண்டீர்
கோபத்தை யடக்கா வேந்தன்
குருமொழி கொள்ளாச் சீடன்
பாபத்தைத் தீராத் தீர்த்தம்.
பயனில்லை யேழுந்தானே !"

ஐயோ ! இக்காலையில் யான் புறப்பட்டவேளை என்ன வேளையோ ?ஒன்றின் மீதொன்றாய் ஸங்கடங்கள் வருகின்றனவே ! இந்தஸமயத்தில் நாம் எப்படி யிக்கொடியவன் கையிலிருந்து தப்பித்துச் செல்வோம் ? ஏ ! கணேசா ! என்னைக் கைவிடலாகாது ! உன்னையே சரணமடைந்தேன் !

முன்னறியேன் பின்னறியேன் மாறு பாலென்
மூடமன மிழுத்தோட வோடிவாடி,
நன்னடையும் நற்குணமும் பொருந்து மென்றன்
நற்குருவை நம்மாது நாச மானேன் !

*விவேக சிந்தாமணி.

என்னறிவின் மடமையையான் யாதுரைப்பேன்?
ஏரம்ப! என்மீது கருணை செய்வாய்
என்னரசே! என்னமுதே! நின்பாலன்றி
எவர்க்கெடுத்தென் குறைதன்னை யியம்புவேனே!

ஏ! ப்ராணதார்த்திஹர! உமது அவ்வியாஜமான கருணையை யான் என்னென்று சொல்லுவேன்! அவ்விரண்டிடையர்கள் மாத்திரம் இரக்க மில்லாதவர்களா யிருப்பின் என்கதியென்ன வாகும்? (செவிகொடுத்து) ஓ ஓ! இஃதென்ன! பேச்சுக்குரல் தானே! வேறு யாவராயினுமிங்கே வருகின்றனரோ? (நோக்கி) சரி! இடையர்கள் சொல்லியது உண்மையாகவே முடிந்துவிட்டது! நமது சிற்றப்பன் தான் அதோ வருகின்றான் போலும்! இப்போது நாமென்னசெய்வோம்? எங்கே புகுவோம்?—எதற்கும் நம்மை இத்தனை ஸங்கடங்களினின்றும் காத்தருளின கருணாநிதியான கடவுள் இருக்கின்றார்! இங்கு நடக்கப்போகிற விசேஷத்தையும் மறைந்து நின்று கேட்போம்!

"வருந்தியழைத்தாலும் வாராத வாரா!
பொருந்துவன போமினென்றாற் போகா!"

(ஒருபுறமாய் ஒளிந்துநிற்றல்)
(பிரவேசித்து)

முஞ்ஜராஜன்:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இந்நாட்டை நம் கைவசஞ்செய்வதற்காக என்னென்ன காரியங்களை யெல்லாம் செய்யலாயினோம்! ஒன்றும் பயன்படாதுபோல் தோன்றுகின்றதே! இத்தனைநாளாய் புத்திஸாகரனுடைய வீட்டிற் பூனைபோல் அடங்கியிருந்த போஜன், இன்று வெளியிற் கிளம்பியதை யோசித்திடில் ஏதோ விசேஷ மிருக்கவேண்டு மென்றே தோன்றுகிறது. இத்தனை நாளாய் விலாஸவதியினிடம் வாராதவன் இன்று அவளிடம் வந்ததன் கருத்தென்னோ? எல்லாம் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றன!—இந்நகரத்தாரிலும் சிலர் அவனை

அரசனென்று மதித்து மரியாதை செய்தனராம்! சிலர் இன்று அவனது தர்சநங்கிடைத்தற்காகவே தத்தங்குல தேவதைகளுக்கு விசேஷ ஆராதநம் புரிந்தனர்களாம்! இவற்றையெல்லாம் தீர விசாரித்திடில், சீக்கிரத்திலேயே போஜன் நம்மை எதிர்க்கவும், பிரஜைகள் அவனுக்குதவி செய்யவும், இவ்விராஜ்ஜியம் நம் கைவிட்டகலவும் நேரிடுவதன்றி, நம் தலைக்கும் நமது குடும்பத்திற்குமே நாசம் வருமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை! ஆம்!.

* 'பொன்னொடு மணியுண் டானாற்
புலையனுங் கிளைஞ னென்று
தன்னையும் புகழ்ந்து கொண்டு
சாதியின் மணமுஞ் செய்வார்;
மன்னரா யிருந்த பேர்கள்
வகைகெட்டுப் போவா ராயின்
பின்னையு மாரோ வென்று
பேசுவா ரேசு வாரே!'

ஆயினுமிப்பொழுது மென்ன? முயற்சியாலாகாதது மொன்றிறுக்கின்றதோ! நமது ராஜாங்க நிர்வாஹகர்களை எல்லாம் நம் கைவசம்செய்து விட்டோம்! அப்பாதகன் புத்திஸாகரன் ஒருவன் தான் நம் வலையிலகப்படவில்லை! அவனையும் மந்திரிப்பதவியினின்றும் நீக்கி தநஞ்ஜயரையே நமது முதன் மந்திரியாகச்செய்து விட்டோம். எப்படியிருப்பினும் அவன் ஒருவன்தானே! அல்லது சிலர் போஜனுக்குதவியாகவே யிருக்கட்டும்! அவர்களால் என்ன சேய்யக்கூடும்? இராஜ்ஜியம் நம் கையிலிருக்கும்வரை நமக்கொருபயமுமில்லை! எவ்வித தந்திரத்தினாலாவது அவனை இன்றிரவுக்குட் கொன்றுவிடவேண்டும். அவனும் நகரத்திற்குள் இல்லை யென்பதாகத் தெரியவருகின்றது! புத்திஸாகரனும் தெய்வாதீனமாய் நகரில் இல்லை! அவ

* விவேகசிந்தாமணி

னை ஒருவருக்குந் தெரியாமல்தொலைத்து விடுவதற்கு இதுவே ஸமயம் ! தாக்ஷிண்ணியம் பார்க்கிறவர்களும், அடிக்கடி சங்கை கொள்ளுகிறவர்களும், பிறர் சொல்லும் அபவாதத்துக்கஞ்சுகிற வர்களும் ஒருபோது முருப்படார் !

* "புகையினைத் தொடங்குங் காலே
பற்றறத் தொலைத்தல் வேண்டும்,
மிகையில்லை யென்ன வுன்னி
விட்டிடில் விபத்து நேரும்;
புகையுறு தீயுந் நோயும்
புலனழிகடனும் போலத்
தகையுற வளர்ந்துசாலத்
தனித்துயர் தருவ னன்றே!"

ஆகவின், நம்மாலான பிரயத்தனங்களை எல்லாம் செய்தேவிடு வோம் ! நமது ஸேனைத்தலைவன் வத்ஸராஜனையு மிங்கே வரச் சொல்லியிருக்கின்றேன் !—நல்லது ! நாமெப்படியவனுக்குப் போஜனைக்கொல்லும்படி சொல்வது ? ஒரு காரணமுமின்றி யவன்போஜனைக்கொல்லஸம்மதியானே! (யோசித்து) நல்லது ஒரு உபாயம் முன்னரே தோன்றியது! அப்படியேசெய்வோமா கில்,இன்றிறவே போஜனைத்தெரியாமல் தொலைத்துவிடலாம். தெரிந்தாலும் பயமில்லை ! சரி இதோ வத்ஸராஜனும் வருகின் றான் ! இதை அவனிடத்தில் வெகு தந்திரமாய் வெளியிடல் வேண்டும் !

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்)அடே! பாவி! நீயோ என் சிற் றப்பன் ? என்னைக்கொல்லுவதற்கு என்னென்ன வழிகளெல் லாம் தேடுகின்றாயடா !

(பிரவேசித்து)

வத்ஸராஜன் :—மஹாராஜா ! வந்தநம் ! தாங்கள் அடி யேனை இந்நேரத்தில் இங்கு வரும்படி ஆஞ்யாபித்ததன்காரண மென்னே ?

* உத்தம நீதி

முஞ்ஜ:-(வத்ஸராஜனுடன் கோயிலின் முன் சென்று) வத்ஸராஜ ! யாமிப்பொழுது இங்கு உன்னை வரவழைத்ததன் காரணம் உனக்கே தெரிந்திருக்கலாம் ! யாம் அவ்வளவு சொல்லியிருந்தும், போஜனை யிவ்வளவு ஆடம்பரத்துடன் வெளியிற் புறப்பட விட்டுவிட்டீர்களல்லவா ?

வத்ஸ:—மஹாராஜா ! தாங்கள் அடியேன் உரைக்கும் வசநங்களைச் சற்றுக் கவனித்தருளல் வேண்டும் ! இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னரே தாங்கள் இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் போஜனுக்கு ஒப்பிவித்திருக்கவேண்டும். ஆயினும், போஜன் தம்மை அதைக்கொடுக்கும்படி கேட்டவனல்லன் ! அப்படியிருக்க, அவன் ஏதோ வேடிக்கையாய்வெளியிற் புறப்பட்டதனால், தமக்கென்ன அபாயம்? யோசித்துப் பாருங்கள்.

சேனையிலன், தானையிலன், செல்வஞ்சிறிதேனுமிலன்,
ஆனையொரு பூனையுடன் அடர்த்திடுவதழகோ ?
ஏனையவர் கேட்கினுமை யென்னபகை யாபோ ?
ஈனமில்லாப் பாவையென எள்ளிநகை யாரோ ?

கந்தனொடு காமனொரு காளையுருவாகி
வந்ததென நும் மடியில்வாழு மொருபாலன்
எந்தவிதமாக விடுக்கண்கள் விளைவித்தான் ?
புந்திமிகு சூர! விது புகன்றிடுவ தேனோ ?

முஞ்ஜ:—மூடா ! எமக்கோ நீ புத்திகூறுகின்றாய! இன்று நடந்த ஸமாசாரமுனக்குத் தெரியுமா ?

வத்ஸ:—மஹாராஜா ! தம்மிடத்திலுள்ள அன்பினால் ஏதோ சிறிதெடுத்துரைக்கலாயினேன்! அதைத்தாங்கள் பொறுத்துக் கேட்கவேண்டும்! தாங்கள் செங்கோல் செலுத்திவரும் பொழுது போஜனால் என்ன செய்யக்கூடும் ! மஹீமண்டலத் துதித்த மஹேந்திரன்போலும், வடிவெடுத்துவந்த மந்மதன் போலும், உருவெடுத்துவந்த லோகமாதாபோலும் உள்ளவிரப

ராதியான அத்திவ்யஸுந்தர குமாரனைத் தாங்கள் ஒரு காரண முமின்றி கொல்லத்தலையிட்டுக்கொள்வது நியாயமோ? தங்களு டைய தர்மபரிபாலனத்திற்கழகோ ?

ஞைதலம் நிறைந்த தடாவின் சுவாலை
மாலைக் காற்றில் மழுங்கு மாறே
நாலனைத்தினையும் நுகர்ந்தவ ராயினும்
சீலமொன் றின்றேற் சிதைந்துபோவாரே !

மேலும், எதைச்செய்யப்புகினும், அதன் பலாபலத்தை நன்று அறிந்து செய்தல்வேண்டும் !

*'வலியே கால மிடமிவற்றான்
மாற்றான் றனக்குந் தமக்குமுள
பலவா நிலையும் வினைதொடங்கும்
பண்பு பதற்கா மிடையூறும்
விலகா ததனை விலக்குவதும்
வெல்லு மாறும் வென்றதனல்
உலவாப் பயனு முதலனைத்து
மோர்ந்து தெளிந்தே வினைசெய்க !'

ஆகலின் மஹாதயாளுவும் தர்மஞ்யருமான ஸ்ரீஸிந்துல மஹா ராஜருக்கு ஏகபுத்திரனை போஜனைக்கொன்றுவிடில், அவரி டத்தில் அதிகப்பிரீதிவைத்திருந்த இந்நாடு நகரத்தார் யாவ ரும் தமது ராஜதானியை யல்லோலகல்லோலமாகச் செய்து விடுவரே ! அன்றியும் "அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:" என்று தா ங்கள் கேட்ட தில்லையா ?

* பிள்ளையார் புராணம்.

* "தேங்குவின் போகமும் சிறந்த முத்தியு
மீங்குறு மாக்கமு மினிது நல்கலால்,
ஓங்கிய வறத்தினை யுளமுன் மூன்றினும்
பாங்குற நித்தலும் புரிந்துசெய்தியால்!"

ஆகலின், அங்கிரபாதியான சிசுவைப்பற்றித் தாங்கள் வீணாய்க்கவலைகொள்ள வேண்டாம்.

முஞ்ஜ:—அடே துஷ்டா! பிருத்தியாதமா! நீயோ எமக்குத் தர்மோபதேசஞ் செய்யத்துணிந்தனை? நீ யொருவன்தான் தர்மத்தை யறிந்தவன்போலும்! போஜன் இன்றுகாலையில் வெளியிற் புறப்பட்டதற்கோ ஒருவன் அவனைக்கொல்லச் சொல்லுவான்! ஸங்கதியறியாமலே அதிகப்பிரஸங்கஞ்செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகின்றனையே! இச்செம்பைப் பார்த்தாயா? இதில் தங்கியிருப்பது யாதென்றனக்குத் தோன்றுகின்றது? (வத்ஸராஜனுக்கு நீட்டல்)

போஜன்:—(நோக்கி ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இஃதென்ன? இப்பாற்செம்பு விலாஸவதியின் அந்தப்புரத்திலல்லவோ யிருந்தது. அதை யிவன் இங்கே எடுத்துக்கொண்டு வந்ததற்குக் காரணம் யாதோ?

வத்ஸ:—(செம்பை உற்று நோக்கி) ஏதோ விஷத்தைச் சேர்ந்த வஸ்து போல் தோன்றுகின்றது! இப்பொழுதிதைப் பற்றி என்ன?

முஞ்ஜ:— (முகத்தைக் கோபத்தினாற் கடுத்துக்கொண்டு) நம் குழந்தை விலாஸவதி இன்று பிழைத்ததே ஆச்சரியம்? போஜன் அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்து என்னென்னவெல்லாம் செய்தனன் அறிந்தாயோ?

வத்ஸ:—எல்லாம் புதுமையாயிருக்கின்றது! போஜனு விலாஸவதியின் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றனன்? என்ன விசேஷம் நடந்தது?

* பிள்ளையார் புராணம்.

முஞ்ஜ:—என்ன விசேஷமா! அதை வாயினாலும் எடுத்துரைக்கவேண்டுமோ? ஒரு குற்றமும் புரிந்திராத நம் விலாஸவதியை, எம் ஸஹோதரி சாருமதிகூட இல்லையென்றறிந்து, இவ்விஷத்தைப்பாலிற் கலந்து வைத்துக்கொல்லவல்லவோ பார்த்தனன்! இவளிடத்தில் தனக்கிஷ்டமில்லாதிருப்பின், வேறொருத்தியை ஸுகமாய் மணந்து கொள்ளட்டும்! அதில் எமக்குயாதோர் ஆக்ஷேபமு மில்லை! மணந்தமனைவியை நெஞ்சுகொடுத்துக் கொல்லப்புகுவது கூடநியாயமோ? அரசன் ஒருவன் இருக்கின்றானென்று அவன் எண்ணியிருப்பானாகில், இப்படியொருபோதும் செய்யத்துணிவானா?

போஜ:—(ஆதமகதமாய்) ஆஹா! என்ன? என்ன? நானோ இவ் விலாஸவதிக்கு விஷங்கொடுத்துக் கொல்லப்பார்த்தனன்? என்னைஸாமர்த்தியம்! என்ன சாமர்த்தியம்!நம்மை இப்பாலைக்கொடுத்துக் கொல்லப்பார்த்ததுமன்றி,தன்னையே யான் கொல்லப் புகுந்ததாகச் சாற்றினளே! ஆஹா!என்ன மோசம்! என்ன மோசம்!! அசுவகமநத்தையும், மேககர்ஜனையையும், புருஷர்களின் பாக்கியத்தையும், ஸ்திரீகளின் சித்தத்தையும், தேவர்களேயறியார்களாயின், மானுடர்கள் எப்படி யறியப்போகின்றனர்?

ஆல கால விஷத்தையு முண்ணலாம்,
　　ஆற்றி லோடுங்கராக்களைக் கொள்ளலாம்,
காலனோலை வருங்காலை செப்பலாம்,
　　கரடி வெம் புலி வாயை யடக்கலாம்!
நீல மாமுகி லண்ட வெளிக்குளே
　　நிகழும் பட்சி களையும் பிடிக்கலாம்,
சேலை கட்டிய மாதர்களின்மநச்
　　செயலை யோர்ந்தவ ரெங்கணு மில்லரே!

வத்ஸ:—மஹாராஜா! தாங்கள் கூறியவிஷயம் வாஸ்தவமோ? இதைப்பற்றித்தாங்கள் போஜனை யழைத்து விசாரித்தீர்களா?

முஞ்ஜ:—குற்றவாளியுந் தான் குற்றஞ்செய்ததாக ஒத்துக்கொள்வனோ! நம் குழந்தை விலாஸவதி கதறிக்கொண்டு தேஹம்நடுநடுங்க, நம்மிடம் ஓடிவந்து முறையிட்டழுதனள்! நம்மரண்மனைப் பெண் மதநமாலினியும் அதைப் பார்த்ததாக நேரிற் கூறுகின்றனள்! இன்னுமென்ன ஸாக்ஷியம் வேண்டும்?

போஜ:—அடே துஷ்டா! இப்படிப்பட்டப் பெண்ணையாடா எனக்குமணஞ் செய்துவைத்தனை? ஆஹா! இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினிடத்திலல்லவா நம்மை உல்லாஸமாயிருக்கவிடுகிறதில்லை யென்று என் தந்தையின் பிராணநேசரும் எனது பரமாசார்யருமான புத்திஸாகரரைப் பழித்தேன்! என்ன புத்திஹீனம்! என்ன புத்திஹீனம்! நான் இன்றறிந்ததைபுத்திஸாகரர் எத்தனை நாட்களுக்குமுன் அறிந்தனரோ? 'மூத்தோர் சொல்லும்வார்த்தை யமுத' மென்பதும் பொய்யோ? அஹோ! ஸ்திரீகள் மிகவுங் கொடியவர்கள்! அவர்கள் ஒருவரிடத்தில் அநுராக முள்ளவரென்பது வெறும் பொய்யே!

ஒருவனுடன் தேன்மொழிய வுரைப்பள், பின்வே
றொருவனுடன் சாடையா யுதட்டை யசைப்பள்!
ஒருவனைக்கண் ணோக்கத்தால் உருக்குவள், மற்
றொருவனை நினைந்து மனமுருகு வாளே.

எவன், இந்த ஸ்திரீ தன்னிடத்திலாசையுள்ளவளென்று, நினைக்கின்றனோ, அவனிலும் பெரியமூடன் உலகலில்லை. ஸ்திரீகள் புண்ணியபாவங்களுக்குப் பயந்து நடந்தாலுண்டு. அன்றேல் அவர்களையடக்க வேறு உபாயமில்லை.

வத்ஸ:—மஹாராஜா! இவ்வித விஷயத்தில் தாங்கள் ஒன்றும் தீரவிசாரிக்காமற் செய்யலாகாது! புத்திமான்கள்

ஸ்திரீகளின் வார்த்தையைமாத்திரம் நம்பி ஒரு காரியமுஞ் செய்யத்துணியார்கள்.

* "அத்தியின் மலரும், வெள்ளை
யாக்கைகொள் காக்கை தானும்,
பித்தர்தம் மநமும், நீரிற்
பிறந்தமீன் பாதந் தானும்,
அத்தன்மால் பிரம தேவ
னலவ விடப்பட் டாலும்,
சித்திர விழியார் நெஞ்சந்
தெரிந்தவ ரில்லை வேந்தே!"

முஞ்ஜ:—(கோபத்துடன்) என்ன? நம் விலாஸவதியையும் ஒரு ஸாதாரண ஸ்திரீபோல் நினைத்துவிட்டனைபோலும்! ஊழியனென்பது கொஞ்சமேனு முன்மநதிலில்லை. இச்சொல் ஒன்றுக்கே முன்னருன்னைக்கொன்று மறுகாரியம் பார்க்க வேண்டும். பிரபு சொல்லுகிறபடி நடவாத பிருத்தியனும் பிருத்தியனு? ஆட்டின் கழுத்தில்தொங்கும் குசம்போல் அவனது வாழ்க்கை வியர்த்தமே! நல்லது! இதனுடைய பயனை விடியுமுன்னரே நீ யறிவாய்! (வேகமாய் பரிக்கிரமித்தல்)

வத்ஸ:—(ஆத்மகதமாய்) இக்காலம் எப்பொழுதும் முகஸ்துதி பண்ணுகிறவர்களுக்கே யடுத்தது! கெடுதியை யெடுத்துக்காட்டி நன்மையை யுரைப்பவற்கு இதுகாலமன்று!

$ "அரவினை யாட்டு வாரும், அருங்களி றாட்டு வாரும்,
இரவினிற் றனிப்போவாரும், ஏரிநீர் நீந்து வாரும்,
விரைசெறி குழலி யான வேசியை விரும்பு வாரும்,
அரசனைப்பகைத்திட்டாரும், ஆருயிரிழப்பர்தாமே!"

* விவேகசிந்தாமணி. $ விவேகசிந்தாமணி.

நல்லது! காலத்திற்குத் தக்கபடி நடப்போம். (பிரகாசமாய்) மஹாராஜா! இதற்குத் தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறீர்கள்?

முஞ்ஜ:—(முறுக்குடன் திருப்பி) வத்ஸராஜா! ஜாக்கிரதை! நாளை ஸூரியோதயத்திற்குமுன், போஜனைக்காளிகாபரமேசுவரி வனத்திற்குக் கொண்டுபோய், ஒருவருக்குந்தெரியாமற்கொன்றுவிட்டு, அவனது தலையை என்னிடங்கொண்டுவந்து ஒப்பிவிக்கவேண்டும். தப்பினால் உன்தலை போய்விடும்! இதோ சாஸந பத்திரிகை! எடுத்துக்கொள். (பத்திரிகையைக் கொடுத்தல்)

போஜ:—ஈசா! இத்தனை ஸங்கடங்களி னின்று மென்னைக் காப்பாற்றினீர்! ஹே ப்ரணதார்த்திஹரா! அநாதனாயிருக்குமென்னை இன்னும் கிருபைகூர்ந்து காப்பாற்றுவது நின் பாரம்!

‡ "ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவில்லையோ? கொடிய
வாலமமுதாகவில்லையோ?
அக்கடலின் மீதுவடவனனிற்க வில்லையோ?
அந்தரத் தகிலகோடி
தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ? மேருவுந்
தநுவாக வளையவில்லையோ?
ஸப்தமேகங்களும் வஜ்ரதர னாணையில்
ஸஞ்சரித் திடவில்லையோ?

வாழாது வாழவே ராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாகவில்லையோ?
மணிமந்த்ர மாதியால் வேண்டுஸித்திக ளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவில்லையோ?

‡ தாயுமானவர் பாடல்.

'பாழான வென்மநங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக்கருமையோ ?
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணாநந்தமே !"

நல்லது ! இன்னுமென்ன நடக்கின்றதோ பார்ப்போம்.

வத்ஸ:—(வணங்கினபடியே பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு) மஹாராஜா! இச்சிறிய குற்றத்திற்கு இவ்வளவு கொடிய தண்டனைவேண்டுமோ? மேலும்போஜன் தம்முடைய தமையனுருக்கு ஒரே குமாரனுயினனே ! அவனலன்றோ அவ்வம்சம் விளங்கவேண்டும் !

முஞ்ஜ:—யாவரா யிருப்பினும் சீர்த்தாட்க்ஷிண்ணியமாய் விசாரித்து நியாயப்படி சிக்ஷித்தலன்றோ அரசர்களின் முறை.

*"கருவிநஞ் சாதி தம்மாற்
காமரா ருயிரைக் கொல்வோர்,
வெருவுறச் சூறை கொள்வோர்,
மேவியா றலைப்போர், கள்வர்,
உருவளர் பிறனில் வேட்போர்,
உவர்முத லோரைக் கோறல்
பருவரு பாவ மன்று,
பயிர்க்களை களைதல் போலாம்!"

இப்படிப்பட்ட கொடிய பாதகனைக் கொல்லாமல் விட்டு விட்டால், இன்னுமென்ன பொல்லாஞ்செய்யத் துணியான் ? ஆதலின், இவனை நீ யின்றிரவே நான் சொன்னபடிகொன்றுவிட்டு வரவேண்டியது.

வத்ஸ:—(ஒன்றுந்தோன்றாமல்)சரி மஹாராஜாவின் ஆஞ்ஞையை !

* பிள்ளையார் புராணம்.

முஞ்ஜ:—இந்தப்படி செய்வதாக யிப் பிள்ளையார் முன்னிலையிற் பிரமாணஞ்செய்!

வத்ஸ:—அப்படியே செய்கின்றனன். (செய்தல்)

முஞ்ஜ:—இனி பத்திரம்! பிரமாணமுஞ் செய்துவிட்டனை! உடனே போய் சொன்ன காரியத்தை முடித்துவா! போஜனும் நகரத்திற்குள்ளில்லை. நான் தண்டிப்பேனென்றுபயந்து வெளியிற்றான் சென்றிருக்கவேண்டும். அவனை,யொருவருமறியாமற் கொல்லுவதற்கு,யிதுவே ஏற்றதருணம். ஜாக்கிரதை!இந்தமைமாசாரம் ஒருவருக்காயினும் தெரியப்போகின்றது! இக்கட்டளையைச் செய்யத்தப்பினல் உன் சிரத்தைக் கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கவேண்டும்.

வத்ஸ:—ஆஞ்ஞையை! மஹாப்பிரபு! (கொஞ்சதூரம்பரிக்கிரமித்து, ஆத்மகதமாய்) சரி! காலத்துக்குத் தக்ககோலம்! யான்! எவ்வளவு நற்புத்தி கூறினும் கேட்கவில்லை.

* "தூம்பினிற் புதைத்த கல்லுந்
துகளன்றிச் சுடர் கொடாது,
பாம்புக்குப் பால்வார்த் தென்றும்
பழகினு நன்மை தாரா,
வேம்புக்குத் தேன்வார்த் தாலுங்
வேப்பிலை கசப்பு மாறு,

தாம்பல நூல்கற் றாலுந்
துர்ஜ்ஜநர் தக்கோ ராகார்."

எல்லாம் கெட்டகாலத்திற்குத் தக்க புத்திதான்! (நிஷ்கிரமித்தல்)

முஞ்ஜ:—பயலே! என்னையாரென்று நினைத்தனை? உன் ஆசையாலேயே நீ அழிந்தாய்? புத்திஸாகரனே! உன்தந்திர

* விவேகசிந்தாமணி.

மெல்லாம் பயனற்றுப்போயினவே! !—நல்லது நேரமாயிற்று, விலாஸவதியினிடஞ் செல்வோம் ! (சீஷ்கிரமித்தல்).

போஜ:—(முன்னே வந்து) ஆஹா! விலாஸவதியைக் கையிற் போட்டுக்கொண்டு எவ்வளவு காரியஞ் செய்யத்துணிந்தாய்! பாவீ ! நீயோ வென் தந்தையாருடன் கூடப்பிறந்தவன் ? சீ ! உன்னைத் தூஷிப்பதிற் பயனென்னை ? மணந்த மனைவியே மறலியாகும்போது, மற்றைப்பங்காளிகள் பாவத்துக்கஞ்சுவார்களா ?

இராகம் - முகாரி : தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

நம்பவுங்கூடுமோ - நங்கையரைக்கூட
நம்பவுங் கூடுமோ !

அநுபல்லவி.

அம்புலிபோன்மிக - வழகானமுகமுள்ள
அம்புஜதளநேத்ர - ஆரணங்சானாலும்— நம்ப.

சரணங்கள்.

ஜென்மத்திற் பிறந்தது - செருப்பாலடித்தாற்போமோ ?
வன்மையேபொருந்திய - வனிதைகளெழிலாரும்
மன்மதனைப்பழிக்கும் - மணவாளனையடைந்தும்
துன்மார்க்கர்களைக்கூடுந்-துஷ்டத்தனந்தானென்னே?—நம்ப.

காமுறுமழகிலும் - கரையாயௌவனத்திலும்
ஏமமாய்ப் புருஷர்கள் - இச்சைவைப்பதுவீணே !
காமன்மனத்திலெதைக் — கருதுவானோசெய்ய
வாமமேகலைமாதர் - வழுவாததனைச்செய்வர் !— நம்ப.

எதுவரையிற் புருடர்கள் மாதர்களின் கடாக்ஷமாகிற பாணங்களுக்கு இலக்ஷியமாகவில்லையோ, அதுவரையிலேதான் அவர்களுடைய புத்தியும் தைரியமும் !

மாதரைப் புகழாமாந்தர்
மண்ணிடை யெவருமில்லை,
மாதரையிகழா மாந்தர்
மண்ணிடையெவரு மில்லை,
மாதரையின்றிவாழ்வு
மனையிடை யெவர்க்கு மில்லை,
மாதரையின்றித் தாழ்வு
வநத்திடைத் தானு மில்லை.

(விவேகிகளைக்கூட வனிதைகள் மந்திரமின்றித்தந்திரமின்றி விநயமொன்றினாலேயே வஞ்சனைசெய்து விடுகின்றார்கள்! ஆ ஆ?)

என்னே வனிதை! என்னே விவாஹம்!
பிறப்பதே புருடனைப் பொருந்துயர்க் கிடமாம்!
உலகமோ அழியும், உடலமோ அழியும்!
விலகிநா மிருந்த வீடெலா மழியும்!
ஆகலின் வனிதைமேல் ஆசையை யொழித்துச்
சாகா திருக்கஜ் ஜகத்தினீங்குவரே!
சொற்பனம் போன்ற அற்பமாம் வாழ்வில்
ஒருவர் பெரியராம்! ஒருவர் சிறியராம்!
ஒருவ ரரசராம்! ஒருவரூழியராம்!
என்னே உலகம்! என்னஸம்ஸாரம்]
சலனமே நிறைந்த உலகம் யாவும்
தோற்றமே யன்றி வேற்றுமை யாது?
அவையெலா மென்ன? அநித்திய மலவோ?
மன்னவர் தமக்கும் மற்றையோர் கட்கும்
என்ன பேதம்? இராஜ னுக்கோ
எப்பொழு துந்துயர் இப்புவிதலத்தில்!

என்னவோ வெறும் பெயர் ! ஏந்திய செங்கோல்
பூணுமா பரணங் காணும் பரிசு !
எவரா யிருந்தென்? எவர் துறந் தவரோ,
அவர்தா மின்பம் அடைவருண் மையிலே !
(நிஷ்கிரமித்தல்).

இரண்டாங் களம்

இடம்.—தாரைநகர் : புவநேசுவரி வநத்திற்குச்செல்லும் ஒரு கொடி வழி.

(காளிதாஸன் யோகிபோற் காவியங்கி தரித்து, கையில் ஒரு தடி பிடித்துக்கொண்டு பிரவேசித்தல்).

காளிதாஸன்:—ஆ! ஆ ! இன்று காலையில் நமது நண்பன் பிராணன் தப்பியதே ஆச்சரியம் ! அப்பாதகன் என்ன பெரு மோசஞ்செய்ய எண்ணினன் ! அவனது புத்தியின் வல்லமை யே வல்லமை ! போஜன் இன்றுகாலையில் வெளியிற் புறப்படு வானென்று எப்படியோ அறிந்து, அவனுக்கு மரியாதை செய்ய நிர்மித்ததுபோல், மேலுக்கு வெகு அழகான ஒருகோபுரத்தை யும் தோரணத்தையும் ஓர் இரவிற்குட் செய்வித்து, நமதுநண் பனையும் நம்மையும் ஒரே தடவையிற் கொல்லப்பார்த்தனனே ! நாம் சிறிது ஒதுங்கி வந்திராவிடில் அக்கோபுரம் நம்மீது வீழ் ந்து இந்நேரம் நாம் பொடிப்பொடியாய்ச் சிதைந்து போயிருக் கவேண்டுமன்றோ ? ஆ ஆ ! அச்சிறிய க்ருத்திரிம கோபுரத்து க்குள் என்ன சூழ்ச்சிகளெல்லாம் செய்து வைத்திருந்தனன் ! ஒரு புறத்திற் கற்குவியல்களும், ஒரு புறத்திற் சாணிக்குடங்க ளும், ஒருபுறத்தில் ஆயுத ஸங்நத்தர்களான கொலைபாதர்களும்— இன்னு மென்ன வெல்லாம் அதில் மறைத்து வைத்திருந்தன ன்! நாமின்று உயிர் பிழைத்தது இப் புவநேசு வரியின் கிரு பையே யன்றி வேறென்ன ?

இராகம்-ஹிந்துஸ்தானி-தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

பாஹி ! ஜகஜ்ஜநநி - தாக்ஷாயணி
பாஹி ! ஜகஜ்ஜநநி !

அநுபல்லவி.

ஏஹி நிரஞ்ஜநி - போஹ விபஞ்ஜநி !
ஈச மனோரஞ்ஜநி—தாக்ஷாயணி!—(பாஹி)

சரணங்கள்.

யாதவஸோதரி - மாமவ சங்கரி !
மஹிஷாஸுரமர்த்தநீ ! - தாக்ஷாயணி !—(பாஹி)
வாசாமகோசரி - வாஞ்சிததாயகி !
வாணி தமோஹநநி ! - தாக்ஷாயணி !—(பாஹி)

தேவி ! எல்லாம் நின் கருணை கடாக்ஷமே ! இன்னும் எனது நண்பன் போஜனைப் பட்டத்திற்குக்கொண்டுவருவது நின்பாரம் ! (கொஞ்சதூரம் பரிக்கிரமித்துச் செவிகொடுத்து) ஆ ஆ ! இஃதென்ன ? ஏதோ ஓர் அவச்சொல் கேட்கின்றதே ! விலாஸவதியின் அரண்மனைக்குச் சென்ற நமது நண்பன் என்னவாயினனோ ? ஒருவேளை யப்பாவி முஞ்ஜன் அங்கும் நம்மிளவரசனுக்கு ஏதாயினுங்கேடு விளைக்கக்கூடும் ! இப்பொழுது நாமெப்படி இராஜ குமாரனைக் காண்பது ? இரவோ இரண்டு ஜாமமாய்விட்டது ! ஜநங்களுடைய சப்தமுஞ் சுத்தமா யடங்கிவிட்டது ! புவநேசுவரி கோயிலும் இந்நேரஞ் சாத்தப்பட்டிருக்கும். இனி யானெங்கே போவது ? வீட்டிற்குத்தான் செல்ல வேண்டும்.

(நேபத்தியத்தில்)

ஹா ! தெய்வமே !

காளி.—(கேட்டு) ஆ ஆ ! நம் போஜனது குரலைப்போலவேயிருக்கின்றதே! நம்நண்பன் இவ்வளவு தைந்நியத்தையடை

காளி.—அஃதெப்படி ? உன் தந்தையார் மஹாதர்மசீல ரென்பது உலகமெல்லாம் பரவி யிருக்கின்றதே !

போஜ.—அதுதான் என்வியஸநத்தைப்பெருக்குகின்றது.

காளி.—இஃது ஆச்சரியத்தினு மாச்சரியமே !

போஜ.--நண்ப ! இன்றிரவில் நடந்த விஷயங்களை யா னென்னென்றுரைப்பேன் ! ஆஆ ! என்னை மணந்து எனக்கு மனைவியான பெண்ணைக்கொண்டே என் சிற்றப்பன்—ஹா ! இதைப்பார்க்கினும் என்வம்சத்திற்கு வேறு அவதூறும் வேண் டுமோ ?

காளி.—என்ன விந்தையாயிருக்கின்றது ! அந்நங்கையர்க ரசியைப்பற்றியோ இவ்வாறெல்லாங் கூறுகின்றாய்? சரி யன்று! சரியன்று !!

போஜ:—நண்பா ! அவளது செய்கையை நீ சிறிதேனு மறிந்திலாய் ! அறிந்திருப்பின் அப்பாதகியையும் நீ இவ்வாறு புகழ்வையோ ?

காளி:—இளவரசே ! நீ யிவ்வாறு யோசியாமல் மொழி வது தகுதியன்று ! அப்பெண்மணி சுத்தப்பேதை யாவளே ! அவளைப் பெண்கள் நாயகமென்று சொல்லவேண்டுமே ! வே ண்டாம் ! வீணாய் அவஸரப்படவேண்டாம் !

போஜ:—நண்ப! உனக்குவிவாஹமாகாததனுல், இன்னும் பெண்களின் ஸ்வபாவம் தெரியவில்லை ! ஸ்திரீகளை நம்பலாகா து ! நம்பலாகாது !!

* • படியினப்பொழு தேவதைத்திடு
பச்சைநாவியை நம்பலாம்,
பழிநமெக்கென வழிமறித்திடு
பழையநீலியை நம்பலாம்,

* விவேகசிந்தாமணி.

கொடுமதக்குவ டெனவளர்ந்திடு
குஞ்ஜரத்தையு நம்பலாம்,
குலுங்கப்பேசி நகைத்திடுஞ்சிறு
குமரர்தம்மையு நம்பலாம்,
கடைவிலக்கமு மெழுதிவிட்ட
கணக்கர்தம்மையு நம்பலாம்,
காக்கைபோல்விழி பார்த்திடுங்குடி
காணியாளரை நம்பலாம்,
நடைகுலுக்கியு முகமினுக்கியு
நகைநகைத்திடு மாதரை
நம்பொணாது மெய் நம்பொணாதுமெய்
நம்பொணாதுமெய் நண்பனே!'

காளி:—நண்ப! இவையெலாம் மேன்மேலும் விந்தையாயி ருக்கின்றன! நீ யுரைப்பது சிறிதேனும் என் மநத்திற்குப் புலப்படவில்லை! நீ இப்படிப் பழிக்குமபடியாய் அப்பெண்மணி புரிந்த செயல்தான் என்னே? அவள் அந்நியபுருஷர் முகத்தை யணுவேனும் விமிர்ந்துபாராளே!

போஜ:—ஆஹா! அச்சிறுக்கி செய்த கார்யத்தையும் யான் மறுபடியும் சொல்லி, என் வாக்கை அசுத்தப்படுத்த வேண்டுமோ? என்னை விஷம் வைத்துக் கொல்லப்பார்த்தது மன்றி, அவளையே நான் விஷம்வைத்துக் கொல்லப்பார்த்த தாகவன்றோ வறைந்தனள்! அப்படிப்பட்டவள் இன்னு மென்ன வெல்லாஞ் செய்யத்துணியாள்? அப்பாதகிக்குப் புருஷனென்னும் சொல்லொன்று போதாதா? இவையெலா மறிந்தும் நான் உயிர் வைத்திருக்க வேண்டுமோ?

காளி:—(விஸ்மயத்துடன்) என்ன! என்ன! கற்பிற்சிறந்த க்காரிகையோ இத்தகைய காரியத்தைச் செய்யப் புகுந்த

னள்! ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இதனில் ஏதோ மோசமிருக்கவேண்டும்! நல்லது நண்பா! நீ இவ்வாறு செய்ததாய் யாருடன் அவள் சொன்னாள்?

போஜ:—என் சிற்றப்பன் முஞ்ஜனிடத்திலேயே!

காளி.—சரி! சரி! விஷயம் விளங்கிவிட்டது. இப்படி மோசம் நடக்குமென்று முன்னமே யூஹித்தன்றோ, நமது ஆசிரியர், உன்னை அவளிடங்கொஞ்சகாலம் செல்லவேண்டாமென்று கூறினர்? சரிதான்! இதுவும் அப்பாதகன் முஞ்ஜனது வஞ்சனைச்செயலே! ஆஹா உன்னைக் கொல்வதற்கு என்னென்ன உபாயஞ் செய்கின்றனன்!

போஜ.—நண்ப! வாஸ்தவமாய் என் சிற்றப்பன் அப்படிப் பட்டவனாயினும், விலாஸவதியின் ப்ரோத்ஸாஹமின்றி யிவையெலாஞ் செய்யத்துணிவானா?

காளி:—அவர் எதற்குத்தான் அஞ்சுவர்? அப்பெண்மணிக்கு அம்மாதிரி யான போக்குக்காட்டி, உன்னையு மதனைக் காரணமாய்க் கொண்டு கொலைபுரிவனே! அவனது கொடுமையையும் வஞ்சனையும் நீ என்ன கண்டாய்!

போஜ:—ஆம்! நீ சொல்லுவது உண்மையே! ஆயினும் உலகத்தோர் என்னை என்ன சொல்வர்? இதுவுமன்றி, இப்பொழுது விநாயகர் கோவிலில் நடந்த விஷயத்தை யான் என்ன சொல்லப் போகின்றேன்!

அக்கோ வெனுங்கொடியோன்
அறைந்தகுற் றங்களெலாம்
ஒக்க நினைக்கிலெனக்
குள்ளமுரு குதையோ!
தேர்ந்த மனக்கொடியோன்
செப்பியவன் சொல்லையெல்லாம்
ஓர்ந்து நினைக்கிலெனக்
குள்ளநடு ங்குதையோ!

தோன்றி விரியுமநத்
துட்டனவன் வன்செயலை
ஊன்றி நினைக்கிலெனக்
குடலு நடுங்குதையோ!
பற்றி நினைத்தெழுமிப்
பாவிமநப் பேதைமையை
உற்று நினைக்கிலெனக்
குயிர்ப்பு மொடுங்குதையோ!

நண்ப! யானினிப்பிழைத்திரேன்! நீ உனது நன்மையை நாடிச்செல்!

காளி:—இளவரசே! நீயுமிவ்வாறு மநோத்ஸாஹத்தை யிழக்கலாமோ?

ஊக்கமுளோர் கைப்பொருளை யொழிந்தா ரேனும்
ஆக்கமுளோ ரவரேயாம்! அசைவி லாத
வூக்கமிலா ரேதுமிலர்! உள்ள மில்லோர்க்
கேற்குமுயர் நற்பெயரி யாது முண்டோ?

நின் மநத்திற் சங்கிப்பதை யானறிந்தேன்!

போஜ:—ஸகே! நீ இதை யெப்படி யறிந்தாய்?

காளி:—கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடியும்வேண்டுமோ? (எதிரில் ஒரு வெளிச்சத்தைக் கண்டு) இஃதென்ன ஒரு வெளிச்சம் தோன்றுகின்றது? நண்ப! எவரோ இருவர் கையும் விளக்குமாய் இவ்வழியே விரைந்து வருகின்றனர்!

போஜ:—(நோக்கி) அவர்கள் யாவராயிருக்கக்கூடும்? இக் கொடிவழியில், இவ்வர்த்தராத்திரியில், இப்பயங்கரமான விடத்திற்கு இவர்கள் வருவதற்குக் காரணமென்ன?

காளி:—ஒருகால் அத்துஷ்டன் அனுப்பிய கிங்கரர்களா யிருக்கக்கூடும்! எதற்கும் நாமிங்கேயிருப்பது தகுதியன்று.

நாமிவ்விடம் விட்டு எங்கேயாகினும் தனிமையான விடத்திற் குச்செல்வோம் வா! (இருவரும் கொஞ்ச தூரம் பரிக்கிரமித்தல்)

(மேற்கூறியபடி பீமன், பைரவன் என்னு மிரண்டு இராஜ கிங்கரர்கள் பிரவேசித்தல்).

பைரவன்:—வீமா! அதோயாரோ, இரண்டுபேரு இங்கே பேசிக்கொண்டிருந்திட்டு, நம்பளைப் பார்த்திட்டு அப்படீ ஈ ஈ ஈ நழுவராங்கடா!

பீமன்:—ஆம்டா! நான் ஓடிப்போயி அவங்களை மடக் கட்டா?

பைர:—ஓட்ரா! ஓட்ரா!!

பீம:—(கொஞ்ச தூரம் ஓடி) அடேடே! ஓடியாடா!! நம்ப ராசாமவன் போலத்தாண்டா யிருக்குது!

பைர:—ஆமடா! இன்னொருத்தன் யாருடா?

பீம:—அவனுடா! (நோக்கி) நம்பராசாமவனோடேகூட எப்பப்பார்த்தாலும் நச்சு நச்சுண்ணு படிச்சிகிட்டுருப்பானே, அந்த பாப்பாரப்பயலாத்தாண்டாயிருக்கணும்.

பைர:—(விளக்கைக்காளிதாஸனுடைய முகத்துக்குநேரே திருப்பிநோக்கி) ஆம்டா! ஆம்டா!! அந்த ஐயன் தாண்டா!

பீம:—அவனைத்தாண்டா காளிதாசனென்கிறாங்க! அவன் மெத்த படிச்சுட்டானேமேடா?

பைர:—அடேடேடே! அவங்க எங்கையோ புறப்பட் டுப் போராங்கடா! ஓடிப்போயி மடக்கடா?

பீம:—ஆம்டா! (ஓடிப்போய் அவர்களை மடக்கல்)

போஜ:—யாரடா நீ? எங்கே வந்தாய்? (பீமன் ஸமீபத் தில் வர) அடேடே! விலகிநில்லடா!

பீம:—இல்லே மாராசா! உங்களண்டே தாம் வந்தோம்.

போஜ:—எதற்காக வந்தீர்கள்? யார் உங்களை யனுப்பி னது?

பைர:—(அருகிற் சென்று) ஆமாம்! மாராசா! சேநாதிபதியவங்க யிருக்கிறுங்களே, அவங்க உங்களைக் கூட்டிகிட்டு வரச்சொன்னுங்க ?

போஜ:—நாம் வருகிறதில்லையென்று சொல்லுபோ ?

பீம:—இல்லே மாராசா! எங்களுக்கப்படியில்லே உத்தரவு! பேசாமே வந்துடுங்கோ. (மெள்ளப் போஜன் கையைப் பிடித்தல்.)

போஜ:—(கையை உதறிக்கொண்டு) சீ! விடு!! உனக்கென்ன காலங்கிட்டிக்கொண்டதோ? மூடா! நீயோ என்னைப்பிடிக்க வல்லவன்? (பீமன் தவடையில் ஓரறையறைதல்)

பைர:—(முகத்தைக் கடுத்துக்கொண்டு) என்னு மாராசா! அவனைப்பூந்து அடிக்கிறீங்க! சும்மா குரியா வந்துட்டா நல்லது. (போஜனுடைய தோள்களையும் மார்பினையுஞ் சேர்த்துக் கட்டுதல்).

போஜ:—(ஒரு விசிறு விசிறிப் பைரவனைத் தூக்கித்தள்ளிவிட்டு) சீ! சீ! மடையர்களே! நம்மையாவது நீங்கள் கட்டுவதாவது! ஏதோ சும்மா இருக்கின்றேனென்று பார்க்கின்றீர்களோ ?

பைர:—(அழுதுகொண்டே எழுந்து) மாராசா! பொறுத்துக்கிறவேணும்! நாங்க என்னசெய்வோம்? உங்களைப்பிடிச்சுக்கிட்டுப் போகாவிட்டா எங்கதலே போய்விடும். இதோ பாருங்கோ! சேநாதிபதியவங்க அப்படித்தான் உத்தரவுபண்ணியிருக்கிறுங்கோ? (மடியிற் சொருகிவைத்திருந்த பத்திரிகையை எடுத்து நீட்டல்.)

போஜ:—(பீமன் வெளிச்சங்காட்டப் பத்திரிகையை வாங்கிப் படித்துவிட்டு, ஆத்மகதமாய்) பாவம்! இவர்கள் என்ன செய்வார்கள்! வத்ஸராஜர் தாம் என்னசெய்வார்? எய்கிறவன் எய்தால் அம்பு என்னசெய்யும்? சொன்னதைச் செய்பவர்கள்

தாமே ஸேவகர்கள் ? (பிரகாசமாய்) சரி ! இப்பொழுது என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறீர்கள் ?

கிங்கரர்கள்:—மாராசா ! தாங்க எங்களைமன்னிக்கணும் ! சேநாதிபதியவங்க உங்களைக்கூட்டிக்கிட்டு வரச்சொன்னாங்க ! நீங்கதான் எங்க உயிரைக் காப்பாத்தணும் !

போஜ:—சரி ! கூடவரவேண்டுமோ ? அப்படியே வருகின்றேன் ! நீங்கள் விலகி நில்லுங்கள் ! (அவர்கள் அப்படியே விலகிநிற்க, காளிதாஸனை நோக்கி) ஸகே ! யான் வத்ஸராஜரிடம் அவசியமாய்ச் செல்லவேண்டியிருக்கின்றது. உனக்கு நித்திரைக்காலமாகின்றது ! நீ வீட்டிற்குச்செல் ? யான்போய் வருகின்றேன் !

87364

காளி:—இராஜகுமார ! நீ தனியே செல்வதில் அபாயமிருக்கின்றது ! நானு முன்னுடன் வருகின்றேன் !

போஜ:—நண்ப ! நீ வருவது தகுதியன்று ! வத்ஸராஜர் எதற்காக என்னை யழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னாரோ ? தடைசொல்லவேண்டாம் !

காளி:—இராஜகுமார ! வேறென்ன இந்த வேளையில் இருக்கப்போகின்றது ? நிச்சயமாய் உன் தலைக்கே கேடுநேரிடுமென்று தோன்றுகின்றது.

போஜ:—எப்படியிருப்பினும் யான் போகவேண்டும். பாவம் ! என்னிமித்தமிவர்களேன் உயிரிழக்கவேண்டும் ? நான் சீக்கிரத்தில் திரும்பிவருகின்றேன். நீபோ !

காளி:—என்னவோ ! எனக்கொன்றும் யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை !

போஜ:—ஸகே ! நீயிதைப்பற்றிக்கவலைப்படவேண்டாம். யான் போய் வருகின்றேன் ! (கிங்கரர்களை நோக்கி) வாருங்கள், போவோம் ! (மூவரும் நிஷ்கிரமித்தல்)

காளி:—சரி! ஏதோ கேடு ஸம்பவிக்குமென்பதில் ஐய மில்லை. எதற்கும் நாமும் இவர்களுடன் மறைந்து செல்வோம். வத்ஸராஜர் போஜனுக்குத் தீங்கிழைப்பாரென்று யான்நினைக்க வில்லை. எதற்கும் ஈசனிருக்கின்றான்! யானும் இவர்களுக்குத் தெரியாமல் இவர்கள் பின்னேயே செல்கின்றேன்!

(நிஷ்கிரமித்தல்.)

மூன்றாங்களம்.

இடம்:—காளிகாபரமேசுவரி வநத்தில் ஒரு வந்தியஸ்தலம்.

(வத்ஸராஜர் ஒருபுறம் நிற்க இரண்டு கிங்கரர்களால் நடத்தப்பட்டு போஜன் பிரவேசித்தல்).

பைரவன்:—மாராச! சேநாதிபதியவங்க இதோ இருக் கிறாங்கோ!

பீமன்:—இப்படி வாங்க மாராச!

போஜன்:—(வத்ஸராஜன் அருகிற்சென்று) வத்ஸராஜ ரே! நீர் இவ்விருளில் இக்கிங்கரர்களை யனுப்பி இநிர்ஜ்ஜந மான வநத்தில் வரவழைத்துக்கொண்ட காரணம் யாது?

வத்ஸராஜன்:—இளவரசே! இதோ இச்சாஸந பத்திரி கையைப்பிரித்து வாசித்துப்பாரும்! (சாஸநபத்திரிகையை நீட்டல்).

போஜ:—என்ன! என்சிறிய தகப்பனார் எழுதியனுப்பிய தோ?

வத்ஸ:—ஆம்! இளவரசே! (தலையசைத்தல்).

போஜ:—அப்படியா? அதை நீரே பிரித்து வாசியும்!

வத்ஸ:—(வியஸநத்துடன், ஆத்மகதமாய்) ஐயோ! என்ன கொடுஞ்செயல் புரியும்படி வாய்த்தது. (சாஸந பத்திரிகையை பிரித்து வாசித்தல்).

𑌧𑌾𑌰𑌾𑌨𑌗𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍇𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑍋𑌜𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌸𑌨𑌪𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍.

𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌭𑍇𑌦𑌨𑍈𑌕𑌵𑍀𑌰𑌃
𑌧𑍀𑌰𑌾𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑌬𑌲𑌵𑌿𑌭𑌵𑌃 ।
𑌅𑌨𑌵𑌰𑌤𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌤𑌰𑌣
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌵𑌂𑌶𑌾𑌧𑌿𑌪𑍋 𑌭𑍋𑌜𑌃 ॥
𑌸 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑌃
𑌸𑌕𑌲𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑍈𑌕𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑌰𑍁𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌾𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍀𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌦𑍋𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥

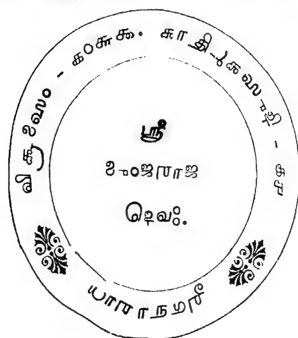
𑌪𑌰𑌮𑌭𑌟𑍍𑌟𑌾𑌰𑌕 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜 𑌪𑌰𑌮𑌪𑌰
𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌰𑌾𑌜𑌦𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤-𑌪𑌰𑌮
𑌭𑌟𑍍𑌟𑌾𑌰𑌕 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰
𑌵𑌜𑍍𑌰𑌟𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍈𑌰𑌿𑌸𑌿𑌂𑌹𑌦𑍇𑌵
𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤-𑌪𑌰𑌮𑌭𑌟𑍍𑌟𑌾𑌰𑌕 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜
𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌦𑍇𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍀𑌯𑌕𑌦𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤 - 𑌪𑌰𑌮𑌭𑌟𑍍𑌟𑌾𑌰𑌕 𑌮
𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌭𑌟
𑌵𑍀𑌰𑌵𑌰𑌦𑍇𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑌦𑍇𑌵
𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤 - 𑌪𑌰𑌮𑌭𑌟𑍍𑌟𑌾𑌰𑌕 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜
𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌨𑌵𑌸𑌾𑌹
𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑌿𑌂𑌧𑍁𑌰𑌾𑌜
𑌦𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤-𑌪𑌰𑌮𑌭𑌟𑍍𑌟𑌾𑌰𑌕 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] ।

[illegible]

[illegible]

போஜ:—(தைந்யத்துடன், ஆத்மகதமாய்) ஆ! தெய்வமே! இது யான் ஸிந்துலருக்குப்பிள்ளையாய்ப்பிறந்ததன் குற்றமோ? ஆ! என் சிற்றப்பா! உன் தந்திரமே தந்திரம்!! இவ்வற்ப ராஜ்ஜியத்திற் காசைப்பட்டு என்னென்ன பொல்லாங்கு செய்யத்துணிந்தனை! யான் கொலையுண்டு இறப்பதற் காகச் சிந்திக்கின்றேனல்லேன்! விஷங்கொடுத்து விலாஸவதியை யான்கொல்லமுயன்றதாக நீ என் மீது குற்றம்சாட்டினதற்கொன்றுக்கே வருந்துகின்றேன். ஐயோ! இவ்விராஜ்ஜியத்தை நீயே ஆளவேண்டுமென்று ஒரு வார்த்தை வெளியிடில், இப்பரதகண்டம் முற்றும் உனது சாஸநத்துக்குள் அடங்கியதாகச் செய்வேனே! அப்படியிருக்க, இவ்வாறு அநியாயமாய் பொய்க்குற்றஞ்சாட்டி என்னைக் கொல்லத்துணிந்ததே உன் மநம்! ஆ ஆ! என்னவன்மை! என்ன கொடுமை!

"மன்னுபுகழ் பெற்றமுதல் யுகத்தி லார்ந்த
மாந்தாதா வெங்கே? நீர்க் கடல டைத்துத்
தென்னிலங்கை மேவியிரா வணனைச் செற்ற
தேர்க்கதிரோன் குலத்திலக ராம னெங்கே?
இன்னுமிகற் பாண்டவரே முதல யாரு
மெய்தினரவ் விண்ணுலக மிறந்து, மன்ன!
அன்னவரோ டிவ்வவநி சென்ற தில்லை
யாயினுமிஃ துன்னுடனே போகுமெய்யே!!"

["மாந்தாதா ச மஹீபதிঃ க்ருதயுகாலங்கார பூதோ கதঃ,
ஸேதுர்யேந மஹோததௌ விரசிதঃ க்வாஸௌ தசாஸ்யாந்தகঃ?।

அன்யே சாபி யுதிஷ்டிர ப்ரப்ருதயோ
யாதா திவம் பூபதே !
நைகேநாபி ஸமம் கதா வஸுமதீ
நூநம் த்வயா யாஸ்யதி ॥ "]

வத்ஸ:—இராஜகுமார ! இப்பத்திரிகையை முற்றுங்கேட்க வில்லையோ ?

போஜ:—(வெறுப்புக்கொண்டு) இப்பத்திரிகையையா ? (பெருமூச் செறிந்து) ஆ ஆ! கேட்டேன்! என் தலையைவெட்டி விடுவதற் காகத்தான் தாமென்னை இவ்விடத்திற் கழைத்து வரச் சொன்னீர்போலும் ?

வத்ஸ:—ஆம் அப்பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கிறபடியே தான் யான் நடக்கவேண்டியிருக்கிறது.

போஜ:—வத்ஸராஜரே! என்னையோ ஒருவன் தலைவாங்கி விடத் துணிவன் ? இவ்விராஜ்ஜியத்திற்குரியவனும் ஸ்ரீஸிந்துலயஹாராஜருடைய ஏகபுத்திரனுமாகிய என்னை இந்நடுநிசியில் இக்கோரமான வநத்திற்குத் தனியாய்க்கொண்டு வருவதற்கும் ஒருவனுக்கு வல்லமையுண்டோ ? (கோபத்துடன்) அஹஹ ! என்னுடைய பிராணனை வாங்கத்தக்க சக்தியுள்ள வீரனும் இவ்வுலகிலிருக்கின்றனனோ ?

* " கூடிய வேழத்தைக் கொன்றிழி சோரிசேர்
பூய வாய்மடுத் தல்கந்திச் செம்மதிச்
சீய வாயிற் செறிபற் பிடுங்கிட
மேய சிந்தை விரும்புநன் யார்கொலோ ?"

அஹோ ! என்ன காலத்தின்மஹிமை ! என்றுங் காணாதது காண்கின்றது ! என்றுங் கேளாதது கேட்கின்றது !

* முத்திரா ராக்ஷஸம்.

* 'கோனந்த் ரன்குலக் கானம் கொளுத்துமென்
மான மார்சின வாளெரி யூடுபோய்த்
தானந் தம்முற்றுச் சாவும் சலபம்போ
லூன மெய்துமா றுள்விழை மூடன்யார் ?"

வந்ஸ:— இளவரசே ! யான் என்செய்வேன் ? இராஜா ஞையைக்கு இணங்கி நடக்கவேண்டியவரல்லரோ ஸேவர்கள் ?

போஜ:—ஸர்வேசுவரனுடைய ஆஞ்யையாயிருப்பினும் நீரென்னைக்கொல்ல உடன்படுவது நியாயமோ ? உமக்கு யான் செய்த பேருதவியையும், என் பிதா ஸ்ரீ ஸிந்துலமஹாராஜர் நின்தந்தையார் யசோபட ரமாங்கதருக்குச்செய்த நலத்தையும், நீர் மறந்துவிடுவீரென்று யான் கனவிலும் நினையேனே !

வந்ஸ:—இளவரசே ! உமது சிரத்தை இன்றிரவிற்குள் வாங்கிவிடுவதாக மஹாராஜாவினிடம் வாக்குக்கொடுத்துவிட்டேன். அதைத் தப்பாமற் செய்தே தீரவேண்டும் !

போஜ:—அடே ! மூடா ! என்னைத் தொடுவதற்கும் உனக்குச் சக்தியுண்டோ ? (வத்ஸராஜரைக் காலாலுதைத்தல்).

வத்ஸ: – (போஜனதுகாலை வணக்கமாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு) இளவரசே ! என்னை மன்னிக்கவேண்டும் ! அப்படிச் செய்யாவிடில் என்தலை போய்விடும்.

போஜ:—எப்படியிருப்பினும், என்னைக்கொலைசெய்ய உமது மநமுந் துணியுமோ ?

வத்ஸ:—இளவரசே ! ஸகல நியாயங்களையுமறிந்த தமக்கு யானென்ன சொல்லப்போகின்றேன் !

---

* முத்திரா ராக்ஷஸம்.

*"ஸ்வாம்யுக்தே யோ நயதே,
ஸ ப்ருத்யோ ப்ருத்யபாசக: ।
தஜ்ஜீவநமபி வ்யர்த்தம்
அஜாகள குசாவிவ ॥"

என்று தாங்கள் கேட்டதில்லையோ?

போஜ:—ஆயின், என்ன செய்யவேண்டுமென்கின்றீர்?

வத்ஸ:—இறப்பதற்கு ஸித்தப்படுத்திக் கொள்வீரென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஹா! ஹா! வத்ஸராஜருமா என்னைக்கொல்லத் துணிந்துவிட்டனர்! (பெருமூச்செறிந்து சற்றுயோசித்து வைராக்கியங்கொண்டு) ஹா தெய்வமே! நினது குடிலமான சக்தியை யானென் சொல்வேன்!

கடல் நிலமாக, நிலங் கடலாக,
அணுமலையாக, மலையணுவாக,
திருணம் குலிசமா, குலிசந்திருணமா,
நெருப்புத் தண்ணிதாத் தண்பனிவெப்பமா,
அன்பரைப் பகைஞரா வறவோரல்லரா,
ஆக்கு நின்குடில வற்புதலீலையால்
மாக்களிப் பெய்தும் வன்பரம் பொருளே
உன்வலி நினைத்த பேருள்ளமு நடுங்குமே!

---

* "ஸ்வாம்யுக்தே யோ நயதே
ஸப்ருத்யோ ப்ருத்யபாசக:;
தஜ்ஜீவநமபி வ்யர்த்தம்
அஜாகள குசாவிவ."

[" 𑌕𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂, 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌜𑌯𑌿𑌤𑌾,
𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌷𑍁𑌵𑌃 𑌶𑍌𑌰𑍁𑌤𑌾𑌂,
𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌂, 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑌾𑌂,
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑌤𑌾𑌯𑌾 ।
𑌸𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍀𑌤𑌲𑌤𑌾𑌂, 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌦𑌹𑌨𑌤𑌾𑌂,
𑌆𑌯𑌾𑌤𑍀 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌯𑌾,
𑌶𑍀𑌲𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌯𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑌃 ॥ "]

நல்லது ! எனது கெட்டகாலத்திற்கேற்றபடி, இவரது மநமு மென்னைக் கொல்லத்துணியும். (பிரகாசமாய்) வத்ஸராஜரே ! உமக்கே என்னைக் கொல்லுவதற்கு மநம்வரும்பொழுது யான் கொலையுண்டிறப்பதற்கஞ்சேன். இதோ கற்பதுமைபோல் அசையாமல் நிற்கின்றேன். வெட்டிவிடும் ! இக்கிங்கரர்கள் மாத்திரம் என்னைத்தொடாமல் விலகி நிற்கட்டும்.

வத்ஸ:—அடே ! நீங்கள் அப்புறஞ்சென்று நில்லுங்கள் ! நானே இக்காரியத்தை நடத்திவிட்டுவருகின்றேன் !

கிங்கரர்:—(மறைவாய்) இங்கே நடக்கப்போகிற கொடுங் கோரத்தை நேரே நின்று பாராமல் அப்புறம் போவதே நலம். (இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

வத்ஸ:—ராஜகுமார ! நேரமாகின்றதே !

போஜ:—(மிருதுவாய்) இதற்கு வேறு பரிஹாரமொன்று மில்லையோ ?

வத்ஸ:—என்தலையைப் பதிலாகக் கொடுப்பதைவிட வேறு பரிஹாரம் யாதுமில்லை.

போஜ:—ஈசா ! இதுவும் நின்கருணைவிலாஸமோ ?

*“𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀 𑌕𑍌𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌜𑌾𑌤𑌸𑌹𑌜𑌃,
𑌸𑍂𑌨𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌧𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌨𑌿𑌧𑍇𑌃,
𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾
𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌃 𑌶𑌮𑍍𑌭𑍁𑌨𑌾 ।
𑌅𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌝𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍈𑌵𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂
𑌕𑍈𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌵𑌲𑍍𑌲𑌭𑌃,
𑌕𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌲𑌙𑍍𑌘𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌗𑌤𑌿𑌃
𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑌰𑍇𑌖𑌾𑌸𑌖𑍀 ? ॥”

(தைரியத்துடன்) வத்ஸராஜரே! நடத்திவிடலாம்ராஜாஞ்ஞையை ! உமக்காக இறப்பதற்கு யானிதோ ஸித்தமாகவே யிருக்கின்றேன் ! (தலையைக்குனிந்து காட்டல்).

வத்ஸ:—(கத்தியை யுருவப்போய்பிரமித்து, அதனைநழுவவிட்டு) ஆ ஆ ! பிராணத்தியாகஞ் செய்யும்பொழுது கூட வாடாத முககாந்தியும் ஓடாதவீரசக்தியுமுள்ள நயநாபிராமனை இப்போஜ குமாரனை யான் எப்படிக் கொல்வேன் ?

(பிரவேசித்து.)

காளிதாஸன்:—(பரபரப்புடன்) வத்ஸராஜரே ! இஃதென்ன காரியம் ? கேவலம் அசேதநமான பொருள்கள் கூட இக்கொடுஞ்செயலைப் புரியத் துணியாமலிருக்க, ஸகல தர்மங்களை

* “லக்ஷ்மீ கௌஸ்துப பாரிஜாத ஸஹஜ :
ஸூநு : ஸுதாம்போநிதே:,
தேவேந ப்ரணய ப்ரஸாத விதிநா
மூர்த்நா த்ருத : சம்புநா ;
அத்யாப்புஜ்ஜதி நைவ தைவவிஹிதம்
கைஷ்ண்யம் க்ஷபாவல்லப :,
கோநங்யேந விலங்க்யதே விதிகதி :
பாஷாணரேகாஸகீ ?”

யுமறிந்த தாமே இதைச் செய்யப்புகுதல் நன்றோ ? கல்லினுங் கடினமான இக்கட்கத்திற்கே உம்மைவிட இரக்கமதிகமாயிரு க்கின்றதே ! க்ஷத்திரிய வம்சத்தில் ஜனித்தும் தாமிப்படிக்கொ லைசெய்யப் புகுவது சரியன்று. நிரபராதியானஸாதுவைக்கொ ல்வது தமது பராக்கிரமத்துக்கும் பிரக்யாதிக்கும் தகுதியோ ? தமது பரிசுத்தமான வம்சத்திற்கடுக்குமோ ? அபகாரம் புரிந்த வர்களுக்கும் உபகாரஞ்செய்வதன்றோ தம்மைப்போன்ற பெரி யோர்களுக்கு லக்ஷணம். ஒரு குற்றமுஞ்செய்தறியாத இவ்விரா ஜகுமாரனைக்கொன்று விடுவதனால்தாம் அடையும் பயன்யாது? ஆ ஆ! கபோதத்தின் விருத்தாந்தத்தைத் தாம் கேட்டிலீரோ? அறிவில்லாத பறவைகள்கூடத் தமக்கபகாரியான சத்துருவை யே, தப்பிராணனைக்கொடுத்தாயினுங், காப்பாற்றும்பொழுது, பகுத்தறிவுள்ளவர்களாயும், இராஜவம்சத்திற் பிறந்தவர்களா யும், புண்ணியபூமியில் வஸிப்பவர்களாயும், ஸகலதர்மங்களையும றிந்தவர்களாயுமுள்ள தம்போன்றவர்கள் புத்திரன்போன்றும் நிரபராதியுமான இவ்விராஜகுமாரனைக் கொல்வதுதக்கதன்று ?

* " கற்றவர் கடவுட்டானஞ்
சேர்ந்தவர் களைகணில்லா
ரற்றவரந் தணாள
ரன்றியு மவர்கள் போல்வார்க்
குற்றதோ ரிடுக்கண் வந்தா
லுதவுதற் குரித்தன் றாயிற்
பெற்றவிவ் வுடம்பு தன்னாற்
பெரும்பய னில்லை மன்னோ !"

ஆகலின், தாம் ஒருவேளை,இக்கொடுங்கோலரசனுக்குப்பயந்து, மோறத்தினாலாவது அவிவேகத்தினாலாவது, நிரபராதியான இப்போஜகுமாரரைக் கொன்று விடுவீராயின், தமக்கு மஹா கோரமான பாதகங்கள் நேர்ந்துவிடும்.

“ 𑌅𑌨𑌾𑌗𑌸𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌸𑍍𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌭𑌿𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾𑌪𑌿𑌵𑌾 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌨𑌰𑌕𑍇 𑌵𑌾𑌸𑍋
𑌯𑌾𑌵𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥ ”

என்று தர்மசாஸ்திரங்களெல்லாம் முறையிடுகின்றனவல்லவோ ? இக்கொலைபுரிவதானது தம்மை யழிப்பதுமன்றித் தமதுகுலத்தையும், பலத்தையும், இஹத்தையும் பரத்தையுங் கூட நாசஞ்செய்துவிடும்.

இராகம் - சாவேரி - தாளம் - ஆதி

பல்லவி.

விடும் விடும் கொடுமையை ! மிஞ்சு யேனையா
படுநரகில்வீழப் - பார்க்கின்றீர் !

அநுபல்லவி.

அடுக்குமோ தமக்கிந்த-அறியாத பாலகனைப்
பிடித்துவரச்செய்திப்-பெருங்கொலைபுரிவது ? — விடும்.

சரணம்.

இறந்தபின் நம்முடன்-எவைவரு மறமின்றி ?
அறத்தினும் மேலான - ஆப்தனுண்டோ சொல்லீர் !
தருமமொன்றே நம்மைத் - தாங்கித்தலை காக்கும்
அருமை நேசனைப்போல-அங்குமிங்குமெங்கும் !—விடும்.

ஆகலின் தாம் எப்படியாவது இக்கொடிய காரியத்தை நீக்கி இளவரசரைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

---

* “அநாகஸம் த்யஜேத்யஸ்து
ஸ்வேச்சயா பிச்சயாபிவா
தேஷாம் ஹி நரகே வாஸோ
யாவ சந்த்ர தாரகம்.”

போஜ:—ஸகே ! காளிதாஸா ! நீ ஏன் இத்துக்கத்தைப் பார்க்கவந்தனை ? இது இவருடைய பிழையன்று ! எல்லாம் விதியின் செயல் !

* " 𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌨𑌂, 𑌬𑌲𑍇𑌰𑍍 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌂,
𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍋𑌃 𑌸𑍁𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌨𑌂,
𑌵𑍃𑌷𑍍𑌣𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂, 𑌨𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍃𑌪𑌤𑍇𑌃
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑌨𑌂 |
𑌕𑌾𑌰𑌾𑌗𑌾𑌰 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌣𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌰𑌣𑌂
𑌸𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌲𑌙𑍍𑌕𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇,
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌵𑌶𑍇𑌨 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌰𑌃
𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 ? ॥ "

இராகம் - பியாகடை - தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

விதியின் செயலன்றோ – வீரர்களழிவது,
விதியைவெல்லவும்போமோ ?

அநுபல்லவி.

பதியாம் கண்ணனைக்கொண்ட – பாண்டவர்நொந்ததும்,
மதியிற் சிறந்தபலி – மாலாற்கட்டுண்டதும்— விதியின்.

---

* "ராமே ப்ரவ்ராஜநம், பலேர் நியமநம்,
பாண்டோஸ் ஸுதாநாம் வநம்,
வ்ருஷ்ணீநாம் நிதநம், நளஸ்ய ந்ருபதே :
ராஜ்யாத் பரிப்ரம்சநம்;
காராகார நிஷேவணஞ்ச மரணம்
ஸஞ்சிந்த்ய லங்கேச்வரே,
ஸர்வ : காலவசேந நச்யதி நர :
கோவா பரித்ராயதே ?"

சரணங்கள்.

இராமன்கானகஞ்சென்று - இனியாளைப் பிரிந்ததும்,
இராவணனடியோடே - இலங்கையி லழிந்ததும்— விதியின்
நளமஹாராஜன்தன்—நாட்டை யிழந்ததும்,
களங்கமில்லாச் சந்த்ரன் - கட்டழிந்திருந்ததும்— விதியின்.
(வத்ஸராஜரை நோக்கி) வத்ஸராஜரே! என் இன்னுந்தாமதம்? உமது கடமையை நடத்திவிடும். (திரும்பியுந் தலையைக்குனிந்து காட்டல்.)

வத்ஸ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! என்னகோரமான பாவத்தைச் செய்யத்துணிந்தேன். அதற்கென்றேகொண்டுவந்த இக்கட்கங்கூட, இக்கொடுஞ் செயலைப்புரியவஞ்சி, என் கரத்திலிருந்து என்னை வேண்டிக்கொள்வது போற் கீழே வீழ்ந்து வணங்கும்பொழுது, யான் எவ்விதக்கொடும் பாதகத்துக்குடன்பட்டேன். யுத்தத்தில் ஒருமுறை என் பிராணனையே காப்பாற்றின இம்மஹாநுபாவனையோ கொல்லத்துணிந்தேன்! என்னைச்சுடவேண்டும்! இனி என்னுயிர்போயினும், இந்கிரபராதியான இராஜகுமாரனைக்கொல்லேன்! (போஜனை நோக்கிப்பிரகாசமாய்) இளவரசே! என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! இதேகட்கத்தினால் உன்னைக்கொன்றுவிட்டு உன்தலையைக்கொண்டுவந்து ஒப்புவிப்பதாக அச்சண்டாளன் முஞ்ஜனுக்கு யான் உறுதிமொழி கொடுத்துவந்தபோதிலும், அவன் தன தாஸ்தியெல்லாமெனக்கே கொடுக்கின்றேனென்று சொன்னபோதிலும், யானினி உன்னைக்கொல்லேன்! அபயந்தந்தேன்! எழுந்திரு! எழுந்திரு!!

காளி:—இப்பொழுது தான் உம்மைப்பார்த்தால் வத்ஸராஜரென்று தோன்றுகின்றது. இவ்வளவு நேரம்வரை,யாரோ ஒரு கொடிய கொலைபாதகன் போலிருந்தீர்!

போஜ:—வத்ஸராஜரே! இதுசரியன்று! பேசாமல் ராஜாஞ்யையை நடத்திவிடும். இல்லாவிடில் உமது தலைக்கே கேடுஸம்பவிக்கும். எனக்காக நீர் உயிரிழப்பது தகுதியன்று!

வந்ஸ:—இளவரசே! உனது நற்குணத்தையான் எவ்வாறு புகழ்வேன்? நீ யொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். என்தலை போனபோதிலு முன்னைக்கொல்லேன். இது நிச்சயம். எழுந்திரு ! எழுந்திரு !!

போஜ:—நீர் உயிரிழக்க,யான்உயிர்தாங்கியிரேன்! முடித்துவிடும் அரசனது கட்டளையை! வீணாய் இராஜதண்டனைக்காளாகாதீர்.

வந்ஸ:—ஐயோ ! இத்தர்ம ஸங்கடத்திற் கென்னசெய்வேன்? ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே !

காளி:—வத்ஸராஜரே ! ஒரு ஸங்கடமுமில்லை. யான் சொல்லும்படி செய்வீர்களாயின், ஒருவருக்குங்கெடுதியுண்டாகாது !

வத்ஸ:—அஃதென்ன ? அஃதென்ன ?

காளி:—நீர் போஜகுமாரரைக்கொன்றுவிட்டதாகவே,ஒரு கிருத்ரிமமான சிரஸைக்கொண்டு போய்க்காட்டி, அரசனிடத்தில் மெய்ப்பித்துவிடும். இளவரசரும் மாறுவேஷங்கொண்டு சிலநாள் வெளியில் ஸஞ்சரிக்கட்டும். நாமதற்குள்போஜகுமாரரை இராஜ்ஜியத்தில் ஸ்தாபிக்கத் தகுந்த யோசனைசெய்வோம்.

வத்ஸ:—காளிதாஸ ! இது தகுந்த யோசனையே ! இப்படிச் சிலநாள் நம்மிளவரசர் மறைந்திருப்பாராயின், யானும் சீக்கிரத்திலேயே அவரை இந்நாட்டில் நிலைநாட்டத் தக்க நன் முயற்சி செய்கின்றேன்.

காளி:—இராஜகுமார ! நீ இவ்வாறு செய்வது நலமெனத் தோன்றுகின்றது. நீ யொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம். நான் உயிருடனிருக்கும் வரையில் அப்பாதகன் முஞ்ஜனைத் தண்டிக்காமல் விடுவதில்லை.

வத்ஸ:—இராஜகுமார ! உனது நண்பன் சொன்னவாறே முடித்துவைக்காவிடில் யான் வத்ஸராஜனல்லேன்.

போஜ:—இத் துர்ப்பாக்கியனான என்னிமித்தமாய் நீங்கள் வருத்தமடைவது நியாயமன்று. எனக்கிவ்விராஜ்ஜியத்தைப்

பெறவேண்டுமென்னுமவா எப்பொழுது மிருந்ததில்லை. என்சி றப்பனே இவ்விராஜ்ஜியத்தை யாளட்டும். யான் எங்கே யாகினும் வேறு நாடு சென்று, என் வாழ் நாட்களைத் துற வியாய்க் கானகத்திற் கழிக்கின்றேன். என் சிறியதந்தையாருக் கொரு கெடுதியும் செய்யவேண்டாம்! யான் போய் வருகின் றேன் ! உங்களிருவருக்கு மநேகவந்தநம்.

காளி:—ஸகே! யானுன்னை எப்படிப்பிரிந்திருப்பேன் ? நீ எங்கே சென்ற போதிலும் உன்செய்தியை மாத்திர மெனக் கடிக்கடி தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். நான அதிசீக் கிரத்திலேயே இவையெல்லாம் நமது ஆசிரியருடன் சொல்லி, உன்னை இவ்விராஜ்ஜியத்தில் ஸ்தாபிக்கும்படி தக்க முயற்சி செய்கின்றேன். எதற்கும் நீ இவ்வேஷத்துடன் செல்வது தகுதியன்று. இதோ இக்காவியங்கியை மேலே தரித்துக்கொள். (தான் போர்த்திருந்த காவியங்கியைப் போஜனிடங் கொடுத் தல்.)

போஜ:—நண்ப ! என்னை இம்முறையும் நீயே காப்பா ற்றினுய் ! இப்பேருதவிக்கு யான் என்னகைம்மாறு செய்யப் போகின்றேன். உனக்கு என்னுயிரையே அர்ப்பிதஞ் செய் தாலும் போதாது. யான் இந்நாட்டிற்குள் வராமலேயே, வேறு எங்கேயாகினும் சென்று சிலநாள் கழிக்கின்றேன். (கண்களில் நீர் பெருக, காளிதாஸனைத் தழுவி) காளிதாஸா ! பிராணநே சா ! யான் போய்வருகின்றேன் ! வத்ஸராஜரே ! யான் போய் வருகின்றேன் !! (நிஷ்கிரமித்தல்)

காளி:—(சிறிது நேரங் கண்ணீர் ததும்பப்போஜன்போகும் வழியை நோக்கி) வத்ஸராஜரே ! போஜகுமாரரை இவ்விராஜ் ஜியத்தில் நிலைநாட்டத் தாம் தக்க உதவிகள் புரியவேண்டும். யானும் புத்திஸாகரரிடஞ்சென்று இதைப்பற்றி யோசிக்கின் றேன்.

வத்ஸ:— காளிதாஸா ! நம்மிளவரசருக்காக் எவ்வித உதவிகளையுஞ்செய்ய யான் ஸித்தமாயிருக்கின்றேன் ! அதற்

கத்தாட்சியாக இதோ என்கையடை கொடுத்தேன்.

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

நான்காங் களம்.

இடம்.—தாரைநகர்: சசிப்பிரபா தேவியாரின்
அரண்மனை வாயில்.

(சசிப்பிரபாதேவியார் தரங்கவதியுடன் பேசிக்கொண்டு மேன்மாடத்திலிருந்தபடி பிரவேசித்தல்.)

தரங்கவதி:—(தேவியாரை நோக்கி) அம்மணீ! தங்கள் அருமைப்புதல்வர் நேற்றிரவு விலாஸவதீ தேவின் அந்தப் புரத்திற்குச் சென்றனராமே? என்ன செய்தியோ?

சசிப்பிரபை:—(ஸந்தோஷத்துடன்) ஆமாமடி! நேற்றுத்தான் அவனுக்கு இந்நற்புத்தி தோன்றியது. இதுவரை அப்புத்திஸாகரர் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு என் கண்மணி விலாஸவதியைக் கொஞ்சமேனுங் கவனித்தானில்லை. அப்படியிருந்தும் அப்பெண்மணி அவன் மீது விரோதமாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னதுமில்லை. அவளைப்பொறுமையிற் பூமிதேவியென்றே சொல்லவேண்டும்.

தரங்க:—ஆமாம் அம்மணீ! அவர்களைத் தர்மதேவதையென்றே கொள்ளவேண்டும். கபட மென்பதே அவர்களுக்கின்னதென்று தெரியாது. ஆ ஆ! அப்புண்ணியவதிக்கு ஸமானமாக யாரைச் சொல்லலாம்! கல்வியிற் கலைமாதே! அறநெறியில் அருந்ததியே! கருணையிற் சோரியே! எழிலில் இந்திராணியே! அப்பெண்மணியின் நன்னடக்கை மற்றவர்களுக்குத் தவஞ்செய்தாலும் அமையாது? அவர்கள் பத்தரைமாற்றுத்தங்கம்! பதிவிரதா சிரோமணீ! மஹாலக்ஷ்மிக்கும் இவர்களுக்கும் பேதமென்ன?

* " மண்மடந்தையர் தம்முளும்
வாஸவனுறையும்
விண்மடந்தையர் தம்முளு
நிகரிலா விறல்வேற்
கண்மடந்தையர் தங்குழ
லருந்ததி கற்பிற்
கெண்மடங்கு கற்புடைய
ளிந்திரையினு மெழிலாள் !"

சசி:—அதற்கு ஐயமுண்டோ ? என் செல்வ மரு மகளைப்போலத் தேடக்கிடைக்குமா ? அம்மாதரசியை யான் மருமகளாய்ப் பெற்றது என்னுடைய பாக்கியமே ! அவளு டைய விநயத்தையும் ஸௌஜந்யத்தையும் யான் என் சொல் வேன் ? அவள் எங்களுக்கு மருமகளா ? அன்று ! எங்கள் குல தெய்வதமே இப்படி உருவெடுத்து வந்திருக்கின்றது !

தரங்க:—ஆமாம் அம்மணீ ! அவர்கள் தீண்டா நெருப்பு ! அவர்கள் மீது ஈஷத்தாயினும் தோஷமுரைக்க முடியுமோ !

சசி:—இவள் மீது தோஷஞ் சொன்னால் நாவழுகிப் போமே ! இவள் மழையை நோக்கிப்பெய்யென்றாற் பெய்யும் ! வெயிலை நோக்கிக் காயென்றாற் காயும் ! அவளுடைய சௌன் னயத்தை யானென்ன வர்ணிப்பேன் !

* " பயிர்கரிந்தனவும் பட்டமாமரமும்
பண்டைநாளுக்க வெள்ளென்பு
முயிர்பெறற் பொருட்டுப் பனிதமும்பாலு
மொழுகிய தேனுமா ரமுதுங்
குயிலினிற் குரலுங் கிளியினின் மொழியுங்
குழலும்யா ழுங்குழைத் தழைத்து
மயிலியற் சாயல் வாணுத றனக்கு
மலரயன் வகுத்ததேன் மொழியாள் !"

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

இத்தனை நாளாய் இப்படிப்பட்ட வசீதாரத்நத்தை மணந்தும் பார்க்கக்கூடத் தோன்றுமற் போயிற்றே என் போஜனுக்கு !

தரங்க:—அவர் என்ன செய்வார் ? எல்லாம் நம் மந்திரி யார் செய்யுங் காரியம் !

சசி:—ஆம் ! அவர்தாம் இந்த ஸம்பந்தத்திற்கு ஆதிமுதல் ஆக்ஷேபஞ் சொல்லிக் கொண்டு குறுக்கே நின்றார் ! தெய் வாதீநம் !! என் மைத்துனரே இதனை முன்னின்று முடித்து வைத்தார்.

(நேபத்தியத்திற்குட் கலகல சப்தம்).

தரங்க:—(செவிகொடுத்து) இருங்களம்மணீ ! நமது அர ண்மனை வாயிலண்டையில் ஏதோசப்தமொன்று கேட்கின்றது !

சசி:—(செவிகொடுத்து) ஆமா மடி ! இதென்னவிது திடீரென்று பெருங்கூச்சலா யிருக்கின்றது ?

தரங்க:—(கீழே நோக்கி) அம்மணீ ! இதோ ஒரு பெருஞ் ஜநக்கூட்டம் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு இவ்வழியே வருகின் றது பாருங்கள் !

சசி:—(தரங்கவதியுடன் மேன்மாடத்தின் வெளித்தாழ் வாரத்திற்குச்சென்று உற்றுநோக்கி) இதென்னவோ பெருங் கோலாஹலமாயிருக்கின்றதே ! இப்பௌரர்களிற் சிலர் கட்கத் தையும், சிலர் பல்லத்தையும், சிலர் தோமரத்தையும், சிலர் பிராஸத்தையும், சிலர் குந்தத்தையும், சிலர் பரசுவையும் கையி லெடுத்து வருகின்றனரே ! என்னவோ அமர்க்களம் நேர்ந்தது போலத் தோன்றுகிறதே.

தரங்க:—ஆம் அம்மணீ ! இவர்களுக்கு இடையில் வஜ்ஜிர த்தாலடியுண்டவர்போலும், பேய் பிடித்தவர்போலும், கண்ணீர் ததும்ப, தேஹம் வெயர்க்க, கண்டம் கலங்க, ஆழ்ந்த குரலுடன் என்னவோ பேசிக்கொண்டு நமது மந்திரியார் புத்திஸாகரர் பரபரப்புடன் இவ்வழியே வருகின்றார் பாருங்கள் !

சசி:—என்ன செய்தியோ தெரியவில்லையே! என்னருமைச் செல்வன் இராத்திரி விலாஸவதியின் அந்தப் புரத்திற்குச் சென்றவன், உதித்து ஜாமப் பொழுதாகியும் இன்னுமிங்குத் திரும்பிவரவில்லையே! ஏனோ என் மநம் இவர்களைக் கண்டதுஞ் சஞ்சலப்படுகின்றதே!

(பின்னர் மேற்சொன்னவாறு அநேக பௌரர்கள் சுற்றித் தொடர்ந்துவர, புத்திஸாகரர் பரபரப்புடன் பிரவேசித்தல்)

புத்திஸாகரர்:—அந்தோ! இவ்வநியாயம் எங்கே அடுக்கும்? ஐயோ நான் நகரில் ஒரு நாளிராமற் போய்விடில் எவ்வளவு காரியம் நடந்து விடுகின்றது! பாவி யான் இந்நகரை விட்டு ஏன் சென்றேன்? என் கண்மணி போஜனில்லாமல் இவ்வரண்மனை பழாய்க் காணப்படுகின்றதே!

*சுந்தரப் போஜனில்லாத்
தொல்லரண்மனையின் வாழ்வு,
சந்திரனில்லா வானந்
தாமரை யில்லாப் பொய்கை,
மந்திரி யில்லா வேந்தன்,
மதகரி யில்லாச் சேனை,
தந்திகளில்லா வீணை
தாயிலாக் குழவி போலாம்!

ஆ ஆ! என்ன நேரிடினும் போஜனை ஒரு போதுங் கைவிடேனென்று ஸிந்துலமஹாராஜருக்கு வாக்களித்தேனே! இப்போது யான் என்செய்வேன்? என் வாக்குக்கு லோபம் வந்துவிட்டதே! ஸ்வாமித் துரோஹத்துக் காளாய் விட்டேனே! ஐயோ அப்பொழுதே அவனை விலாஸவதியினிடஞ் செல்ல வேண்டாமென்று கட்டாயப்படுத்தாமற போய் விட்டேனே! ஒரு வேளை போஜன் எங்கேயாகிலுஞ் சென்றிருப்பனோ? சீ

* விவேகசிந்தாமணி

இதென்ன வீண் மயக்கம் ? அவன் செல்லத்தக்க இடமு மொன்றுண்டோ ? நிச்சயமாய் அப்பாதகன் அவனைக் கொன் றுதான் இருக்கவேண்டும் ! ஹே ஈசா ! போஜன் பட்டத்து க்கு வருவானென்று நம்பியிருந்த இப்பேதையை இப்படிப்பரித விக்கச் செய்வது நின் திருவருளுக்கழகோ ? ஆபத்பாந்தவன் அநாதரக்ஷன் என்னும் நினது ஸார்த்தகமான பெயர்கள் நிரர் த்தகங்களாக வாயினவோ ?

பௌரர்:—ஐய! என்ன ? என்ன ?

புத்தி:—ஐயோ ! தர்மமென்பதேபோய்விட்டதே ! இனி இருள் மூடிவிடும் ! உலகம் அழிந்துவிடும் ! ஹரி ! ஹரீ ! அப்படிப்பட்ட உத்தமனுக்கே அக்கதிநேரிடில்—ஹா ! (பெரு மூச்செறிதல்)

பௌரர்:—ஐய ! என்ன செய்தியோ ? நம் நகருக்கு ஏதாயினுங் கஷ்டகாலம் நேர்ந்ததோ?

புத்தி:—கஷ்டகாலமொன்று தானு ?! இராஜவதம் ! ஸத் தியவிநாசம் ! அதர்மவிஜயம் !

சசி:—(கேட்டு) ஐயோ ! இவரது வார்த்தை ஒவ்வொன் றும் என் மநத்திற் புதிதுபுதிதாய்ஸங்கடங்களை யுண்டுபண் ணுகின்றதே ! என் செல்வன் க்ஷேமமாயிருப்பனு ?

பௌரர்:—அந்தணர்சிகாமணியே! தாம் உரைப்பது எங் களுக்கொன்றும் விளங்க வில்லையே ! தம்முடைய முகத்தைக் காணும்பொழுதே ஏதோ பெரிய பிரமாதமொன்று நேரிட்டிரு ப்பதாய் விளங்குகின்றது !

புத்தி:—(கண்ணீர் சொரிய ஆழ்ந்த குரலுடன்) ஏ ராஜ குமாரா ! உன்னை விட்டு மிந்நகரத்துளோர் உயிர் கொண்டி ருப்பரோ ?

சசி:—(வியஸநத்துடன்) அந்தோ ! என் கண்மணி போஜனைப்பற்றித் தான் இவர் கூறுகின்றனரோ ?

தரங்க:—அம்மணீ ! அமங்கள முறையாதீர்கள் !

பௌர:—நம்மிளவரசர் போஜகுமாரரா? அவருக்கு வந்த ஆபத்து என்னவோ ?

புத்தி:—(துக்கத்தினுற் கத்கத ஸ்வரத்துடன்)

"𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾,
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 |
𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇
𑌭𑍋𑌜𑌰𑌾𑌜𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌗𑌤𑍇 ! ||"

["இன்று தாரை யிழந்தது காப்பினை !
துன்றுநாமகள் சோர்விலளாயினள் !
ஒன்றுபாவலரி யாவரு மூன்றிலர் !
என்றுபோஜனவ் விண்ணினை யெய்தவே !]

சசி:—(கேட்டுச் சோகாக்கிராந்தையாய்) ஹா ! பரமார ராஜ குலதிலகா ! நீயோ விண்ணுலகம் புக்கனை ? (மூர்ச்சித்துத் தரங்கவதியைியிற்றாங்கப்பட்டு வீழ்தல்).

தரங்க:— தேவீ ! ஆறுதலடைவீர் ! ஆறுதலடைவீர் ! ! (ஓடிச்சென்று விசிறிகொண்டு வீசுதல்).

முதற் பௌரன்:—ஹா! ஹா!! ஹா!!!

இரண்டாம் பௌரன்:—என்ன ! என்ன !! என்ன !!!

மூன்றாம் பௌரன்:—என்னகொடுமை! என்னகொடுமை!! என்ன கொடுமை !!!

நான்காம் பௌரன்:—எப்படி! எப்படி!! எப்படி !!!

ஐந்தாம் பௌரன்:—சீ ! தெய்வத்திற்குக் கண்ணில்லை!

தரங்க:—இதுவும் வாஸ்தவமாயிருக்குமோ ? நேற்றுக் கூட யான் அவரைப்பார்த்தேனே ! தேஹஆரோக்கியஞ்சிறி

துங் கெடவில்லையே! இப்படித் திடீரென்று இறப்பதற்குக் காரண மென்ன? இதில் ஏதோ மோசமிருக்கவேண்டும்!

போரர்:—அவர் எப்படி இறந்து விட்டனரோ?

சசி:—(பிரமை கொண்டவள் போல் எழுந்து) ஹா! புத்ரகா! புத்ரகா!! புத்ரகா!!! நீ யிம்மாநிலம் முழுதும் ஆளுவாயென்று எண்ணி யிருந்தேனே!

புத்தி:—அந்தோ! அவர் இறந்த விதத்தை நீங்கள் அறி வீர்களாயிற் சும்மா விரீர்கள்! கொலையுண்டன்றோ பரதேசி யாய் இறந்தனர்!

போரர்:—ஹா! ஹா!! என்ன விந்தை! என்ன அநீதி! நம்மிளவரசருக்குந் தீங்கிழைக்கத் துணிந்தவன் யாவன்? நாங் கள் இக்கணமே அவனைக் கொன்று பழி தீர்க்கின்றோம்! அன் றேல் எம்முயிர்களையுமாய்த் தூக்கொண்டு அவருக்குப்பின்னே யாய் விண்ணுலகஞ் செல்கின்றோம்!

புத்தி:—அவ்வாரப்படுகின்றீர்களோ! இதுபற்றியே யான் தனியாயிருக்கவேண்டு மென்பது?

போரர்:—எதற்கும் நாங்கள் அஞ்சோம்! இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்த கொலைபாதகனை நாங்கள் துண்டம் து ண்டமாய் வெட்டிவிட்டுத் தான் வீட்டிற்குட் செல்வோம்!

புத்தி:--ஐயோ! பேதையர்காள்! ஏனிந்த வீண்சபலம்? உங்களுடைய நன்மைக்காகவே சொல்கின்றேன்! பொல்லாத ராஜாஞ்யைக்குள்ளாவீர்கள்? இது தர்மத்திற்குக் காலமன்று! பேசாமற் செல்லுங்கள்!

போரர்:—அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸிந்துலமஹாராஜரின் புத ல்வரே கொலையுண்டு சாகும் பொழுது, ராஜாஞ்யை எங்களை என்ன செய்யக்கூடும்?

புத்தி:—ஆனையைப் பூனைகள் வெல்லுமா? வேலியே பயி ரை மேயத்தொடங்கினாற்போலானதே. அரசனே அந்நியாயஞ் செய்தால் அவனை யடக்க யாவராலாகும்?

பௌரர்:—நல்லது! நம்மிளவரசரைக் கொலைசெய்தவன் எவனோ ?

புத்தி:—அவனது பெயரைச் சொல்வதற்குக்கூட அருவருப்பாயிருக்கின்றது! நமது மஹாராஜா அவர்களே இப்படிச் செய்தால்—

பௌரர்:—ஹா! ஹா! ஹா! அட பாவீ? க்ஷத்திரியாதமா! எதற்காகவடா அவ்விளங்குமாரனைக் கொன்றாய் ?

புத்தி:—வேறெதற்கு ? அவனது நாட்டைக்கைப்பற்றுவதற்கே !

சசி:—ஹா! வத்ஸா! சிற்றப்பனால் எக்கதியடைந்தனை? நின் பொருட்டு யான் அநுஷ்டித்து வந்த நியமங்களும் உபவாஸங்களும் நிஷ்பலமாய்ப் போயினவோ? இனி யாரை வேண்டி உயிர்வாழ்வேன்? ஹா! குமாரா! உனது திருமுகத்தை யானென்று காண்பது ?

* "நல்லோர் வகுத்த முறைபா மறந்த
றொட்டு லொன்று நுரையேயம் ;
இல்லோரை யிழ்ப மிகமே மிறக்கு
மிறையயன்றி வேறு வுகவோர் ;
சொல்லோருறுக்கு முறையேமுறைந்த
துறவோர்கள் புந்திகடவோ ;
எல்லோர்கட்கு மினிமை நவியோப
வேதாகவந்த நிதுவோ !"

* "மறைநீதி யற்ற புநகர் பிந்து
வருவோனை யமுதையிட்டேயம்,
அறைநீதி முற்று முறையமைச்சை
யணிவாயில் வைத்து மறிவேயம்,

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

குறையேயிழைத்து வினையே விளைத்த
குடிகைத் திருந்து மறியேம்,
இறையே தவத்தின் விளைவே யெமக்கு
மிதுவோ விதித்த விதியே!"

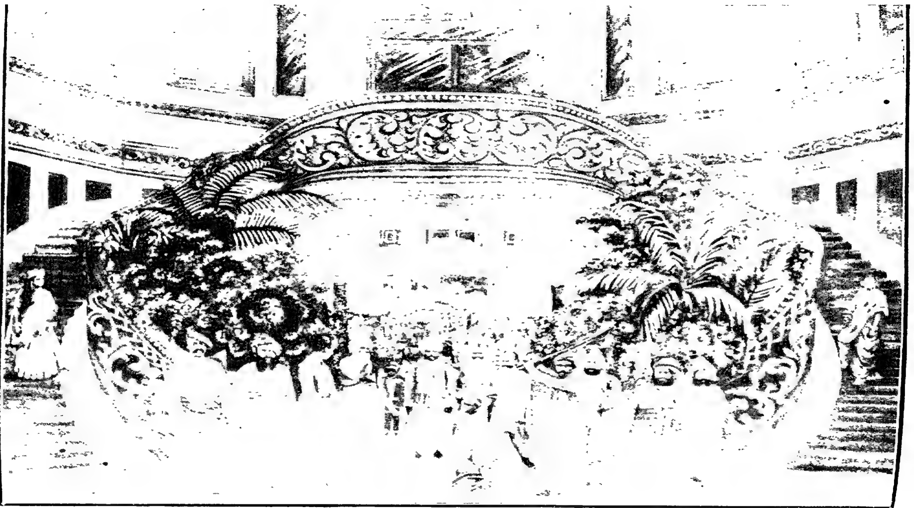
அந்தோ ! இன்னமுமெனது தக்தஹிருதயம் பிளந்துபோகவில்லையே ! ஹா ஆர்யபுத்திரகுலதிலகா ! ஹா அரவிந்தாக்ஷா ! ஹா அப்ரதிம ப்ரபாவா ! ஹா அகிலஜநசரண்யா ! மூடையாய்ப்போய்விட்டேன். மைத்துனனை நம்பி முழுமோசம் போய் விட்டேன் ! ஆ குழந்தாய் ! உன்னைவிட்டு யான் க்ஷணமேனும் பிரிந்திருப்பேனே ? இதோ உன்னுடன் கூடவே வந்துவிட்டேன். (திடீரென்று மூர்ச்சித்து வீழ்தல்.)

தாங்க :—ஆ ஆ ! என்னஸங்கடம் ! என்ன ஸங்கடம் !! எப்படிஸஹிப்பதிதை ! (விசிறியினால் தேவியாருக்குபசரித்துக்கொண்டே)

கன்னிகள்.

காட்சிக்கினிய கவினுடைய காவலனே !
மாட்சிநலஞ்சான்ற மணவமெல மாணவனோ !
அன்பே வடிவாய் அமைந்தவெழிற் கோமானே !
தன்பேரழிப்பான் சதிக்கே நீ போனயோ
எல்லாரு மேற்றவிருந் திங்ஙனுளாது
பொல்லான்மனப்படியேபோயினையோ வானை!

போஜ :—ஹா ! ஹா ! என்னகாலம் ! என்னகாலம் !! அவ்விளங்குமரனை இப்பாவி முஞ்ஜராஜனே கொன்றனன் ! இதையறிந்தும் நாம் சும்மாவிருக்கலாமா ? இக்கொலைபாதகனை ஹதஞ்செய்து விட்டல்லவோ நாம் மறுகாரியம் செய்யவேண்டும்.

9.] பௌத்தர்களின் குகைத் தேவாலயம்

புத்தி :—நண்பர்காள்! இதுவே நம்முடைய முதற்கடமை. இப்படிச் செய்தாற்றான் நாம் ஸ்ரீ ஸிந்துல மஹாராஜருடைய ருணத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். அவர் உயிரிடனிருக்கும் பொழுது நமக்குச்செய்த நன்மைகள் எண்ணிற் கடங்காதவை. இத்துரோஹி முஞ்ஜராஜன் ராஜ்ஜியத்திற்கு வந்ததும், நியாய மே போய்விட்டது ! களவும், கொலையும், கலவியுமே எங்கும் நிறைந்தன ! இராஜ்ஜியத்திற் காசைப்பட்டு நமது தர்மப்பிரபு ஸிந்துல மஹாராஜருடைய ஏகபுத்திரனும், தைரியமும் தர்ம மும்மே வடிவெடுத்து வந்தாற்போலிருந்தவனுமாகிய போஜகு மாரனையே கொன்றுவிட்டனன் ! தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக ஏற்பட்ட அரசரே இப்படிச் செய்யப்புகின் இனி உலகில் எது தான் நிலைபெறும் ! ஆயினும் 'கேடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்பதுமாத்திரம் பொய்த்துப்போகாது! அதர்மம் இப்பொழுது விருத்தி யடைந்தபோதிலும், அதற்கு ஒரு காலத்தில் க்ஷீண தசைவருவது திண்ணம் ! விஷத்தை யபரிமிதமாய் உண்பவர் வாழ்வையிழப்பது நிச்சயமே யன்றோ ? ஆயினும் பொறுமை யுடன் எதையுஞ் செய்யவேண்டும்.

* "வெறுப்ப வொருவன் காரணத்தான்
மிக்கமடத்தாற் புரி பிழையைப்
பொறுப்பி னதுவே பேரறமாம்
புகழு நிறையு மிகவளரும்,
கறுப்பொன் றறியா வறிவினர்கள்
கருத்தின் மகிழ்ச் சியுளவாகும்,
ஒறுப்பின் வருவ தொன்றில்லை
யதனாற் பொறுமை யுயிர்த்துணையாம் !"

போஜ:—இனிப்பொறோம் ! பொறோம் !! பொறோம்!!! இப்பொழுதே அப்பாதகனைக் கொன்றுவருவோம்.

* விநாயகர் புராணம்.

இராகம் - கருடத்வநி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

போதும் ! போதும் !! ஐயனே-
பொறோம் ! பொறோம் !! பொறோம் !!!

அநுபல்லவி.

வாதுசெய்தவன்றனை-
வதைத்திடாமலே !

சரணங்கள்.

என்னவென்னவாயினும் - இரோம் ! இரோம் !! இரோம் !!!
அன்னமன்னவன்றனை - அதஞ்செய்யாமலே ! (போ.)

மோசம் ! மோசம் !! ஐயனே - மோனங்சொள்ளுதல்
தேச கண்டகன்றனைச் - சிதைத்திடாமலே ! (போ.)

நன்று ! நன்று !! போவமோ - நாதன்போயுமே
கொன்று பாதகன்றனைக் - கொளுத்திடாமலே ! (போ.)

வஞ்சம் ! வஞ்சம் !! ஆகும்நாம் - மநம் பொறுத்திடில்
நஞ்ச மன்னவன்றனை - நறுக்கிடாமலே ! (போ.)

கால காலனாயினும் - கலங்கிடோம் ஐயே
சாலஞ் செய்தவன்றனைச் - சாய்த்திடாமலே ! (போ.)

சண்ட தண்டனாயினும் - சளைத்திடோமினி
கண்டதுண்டஞ் செய்தவனைக் - கருக்கிடாமலே ! (போ.)

புத்தி:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா ! நாம் அவஸரப்பட்டுவிட்டோம் ! ஆயினும் இவர்கள் பழிதீர்த்தே விடுவர்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

மூதப் பௌரன் :—(கட்கத்தை யுருவிக்கொண்டு) இக்கட்கத்தினால் அப்பாவியை இக்கணமே கண்டதுண்டஞ் செய்து வருவேன் !

இரண்டாம் போரான் :—(பல்லத்தை நீட்டிக்கொண்டு) இப்பல்லத்தினலவனை இப்பொழுதே பரலோகமோட்டி வருவேன் !

மூன்றும் போரான் :—(தோமரத்தை எடுத்துக்கொண்டு) இத்தோமரத்தினலவனைத் தொலைத்துவருவேன் !

நான்காம் போரான் :—(பிராஸத்தைக் கையிலேந்தி) இப்பிராஸத்தினலவனைப் பிளந்துவருவேன் !

ஐந்தாம் போரான் :—(குந்தத்தைக் கையிற்பிடித்து) இக்குந்தத்தினலவனைக் குத்திவருவேன் !

ஆறும் போரான் :—(பரசுவைக் கையிலெடுத்து) இப்பரசுவினலவனைப் பறக்கடித்து வருவேன் !

(பிரவேசித்து)

காளிதாஸன்:—(பரபரப்புடன்) நண்பர்காள் ! இது சரியன்று ! சரியன்று ! வீணய் உங்களது பிராணனைத் துறக்கவேண்டிவரும் ! பொறுத்துச் செய்யுங்கள் ! பொறுத்துச் செய்யுங்கள் ! !

புத்தி:—காளிதாஸ ! எப்படி நாம்பொறுப்பது ? போஜகுமாரன் போயும்நாம் பிழைத்திருக்கவேண்டுமோ ? இத்தர்மயுத்தத்தில் நம்முயிரை யிழந்தால் தானென்ன ?

காளி:—அடிகாள் ! அதைப்பற்றி யான் சிந்திக்கவில்லை ! என் பிரிய நண்பன் போஜனுக்காக என் பிராணனைக்கொடுக்க யான் ஸர்வஸித்தனயிருக்கின்றேன் ! ஆயினும், நாம் தக்க யோசனை செய்து, பிறகு இப்படிப்பட்ட காரியத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். திடீரென்று கை வைத்துக்கொண்டால் தடாலென்று விழவேண்டியதுதான் ! அப்படி யாவதிற் பலன் யாது ? "**தூக்கிவினைசெய**" என்றிருக்கவில்லையோ?

* "இடத்தொடு பொழுது நாடி
வெவ்வினைக் கண்ணு மஞ்சார்
மடப்படலி ன்றிச்சூழு
மதில்வல்லார்க் கரியதுண்டோ ?
கடத்திடைக் காக்கை யொன்றே
யாயிரகோடி கூகை
யிடத்திடை யிரங்கச் சென்றுங்
கின்னுயிர் செகுத்ததன்றே !"

போஜர்:—ஆம் ! ஆயினும் நாம் சும்மாவிருப்பதுதர்மமா ? நமது சசிப்பிரபாதேவியார் இதைக்கேட்டால் என் செய்வள் ?

புத்தி:—அடடா ! பாபீ ! என்ன கொடுஞ்செயல் கூசாது புரிந்தாயடா? இன்னுமுன்தலைமீது இடி விழவில்லையே ! அத்தர்மதேவதை சசிப்பிரபாதேவியார் இச்செய்தியைக் கேட்டால் எப்படி உயிர்தரிப்பள் ?

கண்ணிகள்.

என்னகுற்றஞ் செய்தான் போஜனென்றவ னின்று
இன்ன விதமாகத் தண்டஞ் செய்தானின்று !
அன்னையவள் கேட்டா லுயிர்துடிப்பாளே
அழுது தீயின்மூழ்கி யுயிர்மடிப்பாளே !
இன்ன நகர்தன்னி லினி வாழ்வோமோ?
மன்னனெனுமர றலிபதம் தாழ்வோமோ !
அன்னவனைக் கொலாது புனலருந்தோம்யாம்
அரசன் தெய்வ மென்றே யிந்நாளிருந்தோம்யாம் !

* ஜீவக சிந்தாமணி.

காளி:—நண்பர்காள்! நீங்கள் செய்யப் புகுங்காரியம் மிகவும் சிலாக்கியமானதே! ஆயினும் இவ்விஷயத்தைத் தீரவிசாரித்தீர்களா? போஜகுமாரர் கொலையுண்டு இறந்தா ரென்பது உங்களுக்கெப்படி பிரத்யக்ஷமாய் தெரியும்? அப்படித்தான் இறந்திருப்பினும், அவரைக் கொன்றவன் இன் னுனென்று நிச்சயித்தீர்களா? அவஸரப்படுவதிற் பயனெ ன்னே? இவையெல்லாம் முற்றுந் தெரிந்துகொண்டல்லவோ இவ்விதக் காரியத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். இவற்றையெல் லாம் கண்ணுற்கண்டவர் இங்குயாவராயினு முளரோ? வெளி யிற் போகிறவர் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டும் ஒரு வினைபுரிய லாமா? ஆகலின், எல்லோரும் தத்தமிடத்திற்குக் செல்லுங் கள்.

புந்தி:—என்ன ஸாக்ஷியம் வேண்டும்? நம்மிளவரசரைக் கொலை செய்யக்கொண்டுபோன இராஜ ஸேவகர்களே இவ்வநி யாயத்தைப் பார்த்ததாகச் சொல்லுகிறுர்கள்! வத்ஸராஜன் தான் அவனைக் கொலைசெய்தனரும்!

காளி:—அடிகாள்! தாமே இப்படி அவஸரப்பட்டால், மற் றையோர்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்! வத்ஸராஜருடைய நட த்தை முற்றுந்தெரிந்திருந்தும், தாங்கள் இப்படிமொழிவதுதகு தி யன்றே!

பௌரர்:—அவனதுநடத்தைதெரிந்தேதானிருக்கின்றது! நம்மிளவரசரைக் கொலைசெய்யத் துணிந்தவன் எதற்குத்தான் அஞ்சுவான்! எல்லாம் அரசனுக்குத் தகுந்த ஸேனைத்தலைவன் தானே! இவ்விருவரையுமே செக்கிலிட்டாட்டவேண்டும்.

காளி:—நண்பர்காள்! பின்பு நுங்களையே நொந்துகொ ள்வீர்கள்? வத்ஸராஜர் அப்படிப்பட்டவரல்லர்! இவ்விஷயம் முற்றும் ஸந்தேஹத்திற்கிடமா யிருக்கின்றது!

இராகம் - மோஹனம். தாளம் - ஏகதாளம்.

அவஸரக்காரிய மாமோ ?
அவமதிக்கிடந் தரலாமோ ?

ஆவதும் போவதும் – ஆண்டவ னருளே !
தேவர்க ளாயினுந் - தேர்ந்திடேவிருளே!
மூவரும் வெல்லுவர் ! - மூடரும் வெல்லுவர் !
தேவையறிந்தால் - தேர்ந்துபுரிந்தால் !

புத்தி:—ஆனல், நீ என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லின்றாய் ?

சூடுகையில் செய்தாலன்றே
சுபந்தரு மெதுவும் நன்றே !
மடியொன்றுளதேல் – மதியுங்கேடுறும் !
முடியும் வினையும் – முடியாதிடருறும் !
அடிமை புகுத்தும் ! – ஆண்மை யகத்தும் !
எடுத்ததை முடிப்போம் ! – இடமறிந்திடிப்போம் !

காளி :—(விநயத்துடன்)
நயமுடன் பொறுத்தே செய்வோம் !

புத்தி :—(பரபரப்புடன்)
நலம்பெற வுடனே செய்வோம் !

காளி :—(வணக்கத்துடன்)
பயனுறுவண்ணம் - பகர்ந்தேபுரிவோம் !

புத்தி :—(ஆக்குரோஷத்துடன்)
ஜயமுறுவண்ணம்-ஜடிதியே செய்வோம் !

காளி :—(அடக்கத்துடன்)
துயரங்கொள்வீர் ! - தோல்வியுங்கொள்வீர் !

புத்தி :—(ஆடம்பரத்துடன்)
உயிருந்துறப்போம் ! - உடலுந்துறப்போம் !

காளி:—அடிகாள் ! எதைச் செய்தாலும் ஸிதானித்துச் செய்ய்வேண்டும்! எதனை எவ்வழியிற் செய்தாற் பயன்படுமோ அதனையறிந்து செய்வதன்றே புத்திக்குப் பிரயோஜநம் !

புத்தி:—உடனே செய்தாலன்றே எதுவும் பயன்படும்?

காளி:—அடிகாள் ! தாமுரைப்பது வாஸ்தவமே ! ஆயினும், நாம் இவ்வளவு அவஸரப்பட்டுச் செய்வது தகுதியன்று ! பொறுப்பதனல் ஒன்றும் மிஞ்சிப்போகாது ? ஆகலின், தாமிவர்களைத் தத்தமிடங்களுக்குச் சத்தமிடாமல் இச்சமயம் அனுப்பிவிடுங்கள் ! பிறகு வேண்டும்பொழுது இவர்கள் உதவிசெய்ய ஸித்தராகவே யிருப்பர்.

போரர்:—நாங்கள் உதவிசெய்ய எப்பொழுதும் ஸித்தராகவே யிருக்கின்றோம்.

காளி:—இதுதான் தங்களைப்போன்ற தர்மிஷ்டர்களுக்கழகு ! இதுவே உங்கள் காரியங் கைகூடுமென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது !

புத்தி:—நண்பர்காள் ! அப்படியாயின் நீங்கள் இச்சமயம் செல்வீர்கள்! உங்களுடைய உதவியை வேண்டும்பொழுது யான் தெரியப்படுத்துகின்றேன் !

போரர்:—சரி. (நிஷ்கிரமித்தல்).

காளி:—(புத்திஸாகரரை நோக்கி) அடிகாள் ! இப்படிப்பட்ட கோலாஹலத்தையும் தாங்களே பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா ? இவ்வமர்க்களமெல்லாம் தேவியாருக்குத் தெரியவந்தால் அவர்களது பிராணனெவ்வாறுகும் ? தேவியாரின் அரண்மனைவாயிலுக்கெதிரிலேயே இவ்வளவு காரியத்தையுஞ்செய்ய விட்டீர்களே. இவ்விஷயமெல்லாம் தேவியாருக்குத் தெரிந்து தானே இருக்கும் !

புத்தி:—ஆம்! நாமொரு நிமிஷமுந் தாமஸிக்கலாகாது! இக்கணமே தேவியாரிடஞ்சென்று அவர்களை ஸமாதானப்படுத்துவோம் வா! (இருவரும் பரிக்கிரமித்தல்.)

தரங்க:—ஐயோ! அப்பொழுது சென்ற மூச்சு இன்னுந் திரும்பி வரவில்லையே! என்செய்வது? இத்தருணம் காளிதாஸரிடஞ் சென்றால்தான் இவர்களது பிராணனைக்காப்பாற்றத் தக்கவழிதேடலாம். (செவிகொடுத்து) இதென்ன காலோசை கேட்கின்றது? யாவரிங்கே வரக்கூடும்? (நோக்கி) தெய்வாதீநம்! காளிதாஸரே நமது மந்திரியாருடன் இதோவருகின்றார்! (காளிதாஸனும், புத்திஸாகரனும் மேன்மாடத்திற்குவர, அவர்களருகிற்சென்று காலில் வீழ்ந்து) ஐயா! நீங்கள் தான் இத்தருணம் தேவியாரைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

புத்தி:—ஆஹா! இஃதென்ன பரிதாபம்! நாம் நினைத்தது போலவே தேவியார் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்திருக்கின்றனரே! இவர்களுக்கு நாம் என்ன ஸமாதானஞ்சொல்வோம்.

தரங்க:—(தேவியாரைப்பனிநீர்தெளித் தெழுப்பிக்கொண்டு) அம்மணீ! இதோ நமது மந்திரியாரும் தங்கள் புதல்வரின் நண்பர் காளிதாஸரும் வந்திருக்கின்றனர் பாருங்கள்!

சசி:—(கண்விழித்துக்கொண்டு) ஹா! வத்ஸா! நீயும் வந்தாயோ? (நோக்கி) ஹா கஷ்டம்! கஷ்டம்!! பாவியேன் என் கண்விழித்துக்கொண்டேன்? ஹா! புத்திரா! உன்னைப் பறிகொடுத்தும் யான் உயிருடனிருக்கின்றேனே!

காளி:—தாயே! அமங்களமறையாதீர்கள்? யான் சொல்வதை முற்றும் கவனித்துக் கேளுங்கள்!

சசி.—காளிதாஸ! என்ன ஸமாசாரம்? நினது நண்பனெங்கே?

காளி:—அம்மணீ ! அவரைப்பற்றித்தான் சொல்வதற்குத் தங்களிடம் வந்தேன். நேற்றிரவு பதினைந்து நாழிகைக்கு முஞ்ஜராஜர் நமது ஸேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜரை யழைத்துச் சென்று, அவர் வாயினின்றும், போஜனைக் கொன்றுவிடும்படியாய் ஓர் உறுதிமொழி வாங்கிக்கொண்டனராம் !

புத்தி:—ஹா ராஜகுமார ! நீ இறப்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு மேதாவியாய் இருந்தனையோ ? ஐயோ ! நான் கொடும் பாவியாகி விட்டேனே !

* " கரப்பவர்கடெகல்லா முற்படுங்கொடிய
கடையனேன் விடையமே யுடையேன் !
இரப்பவர்க்கணுவு மீந்திலே னென்னை
என்செய்தாற் றீருமோ வறியேன் !
திரப்படுங்கருணைச் செல்வமே சிவமே
தெய்வமே தெய்வநாயகமே !
உரப்படுமன்பர் உள்ளொளிவிளக்கே
ஒளிக்குளாஞ் ஜோதியே யொன்றே ! "

காளி:—அடிகாள் ! தாங்கள் இப்படி அவஸரப்படலாகாது !

புத்தி:—பிற்பாடு என்ன நடந்தது? வத்ஸராஜரும் இதற்குடன்பட்டனரோ ?

காளி:—ஆம் ! அப்படி யுடன்படும்படி நேரிட்டது. அதற்குள் நம்மிளவரசரும் ஏதோ எதிர்ச்சையாய் விலாஸவதி தேவியாரின் அரண்மனைக்குச் சென்று, தம்மிடம் தான் செய்த பிரதிஞ்யையை நினைத்துக்கொண்டு, வெளியிற் சென்று, நகரத்

* திருவருட்பா.

தில் நடக்கும் விசேஷங்களை யெல்லாம் அறிந்துகொள்வதற் காக நமது பிரணதார்த்திஹரர் கோவிலுக்குட்சென்றனராம்.

புந்தி:—அப்புறம் ! அப்பறம் !!

காளி:—அப்புறம், நம்மிளவரசர், அவர்கள்பேசிக்கொண் டிருந்ததை யெல்லாங் கேட்டு, மநம் பொறுக்கமாட்டாமல் தனியாய்த் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வதற்காகப் புவநே சுவரியின் ஆலயத்திற்குப் போகுங் கொடிவழியே பைத்தியம்பி டித்தவர்போற் போய்க்கொண்டிருந்தார். நான் அப்பொழுது கோவிலிலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தபடியால் அவ ரை ஸந்திக்கலானேன்.

புந்தி:—மேலே என்ன நடந்தது ? இராஜகுமாரன் இப்பொழுதெங்கேயிருக்கின்றனன் ?

காளி:—நான் அவரை ஸமாதாநஞ் செய்துகொண்டிரு க்கும்பொழுது வத்ஸராஜருடைய கிங்கரர்கள் இருவர் அவ ரது உத்தரவைகாட்டி நம்மிளவரசரைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றார்கள் ! அவர்கள்போன இடத்திற்கு நானும் அவர்களுக் குத் தெரியாமலே பின்சென்றேன்.

சசி:—என்ன ? என் செல்வனை அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கொன்றுவிட்டனரோ ?

காளி:—அம்மணீ ! எனிப்படி அமங்களமானமொழிகளை யடிக்கடி யுரைக்கின்றீர்கள் ! இராஜகுமாரர் க்ஷேமமாயிருக் கின்றனர் !

சசி:—அப்பா ! என் வயிற்றிற் பாலை வார்த்தனை !

புந்தி:—(ஸந்தோஷத்துடன் குதித்துக்கொண்டு)

"𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌸𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾
𑌸𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 ।
𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇
𑌭𑍋𑌜𑌰𑌾𑌜𑍇 𑌭𑍁𑌵𑌂 𑌗𑌤𑍇 ॥"

"இன்று தாரை பிளைபந்தது காப்பினை
துன்று நாமகள் சேர்விலளாயினள் !
ஒன்று பாவல ரியாவரும் ஊன்றினர்
என்று போஜனிம் மண்ணினை மெய்தவே !"

ஆயினும் அவ்விடத்தில் என்ன விசேஷம் நடந்ததோ அதை யுரைப்பாய் !

காளி:—வத்ஸராஜரும் அவ்விடத்தில் முன்னதாகவே நம்மிளவரசரைக் கொன்றுவிடுவதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, உருவின கத்தியுடன், கரையாதசித்தத்துடன், வந்திருந்தனர் ! பிறகு எப்படியோ அவருக்கும் மனமிறங்கிற்று ! நானும் அச்சமயத்தில் அவ்விடஞ் சென்றேன். பிறகு நாங்கள் யோசனை செய்து இராஜகுமாரரைச் சிலநாள் மாறுவேஷத்துடன் நகரத்திற்கு வெளியிலிருக்கும்படி சொல்லி யனுப்பினோம் !

சசி:—ஹா ! புத்திரா ! நீ இப் பாதகண்டம்முற்றும் ஆளுவாயென்று நினைத்திருந்தேனே ! நீ இப்படிப்பரதேசியாய் பரிதபிப்பதையறிந்து நான் எப்படி ஸஹிப்பேன் ?

இராகம் - பருஜ் : தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

மைந்தா ! உனைக்காண்பேனோ - இனிநான்
மைந்தா ! உனைக்காண்பேனோ !

அநுபல்லவி.

மஹிமையாய் ராஜ்யத்தில் – வாழ்ந்ததெல்லாம் போச்சோ ?
மன்னர்வந்து பணிந்து-மகிழ்ந்ததெல்லாம் போச்சோ ?—மை.

சரணங்கள்.

ராஜாதி ராஜனும் - ரமித்திருந்த நாட்போய்
தாஸானு தாஸனும்-தவிப்பது மழகோ?— மை.

என்னென்று சொல்வேன்யான் - என்றன் கதியையிப்போ
தேற்க வநந்தனில் - இருக்க விதியோ புத்ரா !— மை.

ஐயோ ! இவையெல்லாம் எண்ணவும் ஆற்றலிலேன் ! எப்படிப் பொறுப்பேன்.

காளி:—அம்மணீ ! ஸகலமுமறிந்ததாமே இப்படித் துயர முறுதல் தக்கதன்று ! நமது அடிகள் இருக்குமளவும் தாங்கள் ஒன்றுக்கு மஞ்சவேண்டியதில்லை ! இனி இராஜகுமாரரைத் தங்களிடம் க்ஷேமமாய்க்கொண்டு ஒப்பிவிப்பது எங்கள் பாரம்.

புந்தி :—அம்மணீ ! இன்றுமுதல் இரண்டு மாதத்திற்குள் தங்கள் செல்வனை இவ்விராஜ்ஜிய ஸிம்மாஸனத்தில் ஸ்தாபிக்காவிடில் யான் புத்திஸாகரனல்லன் !

சசி:—அஃதேது ? அஸாத்தியம் ! அஸாத்தியம் ! ! நானும் என் செல்வனை அந்நிலையில் இவ்வுடலத்துடன் பார்க்கப் போகின்றேனோ ? வீண் மனோரதம் ! அந்தரத்தில் அரண்மனையமைப்பதேயாம் ! இன்னும் எவ்வளவு துன்பங்கள் ஒன்றின் மீதொன்றாய் வரக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனவோ?

காளி: —தாயே! எனிவ்வாறு வீணாய்ச் சஞ்சலப்படுகின்றீர்கள்? ஈசனருள் இருப்பின் எதுதான் கிடையாது ?

இராகம் - மோஹனம் - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

ஏனுங்கட் கிக்கவலை ? - எனிந்தப் பாமரமும் ?

அநுபல்லவி.

ஆநந்த னருளிருப்பின் - ஆகாதது மொன்றுளதோ ?

சரணங்கள்.

ஸித்தரடி சித்தமுமே — பத்தியாய்ப் பணிபவதற்கு
ஸித்திக்குமே எவ்வினையும்- சித்தந் திடங் கொள்வீர்— ஏ.

சிட்டர்பதந் தொட்டணைவோர்க்-கெட்டாததோ ரிட்டங்களும்
கட்டாயமாய்க் கிட்டிவரும் - திட்டாந்திர மட்டாக்ஷரம்— ஏ.

சசி:—செல்வனே ! நீங்களே என் புத்திரனைக் காப்பாற்றவேண்டும் !

காளி:—அம்மணி ! அவருக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை ! இனி கவலையை விட்டுவிடுங்கள் !

சசி :—இப்பேருதவிக்கு யான் உங்களிருவருக்கும் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேனோ ?

புத்தி:—இது எங்களுடைய கடமை ! இனி அம்முஞ்ஜனைக்கொன்று போஜனை ராஜ்ஜியத்தில் ஸ்தாபிப்பது எங்களுடைய காரியம் ! தாங்க ளிதைப்பற்றி எள்ளளவும் ஏக்கங்கொண்டு கவலைப்படவேண்டியதில்லை.

சசி:—எல்லா முங்களுடைய அநுக்கிரஹமே ! (தரங்கவதியுடன் விஷ்கிரமித்தல்.)

புத்தி :—(காளிதாஸனை நோக்கி) அப்படித் தலையையிழக்கும்படியான குற்றம் யாது செய்தனன் நம் போஜன் ?

காளி:—எல்லாம் பொய்க்குற்றமே! அப்பாதகன், நம்மிள வரசர் விலாஸவதிக்கு விஷங்கொடுத்துக் கொல்லமுயன்ற தாகக் குற்றஞ்சாட்டினன்.

புத்தி:—சரி! நான் நினைத்ததுபோலவே முடிந்துவிட்டது. அதற்காகவல்லவோ இராஜகுமாரனைப் பட்டத்திற்கு வருவதற்குமுன் விலாஸவதியினிடஞ் செல்லவேண்டாமென்று சொன்னேன். யான் சொல்லித்தான் என்ன பயனாயிற்று. போஜன் அதை அலக்ஷ்யஞ்செய்து விட்டனனே!

காளி:—அடிகாள்! மற்றதையுங் கவனமாய்க் கேட்கவேண்டும்! பிற்பாடு வத்ஸராஜரும், தாம் முஞ்ஜராஜனுக்கு வாக்குக் கொடுத்தபடி ஒரு கிருத்ரிமத் தலையைப் போஜனுடையதென்று காட்டிவிட்டு, இளவரசரைக் கொன்றுவிட்டதாகவே இராஜனுக்கு மெய்ப்பித்துவிட்டனன்! முஞ்ஜனும் அதை மெய்யென்று நினைத்து, இராஜ்யந் தனக்கு நிஷ்கண்டகமாய்க் கிடைத்து விட்டதென்று பெருமைபாராட்டி வருகின்றானும்! இராஜகுமாரனேன்னவோ க்ஷேமமாயிருக்கின்றார்! இதுதான் ஸமாசாரம்! இதற்குமேல் தங்களுக்குத் தெரியாததொன்று மில்லை.

புத்தி:—(சற்றுயோசித்து) நல்லது! இதுவும் நமக்கு ஹிதமாகவே முடிந்தது. இதைக்காரணமாய் வைத்துக்கொண்டே முஞ்ஜனை எதிர்க்கும்படி பிரஜைகளைத் தூண்டிவிடுகின்றேன்! காளிதாஸ! நீ யொரு உபகாரஞ்செய்யவேண்டும்.

காளி:—எது வேண்டுமாயினுஞ் செய்யக்காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். ஒரு பூர்வபீடிகையு மில்லாமற் சொல்லுங்கள்!

புத்தி:—அப்படியாயின், நீ உடனே உஜ்ஜயிநீ நகரஞ் சென்று, அந்நகரத்தையாண்டுவரும் ஆதித்தியவர்மமஹாராஜ

ரிடத்தில் நானுரைத்ததாக இவையெல்லாம் தெரிவித்து, எப்படியாயினும்அப்பாதகனுகிய முஞ்ஜன்மீது படையெடுத்துவரும்படி செய்யவேண்டும்! நானும் அதற்குள் இவ்விடத்திலிருந்து தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்து, பிரஜைகளை யெல்லாம் முஞ்ஜனுக்கு விரோதமாய் எழுந்தெதிர்க்கச் செய்விக்கின்றேன்! நீ சீக்கிரஞ் செல்லவேண்டும்.

காளி:—இதுவே நம் ஸேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜருடைய அபிப்பிராயமும். அவரும் ஸமயத்தில் நம்முடன் சேர்ந்து கொள்வதாக வாக்களித்தனர்! எல்லாந் தெய்வாநுகூலத்தால் ஸுகமாகவே முடியுமென்று நினைக்கின்றேன்!

புத்தி:—வத்ஸராஜரே! இப்பொழுதுதான் உமது குணங்களையுள்ளபடி அறிந்து மெய்ச்சுகின்றேன்! நல்லது! காளிதாஸ, நீ சீக்கிரம் வீட்டுக்குச்சென்று, வேண்டியவற்றைச்சேகரப்படுத்திக்கொண்டு, விரைவாய் உஜ்ஜயினீ நகரஞ்செல்! நானும் மேலேநடக்கவேண்டிய விஷயங்களை யாலோசித்து நடத்துகின்றேன்! இனியொரு நிமிஷமேனுந் தாமதித்திருக்கலாகாது.

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

முதற்பாகம்

முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்.

முதற் களம்.

இடம்:—தாரைநாட்டுக்கும் உஜ்ஜயினி நாட்டுக்கும் மத்தியில் ஒரு பயங்கரமான காந்தாரம்.

(போஜன் துயரப்பட்டுக்கொண்டே [illegible] மெய்வருத்தத்துடன் பிரவேசித்தல்)

போஜன்:-(கருணையாய்ப் பாடிக்கொண்டு)

இராகம் - பூரிகல்யாணி. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

அபயம் சிவனே!
ஆபத்பாந்தவனே!

அநுபல்லவி.

உபயப்பிரஷ்டனாகி - ஒன்றியாய்ப் போகின்றேன்,
அபயந்தந்தென்றனை - ஆபத்[illegible]க்குவாய்!—அபயம்.

சரணங்கள்.

நாடுநகரும்விட்டு - நடக்கக் குதிரை யற்றுங்
காடுமலைகளின்று - காலாற் கடக்கலானேன்!— அபயம்.

பதியும் ஸதியுமென்றன் - பங்காளி கைக்கொள்ளக்
கதியற்றுங் கசடன்போற் - கானகம் புகலானேன்!—அ.

நீசரண்யனே - தேவாதிதேவனே!
நீநன்யான்படுந் துயர்-தெரியாதோ வுனக்கின்னும்?—அ.

ஹே ஈசா ! நான் இப்படி நாடிழந்து, நகரிழந்து, காட்டிலே வந்து, பனியால் நனைந்து, வெயிலாலுலர்ந்து, தனியாய்க்கிடந்து, மெய் சோர்ந்து மெலிந்துபோதல் நின் கருணைக்கழகோ? காலைமுதல் இதுவரையிலும் இக்கொடுங்காட்டிலலைந்து திரிகின்றேன் ! ஒரு மநுஷ்யப்பிராணியையும் இப்பயங்கரமான பிரதேசத்திற் காண்கிலேனே ! இரவோ கொடியவர்களின் இருதயம் போல் மிகவும் பயங்கரமான இருளுடன் வந்து விட்டது ! அப்படியே,

> செந்தழற் கதிரோன் சேர்ந்து
> சிந்துவி னலையின் மறைந்த,
> பந்தமென் றுடுக்கள் தோன்றப்
> பறவைக ளடங்கக் கூட்டில்,
> மந்தமா யடுத்த காற்றும்
> மரங்களி லாய்ந்து நிற்க,
> அந்தமி லிருளாற் சூழ
> வடங்கின வேலைக ளியாவும் !

ஐயோ! பசிதாஹம் மேலிடுகின்றதே! எங்கேயாகிலுஞ் சென்று ஒரு கைத்தண்ணீர் குடித்துத் தாஹசாந்தியாயினுஞ் செய்யலாமென்றால், கண்ணுக்கெட்டியவரையில் ஒருபொட்டு நீராயினுங் காணப்படவில்லையே ! அந்தோ! இப்பயங்கரமான காட்டில் யாரைக் காணுவேன் ? எவ்விதம் பிழைத்திருப்பேன் ? இந்த ஸமயத்தில் யாரெனக்குதவி பண்ணுவார்கள் ? எல்லோரும் பலவானுக்குத்தானே அநுகூலஞ் செய்வார்கள் ! யாருக்கென்றன் குறைகளையுரைப்பேன்! எப்படி நான் இக்கஷ்டங்களையெல்லாம் பொறுப்பேன் ? யான் இன்னுமென்று பிறருடன் சொல்வதற்குக்கூட வெட்கமாயிருக்கின்றதே ! ஆ சிற்றப்பா ! உனது தந்திரமே தந்திரம் ! இவ்வற்ப ராஜ்ஜியத்திற்காசைப்பட்டு என்னை எவ்வித ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டனை ?

யான், உனக்கு யாது தீங்கிழைத்தேன்? ஆஹா! நின் ஆசையின் மயக்கமே மயக்கம்!

தாயென்றுந் தந்தையென்றும்
தம்பியர் தமையரென்றும்
சேயென்றுஞ் சுற்றமென்றும்
சேர்ந்ததொன் றுமொன்றோ!
மாயமா மாயையென்றும்
பாதுகை வலையிற் சிக்கிச்
நீயனை யாருஞ் செய்வர்
சிறுதாமஞ் சாலெ தற்றூர்!

அடே துரோகி! நான் பரியைப் பறிகொடுத்ததற்காகத் துயரப்படவில்லை! எனது ஆசை நாயகி விலாஸவதியைவிட்டுவந்ததற்காகவும் வியஸநப்படவில்லை! இப்பரதகண்டம் முழுவத்தையும் ஆள யான் ஏகசக்கிராதிபதியாய் வருவேனென்று பெரியோர்கள் சொல்லினரே, அதற்கும் யான் ஆசைகொள்ளவில்லை! நிர்மலமாகிய யசோவர்மனுடைய வயிற்றிலுதித்து, என்னைப்பத்து மாதஞ் சுமந்து, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்த்த என் தாயைக்குறித்து மாத்திரம் வியஸநப்படுகின்றேன்! ஹா! அம்ப கசிப்பிரபா! இப்பாவியேன் ஏன் உன் வயிற்றில் ஜநித்தேன்? நீ என் கதியைக் கேள்விப்படுவாயாயின் உன்மநம் எவ்வாறு பரிதவிக்கும்? ஐயோ உன்னை யார் ஸமாதானஞ்சொல்லி ஆற்றுதலடைவிக்கப் போகின்றனர்! ஹா! ஹதவிதி! ஹதவிதி!! என்னகாலம் நேர்ந்துவிட்டது! ஐயோ! நான் எதற்கென்றழுவேன்? என்னையே பந்துவாக நினைத்திருந்து இப்பொழுது இக்கொடுங்கோல் மன்னனிடத்திலிருந்து கஷ்டப்படும் என் தந்தையார் ஆண்டுவந்த பிரஜைகளின் பொருட்டு அழுவேனோ? என்னிடத்தில் உள்ளன்பு பராட்டி மேலுக்கு மாத்திரம் கண்டிப்பா

யிருப்பவர்போல் காட்டிவந்த எனதுபரமாசாரியரான புத்திஸா கரரை நினைத்து அழுவேனே? எனக்குக் கண்ணுக்குக் கண்ணாய் என்னுடல்போல் என்றும் பிரியாதிருந்த எனது நண்பன் காளிதாஸனைக்குறித்து அழுவேனே? ஒரு கஷ்டமுமறியாத எனதருமைத்தாய் இச்செய்தியைக் கேட்டுப் படப்போகின்ற வருத்தத்தை நினைந்து அழுவேனே? அல்லது இவ்வளவு கஷ்டங்களையெல்லாமடைந்தும், கற்போலக் கரைந்துருகாத என்பொருட்டுத்தான் அழுவேனே? அந்தோ! உயிரை மாய்த்துக்கொள்வோமென்றாலும் மஹா பாதகம் நேர்ந்துவிடுமே! ஆன்மஹத்தி செய்கிறவர்கள் அந்த தாமிஸ்ர நரகங்களில் விழுந்து இடைவிடாது தவிப்பரன்றோ?

"அஸூர்யா நாம தே லோகா
அந்தேந தமஸாவ்ருதா:।
தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபிகச்சந்தி
யே கே சாத்மஹநோ ஜநா:॥"

["அஸூர்யா நாம தே லோகா
அந்தேந தமஸாவ்ருதா:!
தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபிகச்சந்தி
யே கே சாத்மஹநோ ஜநா:"]

என்றல்லவோ மறைகளெல்லாம் முறையிடுகின்றன! ஐயோ யான் என்செய்வேன்? எவ்விடஞ் செல்வேன்? ஒன்றுந்தெரியவில்லையே! ஈசா! உன்னைத்தவிர எனக்குவேறு கதியுமுண்டோ? நீ தான் இவ்வேழையை இத்தருணமுங் காப்பாற்றவேண்டும்.

இராகம் - கமாஸ். தாளம் - ரூபகம்.

கண்ணிகள்.

கருணைபுரிந்தென்றன் - கவலை தீராயோ
தரையிற்றவிக்குமெனை - திரும்பிப் பாராயோ?

ஞுடவியிலமுமென்னி - தன்புவைப்பாயோ
ப்டமுடியாதென்றான் - பசியைத்தீர்ப்பாயோ !

ஐயோ ! என்னவோ மயக்கம் வருகின்றதே ! இதோ இம்மரத் தடியிற்சென்று சற்றுச்சயனித்துக்கொள்வோம் ! (அப்படியே மரத்தடியிற்சென்று) ஈசா ! நீதான் இவ்வேழையின் கஷ்டத் ஷதை நீக்கிக் காத்தருளவேண்டும் ! (சயனித்துக்கொண்டு)

*"க [illegible] ! [illegible] ! என் [illegible] ! [illegible]
[illegible]!"

*"எ [illegible]
[illegible]!"

*"இ [illegible] ? [illegible]
[illegible]!"

(சோர்ந்து நித்திரைபோதல்)

(ஜயபாலனைச் சேர்ந்த வீரன், சூரன் என்றயிரண்டு பில்லர் கள் பாடிக்கொண்டே பிரவேசித்தல்).

வீர:—(ஒரு கட்பாண்டத்தை கையிலெடுத்துக்கொண்டு,
ஓடிவுழல்றேன் காடெல்லாம் சுற்றி
வாடி வதங்கினேன் யான் !
நாடி யுன்னைக் கூடிக் குடிக்கத்
தேடித்திரிந்தேனே !

சூர:—(பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு)
போதுமென்னப்பனே போதும் போச்சுது
வாது செய்கிறாயே !
ஏதினி கில்லா தென்னுயிர் சுரையை
மாதிரி பாராமே!

* தருமரானவர்.

வீரன்:—அடா அப்பா ! இன்னிக்கிப்பட்ட பாடுபோதும் போதும் ! இனிமேலே ஆயுசுக்கும் வேண்டாம் !

சூரன்:—காடெல்லாம் சுத்தியடிச்சாண்டா அந்தப்பர்வி ! கை கால் எல்லாம் ஜிவ்ஜிவ்வென்று வலிக்குதுரு !

வீர:—போவுது ! எவனுவது ஆப்பட்டானு? இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டத்துக்கு இப்போதென்ன வாயிலடிச்சிக்கிறது ?

சூ:—சாமீ ! போரும் போரும் ! இன்னிக்கி எவன் மூஞ்சியிலே முழிச்சனே, காலமே முதல்கொண்டு ஒரு பருக்கை கூட கிடையாது !

வீர:—பின்னே என்னடா வயித்தெரிச்சல் ! (கையிலிருக்கும் கட்பாண்டத்தை நோக்கி) இது இராத பூட்டாக்கே நம்ப சத்துதாண்டா போகணும்.

இராகம் - பியாக். தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

சார மிவ்வுலகில் மதிரா
சாராயம் சுரையே !

அநுபல்லவி.

சோறுமே வேண்டோம், மற்ற
சுகங்களையும் வேண்டோம் !—சா.

சரணம்.

பனங்கள்ளும் பனஞ்சாறும்
பானம் பண்ணியே,
தங்கம் வேறொன்றும்
சற்றும் வேண்டோம் !—சா.

சூ:—வயித்தெரிச்சலா ? பின்னெயும் வயித்தெரிச்சல் ! எங்கப்பன் அந்த சாணுரப்பய்யன் நல்லாயிருக்கணும் ! (வீரனிடத்திலிருந்து கட்பாண்டத்தைக்கையில் வாங்கிச்கொள்ளுதல்)

வீ:—ஆம்டா! அவன் இருக்கானே மெத்த நல்லவண்டா? இன்னிக்கி நாம்ப பாடு பட்டுவந்ததைப் பார்த்துவிட்டு அவனே ரொம்ப கள்ளு ஊத்திக்கொடுத்தாண்டா!

சூ:—(கட்பாண்டத்தை வாயண்டை கொண்டுபோய்) அடே மினுக்குதடா! (பூ என்று நுரையை ஊதி) கள்ளுக்குச் சமானமென்னடா யிருக்குது. இதைத்தாண்டா அந்த பாப்பாருங்க, இப்படிக்கொத்த கஞ்சாவோடே கலந்திட்டு அமுதம் அமுதமென்று பூரா அடிக்கிறாங்கோ! (கஞ்சாவை கொஞ்சமுட்கொண்டு பாடுதல்)

அஞ்சிலி பிஞ்சிலி கஞ்சாவே
ஆநந்தமாகவே வளர்ந்தாயே!
பிஞ்சானுமில்லன்ன பூவானுமிலன்ன
பெரியகடையில் கண்டேனே!

திட்டுமெடுத்துக் கொண்டேனே
துண்டு துண்டாக விடித்தேனே!
குட்டையிலே குளத்திலே தள்ளாதே
குருவுக்கும் புண்ணியம் கஞ்சாவே!

சிக்கினில் போட்டுச்
சிலும்பிலடைத்து, அதன்மேல்
அக்கினி பகவானைமூட்டி
அம்மானை யினைதேதார் தம்மிழுத்தாக்கா

முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களெல்லாம்
முகத்தின்முன்னின்று நடனஞ்செய்வாரே!

தம்பீ! என்னப்போ? (பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு) பினிக்குதடா! பினிக்குது!!

வீ:—அண்ணே! இந்த பச்சைமுளகாயை கடிச்சிக்கிண்டையான நல்லாயிருக்கும். (மடியிலிருந்த மிளகாயை யெடுத்துக்கொடுத்தல்)

சூ:—(மிளகாயை வாங்கிக் கடித்துக்கொண்டே மறுபடியும்கொஞ்சம் கள்ளருந்தி) ஆமாந் தம்பி! (தலையை யசைத்து ருசியை அபிநயித்து) என்னமாயிருக்குதுன்றே? (ஆட்டம் ஆடிக்கொண்டு) வெகு சொகுசு! (மறுபடியும் கொஞ்சம் தொட்டையிட்டுக்கொண்டே கள்ளருந்தி மயக்கங்கொண்டு) அண்ணே! நாம்பளங்கே யிருக்கோம்?

வீ:—(சிரித்து) அடா! மானத்திலே யிருக்கோமடா!

சூ:—(பூராய்க்குடித்துவிட்டு) என்ன வெதல்லரே! வழ்ழ் (ஏப்பம் விட்டு) என்னரா? மா மா மானத்திலேயா? வழ்ழ்ழ் (திரும்பியும் ஏப்பம்விட்டு) மா மா மா மானத்திலே குசூசூசூசூரியன் தம்பி.

வீ:—என்னடா ஜாஸ்தியா குடிச்சிட்டையோ? (கட்பாண்டத்தை திமிர்ந்து பார்த்து) சற்றெ! சரிதான்! பூராவிட்டுட்டே!

சூ:—யார்ரா ராவன் நம்பளாண்டே ஜாஸ்தியா பேஷாது? என்றே மோ! பபபபபக் கிரம்! நம்ளெபாத்தென்னபா பாத்துக்கிணே! நாம்பவத்தபவத்தபவத்தவத்மான்! வேதவேதவேத வேதவ நன்!!

வீ:—என்னடா குடிச்சிட்டி உளற்றே! என்டா அல்லாத்தையும் குடிச்சிட்டையோ?

சூ:—யார்ரு குடியன்? நீ குறியனுடா நான் குறி குறி குறியனுடா? (வீரனைப் பிடிக்கப்போய்க் கீழே விழுதல்).

வீ:—(சூரனைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு) அடே! இந்த மொட்டைப்பசங்கத்தனத்தை நம்பளாண்டே காட்டாதே ன்னு எத்தனைவாட்டி சொல்லியிருக்கேன்.

சூ:—(வீரனை ஒருமரம் என்று நினைத்துக்கொண்டு கையால் ஆட்டிக்கொண்டு) மாமா தம்பி! மர்ர்ர் மா யிது?

வீர:—என்னடா மொட்டைப்பயலே! ஓதைக்கிறேன் பார்! விடுடா !! (சூரனை ரண்டுரே உதைத்துத் தள்ளுதல்).

•சூர:—(மெள்ள எழுந்து உட்கார்ந்து) அழே ! மொழ்மே கிழ்மே எண்ணெயோ பபபபபபல்லே தட்ஷிப்போழுவேன் ! நநநநம்பளே என்னென்று பாபாபாபாழ்த்திண்டே ! வொவொ வொவொருகுத்து ! (முன்னுக்குக் கை ட்டுவதுபோல் வினைத்து பின்னுக்குப் போதல்).

வீர:—(ஆத்மகதமாய்) நமக்கு வயிரெல்லாம் நெறையபசி யாயிருக்குது ! இந்தப் பட்டி மவனோட்ட நாமகென்ன வீம்பு ? தண்ணீ சொகுசாதான் இருக்குதுபோலத் தோணுது ! நம்ப ளுங் கொஞ்சங் குடிப்போம் ? (கீழேயிருக்கும் கட்பானையை எடுத்துப்பார்த்தல்).

சூர:—ஹ ஹ ஹ ஹ ! அட்டாஷஷ்மே !

வீர:—வடுவாப்பயல் அல்லாத்தையுங்குடிச்சிட்டாண்டா ! அத்தான் தூக்கியடிக்குது பயலே. (மிகுதி கள்ளை ஒரு பொட் டும் விடாமல் குடித்துக்கொண்டு) என்டா ! என்னடா ! கனே க்கிறே ! மூக்குமட்டும் வத்திட்ட மொழுப்போடா ? அவ் ! (மெள்ள ஏப்பம் விடுதல்).

சூர:—ஆம்மாண்டா ! ஹா ! ஹா ! ஹா ! ஹா ! பூழ்ச்சி யே குழிச்சேம் ! (பாடிக்கொண்டு) அம்மாயி ! அம்மாயீ !!

வீர:—பட்ட கஸ்டங்களுக்கெல்லாம் இது தாண்டா நல்ல மருந்து ! ஆத்தாடி ! கால் வயிறுகூட ரொம்பலே ! அதுக் குள்ளே பூமியெல்லாம் சக்கரம் உருளேப்போல சுத்துது !

சூர:—ஹி ! ஹி ! ஹி ! ஹி ! ஹொ ! ஹொ ! ஹொ ! ஹொ ! (பாடிக்கொண்டு) அம்மாயி ! அம்மாயி !! அம்மாயி அம் மாயி அம்மாயி அம்மாயீ !

வீர:—என்னடா ! அம்மாயியை வினைச்சிக்கிட்டையோ ! நேத்திராத்திரி ரொம்ப மலப்புதானே ?

சூர:—ஆட்ர்ரா ! பூ ! பூ ! பூ ! பூ ! புசும் ! (மூக்கால் வீர ன்பேரில் எச்சில் தெறிக்கத்துப்புதல்).

வீ:—என்னடா ! மேலே எச்சிலே துப்பரயே ! வேணு மோடா பூசை !

சூ:—தூ ! தூ ! தூ ! தூ ! (திரும்பியும் வாயாலெச் சிலேத் தெறித்தல்).

வீ:—வண்டா ! சும்மாயிருக்கேன்னிட்டு மேலே மேலே ஏர்ரையோ? பார்த்துக்கோ! இதோ உன்னைக் காலேவாரி யிழுத் துப்போட்டுர்ரேன் ! (ஒருவரை யொருவர் தள்ளிக்கொண்டு கைகலந்து புரளுதல்).

(காலபாசன், விருபாக்ஷன் என்னும் ஜயபாலனைச் சேர்ந்த வேறிரண்டு பில்லர்கள் பரபரப்புடன் பிரவேசித்தல்).

காலபாசன்:—தம்பி ! இவ்வளவு நேரமாச்சே ! அவங்க வந்திட்டிருப்பாங்களோ ? இன்னிக்கி ராசாமவன் பட்டணத் திலே யில்லேயாம் ! அங்கே தான் போய்க் கொள்ளையடிக்கவே ண்டுமாம் !

விருபாக்ஷன்:—ஆமாண்ணே ! அந்தப் பயங்க இருக்காங் களே, வீரனும் சூரனும், நமக்கு முன்னே வந்தாங்களே ! எங் கே போயிருப்பாங்க ?

கால:—அந்தத் திருட்டுப் பயங்களா? சாணுங்கடைதான் ஒண்ணு இருக்குதோ இல்லேயோ ? வேறே எங்கே போயிருப் பாங்க ?

விரு:—ஆமாண்ணே ! அங்கேதான் போயிருப்பாங்க ! அதிலெயும் அந்தப்பய்யனிருக்குரானே சூரன்! அவன் மோடா க்குடியன் எங்கிறேன் !

காலா:—போடா ! போடா ! மொடாக்குடியனு ? பிப்பா குடியண்டா ! அவன் சம்பாதிக்கிற துட்டெல்லாம் பின்னே

எங்கே போவுதுண்ணு பார்த்துக்கிட்டே ! அந்தத்தண்ணிக்கு த்தான் எல்லாம் போவுது !

விரு:—(நோக்கி) நில்லுண்ணே நில்லு ! இங்கே எவங்க ளோ ஒத்தன் மேலே ஒத்தன் விழுந்து கட்டிக்கிட்டு சண்டை போர்ராங்க ! (இருவரும் பார்த்தல்).

சூர:—ஏண்டா ! போருடா ! இனிமே நம்பளண்டே வா யாடினையோ மண்டையை ரண்டாய்ப் பொளந்துடுவேன் ! (வீர னைக்கீழே தள்ளி யமுக்குதல்).

வீர:—அடே ! உனக்கு ஏதோகட்டிக்கிண்டதின்னேனிக்கி ! என்னைக்குரியாய் விட்டுடு ! இல்லாட்டா— (எழுந்திருப்பதற் குப்பிரயத்தநப்படுதல்).

சூர:—இல்லாட்டா என்னடா செஞ்சிடுவே ? இனிமே என் சோலிக்கி வராதே ! வராதே !! வராதே !!! (முதுகில் தன் னினபடி குத்துதல்).

வீர:—ஐயோ ! பூட்டேன் ! அம்மாடி பூட்டேன் !! எப் பாடா பூட்டேன் !!!

கால:—அடே ! அந்தத் திருட்டுப் பசங்கதாண்டா இங் கே குடிச்சிட்டு சண்டை போர்ராங்கோ !

விரு:—அடே திருட்டுப்பயங்களா ! இங்கே என்னடா பண்றீங்க ? விடுங்கடா ! நம்ப யசமான் பெத்த கோவித்துக் கொண்டிருக்கிறாரடா !

சூர:—(வீரனை விட்டுவிட்டு) அடே ! ? சத்தேகோவித்து கோடா பார்ப்போம் ! என்னமோ பலே பேசரையே ! வீரனு க்கு விழுந்த உண்டை உனக்கும் வேணுமோ ?

விரு:—அடே முட்டாள் ! என்னடா எசமான் கோவித் துக்கொள்ளுகிறாரென்றால் நீ கோவித்துக்கொள் பார்ப்போ மென்கிறையே ?

சூர:—பின்னே என்னடா? நாங்கள் தான் சோறு தண்ணி கூடயில்லாமல் அப்போபிடிச்சு அலெஞ்சிட்டு இங்கே விழுந்து கடக்கிறேமோ! அதுக்குள்ளே கோவமென்னடா?

பால:—போயிட்டு போவுது! அவனாடா கீழே! வீரனடா?

சூர:—ஆமாண்டா? அந்த ஊளைப்பயல் நம்பளண்டை வாலாட்டப்பார்த்தாண்டா!

கால:— அல்லடா! அவனைப்பத்தி நான்சொல்லலேடா? அதோ அந்த மரத்தின் கீழே யாரோ படுத்திக்கொண்டிருக்கிறுப்பலே யில்லே?

வீர:—(எழுந்து உட்கார்ந்து, உடம்பைத் தடவிக்கொண்டு) ஆத்தாடி! இப்போதான் உயிர்வந்தது!

சூர:—இந்தக் காட்டிலே எவங்கடா யிருக்கப்போறங்கோ! எதானு புலி கரடி படுத்திருக்கும்! வேறெ என்ன இருக்கப்போவுது?

கால:—இல்லேயடா! ஆ வேணுமானு எழுந்திருந்தப்பாரேன்! அதோ என்னமோ கிடக்கப்பா தெரியலே?

வீர:—(நோக்கி) என்னமோ மூச்சுக்குரல் கூட கேட்குதடா!

விரு:—இல்லேயடா! இந்த மரத்தில் இரத்தக் காட்டேரியிருக்கு மென்பாங்க! ஒருவேளை அதுவாதாண்டாயிருக்கும்.

சூர:—அம்மாடி! அதுவாயிருந்துச்சுனு நம்பளே பாத்தா டட்டீக்கே சும்மாவிடுமா? அத்தோடே ஆள் பைசல்தானே!

வீர:—(நடுங்கிக்கொண்டு எழுந்து) என்னுழ்ழா? ழ்ழ்ழ் ழ்ழத்தக்காட்டேரியா? ஐயோ நாநாநாநான் பத்திரம் (ஓடுதல்).

பால:—இல்லேயடா! இது என்னமோ வேறெதாண்டா படுத்து யிருக்குது! (அருகிற்சென்று நோக்கி, பாடுதல்)

இராகம்-நாதநாமக்கிரியை. தாளம்-அடதாளம்.

நில்லுங்கள் வருகிறாளே பிசாசு! —(பயந்து) அல்ல
கொல்லும் பருத்துக் கொழுத்தபிசாசு!
அப்பப்பா! இது என்ன ரூபம்—ஐயோ!
தப்பிப் பிழைப்பதே மெத்த ப்ரயாசம்!— அப்ப!

சூ:—(வெகு தைரியத்துடன் அருகிற்சென்று)
அடியுங்கள்! பிடியுங்கள்! காளி—(பயந்து) அம்ம!
குடியைக் கெடுக்கும் கொடியமூதேவி!— அப்பப்பா

வீ:—(கோபத்துடன் சிறைக்கு சமீபத்திற்சென்று)
திருட்டுப் புரட்டுப் பசாசி!—(பயந்து) ...
இருட்டில் விரட்டு மிரத்தக்காட்டேறி!— அப்பப்பா!

விந:—(வெகு தைரியமுள்ளவன் போல் முன்வந்து)
அடபோடா! இவளாரோ கிலி!—(பயந்து) பூசப்
பனை...ப் பவனிபோம் பட...!— அப்பப்பா!

எல்லோரும்.—(பயந்து பக்தியுடன்)

அம்மா! அக்கா! ஆயே! தாயே!—(கைகூப்பி) எம்மைச்
சும்மா விட்டுச்செல்லும் வந்தனம் தாயே!— அப்பப்பா!

சூரன்:—(சற்று யோசித்து) அடே! இல்லையடா! இது என்னமோ பேசாமெ படுத்துக்கிறாயிருக்குது. அப்பா! நாம்ப கூச்சப்போட்டத்துக்கு பிசாசு காட்டேரி காளி யிவளாயிருந்தாக்கா நம்மளே இந்நேரம் சும்மா விட்டிருக்குமா? அப்பவே எழுந்திருச்சு அல்லாரையு மொரேயறையா யறைஞ்சிட்டிராதா? இது வேறே என்னமோடா! (போஜனருகிற் சென்று நோக்கி) அடேடேய்! இது யாரோ ஒரு பொம்பிளை தன்னாலெ படுத்திக்கிட்டுருக்கிறாப்போல தோணுதடா!

வீ:—(தைரியங்கொண்டு தூரத்திலிருந்தபடியே) என்னம்மா! நானப்பவே சொல்லலே! அவதாண்டா நம்ப அம்

மாத்தாயி ! உங்களைச் சும்மாக்காட்டிக்கும் பயங்காட்டி தடி னேன் !

விரு:—அம்டா ! எவளோ அசந்து தூங்கிருப்போல்தா ண்டா இருக்குது ! (ஸமீபம் பரிக்கிரமித்தல்)

கு:—அடே ! எனக்குக்கெட்ட கோபம் வரும் ! கிட்டே போகாதே ! அவளை யாரென்னு பாத்துக்கிணே ! எம் பெஞ் சாதிடா ! (கிட்டே சென்று) அடியே ! அடியே ! அடி அம் மாயி !

கால:—அடே மொட்டைப்பசங்களா ! என்னடா வெட் டிவார்த்தை பேசரைங்கோ ! அந்த சோப்பு புடவையை பார்க் கச்சையே தெரியலே! இவ எம் பெஞ்சாதி அவுரூப மாச்சேடா ? அடி அவுரூபம் ! (ஸமீபஞ்சென்று பாடுதல்)

இராகம்-நவரோஸ்-தாளம்-ஆதி.

எழுந்திருடி—நீ
பழந் தருகிறேன்,
விழுந்து கைகூப்பி—மருவுவோம்
மொழிந்து மகமொப்பி !
கேடாத அமுதே !
தொடாத அருமபே !
விடாமலுனை வேண்டி—சொகுசுள
மிடாயி தருவேண்டி !

கு:—(தட்டிக் குதித்து காலபாசனைத் தள்ளிக்கொண்டு முன்வந்து)

பாவாய் ! நானுன்னிடம்
ஆவல் மிகக்கொண்டேன் !
காவாய் நீ இத்தருணம்—பூஜிப்பேன்
பூவாமல யுன் சரணம் !— கெடாத.

வி:—(இருவரையுந் தள்ளிக்கொண்டு)
மஹாதகவானெனைச்

சஹாயமாய்க்கொளில்
விஹாரம் சியடைவை—தருணீ!
மஹாதேவனைப் புகழ்வை!— கெடாத.

விரு:—(இம்மூவரையுந் தூரே தள்ளிவிட்டுத் தான் முன் சென்று)

காடுமுழுதுஞ்சுற்றி
ஓடிவந்தேனிதோ
நாடியுனைப்பெண்ணே!—சுகம்பெறக்
கூடுவோம் நாம் கண்ணே!— கெடாத.

நால்வரும்:—(ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு.)

கெடாத அமுதே!
தொடாத அரும்பே!
விடாம லுனைவேண்டி-கொகுசுளா
,, பலேபலே
,, ருசியுள்ள
,, நல்லநல்ல
மிடாயி தருவேண்டி!

சூர: -(எல்லாரையுந் தள்ளிவிட்டு) அடே! நீங்கள் கிட்டவந்தீர்களோ காலை ஒடிச்சிடுவேன். (ஸாிபரந்சென்று போஜனைத்தட்டி எழுப்புதல்.)

வீர:—அடே! உனக்கு மூஞ்சியிலே மீசை யிருந்தாலென்றேடேசில்லடா! (சூரனைப் போஜன்மீது தள்ளிக்கொண்டு கைகலத்தல்.)

போஜ:—ஐயோ இதென்ன? (பயந்து கண்களை விழித்துக்கொண்டு ஆச்சரியமாய்) யார் நம்மை இங்கே இத்தருணத்தில் தட்டி எழுப்பக்கூடும்? ஒருவேளை நம் சிற்றப்பனுடைய வேலையாட்களோ? (சுற்றி நோக்கி) ஆ கோ! இவர் யாவரோ நம் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் அல்லர்! இவர்கள் உடையைப்பார்த்தாலே பயங்கரமாயிருக்கின்றது. இக்காட்டில் இவ்

வேளையில் இவர்கள் இங்கு வந்ததென்ஹே? (பிரகாசமாய்) ஐயா! யார் நீங்கள்? எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்? ஏனிப்படி மேலே விழுகின்றீர்கள்?

சூர:—ஏண்டி! இதுக்குள்ளேயே மறந்துட்டையோ? (போஜன் தோள்மீது கைபோடல்.)

போஜ:—(சூரன்கையை விசிறித் தள்ளிவிட்டு) என்ன குடித்தவன்போல் மேலேவிழுகின்றாய்! தூரத்தில் நில்லடா!

வீர:—ஆம்! போருமாடா மொட்டைப்பயலே! பார்த்துக்கிட்டையா? எம் பெஞ்சாதி அம்மத்தாயி என்னுட்டு நான் அப்பவே சொல்லலே? (போஜனைக்கட்டியணைதல்).

போஜ:—(வீரனையும் விசிறித்தள்ளிவிட்டு எழுந்துநின்று) யாரடா முழுமக்கள்காள்? உங்களுக்கு மூளையிருக்கின்றதா யில்லையா? ஸ்திரீ புருஷனென்பதுகூடத் தெரியவில்லை போலும்? சீ! குடிகாரப்பயல்களே! விலகி நில்லுங்கள்! (இவ்விருவரையும் ஒவ்வோருமுறை கொடுத்து பிடித்தீட்டல்).

கால:—ஆமாண்டா! குரலைப்பார்த்தால் புருஷன்போல தாண்டா யிருக்குது?

வீர:—ஆம்! எவனோ கொழுத்த ஆசாமிதான்! இவனைப் பிடிச்சாக்கே என்னமானு கெடைக்கும்.

கால:—அடே! அப்படியானு, நீ மெள்ளப்போய் பிடிச்சுக் கோடா! நானுக்கூடவரேன்.

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) இவர்கள் கிராதர்கள் போலிருக்கின்றனர்! எதாயினும் கொள்ளையடிப்பதற்கு வந்திருக்கலாம். இவர்களிடத்திலிருந்து மெதுவாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு செல்வதே நலம்! (எந்தப்பக்கமாப் போகலாமென்று பார்த்தல்)

கால:—(போஜனை மடக்கிக்கொண்டு) அப்பேன்! எங்கே போவலாமென்னு பாக்கரே? நம்மையுமந்த சொத்தப் பசங்களென்னு நினைச்சுட்டையோ?

போஜ:—அப்பா, நீ பெரிய மநுஷ்யந்தான்! உனக்கொரு நமஸ்காரம்! யான் அவஸரமாய்ப் போகவேண்டியிருக்கிறது. மறிக்காமல் வழியைவிட்டுச் செல்! (ஒரு புறமாய்ப்போகப் பார்த்தல்)

கால:—நானுந்தானப்பேன் அவசரமாகப் போகவேண்டும்! சத்தே பொறுத்துக்கொள்! (மார்பில் கைகொடுத்துக் கட்டுதல்.)

போஜ:—(அவனைத்தள்ளி கீழே நீட்டிவிட்டு) யான் யாரென்று நினைத்தாயடா? இனியாகிலும் புத்தியுடன நடந்துகொள்! (திரும்பிப்போகும்பொழுது காலபாசன் போஜனது இடதுகாலைக் கட்டியாய்ப்பிடித்துக் கொள்ளல்).

விரு:—(பின்னேவந்து மடக்கிக்கொண்டு) அடே திருட்டுப்பயலே! இவ்விருளில் எங்கேடா போறே? நில்லடா நில்லு! போனயோ சிண்டியைக் கிழித்துவிடுவேன்! (போஜனுடைய இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துக் கட்டுதல்.)

போஜ:—(காலையுதறி வாங்கிக்கொண்டு பின்பக்கமாய்த் திரும்பி) அடே பேசாமல் இப்பொழுதே என்னை விட்டுவிட்டோடு! வீணாய் மடிவாய்! (ஒரு கையை வாங்கிக்கொண்டு)

கள்ளருந்தின கோலமோ விது
காட்டிலென்னை மடக்கிறாய்?
கள்ளன்போலுமே பின்னர்வந்துநீ
காட்டிவல்லமை துள்ளிறாய்!

விரு:—(போஜனது வலதுகையைக் கட்டியாய்ப்பிடித்துக் கொண்டு.)

தொல்லையா மெமதெல்லைவந்து நீ
தூர மேகுவதெங்கடா?

ஜய:—நல்லது! உனக்கிஷ்டமில்லாதிருப்பதனால் இப்பழங்களையாயினு மருந்து! (இன்னுமிரண்டு பழங்களை எடுத்துக் கொடுத்தல்)

போஜ:—(பழங்களை வாங்கிக்கொண்டு) தங்கள் அன்புக்கு யான் என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன் ?

ஜய:—அப்பா! யானின்னானென் றுனக்குத் தெரிந்ததோ! என்னைத் தான் இப்பில்லர்களுக்கெல்லா மரசனென்று சொல்லுவார்கள்.

போஜ:—ஐயா! யான் முன்னமே தெரிந்துகொண்டேன்.

ஜய:—எங்களுடைய தொழிலுனக்குத் தெரியுமோ? பிறர் பொருளைக்கொள்ளை யடிப்பது தான்! (காவதனை வெள்ளிக்கலசத்தை ஐயபாலனிடம் நீட்ட, வாங்கியருந்துதல்)

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா! மிகவும் பரிசுத்தமான தொழிலே! (பிரகாசமாய்) யான் அப்பொழுதே அறிந்து கொண்டேன்.

ஜய: (மதுவின் ருசியை அபிநயித்துக்கொண்டு) ஆஆ! இதனுடைய ருசியை யானென்ன சொல்லப்போறேன்! நீ கொடுத்து வைக்கவில்லை! அது போகட்டும்! நானொன்றுசொல்லுகின்றேன்! நீ யப்படி நடப்பாயாகில் உயிருள்ளளவும் உனக்கு யாதொரு கஷ்டமும் நேரிடாது.

போஜ:—ஆஆ! அப்படியே செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்! சொல்லுங்கள் தங்கள் மநத்திலிருப்பதை!

ஜய:—அப்பா! உன்னையே இப் பில்லர்களுக் கெல்லாம் பிரதாநியாய் நியமிக்க விரும்புகின்றேன். உனக்கு ஸம்மதமா?

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) அ! இஃதென்ன விபரீதம்! இத்தொழிலுக்கும் நாம் உட்படவேண்டுமோ? இச்சமயம் நாம் இவன் சொல்லுகிறபடி ஸம்மதிக்காவிடில் யாது நேரிடுமோ?

இதற்கென்செய்வோம்? (யோசித்து) சரி! இப் பில்லர்களுடைய திருட்டுவழிகளை யறிவதும் க்ஷத்திரியர்களுக்குரியதன்மையோ! (பிரகாசமாய்) அப்படியே! தங்களிஷ்டப்படி!

ஜய:—அப்பா! மிகவும் ஸந்தோஷம்! நீ இதுமுதலெனக்குச் சிறந்த மித்திரனாகி விட்டனை! உன்பெயர் என்ன? நீ வசிக்கும் நாடு யாது?

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) இவனுக்கென்ன விடைகூறுவது? எப்படி நமது வாஸ்தவப் பெயரை யுரைப்பது? நல்லது இவ்வாறுரைப்போம். (பிரகாசமாய்) ஐயா! என்னை ஸைந்தலன் என்பார்கள்! யானிருப்பது மாளவநாடு!

ஜய:—ஆஹா! உன் பெயரைக் கேட்கும்பொழுது ஸ்ரீ ஸிந்துல மஹாராஜருடைய ஞாபகம் வருகின்றது. உன் வீரத்தன்மைக்குச் சரியான பெயரே! இதோ இந்தக்கட்கத்தைப்பரிசாகப் பெற்றுக்கொள்! இது முன்னொருகாலத்தில் மஹாவீரனாயிருந்த ஒருராஜனுடைய கரத்தை யலங்கரித்தது.

போஜ:—(வணங்கி) எல்லாம் தங்களநுக்கிரஹம்! (வாங்கிக்கொள்ளல்)

ஜய:—நண்ப! இப்பொழுது வெளிச்ச முனக்கின்கு நன்றாய்த் தெரிகின்றதா?

போஜ:—அவ்வளவு நன்றாகத் தெரியவில்லை.

ஜய:—(ஒருவிதமைய்யைப் போஜன் கண்ணிலிட்டு) நல்லது! இப்பொழுது பார்! என்னவாயிருக்கின்றது?

போஜ:—(ஆச்சரியங் கொண்டு) ஆ ஆ! இதென்ன? பகல் போற் பிரகாசமாயிருக்கின்றதே!

ஜய:—நண்ப! நீ என்னுடைய பிரதானியாகி விட்டபடியால் உனக்கினி யாதொரு துன்பமும் நேரிடாது. நாங்கள் இன்றையதினம் தாராநகரத்து இராஜகுமாரனுடைய அரண்மனையைக் கொள்ளையடிப்பதாகப் புறப்பட்டோம். அவ்விராஜ

குமாரனை அவனது சிற்றப்பன் கொன்றுவிட்டதாக நமது தூதர்கள் மூலமாய் இன்று கேள்விப்பட்டோம். இப்பொழுது அவ்விடம் செல்லுவதற்காகவே நாங்கள் இவ்விடத்தில் ஒன்று கூடினோம். நீயும் எங்களுடன் வரும் பக்ஷத்தில் வேண்டிய ரத்தினங்களையும், ஆபரணங்களையுங், கொண்டுவரலாம். நாங்கள் அற்பமான பொன் வெள்ளி முதலானவற்றுக்கு ஆசைபடுகிறவர்களல்ல. அற்பர்கள் வீட்டைக் கண்ணெடுத்தும் பாரோம்! அரசர்கள் அரண்மனையையே தேடிப் புகுவோம்! இரத்திநாபரணங்களையே தோடுவோம்! இதுவரை என் ஸ்நேஹிதனாகிய அச்சிந்தல மஹாராஜரது புதல்வனுக் கஞ்சி அப்பட்டணத்திற் பிரவேசித்ததில்லை. அவனது சிற்றப்பன் அவ்வாபரணங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னரே நாமங்குச் செல்லவேண்டும். ஆகலின் சீக்கிரம்செல்லுவோம் வருகிறையா? (போஜனது நெற்றியில் ஒருபொட்டிட்டு) இப் பொட்டின் மஹிமையால் நீ யொருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமலே எவ்விடத்திலும் ஸஞ்சரிக்கலாம்.

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா! என்ன காலம்! நம்மைக் கொண்டே நம்மரண்மனையைக் கொள்ளையடிக்கப் பார்க்கின்றனரே! என்ன செய்வோம்? இதற்கு எவ்விதம் நாமுடன்படுவது? (சற்று ஆலோசித்து) காலம் இப்படி நேரிட்டுவிட்டது. இனி நாம் பின் வாங்குவது சரியன்று. எதற்கும் நம்மரண்மனையைத்தானே கொள்ளை யடிக்கப்போகின்றனர்கள்! இதனால் இதரருக்கு நாமொரு தீங்கு மிழைக்கப்போகிறதில்லை. இது நமக்குத் தெரிந்துநடந்தாற் பின்னொரு ஸமயத்தில்நமக்கே பயன்படும். இவர்களுடைய இரஹஸ்ய வியாபாரங்களையு மறியலாம். (பிரகாசமாய்) ஆஹா! அப்படியே வருகின்றேன்.

ஜய:—அப்படியாயின், சீக்கிரம் போவோம் வாருங்கள்! (ஆத்மகதமாய்) இன்று நமக்கு வேண்டிய திரவியம் கிடைக்கு

மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இதற்கத்தாட்சியாகவே கடவுள் நமக்கு இம்மஹாவீரனைக் கூட்டிவைத்தார்.

(யாவரும் நிஷ்கிரமித்தல்).

இரண்டாங் களம்.

இடம்:— விலாஸவதியினரண்மனையில்
ஒரு சோகாகாரம்.

(ஏகவேணி தரையாய்த் தலைவிரித்து கைவைத்து வ்யஸநப்பட்டுக்கொண்டே தன்னந் தனியாய்வீற்றிருந்தபடி **விலாஸவதி** பிரவேசித்தல்.)

விலாஸவதி:—(மெலிந்த குரலுடன்) ஹா! பிராணநாத! உம்மைக்கொன்றும் பாவியேன் ஜீவித்திருக்கின்றேனே! உலகத்தில் வனிதையருள் தன் புருஷனையே மருந்து கொடுத்துக் கொல்வாருண்டோ? ஐயோ என் அன்பர் சுலம் பெறுவாரென்று நம்பியன்றோ அம்மருந்தையான் அப்பாலிற் கலந்துவைத்தேன்! அதே எனக்குப் பிரதிகூலமாய் முடிந்ததே! இனி என்னிலும்மஹாபாதகி இவ்வுலகில் ஜனிக்கப்போகின்றனளோ!

இராகம் - பியாகடை - தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

ஈசா! யான் என்செய்வேன்?-எவண் ஸஹிப்பேனிதை
மோசம்போனேனையோ!

அநுபல்லவி.

ஆசையுடன் வந்த-ஆருயிர் நேசரை
நேச மில்லாப்படி-நீலியான் கொன்றேனே!— ஈ.

சரணங்கள்.

ஏக போகமாக-என் பிராணநாதரின்
தேஹஸுகத்தையான்-தேடி யிக் கொடுமையை
மோஹத்தாற் புரிந்தவிம்-மூடையி னுயி ரின்னும்
போக வில்லையே யந்தோ-பொல்லா வுடலைவிட்டு!— ஏ

மோசக்காரி இவள்-முகம் பார்க்கலாகாதென்று
ஓசைசெய்யாமலே-ஓடியிறந்தாரோ ?
காசினி யிலிவள் போற்-கடினை வேறில்லை யென்று
கூசி மனம் நொந்து-குத்திக் கொண் டிறந்தாரோ?— ஏ

ஹா பிராணநாத ! இப்பொழுதுதான் மலர்ந்து வருகிற செந்தாமரை யிதழ்போல் அகன்று நீண்டு கடைப்புறம் சிவந்து கருவிழிபொருந்தி கருணாரஸம் பொழிகின்ற நுமது திருக்கண்களினழகையும், மத்தகஜத்தைஹரித்துப் பர்வதாக்ரத்திலுலாவும் ஆண் ஸிம்ஹம்போல் நடக்கிற நுமது கம்பீரமான நடையினழகையும், சந்திரிகை போர்குளிர்ந்ததும் அமிருதம்போல் மதுரமானதுமான நுமது பிரியவசனங்களின் ஆநந்தத்தையும், புண்ணியசீலரான எந்த விண்ணுலகத்து மாதர்கள் பார்த்துக் கேட்டு மாநந்திக்கப் போகின்றனரோ ? ஹா ! பிராணேச்வர ! என்னுடைய தௌர்ப்பாக்கிய வசத்தினால், யானே உம்மைக் கொன்று, காற்றினலடிப்பட்டுக்கடலில் வீழ்கிற நாவாய்போல் இதோ துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கிநசிக்கின்றேன்! ஹா! பிராணநாயகா! மூடையான யான் செய்த பிழைகளாலேயே லோகோத்தமமான ஸௌந்தரியமுள்ள நும்மைக் காணாமல், அலைகளால் மோதப்பட்டுக் கரைந்து க்ஷீணிக்கிற நக்ஷத்திரம்போல் வ்யஸநத்திற் கரைந்தழுகின்றேன் !

(பிரவேசித்து)

தரங்கவதி:—(ஆத்மகதமாய்) இன்றாயினும்நம்மைக்காண விடைதருவளோ? இத்தனைநாளாய் என்னுடன் பிரியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தவள் என்னைப் பார்க்கக்கூடமாட்டே

னென்பதற்குக் காரணம் யாது ? (செவிகொடுத்து) ஏதோ மெலிந்தகுரல் ஒன்று கேட்கின்றது! (நோக்கி) அந்தோ! நம் விலாஸவதிதேவியாரின் குரலே! தெய்வாதீனம்! கதவுதிறந்திருக்கின்றது! நல்லது! ஒருபுறமாய் மறைந்து நின்று இவள் சொல்லிக் கொள்வதைக்கவனித்துக் கேட்போம். (அப்படியே மறைந்து நிற்றல்).

விலா:—ஹா! கஷ்டம்! கஷ்டம்!! அநந்த கல்யாணகுணங்களால் அலங்கிருதரான அந்த ராஜீவாக்ஷரைப் பறிகொடுத்து இனி எப்படி யான் ஜீவிப்பேன்! ஆலாஹலவிஷத்தையுண்ட வொருவன் ஜீவதாரணஞ்செய்வதரிதுபோல் இப்பர்த்திரு சோகமாகிற விஷத்தையுங் கொண்ட யான் இனி ஜீவிப்பதும் துர்லபமே! யான் மஹா கொடிய பாதகஞ் செய்தவள்! யானிப்படியே நசிக்கவேண்டியவள் தான்! ஐயோ! என் செய்வேன்? தாகத்தால் தபிக்கின்றேன்! ஆசையாலழிகின்றேன்! பர்த்திரு சோகத்தால் வாடுகின்றேன்! ஹே ஈசா! இப்பாவி ஈடேறுவதற்கு ஒருவழியுமில்லையோ?

*"நல்லெழுபா, ஹா! ஒரு காலத்தி லேதுநாம், என்
கண்ணொத்த புருஷனிடமோ!
கருணைக் கிணங்காத வன்மையாய் நான்புருஷன்
தற்றிக்க வொருகாலுமோ ?
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லென்னுமொரு
வழக்குக் கிழுக்குமுண்டோ ?
வானமாய் நின்றின்ப மழைபொழிந்தியெனை
வாழ்விப்ப தென்பாங் காண்!
பொல்லாத சேயெனில் தாய்தள்ளி னீந்தியோ ?
புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ ?

* நாதநாமக்ரியை.

பொய்வார்த்தை சொல்லிலோதிருவருட்கயலுமாய்ப்
புன்மையே ஞவனந்தோ !
சொல்லான் முழக்கிலோ ஸுகமில்லை மௌனியாய்ச்
சும்மா விருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
ஜோதியே ஸுகவாரியே!" (கஉ)

(களைத்து அறையில் ஒருபுறத்தில் மூர்ச்சித்து வீழ்தல்)

தரங்கவதி :—(ஆத்மகதமாய்) ஆஆ ! என்ன மோசம் ! என்ன மோசம் ! அந்தோ ! இம்மாது சிரோமணி ஒருகபடமு மறியாது அப்பாதகன் முஞ்ஜராஜனது வார்த்தைகளை நம்பி, இராஜகுமாரர் இறந்துவிட்டதாக நினைத்து துக்கஸாகர தில் மூழ்கி, பசிதாஹத்தைக்கூட கவனியாமல், இம்மூன்று நாளாய் இவ்வறைக்குள்ளேயே தன்னைத்தனியாய் அடக்கஞ் செய்துகொண்டு, ஒருவர் முகத்தையும் பாரேனென்று பிடி வாதங்கொண்டு கரைந்துருகுகின்றாளே !

இராகம்-பிஹாக். தாளம்-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

மாதுசிரோமணி – மலிகின்றாளோ !
நாதனை நினைந்து – நலிகின்றாளோ !

அநுபல்லவி.

வானதினீங்கிய - வநிதைபோலிவள்
தீனையாயிங்கே - தியங்குகின்றாளே !— மா.

சரணங்கள்.

ராஹுபீடித-ராகா சந்த்ரிகைபோல்
மோஹங்கொண்டிவள்-மூர்ச்சித்தாளோ?— மா.

பனியில்வதங்கும்-பங்கஜப்பொய்கைபோல்
தனியாயிங்கிவள் – தவிக்கின்றாளோ?— மா.

(நோக்கி) ஐயோ! இஃதென்ன ஸங்கடம்? இதுவரைக்கும் பேசிக்கொண்டிருந்தவள் ஏனோகீழே வீழ்ந்திருக்கின்றனள்? (செவிகொடுத்து) அந்தோ மூச்சுக்குரல்கூடக் கேட்கவில்லையே! இவள் மூர்ச்சித்தே விழுந்திருக்கிறாளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. நல்லது! இதனையே வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு இவளருகிற் செல்வோம். (அப்படியே சென்று பிரகாசமாய்) அம்மணீ! எழுந்திருங்கள்! எழுந்திருங்கள்! ஏனிப்படிக் காரணமின்றி வ்யஸநப்படுகின்றீர்கள்?

விலா:—(கண்விழித்து நோக்கி) ஹா! தரங்கவதியா? நீ ஏன் இங்கு வந்தனை? என்னைத் தனியாய் விட்டுவிட்டுச்செல்!

தரங்க:—அம்மணீ! தங்கள் மநத்திலிருக்கும் வ்யஸநத்தை என்னுடன் உரைக்கலாகாதா? தங்கள் மாமியார் சசிப்பிரபா தேவியார் தங்களைக் காணவேண்டுமென்று பன்முறை சொல்லியனுப்பியும் தாங்கள் பாரேனென்று சொல்லுவதழகோ?

விலா:—(எழுந்துட்கார்ந்து, தைர்யத்துடன்) ஸகீ தரங்கவதீ! நீ யொன்றுமறியாய்! யான் புரிந்த செயலை நினைக்க நினைக்க என் மநம் புண்ணாய்ப் பற்றி எரிகின்றது!

இராகம் - பிஹாக் : தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

ஓ ஸகி! யான் யாது செய்வேன்?
மோசம் போயினேன்!

அநுபல்லவி.

ஆசையினா லறிவிழந்தே
அழியலாயினேன்!— ஓ ஸகி.

சரணங்கள்.

காதலனைப்பறிகொடுத்தங்-கல்லுப்போலயான்
பூதலத்திற் பாரமாகிப் - புலம்பலாயினேன்!— ஓ ஸகி.

இன்னவிதமென்கொழுநர் - இறந்தனரென்று
அன்னைகேட்கிலென்படுவாள்-என்னசொல்லாளோ!—ஓ ஐயோ! புத்திரனினும் பத்துமடங்கு அதிகமாயென்னைப் பிரேமையுடன் பார்த்துவந்த என் மாமியார் இச்செய்தியை யறிந்தால் என்ன நினைப்பள்? அந்தோ! யான்யாவருக்குந் துரோஹியானேனே! இந்தக்துக்கத்திற்கு இனி விமோசநமேது?

நரங்க:—என்ன! என்ன! தாங்கள் சொல்வதெல்லாம் விந்தையாயிருக்கின்றது! தேவியார் இனித் தங்களைக்காணுமல் ஒருகணமாயினு முயிர்த்திரார்கள். வாருங்கள், தேவியார் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்.

விலா:—ஸகி! நீ ஏன் என்னை வருத்துகின்றாய்? நான் இவ்வறையிலேயே உபவாஸமிருந்து என்னுயிரைத்துறக்க நிச்சயங்கொண்டேன்! நீ பேசாமற் செல்லுவாய் (நரங்கவதி முஞ்ஜன் வருவதைக்கண்டு கொஞ்சதூரஞ்சென்று மறைந்து நிற்றல்).

(பிரவேசித்து)

முஞ்ஜன்:—(காமாதுரனாய் விலாஸவதியைக்கண்டு ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! பர்த்ரு சோகத்தினால், வெள்ளம் வந்து வற்றிப்போன நதிபோலும், நீரினின்றும் பிடுங்கி யெறியப்பட்ட தாமரைக் கொடிபோலும், களிற்றினின்றும் பிரிக்கப்பட்ட பிடிபோலும், இளைத்துக் கறுத்து வாடி மலிந்திருந்த போதிலும், இவளுடைய அழகை யான் என் சொல்வேன்!

*"அன்னம் பழித்தநடை யாலம் பழித்தவிழி
யமுதம் பழித்த மொழிகள்
பொன்னம் பெருத்தமுலை கன்னங் கறுத்தகுழல்
சின்னஞ் சிறுத்தவிடையும்

விவேகசிந்தாமணி.

என்னெஞ் சுருக்குமிவள் தன்னெஞ்சு கற்றகலை
யென்னென் றுரைப்பதினிநான்?
சின்னஞ் சிறுக்கியிவள் வில்லங்க மிட்டபடி
தெய்வங்க ளுக்கபயமே!"

ஆஆ! இவளுடைய அபூர்வமான ஸௌந்தரியத்தைக்கண்டு இவளை ஸ்ருஷ்டித்த ப்ரும்மதேவனே மோஹிப்பர்! அப்படியிருக்க வேறெந்தப் புருஷன் தான் யௌவனபரிக்குவத்தால் அதிமநோஹரமாய் விளங்கும் இவளுடைய அழகுக்குட்பட்டு மயங்கான்?

*"வண்டுபொய்த் தனைய கூந்தல்,
பதநப்பண் டார வல்லி,
கெண்டையோ டொத்த கண்ணாள்,
கிளிமொழி வாயி னூறல்,
கண்டிரர்க் கரையோ டேனே
கனியொடு கலந்த பாலோ,
அண்டருங் கண்டா லிந்த
வணங்கினை வணங்கு வாரே!"

ஆகலின், இவளுடன் ஒரு நாளாயினுங்கூடி வாழாததேஹம் எதற்கு? யான் இவளுடைய ஸுந்தரமான வடிவைக்கண்டு பால்லியம் முதல் இவளை யெப்படியாயினும் மணம்புரியவேண்டு மென்று நினைத்திருந்ததனுல், எனது காரியத்தைச் சாதிப்பதற்காகவே இவளைப் போஜனுக்கு மணஞ்செய்வித்தேன்! இப்பொழுது நமது சூழ்ச்சியாற் போஜனும் ஸுலபமாகவே தொலைந்துவிட்டனன். இவ்விராஜ்ஜியமும் அகண்டகமாய் நம் கைவசமாய்விட்டது. இவளையுமெப்படியாயினும் மணஞ்செய்

* விவேகசிந்தாமணி.

துகொண்டால், நமது இஷ்டத்தைப்பரிபூர்த்திசெய்வதுமன்றி மஹாராஷ்ட்ரமாகிய பூபாள நாட்டிற்கும் நாம் அரசனாய்விடலாம். (சிறிதுதூரம் பரிக்கிரிமித்து) ஆயினும் இவளுடையமநத்தை எப்படித் திருப்புவது! எதற்கும் நம்மாலான முயற்சிகளைச் செய்துபார்ப்போம். இவ்விராஜ்ஜியங் கிடைத்ததுபோலவே, இவளுங் கிடைக்கட்டுமே! நல்லது இதுவே தருணம்! இந்த ஸமாசாரம் இன்னும் போஜனது தாய்க்குத் தெரிந்திராதென்றே நம்புகிறேன்! தெரிந்திருப்பின் அப்பொழுதே, இவ்வரீயாயத்தை நம்மிடத்தில் முறையிட்டிருப்பள்! நல்லவேளையாய் நமதுஸஹோதரி சாருமதியும் பூபாளநாட்டிற்குச் சென்றனள்! அவளுக்கும் போஜன் இறந்துபோன ஸமாசாரம் தெரிவதற்கு முன்னரே இவளை நம்மிடத்தில் மோஹிக்கச்செய்து, எப்படியாயினும் மணந்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு இவ்விரண்டு செய்கைகளைக் கேட்டாலே இவ்விருவர்களும் மநம் வெடித்து இறப்பாகள்! இதுதான் அப்பிரதிபந்தங்கள் இரண்டனையும் ரேஅடியாய் தொலைப்பதற்குச் சரியான உபாயம்.(விலாஸவதியினருகிற்சென்று பிரகாசமாய்) என் கண்மணீ! எழுந்திரு! எழுந்திரு! ஆ! நீ இந்த ஸ்திதியிலிருப்பதற்காகவோ நான் பட்ட கஷ்டமெல்லாம்?

விலா:—ஆ! தெய்வமே! (தைந்யங்கொள்ளல்.)

முஞ்ஜ:—(ஆத்மகதமாய்) அந்தோ! இவள் இவ்வாறு துயரப்படுவதைக்கண்டு என் மநமுங் கலங்குகின்றதே! இவளெப்படி ஆறுதலடைவள்? ஆயினும்இவளுடைய அழகையான் என் சொல்வேன்?

இராகம்-கல்லியாணி. தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

பாக்கியமே பாக்கியம் - இம்மங்கையைப்
பார்ப்பதுவே ஸிலாக்கியம்!

பாக்கியமே பாக்கியம் - பாரினுள்ளிவள் சிலாக்கியம்
பால்வடியுமிவள் - பாலிகையே போக்கியம் !— பா.

சரணம்.

இஹ பர மிரண்டிற்கும் - எனக் கிவளே யோக்கியம்
என்றுமென்மநத்தினின் - விலகா திவள் வாக்கியம் !
ஜகந்தனி லிவளுடன் - ஸுகிப்பதுவே சிலாக்கியம்
தரித்திரத்தசையிலு-மிவளே பெரும்பாக்கியம்!— பா.

எப்படியிருப்பினு மிவளை மணந்து கொள்வதேசரி! (பிரகாசமாய்) ஆ! விலாஸவதி! நீ இப்படித் துயரப்படுவதுஞ் சரியோ? உன்னைக்கண்டு நின்பெரியோர்கள் படும் துயரத்தையாயினும் நீ யோசிக்கவேண்டாமா ?

விலா:—ஆம்! என்பெரியோர்கள் என்னைக்கண்டு துக்கிக்காமல் என்செய்வார்கள் ? என் அருமை மாமியார் இம்மூன்று நாளாய்க் கொடிய துயரத்தினால் வருந்தி என் முகத்தைக் கண்டாவது தனது சோகத்தைக் கொஞ்சம் போக்கிக் கொள்வதாய்ச் சொல்லியனுப்புகிறார்கள் ! ஆயினும் யான் இவ்விதக் கொடுஞ்செயலைப் புரிந்துவிட்டு என் மாமிமார்களை எப்படிக்காண்பது ? மாமா ! யானின்னும் இக்கொடிய உயிரை வைத்திருக்கின்றேனே ! என்னையும் அவருடன் அக்கினியில் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து விட்டிருக்கலாகாதா ?

முஞ்ஜ:—என் கண்மணி ! இது நீ செய்த பிழையன்று ! நீ செய்ததெல்லாம் அவனுடைய நன்மைக்காகவே தான் ! விதியின் செயல் அவன் அப்படி இறக்கவேண்டியிருந்தது ! நீ இதையறிந்தும் இப்படி அந்தபாநமில்லாமல் வருந்துவது தகுதியன்று !

விலா:—மாமா ! பதியைக் கொன்றுவிட்டும் யான் இன்னும் ஜீவித்திருக்கவும் வேண்டுமோ ?

முஞ்ஜ:—(ஆத்மகதமாய்) அந்தோ! இவளது துக்கத்திற்குக் கங்குகரையில்லை போற்றோற்றுகின்றதே! இவளுடைய

மநத்தை யான்எப்படித்திருப்புவது?எனஜெண்ணம் ஸாபலமா ய் சிறைவேறுமா? (விலாஸவதியை நோக்கி) ஆஜு! இவளுடைய ஸர்வஜகந்மோஹநமான வடிவினழகைக்கண்டும் யான் சும் மா விருப்பேனோ? எப்படியாயினும் இவளை மணந்துகொள்வ தே சரி! (பிரகாசமாய்) ஹா! விலாஸவதி! நீ இவ்வாறு வ்யஸந ப்படுவதனுலெனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே! இதற்காக வோ யான் உன்னை இவ்வளவு அருமையாய் வளர்த்தேன்!

ஐயையோ வென்ன செய்வேன்?
அகத்திலும் நினைத்தே னல்லேன்
வெய்யவன் குலத்து தித்தோன்
வீழ்வனென் றெக்கா லத்தும்!
தையலே யுனக்கு வேண்டாம்
தரணியன் ஸுதனை நீயும்
மையலை மறந்து வேறு
யுவனைக் கொள்ளு வாயே!

விலா:—என்னை அருமையாய் வளர்த்த மாமா! தங்க ளுக்கேனிந்த வீண்சபலம்! இனி வ்யர்த்தமன்றோ என் னுடைய வாழ்க்கையெல்லாம்! அப்படியிருக்க, இப்பாவியே னைப்பற்றித் தங்களுக்கேன் இவ்வீண்கவலை! இனி மரிப்பதொ ன்றே எனக்கு ஸுகந் தரும்!

முஞ்ஜ:—பேதாய்! இதென்ன இவ்வாறெல்லாம் சிந்தித் துக்கொண்டிருக்கின்றனை? புருஷரை இழந்த ஸ்திரீகளெல் லாம் பதியுடன் கூடவே இறந்துவிடுவார்களா? வைதவ் யத்தையடைந்தும் எத்தனை வநிதைகள் ஸுகமாய் வாழ்ந்திருக் கவில்லை! போனதைப் பற்றிச்சிந்திப்பதிற் பயனென்னை? இனி நடக்கவேண்டியதைப்பற்றி யோசிப்பாய்!

"ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவாரோ மாநிலத்தில்?"

நான் உயிருடனிருக்கும்வரைக்கும் உனக்கு யாதொரு குறையும் வாராது! வீணாய் இவ்வாறு தேஹத்தைக்கிலேசப்படுத்திக் கொண்டு வருந்துவதிற் பயனென்னே? உத்தமநாயகர்களுடன் ஸுகித்திருந்த ஸ்திரீகள்கூட இப்படி வ்யஸநப்படார்களே. ஆ! அவன் இந்நேரம் உயிருடனிருப்பானாயின், நீ அவ்வேசிக்கு அடிமையாகவல்லவோ போயிருக்கவேண்டும். உன்னுடன் கூடிவாழேனென்று சபதஞ்செய்த அப்பாவி இருந்தென்ன? இறந்தென்ன?

விலா:—(காதிற் கைவைத்து) ஹா! சிவ! சிவ!! இக்கொடிய பேச்சுகளையெல்லாம் கேட்கவோ யான் இன்னும் உயிர்தரித்திருக்கின்றேன்? (வேறொரு பக்கம் திரும்பிக்கொள்ளல்.)

முஞ்ஜ:—விலாஸவதீ! நீ இப்பொழுது ஸகல போகங்களையுமநுபவிக்கத்தக்க தருணியாயிருக்கின்றனை! இவ்வேஷமுனக்குத் தகுதியன்று! என்னால் இரக்ஷிக்கப்பட்டுவருகிற நீ இம்மாதிரி வருந்துவது தகுதியன்று!

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஹா என்ன கஷ்டம்! என்ன கஷ்டம்! யாவரையுந் துக்கிக்கச்செய்வதற்காகவே இப்பாவியேனாவி வஜ்ஜிரம்போற் கடினமாய் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதோ? ஐயோ! என் மநத்திலிருப்பதை யறியாமல் எனக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டுமெனறல்லவோ எனது மாமன் இவ்வாறெல்லாம் கூறுகின்றனர்! எங்கும் பரவி எரியும் நெருப்பை ஏராளமாய் நெய்யைக் கொட்டி யணைப்பதுபோலல்லவோயிருக்கின்றது எனது நெஞ்சத்திலிருக்குந் துக்கத்தை தணிப்பதற்காக இவர் செய்யுமுபாயம்! இவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் எரியும் புண்ணில் ஈட்டியைச் சொருகுவதுபோலிருக்கின்றதே! (பிரகாசமாய்) ஹா! மாமா! இனி இத்தாருண்யத்தினாற் பிரயோஜநம் யாது? அவருடன் எனது தேஹஸௌபாக்கியமும் பாழாய்ப்போய் விட்டதன்றோ?

முஞ்ஜ:—ஹே ஸுந்தரீ! ஏனிப்படி வருந்துகின்றாய்? கடைந்தெடுத்த ஸ்வர்ண பிம்பம்போல் திவ்விய காந்தியோடு

விளங்குகிற உன்னுடைய தநுவினிணையில்லா வெழிலையும் பரிபூர்ணமான யௌவந பாக்கியத்தையும் வீணான பிடிவாதத்தால் நீ யநுபவியாமற் கெடுத்துவிடாதே ! ஸகல ஸாம்ராஜ்ய போகத்தையுந் தரத்தக்கவனாய் யானிருக்கும்பொழுது, நீ இந்நிலையிலிருக்கத் தகுமோ ? லாவண்யஸமூஹமே உருவெடுத்து வந்தாற்போல் விளங்குமோர்யுவதி, திவ்யபரிமளத் தைலந்தடவி மஞ்சள் நீராட்டி, அகிற்புகையூட்டி, ஆபரணங்கள் பூட்டி, அழகாகப் பின்னலிட்டுப் பூச்சூட்டி, கூந்தலை யலங்கரிக்காமல், உச்சிவகிடுமின்றி ஒரேஜடையாயத் தன்னழகிய கேசபாசத்தைப் பாழடையச் செய்வதழகோ ? நவரத்திநமிழைத்த ராஜ ஸிம்மாஸநத்தி லுட்கார்ந்து, புஷ்பாலங்கார சோபிதமான திவ்விய மஞ்சத்திற்படுத்து ஸுகித்திராமல், இவ்விதம் தாபஸிபோல் தரையிற் புரண்டழுவது நேர்த்தியோ ? சிறந்த பொன்னுடையைத் தரியாமல் புழுதியாலுங் கண்ணீராலும் மலிநமடைந்த இவ்வழுக்கு வஸ்திரத்தை யுடுப்பது முறையோ ? திவ்ய ரஸங்களமைந்த அந்நங்களும் பாநங்களும் யதேஷ்டமாகவிருக்கத் திர்த்தாஹாரமின்றி இவ்வறைக்குள் உபவாஸமிருந்துவதங்குவது சரியோ?—

விலா:—அந்தோ ! பதியையிழந்த பாவையர்கட்கு இப்பூஷணங்களாலு மாடைகளாலு முபசாரங்களாலும் என்ன பிரயோஜநம் ? தந்தியில்லாத வீணையும், சக்கிரமில்லாத இரதமும்போலுமன்றோ பதியில்லாத ஸ்திரீகளின் வாழ்க்கை?

தரங்கவதி:—(ஆத்மகதமாய்) ஐயோ ! எல்லாம் அதி கருணமாயிருக்கின்றதே !

முஞ்ஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா ! இவளுடைய மநது மஹத்தான துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றது! இவளை நன்மொழிகளினாலேயே வசப்படுத்தவேண்டும் ! (பிரகாசமாய்) ஹே திவ்யஸுந்தரீ ! உன் ஸுந்தரவடிவைக்கண்டு யார்தாம் மோஹங்கொள்ளார் ?

கோமகளே! நினதுதிரு வைபவத்தைக்
 கொஞ்சமும் நீ யறிந்திட்டா யல்லை போலும்!
நாமகளு நின்னுவின் சிறப்பைக் காணில்
 நான்முகனின் நல்வாயி லொளிந்து கொள்வள்!
பூமகளு நின்புருவ வனப்பை நோக்கில்
 பூவிடை யிற் றலைவணங்கி மறைந்து நிற்பள்!
பாமகளு நின்பார்வை யழகைப் பார்க்கில்
 பருவதத்தின் குகையிடையே பதுங்கிச்செல்வள்!

அடிபேதாய்! இந்த்ராதி தேவர்களும் உன்னைக்காணில் வியாமோஹங்கொண்டு தத்தம் பத்னிகளைத் தள்ளிவிட்டு உன்னைப்பத்னியாயடைய சித்தமும் சிரஸில் வைத்துப்பூஜிப்பார்களே! அமிருத கலைகளா லகில லோகங்களையும் ஆநந்தப்பிக்கின்ற பூர்ணேந்துவை யொத்த வதநமுடையவோ ஸுமுகி! உனது அங்கஸௌந்தரியம் முற்றும் பார்க்கப் பதினாயிரங்கண்களிருப்பினும் போதா!

விலா:—(சோகாக்கிராந்தையாய்) ஹா! பிராணநாதா! (மூர்ச்சித்து வீழ்தல்).

நரங்க:—(மறைவாய்) ஆஹா! என்னவஞ்சனை! என்ன வஞ்சனை! இராஜகுமாரரைக் கொல்லப்பார்த்தது மன்றி பாதிவ்ரத்யமே வடிவெடுத்து வந்தாற்போலிருக்கும் இப்பேதையையுங் கெடுத்துவிட எண்ணங்கொண்டனனே இப்பாவி! பாவம்! இவள் என் செய்வள்? இவ்வஞ்சகனது வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு இருளாற் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பிரகாசம்போல், இம்மாதுசிரோமணி கருத்து நொந்து களைத்துருகுகின்றாள்! நாம் உடனே தேவியாருக்கிதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்! இனி ஒரு க்ஷணமேனுந் தாமதிக்கலாகாது! (நிஷ்க்கிரமித்தல்).

முஞ்ஜ:—(விலாஸவதியைத் தட்டி எழுப்பி) ஆ! என் கண்மணி! எழுந்திரு! எழுந்திரு!

* "ஈண்டு நாளு மிளமையு மீண்டில
மாண்டு மாண்டு பிறிதுறு மாலைய
வேண்டு நாள்வெறி தேவிளிந் தாலினி
யாண்டு வாழ விடருழன் றாழ்தியே!"

ஹே ஸுந்தரீ! ஸர்வலோக மோஹநமான நினது சரீரத்தை இப்பொழுது யௌவந ஸம்பத்து அடுத்திருக்கின்றது! அது நீர்க்குமிழிபோற் ஸ்வற்பகாலவாழ்வுள்ளது! அஃது உன்னை அதிக்கிரமித்துப் போய்விடில், ப்ரவாஹத்தால் தள்ளுண்டுபோன ஜலம்போலும், வெயிலில்வதங்கிப்போன ஜாஜிமலர்போலும் திரும்பிவாராது! ஆகலின் ஸகலஸுகங்களையு மநுபவிப்பதற்கு யோக்கியமான இவ்விளம்பருவத்தை வீணாக்கிவிடாதே! திவ்யாபரணங்களைப்பூணு! திவ்யோபசாரங்களைப்பேணு! எனது அந்தப்புர ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் மேலான பதவியையடைந்து எனக்கிஷ்டமஹிஷியாய், இத்தாரா ராஜ்ஜியத்திற்குப் பட்டமஹிஷியாய் வாழந்திரு!

விலா:—(மூர்ச்சைதெளிந்து கண்விழித்தெழுந்து) ஹா! இதென்ன! கனவோ யான் காண்பதும் கேட்பதும்? என்மாமனும் இப்படிச்சொல்லுவரோ? அல்லது நான் புரிந்த துஷ்கிருத்தியமே இவ்வடிவங்கொண்டுவந்து என்னை வருத்துகின்றதோ? ஐயோ! என் செய்வேன்? என்ன கொடிய ஜந்மங்கொண்டேன்! சீ! சுடவேண்டு மிஜ்ஜந்மத்தை! (முகத்தைத்திருப்பிக்கொள்ளல்.)

முஞ்ஜ:—ஹே பீரு! எனிப்படிச்சிந்தித்து தீயிலிட்ட வெண்ணெய் ஆகின்றாய்? ரூபத்திலும் பாக்கியத்திலும் உனக்கு அநுரூபனான என்னைப் பர்த்தாவாக வடைந்து ஸகலபோகங்களையு மநுபவிப்பதைப்பார்.

விலா:—(ஸம்ப்ரமத்துடன்) என்ன சொன்னீர்கள்? (கோபத்துடன் எழுந்திருத்தல்.)

* கம்பராமாயணம்.

முஞ்ஜ:—ஹேகோமளாங்கீ! இப்படியேன் வீணாய்க்கஷ்டப்படவேண்டும்? இறந்துபோன கணவன் திரும்பியும் வருவனோ? வேண்டாம்! இவ்வீணான சிந்தனைகளெல்லாம் விட்டுவிட்டு, உயர்ந்தஆபரணங்களாலும் ஆடைகளாலும்நின்னழகிய தேஹத்தை யலங்கரித்துக்கொண்டு, நாட்டியஸங்கீதகேளிகள் நிறைந்த இராஜஸபையிற் சத்திரசாமராதியுபசாரங்களுடன் ஸிம்மாஸநத்தின்மீது ராஜராஜேசுவரியாய் வீற்றிருந்து என்னைக்களிக்கச்செய்வாய்!

விலா:—(கோபத்துடன்) போதும்! போதும்! நிறுத்துமிந்த அநுசித பாஷணையை! யாரிடத்தில் இவ்வசநங்களை மொழிவது?

முஞ்ஜ:—ஏ விலாஸவதீ! நீ இம்மாதிரி கோபித்துக்கொள்வது மழகாயிருக்கின்றது! இப்பொழுது தான் உன்னுடைய புருவக்கொடியானது கோபத்தினாற் குடிலமாகி மந்மதனுடைய வெற்றிக்கொடியின் சோபையை யதிக்கிரமிக்கின்றது! திடீரென்று துடிப்பதனால் நினது அதரபிம்பமும் மந்தமாருதத்தினாலசைக்கப்பட்டு மலர்ந்துவரும் பந்தூக புஷ்பம்போல் அதிக காந்தியோடு விளங்குகின்றது!

விலா:—(பெருமூச்செறிந்து அதிக கோபத்துடன்) அடே பாபீ! ஏனிப்படி வீணாய்க்குழறுகின்றாய்? உன்னுடைய ராஜ்ஜியத்தையும் ஸம்பத்தையும் இச்சித்து உனக்குடன்படும் ஸாமாந்ய ஸ்திரீ என்று என்னையுமெண்ணினையோ? உன்னுடைய முக்கியமஹிஷியாயிருந்து உன்னுடைய ஐசுவரியத்தைப்புஜிப்பது எனக்கொருதிருணமடா! மூடா! இந்த விநயத்தாலும் பிரியவசநங்களாலும் என்பாதிவ்ரத்யத்தை உன்னாலசைக்கலாகாது! அடே தூர்த்தா! என்னை ராஜ ஸ்திரீ என்பதையும் உனது மருமகள் என்பதையும் சற்றும் யோசியாமலென்னஅடாதவார்த்தகளையெல்லாம்தொடுத்தனை? வேறொருவராயிருப்பின் உன்னை இக்கணமே கண்டித்திருப்பேன்! என்னையாரென்று நினைத்தனை? நான் அந்தப்

புண்யபுருஷருக்கேயுரியபாதிவ்ரத்யவ்ரதம் பூண்ட தர்மபத்நீ ! பரபுருஷனுன உன்னையடைந்து இன்பமளிக்கத்தக்க ஸ்திரீயல்லேன். சீ! என்முன் னில்லாமல் விரைந்துசெல்! உன்னைக்காண வென்கண் நாணுகின்றது. (எழுந்து வேறொரு பக்கஞ்செல்லல்).

முஞ்ஜ:—அடி! சண்டி! நீ இப்பொழுதுரைக்கும் கர்ண கடோரமான பிரதிமொழிக்கு உன்னை இந்நேரம் சித்திர வதை செய்திருப்பேன். என்னுடைய அந்தஸ்தையும் கௌரவத்தையும் சிறிதேனும் யோசியாமல் வரம்பின்றி மனம் போனவாறெல்லாம் குரூர வசநங்கள் மொழிந்தனை! கேவலம் ஸ்திரீஜாதியான நீ, மஹாராஜாவான வெனக்குச் செய்யும் இவ்வவமானத்தால் மிகுந்த கோபத்தை நான் அடைந்திருக்கின்றேன். நீ என் மநத்திற்கிசையு நிமித்தம் ஸர்வஸ்வத்தையு முனக்கர்ப்பணஞ் செய்வதாக வாய் மொழிதந்தும், என்னையொருபொருட்டாய் எண்ணுமல் திக்காரஞ் செய்கின்றாய்! ஆயினும் உன்மீதெனக்கிருக்கும் காதலானது எனக்குண்டாகும் கொபத்தை யடக்குகின்றது. ஏ முக்தே! ஸகலமநுஷ்யரும் காமத்திற் கீடுபடுகின்றனர்; காமத்திலேயே பரமஸுகத்தை யநுபவிக்கின்றனர். மனிதர்கள் எவ்விடத்திற் காமத்தாற் கட்டுப்படுகின்றனரோ, அவ்விடத்தில் தோஷங்களை விசாரிக்கின்றனர் அல்லர்; அபராதங்களையும் பார்க்கின்றனர் அல்லர்; இது தான் உன் விஷயத்தில் எனக்குண்டாயிருக்கும் க்ஷமைக்குக்காரணம். இராஜாதிராஜன், மஹாப்பிரதாபன் யான் உன்னைக் காமுற்றனன்! நீயோ என்னை அடைய விரும்பாது அறிவிழந்து போஜனையே நினைந்து வியாமோஹங் கொண்டிருக்கின்றாய்! அவ்வற்பப்பயல் கொலையுண்டிறந்ததற்குக் காரணமுனக்குத் தெரியுமா? நீ பாற்சொம்பில் மருந்து கலந்து வைத்தது மாத்திரமன்று. எனக்கு விரோதமாய் எதிர்த்தெழுந்ததே அவன் இறந்ததற்கு முதற் காரணமென்றறிவாய்! உனது ரதியை யிச்சிக்கின்ற வென்

னுடைய பலபௌருஷவிக்கிரமங்களையும் பெருமையுமறியாத வினது கெட்டகாலமாதலால் என்னைத் தூஷித்தனை ! என் முன் உன்னால் என்ன செய்யக்கூடுமென்று நினைக்கின்றாய் ? உன்னைப்பலாத்காரமாய்த் தழுவுவது எனக்கொருவிஷயமா ? மதநலீலையை யறிந்தவனானதனால் உன்னைப் பிரார்த்திக்கலாயினேன். காமுற்ற விடங்களிற் சிற்றங்கொள்ளாமை காமிகளின் குணமாதலின், நீசெய்த இத்தனை யபராதங்களையும்பிரணயலீலை யென்றே பொறுத்து உன்னை க்ஷமிக்கின்றேன் ! சிருங்கார விலாஸ யோக்கியையான மனோரமே ! நீ இப்பொழுதாயினும் தீர்க்காலோசனை செய்து என் மடியிலேறிஸகல ஸுகங்களையு நுபவிப்பாய! அஹோராத்திரமென்னோடு கூடிக்கிரீடிப்பாய் ! ஸமஸ்த ராஜ்ஜியத்தையும் உன் வசப்படுத்திவிடுகின்றேன்! அவற்றைஉன்மனப்படியநுபவி. எனக்குச்சிருங்கார ரஸத்தை மாத்திரங் குறைவரக்கொடு. உன்னுடைய மந்மதலீலையாலெனக்குத் திருப்தியளி. இதுதானென்னுடைய பிரார்த்தனை; மற்ற விஷயங்களிலுன்னுடைய ஆஞ்ஞையே செல்லட்டும் !

(பரபரப்புடன் சசிப்பிரபா தேவியாரும், புத்திஸாகரநும், தரங்கவதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரவேசித்தல்)

புத்திஸாகரர்:—யான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா! அப்பாதகன் எதற்கு மஞ்சானே !

சசிப்பிரபை:—ஐயா ! யானென்ன மோசம்போனேன் ! அவன் இப்படிப்பட்டவனென்று இதுவரையிலுந் தெரியாமற் போயிற்றே !

புத்தி:—ஏதோ ஸம்பாஷணை கேட்கின்றது ! சற்று மறைந்து நின்று கேட்போம். அதனாலேயே தங்களுடைய ஸம்சயம் நிவர்த்தியாகலாம்.

தரங்கவதி:—ஆம் ! அம்மணீ ! விலாஸவதிதேவியாரின் குரல் கேட்கின்றது. நாமிப்படி நின்று கேட்போம் வாருங்கள் ! (அப்படியே மூவரும் மறைந்து நின்று கேட்டல்).

விலா :— (பெருமூச்செறிந்து கத்கதஸ்வரத்துடன்) அடே துரோஹீ ! செய்யாத சதிகள் செய்து என்பதியைக் கொன்றதுமல்லாமல் என்னையும் பெண்டாளவாடா நினைத் தனை ? அந்தோ ! யான் என்னமோசம்போனேன் ! என்ன மோசம் போனேன் ! ! அடே க்ஷத்திரியப்பதரே ! கௌரவர் கள் அழிந்துபோவதற்குச் சகுனிவாய்த்ததுபோல், நீ எனக்கு மாமனாக எங்கிருந்து வாய்த்தாயடா ! ஆஹா ! உனது வஞ் சகவார்த்தைகளைக்கேட்டு யான்என்ன வெல்லாம் செய்யலா யினேன் !

'கானலை நீரென் றெண்ணிக்
கடுவெளி திரியு மான்போல்,
வானுறு மிலவு காத்த
மதியிலாக் கிள்ளை பேடுபோல்,
தேனினைக் கண்டு நம்பி
தியங்கிய நகைமை போன்போல்
நானுனை மாம னென்று
நம்பியே நாசமானேன்.'

ஐயோ ! என்னகபடம் ! என்னகபடம் !! தர்மமே உருவெடுத்து வந்தாற்போல், ஒருகுற்றமுமறியாத என் கணவனார்மீது இல் லாதபழிகளையெல்லாம் ஏற்றிச் சொல்லி, பேதையாகிய என் னைக் கொண்டே அவரைக்கொன்றதுமன்றி, என் கற்பிற்குக் கேடுபுரிய வந்தனையே ! ஸ்திரீகளுக்கு ஸகல குணங்களிலும் பாதிவ்ரத்யமன்றோ முக்கியமான ஆபரணமாயிருக்கின்றது ! ஐயோ ! பாதகா ! என்னை இப்படிக்கெடுப்பதற்கோ வெகு அன்புள்ளவன்போற் பாதுகாத்து வந்தனை !

மூஞ்ஜ :—அடிமூடே ! இறந்துவாய் உன் அதிகப் பிரஸங் கத்தை! ஜாக்கிரதை ! நீ செய்யுமிப்பிடிவாதத்திற்கு உன்னைக் கண்டார்நண்டு சிரிக்கும்படி அவமானப்படுத்துவேன். நீ பெண்

ணென்பதையுமெண்ணுமல் உன்னைச் சித்திரவதை செய்வேன்! இப்பொழுதும் உன்னை க்ஷமிக்கின்றேன்; என் மனோரதத் தைப் பூர்த்திசெய்வாய்.

சசி:—(மறைவாய்) ஆஹா; கேட்டீர்களோ? என்ன வஞ்சனை! என்ன வஞ்சனை!! பாபம்! இவள்மீது ஒரு குற்றமு மில்லை! எதற்கும் நாம் இனிச்சும்மாவிருப்பது தகுதியன்று!

புத்தி:—(மறைவாய்) அம்மணி! சற்றுப்பொறுங்கள்! இன் னுஞ்சிறிது கேட்போம்! (அப்படியே கவனித்துக் கொண்டிரு த்தல்)

விலா:—(பயத்துடன் ஆத்மகதமாய்) அந்தோ! யான் என் செய்வேன்? எப்படி இக்கொடியோன் கையினின்றும் தப்பிப்பிழைப்பேன்? ஐயோ! என்ன புத்திஹீனையானேன்! எவ்வளவோ வேண்டின என் மாமியார் அவர்களின்பேச்சைக் கேளாமற் போனேனே! இக்கொலை பாதகனும் பழிபாவத் திற்கஞ்சுவனே? பலாத்காரமாய் எனது கற்பைக்கெடுக்க முயன்றாலும் முயலுவானே! என்செய்வேன்? (சற்றுநேரம் மௌனமாய்க் கபோலத்திற் கரத்தைவைத்து) சரி! இப்படிச் செய்வதுதான் யுக்தம்! வேறுகதி என்னவிருக்கின்றது? (பிரகாசமாய்) அரசே! தாம் இப்படிச்சொல்வது சரியன்று! பதிசென்றவிடத்திற்கு ஸ்திரீகள் செல்வார்கள் என்று, ஸாது க்கள் உரைப்பார்களே! நிலவு சந்திரனைக் கணமேனும் பிரிந் திருக்குமா? மின்னற்கொடி மேகத்தைவிட்டு ஒரு நொடிப் பொழுதேனு மகன்றிருக்குமா? இப்படி அசேதனமான பதார் தங்களிற்கூட இவ்வித தர்மமிருக்கும் பொழுது உத்தமமான மநுஷ்ய ஜன்பத்தைப்படைந்த யான் என் அன்பரைப் பறி கொடுத்து மற்றொருவனை மணப்பேனே?

இராகம் - தந்நியாஸி - தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

மணந்தபின் - மணக்கலாகுமோ?
அணங்கு நான் - யாது செய்வேன்!

அநுபல்லவி.

தணவன்பின் - செல்லாவிட்டால்
வணங்க வொரு - தெய்வமுண்டோ?—மணந்.

சரணங்கள்.

கல்லென்றாலுங்-கணவனென்பார் !
புல்லென்றாலும்-புருஷனென்பார் !
சொல்லொணாத-வார்த்தையெல்லாம்
சொல்லியென்னை-வருத்தவேண்டாம் !— மணந்த.

ஒருவனுக்கு-மாலையிட்டு
மருவலாமோ-மற்றவரை ?
சிறுமையான-மங்கையரும்
சிரிப்பரன்றோ-இவளையென்றும் !— மணந்த.

நற்புகழை-கெட்டழிந்தால்
சற்பரனுந்-துணைசெய்வாரோ ?
புற்புதமாம்-வாழ்க்கையிலே
அற்பருமித்-தொழில்புரியார்!— மணந்த.

ஹா! ஹா! அந்தத் திவ்யஸுந்தர மங்கையைக்கொன்றுவிட்டும் யான் மற்றொருவனை மணந்துகொள்ளவேண்டுமோ? வேண்டாம்! சகல தர்மங்களையுமறிந்த தாமே இப்படி யுரைப்பது சரியன்று !

* "காமங் குறித்துப் பாவத்திற்
கலந்த பேதை யாருள்ளும்,
வாடங் கனிந்த பிறன்மனையை
மதிக்கும் பேதை போர்பயத்தாற்
றூங் கிழக்கு மறம்பொருள்போற்
றாற்று மின்ப மிருந்ததனாற்
றேமங் குதிப்பப் பிறன்மனைவி
தோள்கா முறுகல் கூழேலை !"

* பிள்ளையார் புராணம்.

முஞ்ஜ:—அடிபேதாய்! பரதாரத்தை விரும்பலாகா தென் பது சரியே! ஸகல சாஸ்திரங்களையு மறிந்திருக்கின்றயானும் தர்மத்திற்கு விரோதமாய் ஒருபொழுதும் நடப்பேனென்று நினைக்காதே. யானுன்னை மணந்து கொள்வதாகச் சொன்னேனேயன்றி இராக்ஷஸர்களைப்போற் பலாத்காரமாகவாயினும், சோரநாயகனைப்போல் திருட்டுத்தனமாகவாயினும் உன்னைக் கூடுவதாகச் சொல்லவில்லையே!

விலா:—அரசே! இவ்வித காரியத்திற்குஉலகத்தார்ஸம்மதியார்கள்! ஒருவனை மணந்த பிறகு மற்றொருவனை மணக்கக் கூடாதென்று வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் முறையிடுகின்றனவே! இதனால் எனக்குமாத்திரமன்று, உமக்கும் மஹாத்தான பாதகம் நேர்ந்துவிடும்! வேண்டாம்! இப்பாவியின்மீது வைத்திருக்கும் காதலை நீக்கும்!

* 'அந்தர முற்று னகனிகைபொற்பா
லழிவுற்றான்
இந்திர னொப்பா ரெந்தனை போர்தா
மிழிபுற்றார்!
செந்திரு வொப்பா ரெந்தனை போர்கின்
றிருவுண்பார்
மந்திர மற்று யுற்ற துரைத்தாய்
மதியற்றாய்!'

முஞ்ஜ:—பயசிலே! ஒரு புருஷனை மணந்து விட்டால் அவனெப்பொழுதுமா பதியாய்விடுவான்? அவன் இறந்துபோன பிறகுகூட அவனைப் பதியென்றுகொண்டு துர்கதியில் வீழ்வது அஸங்கதமாயிருக்கின்றதே! சாஸ்திரங்களிற்கூட ஸ்த்ரீகளுக்கு ஐந்து ஸந்தர்ப்பங்களில் புநர்விவாஹம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே!

* கம்பராமாயணம்.

* "𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇, 𑌮𑍃𑌤𑍇, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑍇;
𑌕𑍍𑌲𑍀𑌬𑍇 𑌚, 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍇 𑌪𑌤𑍌,
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌨𑌾𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂
𑌪𑌤𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇॥"

என்று நாரதர்முதலிய மஹர்ஷிகள்விளங்கச்சொல்லினர். அப்படியிருக்க நீ சஞ்சலப்படுவது அழகன்று. க்ஷணபங்குரமான காமோப சாந்திக்காக யானுன்னை யிச்சிக்கின்றேனென்று நீ நினைக்கவேண்டாம். ஹே விலாஸவதி! யான் உன்னுடைய திவ்யஸௌந்தரமான ஆக்ருதியைக்கண்டு, நீ குழந்தையாய் வளர்ந்துவந்ததுமுதல், உன்னையே மணந்து ஸௌகித்திருக்க விருப்பங்கொண்டேன். உனது கடாக்ஷவீக்ஷணத்தில் யான் ஈடுபட்டேன. உன் லாவண்யவலையில் கட்டுண்டேன். ஹே கல்யாணி! சிந்தையால் வேதனைப் பட்டுக் கண்ணீர் விடுகிற இந்நிலைமையை விட்டுவிடு! உன்னுடைய நவயௌவநம் ஸபலமாகும் வகையை நாடு! என்னைப் பார்த்தாவாகக்கொள்!

விலா:—ஹே பாபீ! உத்தமமான க்ஷத்திரியகுலத்திலுதித்து, உண்மையான சாஸ்திரங்களைக் கற்றுப்ந்தறிந்த நீயும் இப்படி மொழிவது சரியோ? போஜகுமாரருக்கே யுரியவளான என்னை நீ இச்சிப்பது தகுதியன்று! மஹா தார்மிகரும் புண்ணிய சீலருமான சூரஸேநமஹாராஜரது குலத்திலுதித்தேன். துஷ்டநிக்கிரஹம் சிஷ்டபரிபாலநம் என்னும் இருவகைத் தர்மத்தையும் நிலைநிறுத்தி ஸத்தியத்தையே திருடவிரதமாகக்கொண்டு விளங்கும் ஸ்ரீஸிந்துலமஹாராஜருடைய குலத்தை யடைந்தேன். சுத்தவீரரும் ஸத்திய

* "நஷ்டே, ம்ருதே, ப்ரவ்ரஜிதே,
க்லீபே ச, பதிதே, பதௌ;
பஞ்சஸ்வாபத்ஸு நாரீணாம்
பதி ரந்யோ விதீயதே"

ஸுந்தருமான போஜகுமாரருக்கு மாலையிட்டேன். அப்புரு ஷோத்தமரையடைந்து, உத்தமோத்தமமான பதிவ்ரதா தர்ம மார்க்கத்தில் எந்நாளும் இருக்க விரும்பிய யான், ஸர்வலோக நிந்தியமான இவ்வநாரிய காரியத்தைச் செய்யத் துணிவேனோ? குலத்தையும் கீர்த்தியையும் குணத்தையும் என்னையும் அழிக் கத்தக்கதான இப்பாபகிருத்தியத்தையோ யான் செய்வேன்? வேண்டாம்! இவ்வேழையின் மீது உனக்குண்டாயிருக்கும் காமத்தை வளர்க்காதே, நிவர்த்திசெய்.

* 'காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையுங்
கெடுக்கவந்த களங்கம், அன்றிக்
காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தினையும்
புகட்டிவைக்குங் கடாரம், மற்றுங்
காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல்
வழியடைக்குங் கபாடம், இன்னுங்
காமமே யனைவரையும் பகையாக்கிக்
கழுத்தரியுங் கத்தி காண்பாய்.'

அரசே! உலகத்தில் பாணிக்கிரஹண காலத்தில் அக்கினிஸாக்ஷி யாய்ப் பிறர் முகத்தைப்பார்ப்பதில்லையென்றுபாவையர் பிரமா ணஞ் செய்துகொடுப்பதை நீர் அறியீரோ? இப்படிப்பட்ட பிரமாணத்தை உல்லங்கநஞ்செய்பவர்கள்சந்திரஸூர்யர்களுள் ளளவும் அவியாத அக்கினியில் வீழ்ந்து பரிதவிப்பர்களென்று வேதசாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றதைக் கற்கவில்லையோ? விவாஹமென்பது கேவலம்ஜௌகிகமான ஓர் ஒப்பந்தத்தைபோல் நினைத்தபொழுது நீக்கக்கூடியதன்றே! அஃதெதினாலும் அழி யாததும, ஸதிபதிகளைப் பந்திப்பது மாகிய பெரும் நிபந்தந மன்றோ! அப்படியிருக்க, உத்தமமான மநுஷ்ய ஜந்மத்தை யடைந்து, உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்து, உத்தமனுக்கு வாழ்க் கைப்பட்டு, உறுதியான வழியைக்கைக்கொண்ட உத்தமிகளும்

* விவேக சிந்தாமணி.

முன் ஒருவனை மணந்து அவனிறந்தால் பின் மற்றொருவனையும் மணப்பரோ ?

* "𑌸𑌕𑍃𑌦𑌂𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌤𑌿
𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑌕𑍃𑌦𑌾𑌹 𑌦𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿
𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥"

என்றல்லவோ தர்மசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன !

முஞ்ஜ:—அடிபேதாய் ! எனிப்படி வீண்கவலைப்படுகின்றாய் ! என்னுடைய காதலின் பெருமையை நீயறியாய் ! உன்னைக்காட்டிலும் மேலானதெனக் கொன்றுமில்லை !

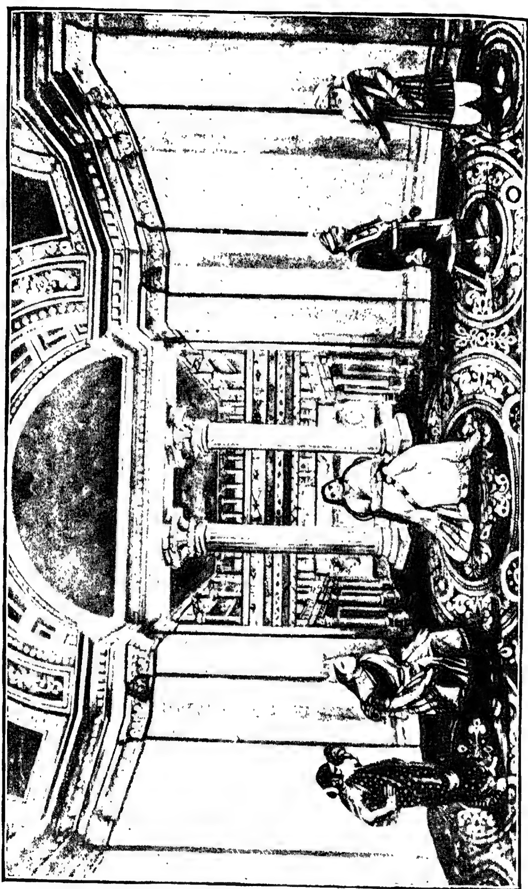
செந்நீர்ப்பவளச் செவ்விதழ்வாய் !
அந்நீர்ப்பதும முகத்தாள் நீ
முந்நீர்ப்புவரி மஹிஷியென்றன்
வெந்நீர்க்கடமா விருகொம்பாய் !

ஆகலின், இவ்வழுகைக் கோலம் உனக்குவேண்டாம் ! என்னுடனிப்பொழுதே மணக்கோலத்தையடை ! என் கண்மணி, என் பலபல யோசிக்கின்றாய் ?

விலா:—வேண்டாம் ! என்மீதுமக்குண்டாயிருக்கும் ஆசையை யொழித்து, ஸாதுக்களாற் காண்பிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தைக் கைப்பற்றும் ! உம்மையே திருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக்கொள்ளும் ! உமக்கு மநேக பத்திநிகளிருக்கவில்லையா ? அவர்களெல்லோரையும் பரபுருஷர் தர்சிக்கவும் துர்லபமாய்ப்

---

* "ஸக்ரு தம்சோ நிபததி
ஸக்ருத் கந்யா ப்ரதீயதே ?
ஸக்ருதாஹ ததா நீதி
த்ரீண்யேதாநி ஸக்ருத் ஸக்ருத்"

பாதுகாத்து வருகின்றீரன்றோ? அவ்வண்ணமே மற்றவர்களுடைய ஸ்திரீகளையுங் காக்கவேண்டாமா? பார்க்கவேண்டாமா?

முஞ்ஜ:—(திருட்டுச் சிரிப்புடன் ஸரஸமாடிக்கொண்டு) அடி ! என் காமக்கிழத்தி ! இன்னுமெவனடி யிருக்கின்றான் என்னிலுஞ் சிறந்தவன் உன்மநத்தைக் கவர்ந்துகொள்ள ? நானே உன்மீது ஆசைகொண்டேனடி !

‘ நானே கரும்படி நீயே யதன்ரஸம்
நாயகியே !
தேனேயுன் வாயிதழ் தந்தென்னை மெல்லவுஞ்
சேர்த்தணைவாய் !
தானே புஷ்பரமநமிள காதெனைத்
தள்ளுவையோ
மானே விடேனுனை நீ போனா லெங்கினி
மாமயிலே !’

விலா:—(பயஸம்ப்ரமத்துடன்).

* “ முன்னுக மணந்த முனைக்குரிசி
றன்னுயி விறந்திடி னுந்தகைநா
டொன்னுள்கொளி னும்பல னுற்றிடினு
மென்னுயக னேயவ னென்றறிவீர் !”

முஞ்ஜ:—(பரிஹாஸத்துடன்) அவ்வந்நாடி போஜனு ?

விலா:—அவர் எப்படியிருக்கட்டும் சரியே! அவரையன்றி வேறொருவரையுங் கண்ணுற்றுப்பாரேன் !

மநதுடன் மணந்த போதே
மன்னவன் றநயன் போஜன்
எனதுயிர் நாத னானன் !
என்னதான் வந்தாலென்ன ?

* பாரதம்.

இனியவ ரடியைச் சேர்வான்
இறப்பதா லென்ன போரும்?
கனவிலு மவரை யன்றிக்
கருதிடே னெவனை யேனும்!

முஞ்ஜ:—அடி வஞ்சகீ! இத்தர்மோபதேசமெல்லாம் யாருக்குச் செய்கின்றனை! யான் இவற்றிலெல்லாம் திருப்தியாய் விடுவேனென்று நினைக்கவேண்டாம். நீ செய்யுங் காரியம், தானேவரும் ஸ்ரீதேவியைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி போட்டு மூதேவியை விலைகொடுத்துக்கொள்ளுதல்போலிருக்கின்றது! இப்பொழுதே குறியாய் என் அபிப்பிராயத்தைப் பூர்த்திசெய். வீணாய் மடியவெண்டாம்!

விலா:—(கோபத்துடன் முஞ்ஜனை திக்கரித்துக்கொண்டு) அடே பாபீ! என் வீணாய் அழிந்துவிழுகின்றாய்! வழிபறித்துக் கொல்லும் கொடிய கள்ளரும் இத்தகைய செயலைப்புரியார்களே! வேண்டாம்! உன்மனத்தை என்னிடத்தினின்றும் விலக்கிக்கொள்!

பழிசெயுங் கொடிய கள்வா!
பாதகா! உனக்கு நல்ல
வழிபெறவோ நீ யிந்த
வார்த்தைகள் சொன்ன யென்னே?
இழிநகை யாளா! தீய
எண்ணமொன் றேனுங் கொள்ளாய்
அழிவினை விளைக்கு மிந்த
வாசையை யொழித்து வாழ்வாய்!

முஞ்ஜ:—நான் நல்லதனமாய்க் கேட்டால் நீ உடன்படமாட்டாய்! கள்ளரைப்போலவே உன்னைக் கட்டாயப்படுத்துகின்றேன் (காமாந்தனாய் விலாஸவதியைத் தீண்டுமாறு மடக்கிக்கொண்டு பாடுதல்.)

இராகம் - பிஹாக். தாளம் - ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

மாயனதுமாயையைபோல்—கிளியே !
மானிடரைமயக்கும்
பாயமின்னொளியே—கிளியே !
மார விகேதநமே !
சந்திரபிம்பமோடி—கிளியே !
ஸரஸ ஸரோருஹமோ ?
சின்மயவின்பமோடி—கிளியே
சீர்பெறுமுன்வதநம் !
முல்லை மூகுளங்களோ—கிளியே
முத்துவரிசைகளோ !
முக்தர்கள் ஆநந்தமோ—கிளியே
முகத்திலுன் பல்லணிகள் !

விலா:—(*கண்ணீர் சொரிந்து பயஸம்ப்ரமத்துடன்*) ஹா கஷ்டம் ! இனியான் என்செய்வேன் ? யாரென்னை இத்தருணம் காப்பாற்றுவர் ? ஹே ஈசா ! நீதான் என்னை இக்கொடியவன் கையினின்றும் காப்பாற்றவேண்டும் !

* ஹே கௌரீச்வர ! ஹே புராந்தக ! விபோ !
ஹே சர்வ ! ஹே சங்கர !
ஹே கோவிந்த ! முகுந்த ! மாதவ ! ஹரே !
ஹே க்ருஷ்ண ! ஹே கேசவ ! ।

---

* ஹே கௌரீச்வர ! ஹே புராந்தக ! விபோ !
ஹே சர்வ ! ஹே சங்கர !
ஹே கோவிந்த ! முகுந்த ! மாதவ ! ஹரே !
ஹே க்ருஷ்ண ! ஹே கேசவ !

ஹே காயத்ர்யதிநாத ! ஹே ஸாரபதே !
ஹே வேதவாராம் நிதே !
ஹே குப்தாகிலலோகஸஞ்சய ! நமோ
ஹே தீநஸம்ரக்ஷக ! ||

அந்தோ ! அபலை யான் மாள்கின்றேன் ! மாள்கின்றேன் !! (மூர்ச்சித்து வீழ்தல்).

சசி:—(தரங்கவதியுடன் புத்திஸாகரரை முன்னிட்டுக் கொண்டு பரப்பரப்புடன் முஞ்ஜனருகிற் சென்று) அடே பாபீ ! பாபீ ! என்னகாரியஞ் செய்கின்றாயடா ! இப்பேதையை வஞ்சித்துக்கெடுக்க முயலுவதோ ஆண்மை ? ஐயோ ! மநத்திற்கொள்ளாது வெளிநகைப்பாய்ப்பேசினாலும், நனவிலன்றிக் கனவில் நினைத்தாலும் பரதாரவிச்சையானது யாவர்க்கும் பகை, பழி, பாவம் அச்சங்களையுண்டு பண்ணிப் பெருமையைக் கெடுக்குமே ! அடே துரோஹி! நற்குலத்திற்பிறந்து இப்படிப்பட்ட புத்தி ஏனடா ? அடே விஷப்புழுவே ! உனது தீச்செயல்களால் யாது பயனையடைந்தனை ? நெஞ்சத்தில் ஓயாத பயமும் நடுக்கமும் துன்பமும் உற்றதன்றி, வேறு இன்பத்தையும் நீ காணப்போகிறதுண்டோ ? சீ ! சுடவேண்டுமுனது நாய் வாழ்வை !

முஞ்ஜ:—(நோக்கி, அச்சங்கொண்டு, தைரிய முள்ளவன் போல் நடித்துக்கொண்டு) என்ன ! அதிகமாய்க்குழறுகிறாய் ? நினது அந்தஸ்தைக் கவனித்துப்பேசு ! உன் புத்திரன் போன வழிக்கு நீயும் செல்வாய் ! (சசிப்பிரபாதேவியாரைத்தள்ளிக் கொண்டு வெளியிற் செல்லயத்தனித்தல்).

ஹே காயத்ர்யதிநாத ! ஹே ஸாரபதே !
ஹே வேதவாராம் நிதே !
ஹே குப்தாகிலலோகஸஞ்சய ! நமோ
ஹே தீநஸம்ரக்ஷக !

புத்தி:—அடே துராத்மா! என்னடா திருடனைப்போற் பதுங்கியோடுகின்றாய்! நீ செய்த வஞ்சனைகளெல்லாமெங்களுக்குத்தெரியாவென்று நினைத்திருக்கின்றையோ! மற்றத் தோஷங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிராயச்சித்தமுண்டு! ஆதரவற்ற அபலைகளைப் பலாத்காரஞ்செய்து, அவர்களது பாதிவ்ரத்யத்திற்குப் பங்கத்தைச்செய்ய முயலுவோர்க்கு யாதொரு பிராயச்சித்தமும் கிடையாது! அடே நீச! நீ செய்யத்துணிந்த காரியமானது, மதங்கொண்டயானைபின்னே துரத்த, முன்னே பதினாறடி வேங்கை ஒன்று வந்து பாய, இந்த ஆபத்திற்குப்பயந்து இருகரை புரள வெள்ளங்கொண்டு எதிரில் வருயாற்றில் குதிக்க, அஃது அடித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது ஒரு பயங்கரமான முதலை யவனது காலைப்பிடித்து விழுங்க, அதற்குள் அவன் தாஹசாந்திசெய்வதற்காக அங்குள்ள நீரைக்கொஞ்சம் அள்ளிக்குடித்து ஸந்தோஷிப்பதுபோலல்லவோ இருக்கின்றது! அடே மந்தமதி! இவ்வற்பஸுகத்திற்காக எவ்வளவு பாவங்களையும் பழிகளையும் உன் தலையின்மீது தாங்கத்துணிவு கொண்டனை? இவ்வற்ப ராஜ்ஜியத்திற்காசைகொண்டு நிரபராதியான போஜகுமாரனைக் கொல்லப்பார்த்ததுமன்றி—

முஞ்ஜ:—(நடுக்கத்துடன்) என்ன! என்ன! என்ன சொல்கின்றீர்? (மயக்கங் கொள்ளல்).

புத்தி:—(யோசித்துத் தான் சொன்னதைத் திருத்திக்கொண்டு) ஆம்! இராஜகுமாரனைக் கொன்றதுமன்றி, அவனது தர்மபத்நியாகிய இப்பதிவ்ரதா சிரோமணியையும் காமாந்தனாய் கெடுக்க வந்தனையே!

முஞ்ஜ:—(ஆத்மகதமாய்) அப்பா! இப்பொழுது தான் என் பிராணன் வந்தது! (மறுபடியுந் தைரியங்கொள்ளல்) என்ன?

புத்தி:—அடே பாபீ! நீ செய்த விவ்வபராதங்கள் உன்னை லேசில்விடுமென்று நினைக்காதே! நீ செய்த இப்பெருங் குற்

றத்திலுல் அநேக கோடி ஜநங்கள் நிறைந்த இப்புராதநமான நகரே பாழடையப்போகின்றது ! அதனுடன் நீயும் உன்னினத்தாரோடு நாசமடையப் போகின்றாய். அந்நாள்வர வெகுநாளிருக்கிறதென்று நினைக்காதே. இப்படிப்பட்ட அத்யுத் கடமான பாபங்களுக்குச் சீக்கிரதண்டமாதலால், அது ஸமீபத்திலேயேயிருக்கின்றதென்றறிவாய்.

முஞ்ஜ:—(விரைந்து பரிக்கிரமித்துக்கொண்டே) அதையுந் தானறிகின்றேன் ! (நிஷ்கிரமித்தல்).

சசி:—(விலாஸவதியினருகிற்சென்று நோக்கி) அந்தோ ! இஃதென்ன பரிதாபம் ! ஸர்வாலங்கார யோக்கியையான என் கண்மணி, பூஷணங்களற்றுப் புழுதிபடிந்து உடலும் மலிந்து பெருங்காற்றிலடிப்பட்டுக் கீழே வீழ்ந்து வாடின புஷ்பமும் வதங்கின பல்லவமுமாய்க் கிடக்கிற விருக்ஷத்தின் சாகைபோற் கட்டாந்தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனளே ! (உற்று நோக்கி) ஐயோ! அணைந்து போன அக்கினிபோல் இவளது ஆவியும்விளங்கக்காணேமே ! அந்தோ ! என் கண்மணி உயிருடனிருப்பளா ? (அருகிற்சென்று விலாஸவதியின் மார்பைத்தடவிக்கொண்டு) தெய்வாதீநம் இப்பொழுதுதான் ஒரு மூச்சு வருகிறது போலிருக்கிறது !(தரங்கவதியை நோக்கி) தரங்கவதி சீக்கிரம் ஒரு விசிறியை எடுத்துக்கொண்டுவா !

விலா:—(கண்விழித்துக்கொண்டே) ஹா! பிராணநாதா ! நீ இப்பாவியின் குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத்தருளவேண்டும் ! உம்மால் க்ஷமிக்கப்படுகிற வரையிலும் யான் நற்கதியை யடையேன் !

இராகம் - காம்போதி. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

நாதா ! நாதா!—நான் செய்தபிழைகளைப்
பேதை யிவளென்று-பொறுப்பீர் !

அநுபல்லவி.

பூதலம்போன்மிகப் - பொறுமையுள்ளவென்றன்
காதலனே க்ஷமிப்பீர் !— நாதா.

சரணம்.

இப்பெரும் பாவத்தை - இயற்றியபின் யானும்
இப்புவியிலுயிர் - இனித்தரிப்பேனோ !
இப்பொழுதே மூட்டி - எரியனலின் வீழ்ந்து
எப்பிறப்பிலேனும் - இணைபிரியேனும்மை ! — நாதா.

ஐயோ ! நானிப்படி என் மாமனால் மோசம்போனதை அவர் எப்படி அறியப்போகின்றனர் ! வேறு லோகத்திலாயினும் அவரையான் அடைவேனோ ! (யோசித்துப் பயத்துடன்) அந்தோ! கஷ்டம் ! யான் ஏன்கண்விழித்தேன் ! என்னையார் இத்தருணம் இக்கொடியோன் கையினின்றுங் காப்பாற்றப் போகின்றனர் ! ஐயோ ! போகின்றேன் ! போகின்றேன் (மறுபடியும் மூர்ச்சைகொள்ளல்).

சசி:—(தரங்கவதி விசிறிகொண்டு விலாஸவதிக்கு வீச) ஆ ! என் கண்மணீ ! என்னைக்கண்ணுற்றுப் பாராயோ ? ஆ ! என்செல்வி ! எழுந்திரு ! எழுந்திரு !!

விலா:—(கண்விழித்துக்கொண்டு நோக்கி) ஆ ! இஃதென்ன விந்தை ! என் மாமியாரா ? (விரைந்தெழுந்து) அம்மணீ ! என்னை மன்னிக்கவேண்டும் ! (காலில்வீழ்தல்).

சசி:—(தாங்கியெடுத்து) அடிபேதாய் ! நீ என்ன குற்றஞ் செய்தனை நான் மன்னிப்பதற்கு ?

விலா.—(கண்ணீர்சொரிய) அம்மணீ ! யான் புரிந்தது குற்றமன்று, படுகொலையம்ம !

வாழாத வண்ணம்யான் வாது செய்யும்
வஞ்சகரை நம்பியே யழிய லானேன்!
பாழான மாமனது சொன்ம தித்துப்
பதிஹத்தி யான்செய்து பதிதை யானேன்!
ஏழையான் செய்தவிப் பாத கத்தை
என்னுமா லென்மீது கருணை செய்வீர்!
தாழாத தாரைநகர்த் தேவியே! யென்
தாபத்தை நீக்குவீர் பிழைபொறுத்தே!

சசி:—(விலாஸவதியின் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு) ஹா! புத்திரீ, ஏனிவ்வாறெல்லாம் வீணுய்ச் சஞ்சலப் படுகின்ருய்?

கண்ணினுண் மணியே யுன்றன்
கருத்தினில் வ்யஸநம் வேண்டாம்!
என்னுமுன் னெண்ண மெல்லாம்
எளிதினி லடைந்து கொண்டேம்;
அண்ணலாற் றநயன் போஜன்
அடலுட னுயிர்த்து நிற்க
என்னமேன்? கவலை நீங்கி
யேகுவோ மினிது நாமே!

அடிபேதாய்! நாமிங்கிருப்பது தகுதியன்று! அண்ணலாரரண் மனைக்குச் சொல்லுவோம் வா!

விலா:—(ஆச்சரியத்துடன்) என் பிராணநாதரும் உயிருடனிருக்கின்றனரா? இதையான் நம்பேன்! நம்பேன்!!

சசி:—ஆ! என் கண்மணீ! உன்னிடத்தில் யான் பொய் யுரைக்கவேண்டுமா? என் செல்வன் போஜன் க்ஷேமமாயிருக்கின்றனன். அவனுக்கு யாதொரு தீங்குமில்லை.

விலா:—ஆஹா ! இஃதென்ன ஸ்வப்நமோ யான் காண்பது? ஐயோ ! பாவியேன் நானே அன்றோ, ஆசையுடன் வந்த என்னன்பரைப் பாலில் மருந்து கலந்து வைத்துக்கொன்றேன் ! அவர் இறந்து இன்றோடு மூன்று நாட்களாயினவே ! நானல்லவோ அவருக்கு அக்கினி ஸம்ஸ்காரமுஞ்செய்தேன் ! ஐயோ எல்லாம் பிரமையாயிருக்கின்றனவே !

புத்தி:—ஏ ராஜபுத்திரி ! இவையெல்லாம் அப்பாதகன் உன்மாமன் புரிந்த வஞ்சனைகளே ! உன்கணவனார் நீ வைத்த பாலைக்குடிக்கவும் இல்லை, இறக்கவும் இல்லை ! அப்பாதகன் முஞ்ஜன், 'போஜன் உன்னை விஷம் வைத்துக் கொல்ல முயன்றா' னென்று அவன்மீது குற்றஞ்சாட்டி, அவனைத் தனியாய்க் காளிகாபரமேசுவரி வநத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சிரச்சேதஞ் செய்விக்கப் பார்த்தனன் !

விலா:—ஆஹா ! என்ன வஞ்சனை ! என்ன வஞ்சனை ! என்னிடத்திற் சொல்வதொன்று ! மற்றவரிடத்திற் சொல்வதொன்று ! ஐயோ ! என்னுதனென்னை க்ஷமிக்காவிடில் யான் எஜ்ஜந்மத்திலு மழிந்துபோவேனே ! என்னைக்கொடியவளென்று என் கொழுநர் கொள்ளில், எனக்கு நரகத்தினின்றும் ஒரு காலத்திலும் விமோசன முண்டாகாதே. அந்தோ ! இனி யான் உயிர்தரித்திரேன் ! அக்கினியில் வீழ்ந்து இறப்பதே எனக்குத்தகுந்த பிராயச்சித்தம் !

புந்தி:—அடிபேதாய் ! உன்மநத்தின் தூய்மையை நாங்களறியோமா ? நின்கணவன்தான் அறியானா ? ஏனிப்படி வீணாய் வ்யஸநப்படுகின்றாய்? இவையெல்லாம் நின்மாமனது வஞ்சனைச்செயல்களென்பது உன்னைத்தவிர மற்றயாவருக்குந் தெரிந்தேயிருக்கின்றது. உன்பால் யாதொரு தோஷமுமில்லை.

விலா:—ஆயினும், அத்தே ! உலகத்தார் என்னை என்ன நினைப்பர்? அவர்தாம் என்ன நினைப்பர் ?

சசி:—அடிபேதாய்! ஒருவரும் ஒன்றும் வித்தியாஸமாய் நினைக்கமாட்டார்கள்! உன்னுடைய நெறியை இப்பொழுது நாங்களே பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே. நீ என் அதைப்பற்றி வ்யஸநப்படவேண்டும்? அப்பாதகன் வஞ்சநா வார்த்தைகளை நம்பி, உண்கணவனது நன்மைக்காவே நீயேதோ ஒரு காரியத்தையுஞ் செய்திருப்பாய்.

விலா:—அவ்வுண்மை யாருக்குத் தெரியப்போகின்றது?

தரங்க:—அம்மணீ! அதுதான் கண்ணாடிபோல் விளங்குகின்றதே! நீங்கள் சொல்வானேன்?

விலா:—ஆயினும், என பர்த்தா என்னை என்ன நினைப்பர்? உலகத்தில் கொலைபாதகிகள்கூட இப்படிப்பட்ட காரியஞ்செய்யார்களே!

சசி:—அவன் ஒன்றும் நினையான்! நாம் அரண்மனைக்குச் சொல்வோம் வா! நாமிங்கிருப்பது தகுதியன்று. இங்கிருப்பின், அப்பாதகன் முஞ்ஜன் வேறு ஏதாயினுஞ் சதிசெய்து கெடுதி செய்யப்பார்ப்பன்!

விலா:—ஐயோ! அப்பாதகன் செயல்களை நினைக்க இன்னுமென் உள்ள மெரிகின்றதே! உடல் நடுநடுங்குகின்றதே! கடவுளன்றோ உங்களைத் தெய்வாதீநமிங்குக் கொணர்ந்துவிட்டனர்!

சசி:—எதற்கும், நாமிங்குத் தாமஸிப்பது தகுதியன்று: போவோம் வா!

(யாவரும் நிஷ்க்ரமித்தல்.)

மூன்றாங் களம்.

இடம்.—ஜயபாலன் வஸிக்கும் துறைநகருகில் ஒரு வெளி மண்டபம்.

(**கரவதனையுந், தண்டபாணியும்** இரண்டு தட்டுக்களில் இரத்திநங்களையும் ஆபரணங்களையும் நிரப்பி எடுத்துவர, **லீலாவதியும், ஜயபாலனும்** பிரவேசித்தல்.)

லீலாவதி:—எந்தாய்! இவ்வளவு ரத்திநங்களு மாபரணங்களும் திடீரென்று தமக்கு எவ்வாறு கிடைத்தன?

ஜயபாலன்,—குழந்தாய்! அதைப்பற்றி என்ன? இவை எல்லா முனக்காகத்தான் கொண்டுவந்தேன். 87364

லீலா:—இப்படிப்பட்ட விலையுயர்ந்த பூஷணங்களைத் தரித்திருந்த மஹாபுருஷன் யாவனோ? இன்று தாங்கள் கொண்டு வந்திருக்கு மிரத்திநங்களே, இப்பூமி எல்லாம் விற்பினும், பெறுவதற்கரியவெனத் தோன்றுகின்றனவே!

ஜய:—என்னருமைச் செல்வி! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! இப்பொழுதெனக்கு இருக்கு மாஸ்தி இப்பூமியிலாண்டு வரு மோரரசனிடத்தினுமில்லை. இவற்றையெல்லாம் ஒரு இராஜகுமாரனுடைய அரண்மனையினின்று கொண்டுவந்தோம்!

லீலா:—(ஆத்மகதமாய்) இப்பாவிகள் எந்த இராஜகுமாரனைக்கொன்று இவ்வணிகளையும், பணிகளையுங் கொள்ளையடித்து வந்தனரோ? ஐயோ! இவர்களுடைய தொழிலெனக்குச் சிறிதேனும் பிடிக்கவில்லையே! இப்பாவிகள் வயிற்றில யான் என் பிறந்தேன? (பிரகாசமாய்) எந்தாய்! அவ்விராஜ குமாரர் உயிருடனிருக்கின்றனரோ?

ஜய:—உயிருடனிப்பின், நாங்கள் அவரது நகரத்திற் கருகிலாவது சென்றிருக்கமுடியுமா? அவருடைய பராக்கிர

மத்தையு மௌதாரியத்தையும் வெகு அற்புதமாய்ச் சொல்வார்களே! அவ்விராஜகுமாரரைத் துரோஹஞ்செய்து, அவரது சிற்றப்பன் முஞ்ஜனென்பவன் அவரைக்கொன்றுவிட்டனனும். அதனாலன்றோ நாங்கள் அவ்விடஞ்சென்று இவைகளையெல்லாங் கொள்ளையடித்து வந்தோம்.

லீலா:—ஆ! ஆ! இப்படிப்பட்ட கொடிய செயலைப்புரிபவர்கள் நாடுநகரங்களிற்கூட இருக்கின்றனரோ? அவர்களது தொழிலைக் கேட்கில் நம்மவரே நல்லவரெனத் தோன்றுகின்றனரே!

ஜய:—குழந்தாய்! இதுமாத்திரமன்று; இன்னுமெவ்வளவோ, தநங்களும் நாணயங்களுங் கொண்டுவந்தேன். அவைகளையெல்லாம் நமது மல்லர்களுக்கு வேண்டியவரைக்குங் கொடுத்தேன்.

லீலா:—அதனாலேதானவர்கள் களித்துக் குதித்துக் கொண்டிருந்தனர்!

ஜய:—இவையெல்லா மிருக்கட்டும்! இன்னுமொரு விசேஷந்தெரியுமா? நாங்கள் அன்று கொள்ளையடித்து வரப்போகும்பொழுது, வழியில் ஒரு மஹாவீரன் கிடைத்தனன். அவனது பராக்கிரமத்தை யான் என்ன சொல்வேன்! நம்மவர் எல்லாரும் சேரினும், போரில் அவன் ஒருவன்முன் நிற்கவல்லரல்லர். அவனது உதவியினாலேதான் நமக்கு இந்த இரத்திநங்களு மாபரணங்களுங் கிடைத்தன.

லீலா:—(குதூஹலங்கொண்டு) அவர் என்ன, நமது ஜாதியைச்சேர்ந்தவரா?

ஜய:—அல்ல! அவன், தான் ஒரு 'பரதேசி' என்று சொல்கின்றான். ஆயினும் அவனது ஆகாரத்தையுங் காம்பீர்யத்தையும் பார்த்தால், எவனோ இராஜகுலத்திற் பிறந்தவன் என்றே எண்ணவேண்டும்.

ஸௌந்தரி ! யாதுரைப் பேனச்
　　சுந்தரன் வடிவை யுனக்கு !
இந்திரன் மிரம னுபேந்த்ரன்
　　ஈசனு மவன்நிக ரல்லர் !
சந்திர னுமவன் முகத்தைச்
　　சந்ததங் கண்டுக ளிப்பான் !
அந்தரத் தில்லெவ ருமவ
　　னழகனுக் கிணையா காரே !

லீலா:—(மிகவு மாவலுடன்) அவருடைய திருநாம மென்னவோ ?

ஜய:—அவன் பெயர் ஸைந்தூலனும் !

லீலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா ! அம்மஹாபுருஷனுடைய குணாதிசயங்களைக் கேட்கும்பொழுதே எனக்கொரு விதமான குதூஹலமுண்டாகின்றதே ! இவரை நேரே பார்த்தாலெப்படி யாவேனோ ? (பிரகாசமாய்) என் அருமைத் தந்தையே ! அவர் இப்பொழுதெங்கே யிருக்கின்றார் ? இதற்கு முன் அவர் எங்கே யிருந்தனராம் ?

ஜய:—குழந்தாய் ! நீ உன் மநத்தில் நினைப்பதை யானறிகின்றேன். ஆஹா ! அம்மஹாவீரனுடைய அழகுக்கு நீயே தக்கவள் ! அவனை நம்முடைய மல்லர்களுக்கெல்லாம் பிரதானியாய்ச் செய்திருக்கின்றேன். அவனை மரியாதைகள் செய்து இங்கு அழைத்துவரும்படி நமதாட்களையுமனுப்பியிருக்கின்றேன். அவன் இதற்கு முன்னரெங்கே வஸித்தானோ அது தெரியவில்லை.

லீலா:—ஆனால், அவர் இப்பொழுதிங்கே வருவாரோ ?

ஜய:—ஆம் ! குழந்தாய் ! அதற்காகத்தான் யானுன்னுடன் இவ்விடம் வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

லீலா:—(ஆத்மகதமாய்) அவ்வித ஸௌந்தரமான ஆகாரத்தை யுடையவர் இவ்விதத்தொழிலையுஞ் செய்யச் சம்மதிப்பாரோ? இஃதென்னவோ ஆச்சரியமாகத்தானிருக்கின்றது!

(நேபத்தியத்தில் தூர்யவாத்தியம் முழங்குதல்.)

ஜய:—அவர்களுமிங்கே வருகிறார்கள்போலிருக்கின்றது! (வாத்திய கோஷத்துடன் போஜனை முன்னிட்டுக்கொண்டு

சூரன், வீரன், காலபாசன், விருபாக்ஷன் என்னும் நான்கு மல்லர்கள் பிரவேசித்தல்).

மல்லர்:—பராக்! பராக்!!

ஜய:—(லீலாவதி ஒருபுறமாய் நிற்க, தான் முன்வந்து) வாராய் வீரஸிம்மமே! வாராய்! இவ்வாஸநத்தில் விஜயம் புரிவாய்! (ஓராஸநத்தைக் காட்டித் தானுமுட்காருதல்).

போஜன்:—மஹாப் பிரபு, வந்தநம். (உட்காருதல்).

மல்லர்:—ஜயஜய! வீரசிம்ம! ஜய!

லீலா:—(பிதாவின்பின் ஒருபுறமாய் நின்று, போஜனை ஆவலுடன் நோக்கி, ஆத்மகதமாய்)இவர்தாமோ அம்மஹாவீரர்? இவருடைய வடிவைக் காணும்பொழுதே என் தேஹம் முழுதும் புளகாங்கிதமடைகின்றதே! ஆஹா! உடை பரதேசியைப் போலிருப்பினும் உடல் பெருந்தன்மைவடிவாயிருக்கின்றது.

போஜ:—(ஜயபாலனை நோக்கி) அரசே! அடியேனை இங்கு இவ்வளவு மரியாதையுடன் வரவழைத்த காரணம் யாது?

லீலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா! இவருடைய அழகே யழகு!

மதனைப் பழிக்கு முருவம்
வதநம் மதிபோல மிக்க கமநீயம்!
ரதியைப் பயக்கு மிதையம்
ரதநம் முகையொக்கு மென்னு ரமணீயம்!

ஜய:—ஸைந்துலரே! நீர் செய்த பேருதவிக்கு யான் என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன்? ஆயினும், இப்பொழுது இவ்விரத்நங்களையு மாபரணங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். (இறு தட்டுக்களில் நிரப்பியுள்ள இரத்திநங்களையு மாபரணங்களையுந் தொட்டுக் கொடுத்தல்).

போஜ:—மஹாப்பிரபு! இவ்வளவு மரியாதைக்கு யான் அர்ஹனல்லேன்! (தட்டுக்களைத் திருப்பிவிடுதல்).

லீலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ! இஃதென்ன இது? என் உடல்முழுவது மூடுருவிச்சென்று என்னைப் பரவசப்படுத்துகின்றதே!

இராகம்-நாதநாமக்கிரியை. தாளம்-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

ஆ இதென்ன-ஆச்சர்யமோ!

அநுபல்லவி.

என்றுமிராதவோ-ரெண்ணம் மநத்திற்ருேன்றி
இன்றெனையிவரிட-மிழுத்துச்செல்கின்றதே! —ஆ.

சரணங்கள்.

இந்தநாள் வரையிலும்-இவரைப்போற் கண்டிலேன்!
அந்த மிருந்தவிச்-சுந்தரனிவனையாரோ?— ஆ.

பருவச்சந்திரன்போலிப்-பரமபுருஷன் முகம்
பரவசமாக்கியென்னைப்-பந்தஞ்செய்கின்றதே!— ஆ.

ஜய:—ஹே வீரசிகாமணீ! நீர் இப்படி யோசிப்பது தகுதியன்று! யான் வேறு நீர் வேறென்று நினைக்கவேண்டாம்! இவ்வணிகளையுந் மணிகளையும் பெற்றுக்கொண்டு என்னைக் கௌரவிப்பீர்!

போஜ:—யான் உங்களுக்குப் பவ்யனாயிருக்கின்றேன்! ஆயினுமிவையெல்லா மெனக்கேன்? இவ்வுலகத்திலிருக்கும் எப்பொருளிலும் எனக்கு ஆசையில்லை. தமது ஊழியர்க

ளான இவ்வீரர்களுக்குக் கொடுப்பிற் பிரயோஜநமுண்டா கும்.

லீலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! என்ன விநயம்! என்ன சொன்னயம்! இவர் சொல்லுஞ் சொல் ஒவ்வொன்றும் என் மநத்தை உருக்குகின்றதே! ஆ ஆ! கானகத்திலேயே யிருந்து கொடிய தவஞ் செய்யும் துறவிகளுக்குக்கூட இப்படிப் பட்ட மநவுறுதிகிடையாது! இவர்நம் தந்தையார் நினைத்தபடி நற்குலத்திற் பிறந்தவர் என்பதில் எள்ளளவும் ஸந்தேஹ மில்லை.

*"திருக்கிளர் முகமும், வேர்வும்
சிறந்தசெம் பவள வாயும்,
மருக்கிளர் மாலை மார்பும்,
மகரகுண் டலமுங் காதும்,
சுருக்கிய மருங்குங் கண்டாற்
றுடியிடை மடவா ராவி
இருக்கினு மிருக்கு, மில்லா
திறக்கினு மிறக்கு மன்றே!"

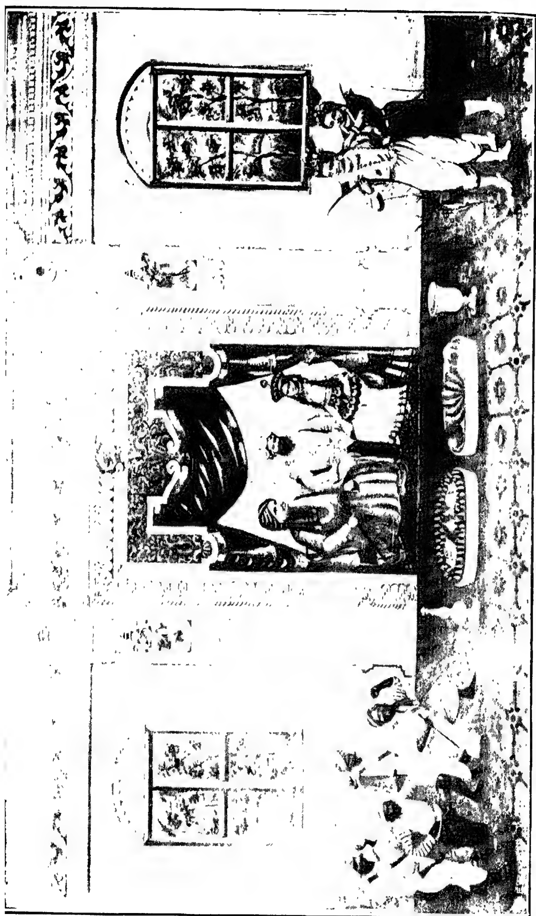
ஜய:—ஸைந்துலரே! உமது குணத்தைக்கண்டு மிகவும் மெச்சுகின்றேன். உம்மிஷ்டப்படியே இமமல்லர்களுக்கே இவ் விரத்திநாபரணங்களைக் கொடுக்கின்றேன். (சூரன் முதலியோ ருக்கவற்றைப்பகுத்துக் கொடுத்தல்).

மல்லர்:—(ஒவ்வொருவரும் வணங்கி வாங்கிக் கொண்டு) ஜய ஜய! பிரதான்! விஜயீபவ!! (போஜனை வணங்கித் தத்தம் இடத்திற்சென்று நிற்றல்).

லீலா:—ஆஹா! இவருடைய ஔதார்யமே ஔதார் யம்!

---

* அரிச்சந்திர புராணம்.

*'இசையமு தொருக்கு மின்பத்
திறைவனை யுற்று நோக்கி,
வசைதபு மில்லர் தம்மை
மதந்தனி லுற்று நோக்கில்,
புரைதவிருள் கடிந்த வெயிலாற்
புவியினை விளக்குஞ் சோதி
உதயனைக் கண்ட கண்கட்
குடுங்களைக் கண்ட தாமே.'

ஜய:—மல்லர்களே! இம்மஹாவீரரைக் களிப்பிக்கும்படி ஒரு பாட்டைப்பாடி நர்த்தநஞ் செய்யுங்கள்!

மல்லர்:—சித்தம்! யஜமான்! (ஒருவிதமாய் நர்த்தநஞ் செய்துகொண்டு கரதாளத்துடன் பாடுதல்).

இராகம்-நாதநாமக்கிரியை: தாளம் ஏகதாளம்.

பல்லவி.

தில்லேலோ தில்லேலோ-தில்லாலேலோ தில்லேலோ!

அநுபல்லவி.

மல்லர்ஸேனைத்தலைவரெம்மை-மறவாரென்றும் வாழ்ந்திருக்க!
பில்லர்யாவரும் பல்லாண்டு-பெருகிப்பாரிற்பிழைத்திருக்க!-தி!

சரணங்கள்.

உடுக்கக் கம்பளி தானிருக்க-உண்ணச் சம்பாச் சோறிருக்க!
குடிக்கக் கள்ளுக்குடமிருக்க-குத்தக் கன்னக் கோலிருக்க!-(தி.)
நம்பதெய்வம் நாமிருக்க-நகரேநமக்குக் காடிருக்க!
செம்பொன்பிடிபிடியாயிருக்க-ஜெயபாலப் பிரபுதானிருக்க!தி.

போஜ:—(அதேஸமயத்தில் லீலாவதியைக்கண்டு, ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ! இஃதென்ன காந்தி! இந்த ஸபை யெங்கும் நிறைந்து பிரகாசிக்கின்றதே! மின்னற்கோடியோ? மேகத்

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

தைக் காணேமே! அப்ருதகலைகள் நிறைந்த சந்திரிகையோ? அனல்போல் தஹிக்கும் பகலாயிற்றே! ஸுந்தரமாய் ஒளிவீசும் ஸூரியப்பிரபையோ? அதற்கிவ்வளவு குளிர்ச்சியேது? இஃது என்னவோ அபூர்வமான தேஜோவிசேஷமாயல்லவோ யிருக்கின்றது!

> கையாத தீங்கனியோ?
> கயக்காத வமுதோ?
> கரையாதகற்கண்டோ?
> கறியாத கரும்போ?
> கொய்யாத நறுமலரோ?
> கோவாதமணியோ?
> குளியாதபெருமுத்தோ?
> குலையாதவொளியோ?
> மெய்யான பெருவாழ்வோ?
> விலையறியாப் பொன்னோ?
> விடங்காத தீபிகையோ?
> விந்தை மரகதமோ?
> தீயாத வெண்சுடரோ?
> தியங்கலில்வா ரிஜமோ?
> தெவிட்டாத செந்தேனோ?
> தேவர்புகழ் திருவோ?

இவள் இவ் வநதேவதையோ? இக் கிருஹலக்ஷ்மியோ? இப்பெண்ணரசி யாரோ? விளங்கவில்லையே!

லீலா:—(**போஜன் தன்னைப்பார்க்கத் தலைவணங்கி நின்று கடைக்கண்ணால் நோக்கி ஆத்மகதமாம்**) ஆஹா! இவரது,

> * "நிரந்தரவுரோமரேகை
> நீலமும் வயிறுமார்பும்
> புரந்தர சாப மொத்த
> புருவமு நுதலும் பட்ட

மரந்தழைத் திடந கைக்கு
முறுவலு மாயன் றன்பாற்
கரந்தவா ரமுதச் சொல்லும்
கந்தற்கு மில்லை யன்றோ ?"

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ஆ ! இப்பெண் கொடியின் கடாக்ஷமாலைகள் என்மனதைப் பலாத்காரமாய்க் கட்டி இம்மாதரசியினிடமிழுத்துச் செல்கின்றனவே ! ஆஹா ! இவளது முகத்தினழகை என்னென்று சொல்லுவேன் ? திருமாலையும் மயக்கச் செய்வதான வசீகரத்தையுடைய ஸ்ரீதேவி வாஸம் பண்ணுகின்ற சிவந்த இதழ்களையுடைய செந்தாமரை மலரும், விரிவான பெருமையையுடைய வேதசாஸ்திரங்களைச்சொன்ன சதுர்முகப் பிரம்மதேவன் உற்பத்தியான வெண்டாமரை மலரும் இவளது வதநத்திற்கு முன் எங்கே ?

ஜய:—(போஜனும் லீலாவதியும் ஒருவரை யொருவர் நோக்கும் விலாஸத்தைக்கண்டு ஸந்தோஷத்துடன் ஆத்மகதமாய்) ஆஹா ! இவளுக்கு அவனே தக்கவன் ! அவனுக்கு இவளே தக்கவள் ! இவ்விருவரையும் ஈசனுர் சேர்த்துவைப்பாராயின் அதனினும் பிரியமானதெனக்கு வேறொன்றுமில்லை. (பிரகாசமாய்) பிரதான் ! போஜநம் ஸித்தமாயிருக்கின்றது ! ஸ்நாநத்திற் கெழுந்திரும் ! (லீலாவதியை நோக்கி) குழந்தாய் ! எழுந்திரு, போவோம். (எழுந்து பரிக்கிரமித்தல்).

லீலா:—(நான்கடிவைத்து) எந்தாய், காலில் ஒரு முள் தைத்துவிட்டது. நில்லுங்கள், சற்று இதை வாங்கி எறிந்துவிட்டு வருகின்றேன் ! (வெகு உத்கண்டையுடன் போஜனைப் பார்த்தபடி குனிந்து முள்வாங்குவதுபோல் நடித்தல்).

ஜய:—(திரும்பி) என் கண்மணீ! உன் காலில் முள்தைக்கவில்லை ! உன் ஹ்ருதயத்தில் மலர்முட்கள் தைத்திருக்கின்றன. உனது எண்ணத்தைக் கருணாநிதியான கடவுள் நிறைவேற்றுவர் ! இப்பொழுது அரண்மனைக்குப் போவோம் வா ! (இருவரும் பரிவாரத்துடன் நிஷ்கிரமித்தல்).

போஜ:—ஈசா! உன் செயலை என்னவென்று சொல்வேன்! அப்பெண்மணியைப் பெற்றவனோ வொரு பில்லன்! யானோ ஒரு க்ஷத்திரியன்! எனக்கோ அவளுடைய தர்சநம் பண்ணுதிருப்பதைவிடப் பிராணத்தியாகம் செய்வதே மேலாகத் தோற்றுகின்றதே! ஆ மாதர்ங்கராசீ!

* "மைதிகழ் வாரி சூழு
மாநிலத் தோர்கட் கெல்லாம்
பெய்தவம் பழி பிறங்காப்
பிள்ளையைப் பெறுத லென்பர்!
செய்தவ மன்றுன் றுதை
ஜென்மங்க டோறுஞ் செய்த
கைதவ மாவி கொள்ளுங்
களவினிற் பயந்த கெல்லாம்!"

(விஷ்கிரமித்தம்.)

நான்காம் அங்கம்.

முற்றிற்று.

* அரிசசந்திரபுராணம்.

ஐந்தாம் அங்கம்.

முதற்களம்.

இடம்.—தாரைநகர்: முஞ்ஜராஜனது ஆஸ்தாந மண்டபம்.

(வத்ஸராஜர், பத்திரநாராயணர், தநஞ்ஜயர் முதலிய சில ராஜஸபாஸதர்களுடன் முஞ்ஜராஜர் ஸிம்மாஸநத்தில் வீற்றிருந்தபடி தக்க பரிவாரத்துடன் பிரவேசித்தல்).

முஞ்ஜன் :—பத்திரநாராயணரே! என்ன விசேஷம்? யாரவன் தூதனொருவன் வந்து எம்மை நேரிற்காணவேண்டுமென்று அரண்மனை வெளிவாயலில்நின்றுகொண்டு அவஸரப்படுகின்றனனாமே! ஸாமாந்யனான ஒரு தூதனுக்கு இவ்வளவு தைரியமும் பிடிவாதமுமிருப்பது விந்தையாயிருக்கின்றதே. இவன் எவனோ நம்முள்ளுளவு தெரிந்தவனாயிருக்கவேண்டும். (காதுடன் மெதுவாய்ப் பத்திரநாராயணருக்கேதோ உரைத்தல்.)

பத்திரநாராயணர் :—(காதோடு பதிலுரைத்து) மஹாராஜா! ஆயினும் நமக்கென்ன பயம்! வத்ஸராஜருடைய தயையிருக்கும் வரையிலும் நாமொன்றுக்கும் அச்சப்படவேண்டியதில்லை.

வத்ஸராஜர் :—என்னுடைய தயையினாலாவதென்ன? இவையெல்லாம் அடியேன் மஹாராஜா அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளே.

தநஞ்ஜயர் :—அது மஹாராஜா அவர்களுக்குத்தெரிந்தே யிருக்கின்றது.

முஞ்ஜ :—யாம் அநுபவித்துவரும் இச்செல்வமெல்லாம் உங்களுடைய அநுக்கிரஹத்தைப் பெற்றதின் பலனே! நம் வத்ஸராஜருடைய உதவியிருப்பின் எதுதான் எமக்கு அஸாத்தியம் ? ஆகவின், யாம் பயப்படவேண்டியதொன்றுமில்லை. அத்தூதனை இங்கு வரவழைத்தே விசாரிப்போம். பத்திரநாராயணரே ! நீரே சென்று அத்தூதனை இங்கு அழைத்துவாரும்.

பத்திர :—அப்படியே ! (நிஷ்கிரமித்தல்).

முஞ்ஜ :—வத்ஸராஜரே ! உஜ்ஜயினீ தேசத்தரசனு அத்தூதனை யனுப்பினன் ?

வத்ஸ :—ஆம் ! மஹாராஜ ! அங்ஙனம் அவன் சொல்கின்றனனும்.

முஞ்ஜ :—உஜ்ஜயினீ தேசத்தரசன் ஆதித்தியவர்மன் எனக்கு வேண்டியவனே ! அவன் தூதனையனுப்பிய விஷயம் உமக்கேதாயினுந் தெரியுமோ ?

வத்ஸ :—அஃதொன்று மெனக்குத் தெரியவில்லை. நானும் இப்பொழுதுதான் ஒரு தூதன் வந்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்று இங்குவந்தனன்.

முஞ்ஜ :—நல்லது! புத்திஸாகரரும் மிருகாங்கதத்தரும் நேற்றிரவு பூபாளநாட்டிற்குச் சென்றனர்களாமே ! அஃதுண்மைதானே ?

வத்ஸ :—(ஆத்மகதமாய்) இவன் எப்பொழுதும் என் வாயிலிருந்தே நகரில்நடக்கும் ஸங்கதிகளையெல்லாம் அறியப் பார்க்கின்றனன் ! நாமும் இவனிடத்தில் கவனத்துடனே ஸம்பாஷிக்கவேண்டும். (பிரகாசமாய்) ஆம் ! மஹாராஜா ! அவர்களெங்கேயோ சென்றதாகத்தான் தெரியவருகின்றது. ஒரு வேளை பூபாளநாட்டிற்குச் சென்றிருக்கலாம்.

முஞ்ஜ :—அங்குச்சென்று எம் ஸஹோதரி சாருமதியுடன் கலஹஞ்செய்து ஒருவேளை நம்மை எதிர்க்கப்பார்த்தாலும்பார்ப் பார்கள்.

வந்ஸ :—(சிரித்துக்கொண்டே) ஆ! அவர்களால் என்ன செய்யக்கூடும்? இந்நகரிலேயே அவர்களது பிரயத்நம் சாய வில்லையே! வேறெங்கே அவர்களது ஸாமர்த்தியம் பலிக்கப் போகின்றது?

(பத்திரநாராயணருடன் காளிதாஸன் பிரவேசித்தல்).

முஞ்ஜ :—(நோக்கி ஆத்மகதமாய்) இவன் யாரோ நமது நகரைச் சேர்ந்தவனே! இவனை நாம் இதற்குமுன் பன்முறை பார்த்திருக்கின்றோம்.

காளிதாஸன் :—(அருகிற் சென்று, கைகூப்பி) போற்றி! போற்றி!! தாரேச்வர! போற்றி!!!

முஞ்ஜ :—பத்திரநாராயணரே! இவன்தானே அத்தூதன்?

காளி :—ஆம்! பூபதியே!

முஞ்ஜ :—(ஆத்மகதமாய்)குரலும் அவனதுபோலவேயிருக் கின்றது. அம் மிருகாங்கதத்தருடைய புத்திரனல்லவா இவன்? (பிரகாசமாய்) பத்திரநாராயணரே! யாதுகாரணம் பற்றி இவன் இங்கு வந்தனனோ விசாரியும். (காளிதாஸனை நோக்கி) எனப்பா! நிற்கின்றாய்? உட்கார்ந்துகொள்.

காளி :—மஹாப்ரபோ! தாங்கள் எனக்குச்செய்யும் இம் மரியாதைக்கு யான் விசேஷமான வந்தநஞ் செலுத்தவேண் டியவனாயிருக்கின்றேன். யான் ஏதோ கபடமாய் வந்திருப்ப தாகத் தாங்கள் நினைக்கின்றீர்கள். அப்படிப்பட்ட சங்கையா தொன்றும் வேண்டாம்.ஒரிராஜகார்யார்த்தமாகத் தங்களுடைய ஸமுகத்தைத் தேடிவந்தேன். ஜகதேகவீரரும், துஷ்டஜந நிக்கிரஹரும், அக்கினிகுலத்திற் பிறந்தவருமான ஸ்ரீ விக்கிர

மாரக்க மஹாராஜரது வம்சத்திலுதித்தவரும், உஜ்ஜயிநீ தேச த்தையாண்டு வருபவருமாகிய ஸ்ரீ ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜ ரால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் யான். அம்மாறைப் பிரபுவின் கட்டளைகொண்டு யான் இங்குவந்தனன். தங்களுடைய க்ஷே மத்தை யபிவிர்த்தி செய்யத்தக்க சில பத்தியவசநங்களையுரைக் கின்றனன். அவை தம்மாற்கேட்கப்படட்டும்: நன்றாகமாதிக் கப்படட்டும். ஒருஸாமாந்ய மனிதனுரைத்ததெனவிகழவேண் டாம். தூதன் சொல்லியதெனத் தூரத்தள்ளவேண்டாம்.

முஞ்ஜ :—போதும் அப்பா! அறிந்தேன் உனது பிரஞ்ஞை யை! சிறந்து இதனுடன் இப்பீடிகையை. நீ வந்தகாரணம் யாதோ அதனையுடனே கூறிச்செல். ஆதித்திய வர்மனு உன்னை எம்மிடத்திற் கனுப்பினன்?

காளி :—ஆம்! மஹாப்ரபோ! அவரது ஆணையின்மீது தான், யான் தங்களிடம் வரலாயினேன். பிராதாவென வெண் ணும்படி தங்களிடத்தில் அவ்வளவு பிரேமைவைத்திருந்த ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர் தாம், தமது க்ஷேமத்தை விரும்பி னவராய், தமக்கு அநாமயங்கூறி, தர்ம்மார்த்தங்களுக் குசித மான இவ்வசநங்களைத் தம்மிடத்தில் என்வாயிலாக விஞ்யா பிக்கும்படி ஆஞ்யாபித்தனர்.

முஞ்ஜ :—அவை யென்னவாம்? க்ஷிப்ரம் யுரைத்துச்செல்.

காளி :—மஹாப்ரபோ! ஸகல தர்மங்களையுமறிந்த தாங் கள் இப்படி அவஸரப்படலாமோ? இஹ பர ஸாதகமாயிருக் கும் அவரது வசநங்களைக் கூறுகின்றேன்: கவனமாகச் செவிக் கொண்டருளும். "மாளவநாட்டிற்கு மகுடமணிபோல் விள ங்கிவந்த இத்தாரைமாநகரில், விண்ணுலகாளும் வாஸவன் போல், மிகப்பெருமையோடு, ஸகலப்பிரஜைகளும் தன்னைப் பிதாவெனும்படி வாத்ஸல்யத்தோடு பார்த்துவர, நுமது தமை யனார் ஸ்ரீநவஸாஹஸாங்க விக்கிரமாதித்யரென்னும் ஸிந் தல மஹாராஜர் வெகுகாலம் தர்மபரிபாலநஞ்செய்து வந்தன ரன்றோ? அந்நரபதிக்கு ஏகபுத்திரனும், இத்தாரா ராஜ்ஜியத்

திற்குரியவனும், ஸத்தியஸந்தனும், தர்மஞ்யனுமான போஜனென்போன் இதுகாறும் நமது ஸம்ரக்ஷணையிலிருந்து வந்தனனன்றோ? அம்மஹா புருஷனைத் தாம் யாது காரணம் பற்றியோ பிடித்து, ஒருவருக்குந் தெரியாதவிடத்திற் கடுங்காவலில் வைத்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்றேன். அன்றியும், அவ்வாறு செய்து அவனது ராஜ்ஜியத்தைத் துராக்கிரமமாய்க் கைப்பற்றிக் கொண்டதுமன்றி, அவனது தர்மபத்தினியான விலாஸவதிதேவியாரையும், அவனது தாயார் தர்மதேவதைபோன்ற சசிப்பிரபா தேவியாரையும், ஏதோ கெட்ட எண்ணங்கொண்டு நீர் வீஷ்காரணமாய்க் கடுஞ்சிறையில் வைத்திருப்பதாகவுந் தெரியவருகின்றது. அப்படிப்பட்ட தீத்தொழில்களைப் புரிவது உம்மைப்போன்ற புத்திமான்களுக்குத் தக்கதன்று. உமது பெருமையையும் நலத்தையும் நாடுவீராயின், வீரபராதியான அப்போஜகுமாரனிடம் இவ்விராஜ்ஜியத்தை யுடனே ஒப்பிவித்துவிட்டு விலாஸவதி தேவியாரையும், சசிப்பிரபா தேவியாரையும் அவனிடங்கொண்டு சேர்த்து, நீர்செய்த இம் மஹாபாதகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்.''

முஞ்ஜ:—(கோபத்துடன்) இவை செய்யாவிடிலோ? (புருவத்தைநெரித்துக் கொள்ளுதல்.)

காளி:—வீணாய் அழியவேண்டியது தான்!

முஞ்ஜ:—(அட்டஹாஸத்துடன்) அடே! அற்ப! என்னடா குழறுகிறாய்? எம்மை யாரென்று நினைத்துவிட்டனை?

காளி:—அரசே! யான் உம்மை முன்னமே அறிவேன்! இனிப்புதிதாய்த் தம்மைப்பற்றி யான் நினைக்கவேண்டியதொன்றுமில்லை. இவ்விராஜ்ஜியம் தற்காலத்தில் உம்முடைய வசத்திலிருக்கிறதென்று தைரியங்கொள்ளவேண்டாம். நீர் தாம் சுத்தவீரரென இறுமாப்படையவேண்டாம். பத்திரமாயிருக்கின்றோமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் மரம்போன்ற உம்

மைவேர்பறித்து வாரிக்கொண்டுபோக மஹத்தான ஆபத்துவெள்ளம் வந்து சூழ்ந்துக்கொண்டிருக்கின்றதை நீர் அறியீர்.

*"யோஜி ந்ராய வ்யஸு த்ஸு
திய ஒவொவி ஸஹாய தாஃ ।
க்வ ந்ரா நஜெ ஹமஜ
வொஜொவி விகொஞதி" ॥

என்று சொல்லுகிறபடி, நீர் மித்திரர்களென்று நினைத்திருப்பவர்களும் உமது கெட்ட காலத்தினுல் உமக்குச் சத்துருக்களாய் நிற்பார்கள். உமது ஸைந்நியபலமே உமக்கு ஸங்கடம் விளைவிக்கும். ஏதோ ஸாமாந்நியன் யான் பிதற்றுவதாகப் பரிஹஸித்து மோசம் போகாதீர். நீர் இத்தீவினைகளுக்குப் பயன்வருவதற்குமுன்னமே, போஜகுமாரரை இத்தாராராஜ்ய ஸிம்மாஸநத்தில் ஸ்தாபித்து, விலாஸவதியை அவரது மடியிலும், சசிப்பிரபா தேவியாரை அவரது இடையிலும், உமது முடியை அவரது திருவடியிலும் ஸமர்ப்பித்து, இப்படியேகொஞ்சக்காலமாயினும் உமது பந்து மித்திர களத்திர வர்க்கத்துடன் பிழைத்திரும்.

முஞ்ஜ :—(க்ரோதாட்ட ஹாஸத்துடன்) தூதாதம! நீ மிருகாங்கதத்தனுடைய புத்திரனல்லையடா?

காளி :—யான் எந்தத் தேவதத்தனுயிருந்தால் உமக்கென்ன? இப்பொழுது ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜருக்கு என்ன விடை கூறுகின்றீர்?

---

*"யாந்தி ந்யாய ப்ரவ்ருத்தஸ்ய
திர்யஞ்சோபி ஸஹாயதாம்
அபந்தாநந்து கச்சந்தம்
ஸோதரோபி விமுஞ்சதி"

முஞ்ஜ :—விடை வேறென்ன? அவனுலானதையவன் பார்த்துக்கொள்ளட்டும். என்னிடத்திலேயா இவனது நயவஞ் சகமெல்லாம்?

காளி :—நயத்தால் வாராததை ஸாம்பராயத்தால் ஸாதிப்போம். தர்மோபதேசத்தாற் கிடையாததைக் கோரமானயுத் தாவேசத்தால் ஸம்பாதிப்போம்! ஆசையாலும் காமத்தாலும் மதிமயங்கிநுமது நாசத்தை நீரே தேடிக்கொள்ளாதீர்! தேஹமிருப்பின் என்றேனும் ஸுகத்தை யநுபவிக்கலாம். அதனை வீணய்ப்போக்கிக் கொள்ளாதீர்! கூட்டங்கூட்டமாய் மேற்கு திசையிலிருந்து வந்த மிலேச்சர்களது ஸைந்யமெல்லாவற்றையும் சண்டமாருதம் பஞ்சுப்பொதியைப்போல ஒருக்ஷணத்திற் பறக்கடித்த மஹாவீரரான அவ்வாதித்தியவர்ம மஹாராஜாவுக்கு முன் நீர்எம்மாத்திரம்? உமது ஸேனைதான் அவரது ஸேநாஸமுத்திரத்திற்கு முன் எவ்வளவு? அவர் சொல்லியபடி செய்தால் பிழைப்பீர்: இல்லையேல், இதற்காக அவர்தொடங்கப்போகின்ற தர்மயுத்தத்தில் நீர் வேரோடு மாண்டுபோவீர்! அவரது பாணத்தாலடிபட்டு எமதர்மராஜபுரத்திற்கு முக்கிய அதிதியாய் ஏகவேண்டியவர்தாம்.

முஞ்ஜ :—(கண்கள் சிவக்க, பற்களை நறநறவென்று கடித்து வெகு கோபத்துடன்) அடே! மூடா! சூரருக்குள் இனி இவருக்கு ஒப்புயர்வில்லை என்னும்படி உலகமெல்லாம் பிரக்கியாதிபெற்ற எமக்கோ இப்பூச்சி மருட்டல்கள்? நன்று! நன்று!! யுத்தத்தில் எம்முன் நிற்கவல்லான் எவனடா? இப்படிக் கொஞ்சமேனும் எனது நிலைமையையும் பெருமையையுமறியாது, வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் பிதற்றின உன்னை இக்கணமே தக்கபடி தண்டிப்பேன். ஆதித்தியவர்மனுடைய தூதனென்று சொல்லியதனுல் உன்னைக்கொல்லாது விடுகின்றேம். ஆதித்தியவர்மன் சொல்லட்டும், அவனது பிரபிதாமஹன் விக்கிரமார்க்கனே யுரைக்கட்டும்; யாம்இவர்களைவிடேம்!

யாம் இம்மூவரையும் முன்னரே நமபுரத்திற்கனுப்பிவிட்டதாக உன்னரசனிடத்திற்சொல். அவரால் ஆனதை யவரும் பார்க்கட்டும், யாமும் யுத்தத்திற்கு ஸர்வஸந்நத்தராகவே யிருப்பதாய்ப்போய் உரை. யாம் யுத்தத்திற்கு வருகின்றோமென்னுமிக்கோர ஸமாசாரமாகிற பேரிடியின் முழக்கத்தை உன்வாயிலாக ஆதித்தியவர்மன் கேட்டு நடுங்குமுன்னரே, எமது சதுரங்கபல ஸைந்யத்தின் வீரப்பிரதாபமாகிறமின்னலொளி உஜ்ஜயினியிற்பற்றி எரியும். இதுதான் பதில். போ! இங்கணை விட்டு உடனே தப்பித்துச்செல்.(தநஞ்ஜயரை நோக்கி) ஐயா! தநஞ்ஜயரே! தூதனுக்குச் செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்து இவனை வழியனுப்பிவிட்டு வாரும்.

காளி:—காலத்திற்குத் தக்கமஹிமை (தநஞ்ஜயருடன் நிஷ்கிரமித்தல்.)

முஞ்ஜ:—வத்ஸராஜரே! இத்தூதன் நமது ஸபாஸதனாயிருந்த மிருகாங்கதத்தனுடைய புத்திரன்போலில்லையா?

வத்ஸ:—அதற்கென்ன ஸந்தேஹம்! இவன் அவரதுபுத்திரன் காளிதாஸனே!

முஞ்ஜ:—(முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு) ஆ! அப்பொழுதே நினைத்தேன்! இவனது நூதனமான உடையைக்கண்டு மயங்கினேன்! இவன் போஜனுக்குப் பிராணநேசனன்றோ?

பத்திர:—ஆம்! அவ்விருவரையும் பற்றி நான் முன்னரே தங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கின்றேனே! அவன்தான் இவ்வாதித்தியவர்மனைத் தூண்டித் தங்கண்மீது படையெடுத்துவரச் செய்திருக்கவேண்டும்.

முஞ்ஜ:—அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். ஆ ஆ! அப்பொழுதே அவன் இன்னானென்று தெரிந்திருந்தால், அவனை இவ்வளவு ஸுலபமாய்விட்டிரேம், (கோபத்துடன்) இப்பொழுதுமென்ன? அவனைப் பிடித்துவரச்செய்து போஜனது துணைவ

ஞகிய இவனை இணைபிரியாதிருக்கத் துணையாயனுப்புவோம். அவனை உயிருடன் விட்டுவிடில், நமக்குப் பெருங்கெடுதிகள் விளைப்பான் ?

வத்ஸ :—(சிரித்துக்கொண்டு) ஆ ! இச்சிறுவனால் என்ன முடியும் ? அவனைக்கொல்வது நலமன்று ! மேலும், அவன் பூர ரசனது தூதனாக வந்திருக்கின்றனன். சத்துருவாயிருப்பினும் தூதனுக்கு மரியாதை செய்தனுப்புவதே இராஜநீதியை யறிந்த தம்போன்ற வரசர்களுக்கழகு. அற்பரன்றோ நீர் சொல்லும் அகாரியத்தைச் செய்வர்.

முஞ்ஜ :—வத்ஸராஜரே ! அப்படியாயின், நாம் இனி ஒருக்ஷணமும் தாமதிக்கலாகாது. இன்று மாலையே யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்படி ஸர்வஸைந்யத்தையும நீர் ஆயத்தப்படுத்தவேண்டும்.

வத்ஸ:—ஸகல ஸைந்யங்களும் ஸித்தமாகவேயிருக்கின்றன ! நெடுநாளாய் யுத்தமில்லாது கொழுத்திருக்கும் நமது ஸேநாவீரர்கள் எப்பொழுது யுத்தம் கிடைக்கும், யவரோடு யுத்தங்கிடைக்கும் என்றல்லவோ காததுக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

முஞ்ஜ:—ப்ரபலயுத்தம் நேரிடுமென்று தோன்றுகின்றது.

வத்ஸ:—ஆயினும், நமக்கென்ன ? பலத்திற்குறைவா ? வீரியத்திற்றாழ்வா? ஜயத்திற்கு ஸம்சயமா? நீரோ மஹாசூரர் ! ஸர்வசத்துருஹந்தா! இவ்வைப்பத்தைந்து தேசத்தரசர்கள் ஒன்றுகூடி வந்தெதிர்த்தபோதிலும், ஒருவராய் நின்று நீர் யுத்தஞ் செய்யவல்லவரே. தமக்கேன் இவ்வாதித்தியவர்மனைப்பற்றிய கவலை? உஜ்ஜயினீ நகரத்திலும் நமது ஜயத்வஜத்தை நாட்டுவோம். இது நமது நற்காலமென்றே கொள்ளுங்கள். இக்கால் எல்லாம் மஹாஹிதமாகவே தமக்கு முடியும்.

முஞ்ஜ:—எல்லாம் உம்முடைய கிருபைதான் ! யாம் வேறென்ன சொல்லவேண்டியது? ஸகல ஸைநிகர்களையும் யுத்தத்திற்கு ஸித்தப்படுத்தவேண்டியது தான்.

வத்ஸ:—அப்படியே ! (*நிஷ்கிரமித்தல்*).

முஞ்ஜ:—பத்திர நாராயணரே! யாமே நேரில் யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டியிருக்கின்றது. ஆகலின், யாம் திரும்பிவருமளவும் நீரே இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாத்து வரவேண்டும். விலாஸவதியும் சசிப்பிரபாதேவியும் இருக்குமிடமே ஒருவருக்குந் தெரியாதபடி அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக அவர்களைச் சிறைச்சாலையிற் கடுங்காவல் வைத்துக் காக்கவேண்டும். இதுதான் யாம் உம்மைப் பிரார்த்திப்பது. மற்றவிஷயங்கள் உமக்கே தெரிந்திருக்கின்றன. யாமும் வெகு சீக்கிரமாய் யுத்தத்திற்குச் சென்று, அவ்வுஜ்ஜயிநீ தேசத்தரசனது தர்ப்பத்தை தகர்த்துக் கொட்டியவாயில் மட்டந்தட்டி வருகின்றோம்.

(*யாவரும் நிஷ்கிரமித்தல்*).

இரண்டாங்களம்.

இடம்:—ஜயபாலன் வஸிக்குந்துறையில் ஓரறை.

(**ஜயபாலன்** *மனைவி சண்டிகை பரபரப்புடன் பிரவேசித்தல்.*)

சண்டிகை:—என்னம்மாஉ ! என்ன அநீதம்! என்ன அவந்தை! இது வரைக்கும் நம்ப யிருந்தவிடமே யாருக்குந்தெரியாமலிருந்ததே. நாம்பளும் சொகமா காட்டிலே மறைவா தங்கியிருந்தோம்: அப்படியிருக்க, நேத்து ராத்திரி யாரோ ஒரு பரிதேசி யகப்பட்டானும் ; அவனை குகைக்குள்ளே கூட்டிக்கிட்டு வந்திட்டாங்களே! நல்லா யிருக்குது! பரிதேசியுமாச்சுது! கிரிதேசியுமாச்சுது. ஆத்தாடி! அவனைப் பாத்தாக்கே பரிதேசியாட்டமாயிருக்கான் ? எவனோ ராஜாவீட்டு மகன்போலே மொக்காணி திம்மனாட்டம் யிருக்கானே! அவன் பெருமனையும் மழமழப்பையும் பார்த்துட்டுத்தானே அந்தப் படுநீலிப் பெண் லீலாவதியு மவனண்டை ஆசைகொண்டிருக்காள் ! அவன் இங்கே எதுக்கு வந்தானோ அது நல்லா வட்டவெளியா தெரி

யுதே ! நம்பளே வேவு பார்க்கத்தான் வந்திருக்கிறுன்! இது அந்தப் பொணத்துக்குத்தெரியலேயே! போறுக்குறைக்கி அவனேப் பட்டணத்துக்கும் கூட்டிகிட்டுபோய் இந்த நகைகளேயெல்லா மெடுத்துக்கிட்டு வந்தாங்களாமே! ஐயோ! இவங்க போரவடத்துக்கு அவனே யிட்டுகிட்டுப் போகலாமா ? நம்பயிருக்கிறவிடந்தா அவனுக்குத் தெரியலாமா ? இதுவும் போறுத்ன்னிட்டு நம்பளேச் சேர்ந்தவங்களுக்கெல்லாம் பதாளியாம். ஆண் பிள்ளேங்க வெளிமினுக்கிலே மயங்குவாங்களென்னு சொல்லுவாங்களே அது சரியா முடிஞ்சிது ! குட்டிச்சொவருக்கு வயது பூந்தாப்பலே பூர்துதே தவிர நம்பளவங்களுக்குப் பின்னே வரப் போரது கொஞ்சங்கூடத் தெரியலேயே ! அவனேப் பார்த்தா நம்பளண்டை வேலேக்காரனுட்டாயிருக்கான் ? ஐயோ அடிச் சிக்கினும் ! அவனண்டே நாம்பளன்று கூலிவேலே செய்ய வேணும். இப்படிக் கண்ணே மூடிக்கிட்டு நடந்தா அப்படித் தான் ஆகப்போகுது. கொஞ்சத்துக்கா வந்திருக்கிது வம்பு?— இவனே எப்படியாவது கொன்னூட்டாதான் நாம்ப கொறை நாளும் பெழைச்சிருக்கலாம், இவனே உயிரோடே விட்டுட்டா நம்பகுடி கெட்டுப்போச்சு! நல்லது நம்பளாலே ஆனத்தே பாத் துக்குவோம். இவனே யென்னமோ திரிம்பிப்போக விடரதில்லே.— (செவிகொடுத்து) யாரோ வராங்கபோலிருக்குது ! (நோக்கி) சரி! நம்ப புருசன்தான் வராங்க ! அவங்க நான் சொல்றபடி கேக்காத போனக்கா பாத்துக்குவோம் ! எதுக்கும் நாம்ப தலே நோவு வந்ததுபோலப் பாசாங்குபண்ணி முக்காடு போட்டுக்கிட்டு இந்த மூலேயிலே படுத்துக்கிட்டு அமக்களம் பண்ணுவோம் ! அப்படி சேஞ்சாதான் அவனேக் கொல்லலாம். (சொன்னவாறு படுத்துக்கொள்ளல்).

ஜயபாலன்:—(ஆத்மகதமாய்) நம்முடையகுழந்தை லீலாவதியும் அம்மஹாவீரன்மேல் காதல் கொண்டிருக்கின்றுள். அவனே அவளுக்குத் தக்கக் கணவன். அவனது தைரியத்தை

யும் தேஜறகாந்தியையும் கண்டால் யார்தான் அவனை அடைய விருப்பங்கொள்ளார்கள் !

*"உடுக்குநீ ருலகு மேழு
மொன்றின் பேலொன்றைவைத்தே
அடுக்குநீள் புயமுஞ் செய்யா
ளாவியு மகமுந் தாவிப்
படிக்கும்வாள் விழியு மார்பும்
பரிசிலர் பகழு நாளும்
கொடுக்கும்வார் கரமு மாத
ருளமெலாங் கொள்ளை கொள்ளும்!"

அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆணாகிய எனக்கே அதிக மான அநுராகமுண்டாகிறதே ! பெண்ணாயும் உயர்ந்த ராஜ வம்சத்தில் ஜநித்தவளுமான நம்புதல்வி அச்சுந்தர புருஷனைக் கண்டு காதல்கொள்ளாதிருக்க முடியுமா ? எப்படியாயினுமவ னுக்கே நமது குழந்தையை மணஞ்செய்விக்கவேண்டும். அவ னும் நமது குழந்தையின்மீது காதல் கொண்டவன்போலவே தோன்றுகின்றான். ஈசனது கிருபையிருந்தால் இவ்வெண்ணம் முடியும். நமது ஆஸ்தியையெல்லாமவர்களுக்கே கொடுத்து நாம் அவர்களைக்கண்டு களித்திருக்கலாம். எதற்கும் நாம் இந்த சுபஸமாசாரத்தை நமது சண்டிகைக்குச் சீக்கிரத்தில் தெரியப் படுத்தவேண்டும் ! அவளது அநுமதியின்றி என்னுலொரு காரி யமுஞ் செய்யமுடியாது ! நேரே அவளிடத்திற்குச் செல் வோம். (நான்கடிபரிக்கிரமித்து) கரவதனை நம் காதலி இங்கு வந்ததாகச் சொல்லினளே ! எங்கே காணோம் ! (சுற்றி நோக்கி) ஆ ! இஃதென்ன? யார் இங்கே படுத்திருப்பது ? (உற்று நோ க்கி) என்ன ! நமது சண்டிகையா? ஏனிப்படிப் படுத்திருக்கின் றாள் ? இன்னும் விளக்குவைக்க நான்கு நாழிகையிருக்கின் றதே ! இப்பொழுதே ஏன் படுத்துறங்குகிறாள் ? (ஸமீபஞ்செ

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

ன்று செவிகொடுத்து, சீ சீ! தூக்கமன்று! ஏதோ உடம்பு அசெளக்கியம்போற்றோற்றுகிறது. (அருகிற்சென்று முகத்திற் போர்த்திருக்கும் சீலையைச்சற்றுவிலக்கி நோக்கல்)

சண்டி:—ஆ! அம்மாடி! (பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு முகத்தை நன்றாய் மூடிக்கொண்டு ஒருபுறமாய்ப் படுத்தல்.)

ஜய:—ஆம்! அப்படித்தானிருக்கவேண்டும்! இதோ இவளுடைய தேஹமே அதைக்குறிபிக்கின்றதே.

> கால்களை நீட்டிக் கைகளைக் கட்டி
> மூலையிற் படுத்து முக்காடு போர்த்துக்
> கருகிச மலர்போற் கறுமுகம் சிவக்க
> உருண்டு வெளிவரு முதடுகள் துடிக்க
> துங்கக் குசங்கள் தொங்கிக் குலுங்க
> அங்க முழுது மயர்ந்து நடுங்க
> முன்வரு புருவம் முட்போல் நிற்க
> வெந்நீ ராடி வெயர்த்ததோ வென்னக்
> கண்கள் சிவக்கக் கண்ணீர் நளும்பப்
> பெண்ணிவளேனோ பெருமூச் செறிகிறாள்?

நல்லது தட்டி எழுப்பி விசாரிப்போம்! (மெள்ளத்தட்டி) என் காமக் கிழத்தி! சண்டி! என்னடி உடம்புனக்கு?

சண்டி:—(பதிலொன்றும் பேசாமற் பெருமூச்சுவிட்டுத் தலையைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு பக்கந் திரும்பிப் படுத்துக்கொள்ளல்).

ஜய:—(சண்டிகையின் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு) அடி என் காதற் கடலே! நானென்னடி செய்தேன்? என்மீது கோபமென்னடி?

சண்டி:—(மூக்காலொரு பெருமூச்செறிந்து) ஆமா? நானிருந்தாலென்ன? செத்தாலென்ன? நான் தொலைஞ்சிபோக ணன்னுட்டு உங்களுக் கிருக்குதோல்லையோ?

ஜய:—(ஒன்றுந்தோன்ருமல், ஆத்மகதமாய்) ஆ ! நான் என் செய்வேன்? இப்படி ஒருநாளுமிவள் என்மீதுகோபித்துக் கொண்டதில்லையே! இன்றிவள் வருந்துவதற்குக் காரணம் யாதோ? நேற்றிராத்திரி எல்லாம் ஸந்தோஷமாயிருந்தாளே! இப்பொழுதிவ்வாறு நொந்துக்கொள்வதேனே? யான் இன்னகுற்றஞ்செய்தேனென்று எனக்கே தெரியவில்லையே! (பிரகாசமாய்) அடி இப்படிப்பாரேன்? ஏனிப்படிக் கோபித்துக் கொள்ளுகிருய்? உனக்காகத்தானே நான் அன்று அவ்வளவு இரத்திநங்களையும், ஆபரணங்களையுங் கொண்டு வந்தேன். பார்த்தையோ அவைகளை யெல்லாம் !

சண்டி:—அதையெல்லா மொங்க தலையிலே கட்டிக்குங்கோ !—ஐயோ ! இங்கே என்னுவி கலங்குதே ! அதை யெல்லாம் நீங்களே வெச்சிகிட்டு அழுங்களேன் ! என்னையேன் தொந்தரை செய்றீங்க!—ஆ ! ஆவி போறதே ! போறதே !

ஜய:—(திகில் கொண்டு) என்னடி உடம்புக்கு ? வைத்தியனை யழைத்துக்கொண்டு வரட்டுமா ? என்ன உடம்பு ? சொல்லேண்டி!

சண்டி:--வயித்தியனும் வேண்டாம் பயித்தியனும் வேண்டாம், என்னைத் தொந்தரை பண்ணுமல் ஒங்ககாரியத்தைப்பாத்துக்கிட்டு போங்களேன்.—ஐயோ! சாவுறேனே! சாவுறேனே.

ஜய:—ஐயோ ! என்ன செய்யச்சொல்லுகிருயடி ? உடம்பைப் பிடிக்கட்டுமா? உன்னை இப்படிப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு விஸநமாயிருக்கிறதேடி ! சொல்லேன் ! என்ன சொன்னுலுங் கேட்கின்றேன்.

சண்டி:—ஆ ஆ ! சொல்லி ஒரு கூடை ! சொல்லாமல் ஒன்பது கூடை! (மறுபுறம் திரும்பிக்கொண்டு, தலையை யடித்துக்கொண்டு) ஐயோ ! போயிட்டேன் ! போயிட்டேன் ! ! போயிட்டேன் !!!

ஜய:—இல்லையடி! நீ என்ன கட்டளையிட்டாலும் செய்கி றேனடி! ஸத்தியம்! ஸத்தியம்! இப்பொழுதாவது என்னை வரு த்தாமல் சொல்லேன்!

சண்டி:—உங்களுக்குச் சத்கியம் ஒருகேடு! அதிலே கு றைச்சலில்லை!

ஜய:—இல்லையடி! தெய்வஸாக்ஷியாய்ச் சொல்லுகிறேன்! என்னவேண்டுமொனாலுஞ் செய்கிறேன்! சொல்லேண்டி!

சண்டி:—நிசந்தானு? தவறமாட்டீங்களே! தப்பினு எம் மேலே ஆணையிருக்குது!

ஜய:—ஆம்! நிச்சயந்தான! சொல்லு!

சண்டி:—பின்னே தவறமாட்டீங்களே?

ஜய:—ஒருபோதுந் தவறேன்! சொல்லு, சொல்லு.

சண்டி:—அப்படியானு, நீங்க கூட்டி வந்திருக்கைங்களே, அந்த ஆளை யிங்கே பிக்கட்டமொறையா கட்டிக்கிட்டு வந்து, அவனைக்கொண்ணு, அவன் கொடலிலிருக்கிற ரத்தத்தை யெடு த்து, என்தலைக்குப் பத்துப்போடவேணும்! என்ன? செய்றீங்க ளா? உயிரை இப்பவே ஒங்க முன்னே விடட்டுமா?

ஜய:—ஐயோ! பாவம்! அந்தப் பரதேசியின் இரத்த மென்னத்துக்கடி? ஆ! அவனையா கொல்லுகிறது? அவனுக்கு நமதுகுழந்தையைக்கூட மணஞ்செய்து கொடுக்கலாமென்று உன்னிடஞ் சொல்ல வந்தேனடி!

சண்டி:—(ஆத்மகதமாய்) சரி! இவருமந்தப் படுநீலிக்கு ஒடன்பட்டாரா! நல்லவேலைசெய்ஞ்சா! இனி அவனைக் கட் டாயமாய்க் கொல்லத்தான்வேணும்! (பிரகாசமாய்) இப்போ என்னுயிர்வேணுமா? அவனுயிர்வேணுமா? ஐயோ செத்தேன்! செத்தேன்! தலையை இடிச்சிகிட்டுப்போகுதே! பட்டணத்து மநுசன் யாரானு இங்கேவந்தா என்தலை சுக்கச் சக்கலாய் உடைச்சிக்கிட்டுப்போகுமென்னு அந்த ஜோசியன் அப்பவே சொன்னுனே! ஐயோ! அது சரியாப்போச்சே! அடா பாவீ!

நீ என்னைக்கொல்லுதற்காகவாடா காத்துக் கொண்டிருந்தாய் ? ஐயோ ! பூட்டேன் ! பூட்டேன் !

ஜய:—போகாயடி, போகாயடி! பொறுத்துக்கோ ! வேண் டுமாயின் அவனை எங்கேயாகிலுந் துரத்திவிட்டு வருகிறேன் !

சண்டி:—ஐயோ ! அப்படி சேஞ்சா போதாதே ! அவன் குடலின் ரத்தம் வந்தாத்தானே பெழைப்பேன். என் உயிர் வேணுமானு, அவன் ரெத்தத்தைக் கொண்டுவாங்க ! ஆ ! ஆ ! போயிட்டுது ! போயிட்டுது ! (புரளல்)

ஜய:—என்னடி பிடிவாதஞ் செய்கின்றையே! அவ்வே ழையைக் கொன்றல் நமக்கென்ன வரும் ?

சண்டி:—ஐயையோ! போயிட்டேன்! போயிட்டேன்!

ஜய:—வருந்தாதே யடி ! இதோ கொண்டுவந்து விட் டேன் ! சற்றுப் பொறுத்துக்கொள்ளடி நான் கொண்டுவருகி றேன். (நான்கடி பரிக்கிரமித்துத் திரும்பிப் பேசவாயெடுத்தல்).

சண்டி:—ஐயோ ! போங்க ! சீக்கிரம்போய்க் கொண்டு வாங்க !

ஜய:—(ஆத்மகதமாய் நடந்துகொண்டே) ஐயோ ! கிணறு வெட்டப்போகப் பூதம் புறப்பட்டதுபோலாயிற்றே ! நாம் அவ் வீரனுக்கு லீலாவதியை மணஞ்செய்து கொடுக்கச் சம்மதம் கேட்கப்போனுல், அவள், அவன் உயிரையே எடுக்கவேண்டு மென்கிறுளே! இதற்கென்ன செய்வேன்? அவளோ நான் சொ ல்லுகிற பேச்சைக் கேளாமல் ஒரே பிடிவாதமாயிருக்கின்றுள் ! அவனே வெகு ஸாதுவாயிருக்கிறுன் கண்ணுங் கருத்தும் நாடுமந்தக் காளையை எப்படி நான் கொல்லத்துணிவேன்?— ஐயோ நம்மிடத்திலிருக்கும் சொத்துக்கள் இன்னும் நூறு தலைமுறைக்குப்போதுமே ! அவையெய்லாம் லீலாவதிக்கும் அம்மஹா வீரனுக்குங்கொடுத்து அவர்கள் கூடிச் சுகித்திருப்ப தைப் பார்த்து, நாமும் ஸந்தோஷித்திருக்கலாமென்றிருந்தால் இவள் ஒருத்தி அவனுக்கு நடுவில் நமனுய் வாய்த்தாளே !

மென்மல ருடலப் பெண்கண்
மேவிட விதயங் கல்லாய்
முன்மல ரயன் செய்திட்ட
மூடத்தின் பயனு லந்தோ !
தங்மய மாக்கி யென்னைத்
தகையழி வழிசேர்க் கின்றாள்
புன்மொழி நினைவு செய்கை
பூண்டவிச் சண்டி யந்தோ !

அடி சண்டீ ! உனது குணத்தை இளமையிலேயே முன்னரே யறிந்துதானோ உன்னைச் சண்டியென்றனர் ? ஐயோ ! நான் புருவுனையும் இப் பில்லர்களுக்கெல்லா மரசனுயுமிருந்தென்ன? இச்சண்டிச்கு நான் அடிமையா யிருக்கின்றேனே ! ஐயோ அம்மஹாவீரனை எப்படி நான் கொல்வது ? சரி அப்புறம்போய் யோசிப்போம் ! (சிஷ்கிரமித்தல்)

சண்டி:—(ஜயபாலன் தூரே போகிறவரைக்கும் பேசாதிருந்து, பின்பு போர்வையெல்லாந் தள்ளிவிட்டு ஒருப் பெருநகை நகைத்து எழுந்து) நான் பிடித்த பிடியுந்தோற்றுப்போவுதா ! அவனைக் கொண்ணு ரத்தத்தை கொண்டாராதே போகட்டும் பாத்துக்கிறேன் ! அந்தத் திரிச்சோழில் யென்னு சேராளோ போய்ப்பார்ப்போம் !

(சிஷ்கிரமித்தல்).

மூன்றாங் களம்.

இடம்.—ஜயபாலன் குகைக்கருகில் ஒரு பூந்தோட்டம்.
(போஜன் காமாவஸ்தையுடன் தனியாய்ப் பிரவேசித்தல்.)

போஜன்:—ஆ ஆ ! மின்னற் கொடிபோன்ற அப்பெண் மணியை யான் கண்டது முதல் என்மநது அவள் பின்னே ஓடி, அவளுக்குள் மறைந்து விட்டதே ! ஆ பெண்ணரசே !

வல்லியலுடையளாய
வனிதையைச் சான்றோரந்தோ !
மெல்லியன்னநங்கையென்ன
மிகவுமே புகழ்ந்து வைத்தார் ;
வல்லிய மதன் பாலுற்ற
வனப்பினைக்கண்டேயஃது
நல்லியலுடைய தென்ன
நவின்றதைப் போலுமம்ம !

ஆ சாருலோசநே ! உன் ஸௌந்தரமான பார்வை யின்னுமென் மநத்தினின்றும் நீங்கவில்லையே ! ஆ என் மநோரஞ்ஜிதமே ! உனது மாசற்றவடிவைக்கண்டு தான் இச்சந்திரன் நாணமுற்றுத் தன் கிரணங்களையெல்லாம் மறைத்து நாளுக்குநாள் தேய்ந்து குறைந்து நலிந்திடுகின்றனனோ ? ஆ மிருது மதுரபாஷிணீ ! உனது வசநாமிருதத்தையுண்டுதான் இக்குயில்கள் அச்சங் கொள்ளுகின்றனவோ ? ஆ மந்தகமநா ! உன் நடையைக் கண்டு தான் இவ்வன்னமும் மயிலும் அயர்ச்சி கொள்ளுகின்றனவோ ! ஆ தங்வங்கி ! உன்னை மணப்பவன் ஸுகிருதமே ஸுகிருதம் !

" *அறந்திகழ் தவமினி யகிலமு மிதனு
லழியுமென் றயன்படைத் திலனே ?
சிறந்தவேல் விழியை முன்படைத் தயர்ந்து
செங்கரஞ் சோர்ந்ததோ ? திகைத்து
மறந்ததோ ? கரந்து வைத்ததோ ? களப
வனமுலைப் பொறைசுமந் துருகி
இறந்ததோ ? உளதோ ? இல்லையோ ? இனிமே
லெய்துமோ வன்னவ ளிடைதான் !"

(வலதுபுஜந்துடிக்க) ஆ ! இஃதென்ன ? இருந்தாற் போலிருந்து எனது வலதுகை துடிக்கின்றது ? இம்மந்தபாக்கியனுக்

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

கு மம்மாதரசி கிடைப்பளோ? ஆ ஆ! அப்பெண்மணியை இன்னொருதரங் காண்பேனே! இப்பொழுதெரிக்கும் காமாக்கினியை யான் எப்படித் தணிப்பேன் ? ஏ மதந!

*"உன்னைக்கொன்றன் றுருவிலி யாக்கினோன்
றன்னைக் கொல்லுவ தாண்மைத் தனமலால்
பின்னை கொல்வதென் ? பேதைய னாகிய
என்னைக் கொல்லுவ தேழைமைப் பாலதே!"

ஹா! இதென்ன என் தேஹத்தை யெல்லாஞ் செந்தழலில் வைத்துக் கொளுத்துவது போலிருக்கின்றதே!(மேல் நோக்கி) ஹே சந்திரா! நீயு மரூபியாகிய அட்பாதசனுக்கு உறவாகினையோ?

"† சுடர்கான் றெழுந்த வெண்டிங்காள் !
என்னே சுடுதி ? ஆரமுதத்
துடனீ பிறந்த பாற்கடலின்
தன்மை புணரா யாயினும்,
மடலார் கமலப் பொகுட்டுறையும்
புத்தேள் காண மறைக்கொழுந்தின்
படர்வார் ஜடையில் வீற்றிருக்கும்
பான்மை யேனு மறிந்திலையே !"

ஈசா! இத்தனை நாள்வரையிலுங் காமநோய்க்குட்படாமற் கடினமாயிருந்த என் சித்தத்தை இன்றிப்படிக் கருகி யுருகிக் கரையும்படி செய்வது நின்கருணை விலாஸமோ? ஐயோ! மூன்றுநாளாய் நித்திரையில்லாமையினால் தடுக்கக்கூடாத துயிலென்னைப் பிடிக்கின்றதே! இதோ இவ்வசோக மரத்தடியிற் படுப்போம்! (அவ்விடஞ்சென்று படுத்துக்கொண்டு) ஓ மாதரசே! யான் இங்கு தனியாய்ப் பரிதாபப்படுவதை நீ யறியாயோ?

* அரிச்சந்திர புராணம், † நைடதம்.

இராகம் - கீரவாணி. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

ஸுந்தரலோகமோஹந - ஸுந்தராகாந்த்ரீ
விரஹதாபமாகி - வெந்தேன் நான் ஐயோ !

சரணங்கள்.

மாதர்க்கரசியே - மையல் கொண்டுன்மீது
மதிநானிழந்தேனே!— விரஹதாபமாகி.
தந்தை எனக்கில்லை - தாயுமெனக்கில்லை
ஸுந்தரியுனைவிட்டால் !— விரஹதாபமாகி.

(பாடிக்கொண்டே சித்திரைபோதல்)

(காமயமாநாவஸ்தையுடன் பரபரப்பாய் லீலாவதி பிரவேசித்தல்.)

லீலாவதி:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா ! அம்மஹாபுருஷனுடைய ஸௌந்தரியலஹரியானது என்னையடித்துக்கொண்டு அவரிட மிழுத்துச் செல்கின்றதே !

இராகம் - காபி - தாளம் - ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

சந்திரனோ இவன் ? இந்திரனோ ? புகழ்
ஸுந்தரனிவன் யாரோ ?
தந்திரமின்றியென் னந்தரங்கத்தினை
வந்திவன்கொள்ளை கொண்டான் !

மந்மதனோ ? மயில்வாஹநனோ இவன் ?
மன்னவனோ அறியேன் !
கண்டது மென்மநக் காதலிவன்மீது
கொண்டதே என்செய்வேன் ?

(யோசித்து) ஐயோ ! அவள் சொல்லியவார்த்தை பஞ்சுமலை மேல் நெருப்பிடி விழுந்தது போலிருக்கின்றதே ! என்னுசை

தொலைந்த தன்றியுமென் பிராணுதாரணுகிய அம்மஹாபுருஷ னுடைய உயிர்க்கே ஹானி வந்துவிட்டதே !

அன்னையில்லையாம் ; அத்தனுமில்லையாம் ;
பின்னையிப்படும் பில்லருமில்லையாம் ;
இன்னுமென்னுயி ரெய்தினுமில்லையாம் ;
உன்னி நாடிய உத்தமன் மாய்ந்திடில்!

ஐயோ ! அவர் பிராணனுக்கு அபாயம் நேரிடில் ஒட்டைக் குடத்து ஜலம்போல் என் பிராணனும் போய்விடுமன்றோ ? என்செய்வேன் ? எப்படி யவரை இத்தருணம் இப்பாவிகள் கையினின்றும் இரக்ஷிப்பேன் ? என் தந்தையே அவரை எனக்குப் பதியாய் உத்தேசித்ததுமன்றி என்மநமு மவருடன் சென்றுவிட்டபடியால், அவரே எனக்குப் பர்த்தாவாகி விட்ட னர் ! இனி அவருடைய ஸுகதுக்கங்களெல்லா மென்னு டையவன்றோ ? ஆ ! என்னன்பர் யாரோ ? யாரோ அவர் மீது காதல்கொண்டிருக்கின்றேன் ! அவர் என்மீது காதல் கொள்வாரோ கொள்ளாரோ அறியேன். எதற்கும் இப்பொ ழுது அவரது பிரணனை இக்கொடியவர்கள் கையினின்றும் காப்பாற்றவேண்டியது என் கடமை ! பிறகு பிராப்தமிருந்தா ல் அவரை மணம்புரிவேன் ! நல்லது, நாம் கொடுத்த பஹு மதியை அவர் அங்கீகரியாததற்குக் காரணம் யாதோ ? எதற் கும் அவர் இருக்குமிடத்திற்குச் செல்வோம். என்னன்பர் எங்குச் சென்றனரோ ? (நான்கடி பரிக்கிரமித்து) என்னுசை யை நிறைவேற்றாமல் என்னைக் கைவிடுவரோ ? சீ ! அப்படித் தோன்றவில்லை. அவர் ஒருபொழுதுமப்படிச் செய்யார் ! எப் படியிருப்பினும் முன்னம் அவரைக்காப்பாற்றுவதே எனக்கு முக்கியமான கடமை. (சிறிது தூரஞ் சென்று) அவர் இத் தோட்டத்திற்குட் சென்றதாகவல்லவோ நம் கரவதனைசொல் லினள். எங்கே காணேமே ! (நோக்கி) இதோ யாரோவொரு வர் இவ்வசோக மரத்தடியிற் படுத்துறங்குவதுபோற் றோற்று கின்றது. (ஸமீபத்திற்சென்று உற்றுநோக்கி)

இராகம் - பிஹாக் - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

அஹஹோ ! இவர்தாம் - அந்தப் பிரதான் ?
ஆஹ்லாத கரனுன - பார்வண பூர்ணமதியோ ?
அல்லதோ - ரவிபதியோ ?— (அஹஹோ)

அநுபல்லவி.

மந்மத - மாரகனே
மஹிளாஜந - மநோரஞ்ஜந
மர்மபஞ்ஜந - மதனே !— (அஹஹோ)

சரணம்.

தேவாதி - தேவனே !
தீநசரண்ய - திராக்ரகண்ய
தேவேந் - திரனே !— (அஹஹோ)

ஆகா ! என்னன்பரே இங்குப் படுத்துறங்குகின்றார். அம்மா ! இவருடைய ஸௌந்தரமான ரூபமே ரூபம் ! இவரை மணப்பவளின் பாக்கியமே பாக்கியம் !

இராகம் - கமாஸ் - தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி

மந்மதனே - வடிவங்கொண்டிங்கு
வன்மையாலெனை - மயக்குகின்றானே !

அநுபல்லவி.

அன்பனே யுன்மீது - ஆசைகொண்டேனே
இன்பந்தந்திப்போ - தெழுந்தெனைப்பாரீர் — மந்ம.

சரணம்.

நாதா ! நாமிருவரும் - நாரணி நாபர்போல்
மாதவந்தன்னில் - மகிழ்வோம் வாரீர் !— மந்ம.
ரதியு மதனும் - ரமித்திருப்பதுபோல்
ஸதியும் பதியுமாய்த் - தழுவுவோம் வாரீர் !— மந்ம.

போஜன்:—(தூக்கத்திலிருந்து கானத்தைக்கேட்டு விழித்துக்கொண்டு) ஆ ஆ ! இஃதென்ன கானம்! என் காதலியின் இனியகுரல் போல் என் மனத்தைப் பரவசப்படுத்துகின்றதே ! என் காதர்கிளி லீலாவதிதான் இங்கு வந்தனளோ ? (நோக்கி) ஆ மாதர்க்கரசே ! இஃது உன் குரல்போலவே இன்பந்தந்ததே ! உன் திருமுகத்தை எங்கும் காண்கிலேனே !

இராகம் - மத்தியமாவதி - தாளம் - அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

வாராயோ ? வாராயோ ?—வரானே !
வாராயோ ? வாராயோ ?

அநுபல்லவி.

வாராயோ இங்கே நீ - வந்தெனைக்காவாயோ ?
பாராயோ என்முகம் - பார்த்தின்பந்தாராயோ ? வாரா.

சரணம்.

நாயகி ! மெய்மறந்தேன் - உன்னைக்கண்டு
மையலான் மிக்க நொந்தேன்,
பேயனைப் போற்றவிக்கப் - பெருங்காட்டில்
யனிதற்கோ பிறந்தேன் !

மாயன் மன்மதன் விடும் - மலரம்பாலடிபட்டு
சாயும்படவுபோலும் - தழலின்மெழுகுபோலும்
காயும் புழுப்போலும் - கலங்குங் காளைபோலும்
தீயும் பயிர்போலுந் - தியங்குகின்றேனந்தோ ! வாரா.

ஹா லீலாவதி ! உன்னையும் யான் காணப்பெறுவேனோ ? நின்கழுத்திலும் யான் மங்கலியம் பூண்பேனோ ? நின் இனிய சொற்களையும் யான் கேட்பேனோ ? எவ்விதத்தில் என் காதல் நிறைவேறப்போகின்றது ?

லீலா:—(மறைந்துகொண்டு ஆத்மகதமாய்) நான் இவர் மீது காதல்கொண்டிருப்பது போலவே, இவரும் என்மீது கா

தல்கொண்டிருக்கின்றனர்! இனியான் கொண்ட சங்கையுந் தொலைந்தது!

போஜ:—ஹா! பிரியே! லீலாவதி! லீலாவதி!! (எழுந்து முற்றிலுந் தேடப்புகுதல்.)

லீலா :—(ஆத்மகதமாய்) ஐயோ! என் காதலனுக்கு எவ்வளவு கஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றேன்! மஹாபாகா? யான் கிடைப்பனே இல்லையோவென்று உமது மநமெப்படிச் சஞ்சலப்படுகின்றதோ, அப்படியே என் மநமுமிதுகாறுஞ் சஞ்சலப்பட்டது. உம்முடைய திருநாமத்தைக் கேட்டதும் பேதையான என் மநத்தில் ஒருவிதப் பிரேமாங்குரந் தோன்றியது. அது நேராய் உமது திருமுகத்தைக் கண்டதும் ஸூரிய பிம்பத்தைக் கண்டசெடிபோல் தழைதழைத்து, உமது பரம சோபநமான குணங்களாகிய தோஹதத்தையுட்கொண்டு காதல் என்னும் ஓர் பெரிய விருக்ஷமாய் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கின்றது! நாத! நம்மிருவருடைய காதலின் பெருமையை நம்மிருவருடைய ஹ்ருதயமே அறியவல்லது!

போஜ :—ஆ ஆ! இஃதென்ன கனவோ? மயக்கமோ? ஐயோ! என் காதலியின் இனியகுரல் போலவே யிருந்ததே! என்ன ஆச்சரியம்! இங்கே ஒருவரையுங் காணேமே! ஹா பிரியே!

> மூர்த்தி யெடுத்த ப்ரஸாதம்போலே யுன்றன்
> முகிலிசையொத்த மதுரஸங்கீதம்
> ஆர்த்தியைப்போக்கியிங் காநந்தங்கொடுத்ததே
> ஆரணங்கே யுன்னைக்காண்கிலேனே யந்தோ!

சீ! இவையெலாம் என் சித்தப்பிரமையே! அப்பெண்ணரசி இங்கு வருவதெங்ஙனம்? அவள் யாரிடத்திற் காதல்கொண்டிருக்கின்றனளோ? மந்தபாக்கியனை எனக்கும் அம்மாது சிரோமணி கிடைப்பளோ?—ஆ மநமே! ஏன் வீணெண்ணங் கொண்டனை? மூடவன் கொம்புத்தேனுக் காசைப்படுவது

போற் கிடைப்பதற்கரிய விடத்திற் காதல் கொண்டாய் ! துர் லபம் ! துர்லபம் ! !—ஆ ஆ ! அவ்வனிதாரத்நத்தையோ யான் இச்சித்தேன் ! என்னுசைக்கோரளவில்லை. அத்திவ்ய ஸௌந் தரியோ இவ்வேழையை மணப்பள் ? அஸாத்தியம் ! அஸாத் தியம் ! ! அப்பெண்மணியும் இவ்வெளியவன் மீது காதல் கொள்வளோ ?—அப்படிக் கொள்ளினும், யான் இவ்வேழ்மை யான நிலைமையிலிருக்கும்பொழுது, அம்மாதரசியை மணந் து கொள்ளவிச்சிப்பது நியாயமோ ? ஒருவித கஷ்டமுமறி யாத அப்பெண்மணியையும் யான்படும் இக்கஷ்டங்களுக் கெல்லாம் உட்படுத்துவது தருமமோ ? பாபம் ! பாபம் ! எனிந்த வீண்யோசனை ?—அந்தோ ! எவ்வளவுத்திருடஞ்செ ய்து கொண்டாலும் என் மநம், அவளது திவ்யஸௌந்தரமூர்த்தி யைவிட்டு அகலவில்லையே ! அவள் அன்று போகும்பொழுது சொன்ன சொற்களும், பார்த்த பார்வையும், என்றும் நீங்காதவ ண்ணம் என்னை அவளிடத்தில் பரவசப்படும்படி செய்துவிட் டனவே ! அந்தோ ! இம்மநம் இனி அம்மாதரசியைவிட்டு ஒரு கணமேனும் பிரிந்து நில்லாதுபோற் றோற்றுகின்றதே ! இத்தர்மஸங்கடத்திற்கு யான் என்செய்வேன் ? விடவோ மந மில்லை : தொடவோ திரமில்லை ! ஐயோ ! இதற்கு யான் என்செய்வேன் ? மரணபாதையினும் மதநபாதை மிகக்கொ டிய தென்பார்களே : அதை இன்றுதான் யான் அநுபவத்திற் கண்டறிந்தேன். எவ்விதத்தில் என் காதல் நிறைவேறப் போகின்றது :!—ஹா லீலாவதி ! லீலாவதி !! (மூர்ச்சித்து வீழ் தல்.)

லீலா.— ஹா திக் ! ஹாதிக் ! ! மந்தபாக்கியையான என்பெயரையே சொல்லிக்கொண்டு கஞ்சமலர்போன்ற கமநீ யமான கண்களைமூடிக்கொண்டு களைத்து வீழ்ந்தனரோ என் காதலர்? (அருகிற்சென்று நோக்கி) ஐயோ ! என் நாதர் என்ன உறங்குகின்றாரோ ? அப்பாவிகள் வந்துவிட்டால் என்செய் வேன் ? என் அன்பர் பிழைப்பதே அரிதாய்விடுமே. (இன்னு

முற்று நோக்கி) ஐயோ மூர்ச்சையுங்காணேமே ! என்செய் வேன் ? அப்பாதகர்கள் கொல்ல வருவதற்கு முன்னரே நானே இவரைக் கொன்றுவிட்டேனே ! இச்சமயத்தில் அவர் களும் வந்துவிட்டால் என்ன செய்வென் ?

போஜன்:—(பூமியில் ஒருபுரள் புரண்டு) ஹா லீலாவதி ! (மறுபடியும் களைத்துறங்கல்.)

லீலா:—தெய்வாதீனம ! என் அன்பர் பிழைத்திருக்கின் றனர். ஆயினும் களைத்து நித்திரை செய்பவர்போலிருக்கின்ற னர். இவரைச் சீக்கிரத்தில் இவ்விடத்தினின்றும் வெளியிற் செல்லும்படி செய்யவேண்டுமே! என்னசெய்யலாம்? இவரை த்தட்டி எழுப்புவோமா? என்ன நினைப்பரோ ? ஆயினும் அவர் கள் வந்துவிட்டால் என் செய்கிறது ? எப்படி நினைத்தாலும் நினைக்கட்டும் ! (மிருதுவாய்ப் போஜனைத்தட்டி எழுப்பிக்கொ ண்டு) என்நாதருடைய பிராணன் இப்பொழுது தான் வரு கின்றது !

போஜ:—(ஆநந்தத்துடன் லீலாவதியின் கரத்தைக் கட்டி யாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு) என் கண்மணீ ! லீலாவதி !!

இராகம் - காபி - தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

உன்றன் ஹஸ்த ஸ்பர்சத்திற்கு
உவமையு முண்டோ !

அநுபல்லவி.

ஸௌந்தராங்கி ! சந்திரவதநே
ஸௌகமடைந்தேனே நான் !— உன்றன்.

சரணம்.

சந்தநரஸமோ — ஸஞ்ஜீவியோ !
சந்திரகலையில் - ஜநிக்குமமுதோ !
வெந்த வென்ஹ்ருதய - விருக்ஷஸேகமோ
என்றன் மநமும்-இன்பங்கொள்கின்றதே!— உன்றன்.

லீலா:—(இலஜ்ஜையுடன்) மஹாபாக! யான் யாரென்றறிவீரோ? இவ்விடத்திற் ருங்கள் இன்னும் சற்றுநேரமிருப்பின் பிராணனுக்கே அபாயம் நேரிடும். தாமதஞ் செய்யாமல் இக்ஷணமே எழுந்து எங்கேயாயினுஞ்சென்று உயிரைக்காப் பாற்றிக்கொள்ளும்.

இராகம்-கமாஸ்: தாளம்-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

சிறந்தோய்! சென்றிடுஞ் சென்றிடும்!
செவ்வேளே! சென்றிடுஞ் சென்றிடும்!
சீக்கிரமாய்ச் சென்றிடுஞ் சென்றிடும்!
ஜெகந்-மோஹந-மாரா! ஸுகு மாரா!

அநுபல்லவி.

தருணி - ஹ்ருதய - நளிந - தபந!
தாமதஞ் செய்யாதீர்! (சி.)

சரணம்.

கொடியகொலையும் புரிவரிவர்கள்
கோரமாங் கிராதர்கள்!
நொடியிலுமது மெலியவுயிரை
நோகவே நொடிப்பர்கள்!— (சி.)

போஜ:—பிரியே! இஃதென்ன விந்தை? இதற்கோஎன்னை மூர்ச்சையினின்றும் விழிக்கச்செய்தனை? ஆ ஆ! உனது ஹஸ்தம் தாமரைமலரினும் மிருதுவாயிருக்க, உன் ஹ்ருதயம் மாத்திரமேனோ வஜ்ஜிரத்தினுங் கடிநமாயிருக்கின்றதே!

லீலா:—மஹாபாக! என் தாய் தந்தையர் உம்மை இப்பொழுது கொல்லத்தேடிவருகின்றனர்! சீக்கிரம் தப்பித்துக் கொண்டு செல்லும்!

போஜ:—ஸுந்தரீ! உண்மையோ? என்மநத்தைச் சோதிக்கின்றனையோ? எனக்கு அவ்வளவு மரியாதை செய்த

உன் தாய்தந்தையரோ என்னைக்கொல்லுவர்? யானிதை ஒருபோதும் நம்பேன்!

லீலா:—மஹாபாக! நீர் இவர்களது ஸ்வபாவத்தை யறிந்தவரல்லர்! இப்பில்லர்கள் பாவபுண்ணியங்களுக் கஞ்சார்கள்! யான் உமது நன்மையை நாடி, எப்படியாயினுமும்மை இப்பாவிகள் கையினின்றும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று ஓடிவந்தேன். என் தந்தையார் மிகவும் நல்லவரே! ஆயினும் மிக்க கொடியவளான என் தாயின்சொல்லிற்கட்டுண்டு உம்மைக்கொல்லுவதாக ஒத்துக்கொண்டனர். அதை யறிந்து யானிங்கு ஓடிவந்தேன். ஆகலின் தாங்கள் இதைவிட்டுச் சீக்கிரஞ் சென்றால் தான் உம்முயிர் காண்பீர்.

போஜ:—என் மனோரஞ்ஜிதமே! உன்னைவிட்டு யான் எப்படிப் பிரிவேன்? உன்னைக்காணாதிருப்பதைவிட இப்படிக் கொலையுண்டிறப்பதே எனக்கு நலமாம்.

லீலா:—நாத! தாங்கள் என் மநத்தையறியாமல் இப்படிச் சொல்லுவதும் நியாயமோ? (பாடுதல்.)

இராகம் - சுருட்டி - தாளம் - ஏகதாளம்.

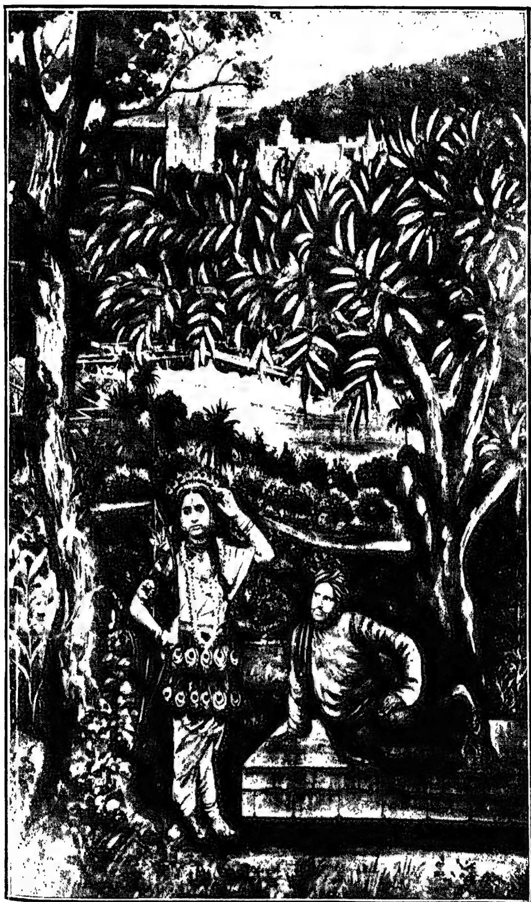
நனவிலுமுனைவிட்டுக் - காதலனே
கணமும் பிரிவேனோ?

போஜ:—பிரியே! என்னுயிர் போவதற்குமுன் யானுன்னைப்பிரியவல்லனே? (பாடுதல்.)

கனவிலுமுனைவிட்டுக் - காதலியே!
கணமும் பிரிவேனோ?

லீலா:—(பாடுதல்.)

தாம் பிழைத்திருந்தால் தான் - தங்குமென் பிராணனும்
காம்பறுந்தமலர் - கருகாதிருக்குமோ?
ஆம்பல்முகத்தோனே! - அழியாதிருக்குமோ?— கன.

13] பேரணும் லீலாவதியும் [உ. ௭௯

போஜ:—(பாடுதல்.)

பாம்பு கடித்துமே-பலர் பிழைத்ததுண்டே
ஸாம்பனருளிருப்பின் - சாகேனொருபோதும்,
தாம்பை யறவென்று - நயங்கேனொருபோதும்— கன.

லீலா:—(பாடுதல்.)

இந்துவைக்குவலயம் - இரவியைச் சக்கிரவாகம்
தந்தியை வீணையும் - தனித்திருக்குமோசொல்லீர்?
ஸௌந்தர! நினையன்றி-ஸௌகித்திருப்பேனோ சொல்லீர்?

போஜ:—(பாடுதல்.)

ஸௌந்தரியே! நீ சொல்-சோபந வார்த்தையை
அந்தரங்கத்தில் யான்-அறிந்தவனாயினும்
உன்றன் தர்சநமின்றேல்-உயிர்த்திருப்பனோவினும்? கன.

லீலா:—(பாடுதல்.)

ஆருயிர் நேசனே - ஆசைமணாளனே!
மாரஸௌந்தரனே! யென் — மநத்தையறிந்திடும்
வீரனே இதைவிட்டு - வேறிடஞ்சென்றிடும்! கன.

போஜ:—(பாடுதல்.)

ஆரணங்கே! யுன்றன் — ஆநநங்கண்டு யான்
மாரனம்பு பட்டு - மரிப்பது ந்யாயமோ!
ஸாரஸலோசநா - சாற்றுவாய் மாயமோ! கன.

லீலா:—ஹா! பிராணநாத! நீர் என் மநத்தையறிந்தும் இப்படித் தாமதஞ்செய்வது அழகோ? சீக்கிரம் வந்தவழியை விட்டு வேறுமார்க்கமாய்ச் செல்லுவீர்.

போஜ:—பிரியே! இதற்கு வேறுபரிஹாரமில்லையோ?

லீலா:—பிராணநாத! அவர்கள் படுங்கொலைக்கஞ்சாப் பாதகர்கள். தாமதஞ்செய்யவேண்டாம்! சீக்கிரம் இவ்விடத்தை விட்டுச் செல்வீர்.

போஜ:—ஆ! என்னுயிர்த்தலைவி! உன்னைக்காணாத என் மநம், மழை காணாப்பயிர்போல், ஒவ்வொருக்ஷணமும் வ்தங்கி வாடுமே!

மயங்கினேன், வருந்தினேன்யான்,
வாடினேன் மதந னம்பால்,
தியங்கினேன், வளர்ந்த காதற்
றீயினாற், செயலற் றுவி
தயங்கினேன், தீரா மோஹத்
தாபத்தாற் றளர்ந்து மேன்மேல்
தியங்கினே னுருகி யுன்றன்
திருவழ கதனைக் கண்டே!

இவ்விடத்தினின்றுஞ் சென்று எப்படி யான் உன் ஸௌந்தர மான வதநத்தைப் பாராமல் ஜீவித்திருப்பேன்?

லீலா:—பிராணநாத! தாமிப்படி யெல்லா மெண்ணி வருந்தித் தாமதஞ் செய்து கொண்டிருந்தால், நம்மிருவரது உயிர்களுக்கும் நாசம் நேரிடுமே! தாமெப்படியாயினும் இக் கொடியவர் கையினின்றும் இக்ஷணம் தப்பிப்பிழைப்பீராயின், ஒருவேளை நாம் தெய்வாநுகூலத்தாற் சேரலாமே! இனிப் பேதையான யான் தமக்கென்ன சொல்லப்போகின்றேன்?

போஜ:—(தீநனாய்) என் பிராணநாயகி! நீ உரைப்ப தெல்லாம் வாஸ்தவமே! நீ செய்யும் இப்பேருதவிக்கு யானெ ன்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன்!

லீலா:—(கண்ணீர் சொரிய) பிராணநாத! எப்போது மென்னை மறவாதிருப்பீராயின், அதைக்காட்டினும் சிறந்த உப காரம் வேறொன்றுமில்லை. அபலையான யான் இனித் தமக்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன இருக்கின்றது?

இராகம் - பிஹாக் - தாளம் - ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஹரனே ! - மறவாதேயும் - மநோ

அநுபல்லவி.

வீரனே யுனைநான் - விட்டிருப்பின்,
மாரனென் பிராணனை - மாய்த்திடுவன் !— ஹரனே.

சரணம்.

ஏழையை மறவாதீர் - எப்போதும் !
வாழச்செய்வீ ரென்னை - மநோஹரனே !— ஹரனே.

போஜ:—(பயஸந்தோஷ ஸம்பிரமத்துடன்) பிராணப் பிரியே ! உன்னையும் மறப்பேனோ ! என் ஜீவிதாதாரமே ! வெகு சீக்கிறத்திலேயே கருணாநிதியான கடவுள் நம்மைச் சேர்த்து வைப்பார் ! (ஒரு முத்தங்கொடுத்து) என்கண்மணீ ! இம்மோதிரம் மெல்லியமாந்தளிர்போன்ற உன்கரத்தில்ஞாபகக்குறியா யிருக்கட்டும் (தன்கரத்திலிருந்த மோதிரத்தை லீலாவதியின் விரலிலணிந்து) பிரியே! யான் போய்வருகின்றேன்.

லீலா :—(கண்ணீர்சொரிய) பிராணேசுவர ! உம்மை விட்டு யான் எப்படிப்பிரிந்திருப்பேன்? ஐயோ ! என்ன ஈர இரக்கமில்லாதநெஞ்சுடையவளாயினேன்! (மூர்ச்சித்துவீழப் போஜன் பிடித்துக்கொள்ளல்) நாத ! இவ்வேழையைத் தாம் கைவிடலாகாது.

இராகம் - தோடி - தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

சேரவென்னைத் திரும்பவும் வீரா !
திருவுளஞ் செயும் தீரா !

அநுபல்லவி.

உருகியுருகி யும்மைக் கண்டுக்
கரையலாகினேன்
அருகியன்புடன் - அடையவென்னைக்
கருணைசெய்குவீர் !— சேர.

சரணம்.

உனதுவதந கமலந்தன்னை
மநதில் வைத்தே நான்
திநமுந் திநமுந் தேடியுன்னைக்
கனவுகாண்பனே !— சேர.

போஜ:—என் இன்னுயிர்க்காதலீ! உன்னை மறந்து விட்டும் யான் பிழைத்திருப்பேனோ?

கண்மணியே! ஆணிப்பொன்மணியே ! என்றன்
கண்ணுளிருக்குங் கருமணியே !
பெண்மணியே ! என்றனவமணியே ! உனக்
கெம்மணியும் நிகராகுமோடி !

(லீலாவதியையணைந்துகொண்டு) ஆ! என் மனோநாயகி! ஸகல ஸாம்ராஜயங்கிடைப்பதாயிருப்பினும், அவையெல்லாம்உனது திருமுகத்தின் தர்சநம் இல்லாவிடில் எனக்கொரு பெருமையாகா !

இராகம் - சேஞ்சுருட்டி - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

தருணியே! யுனை நான்-தர்சிக்காமல்
தரிப்பேனோ வென்றன் - தநுவை யிவ்வுலகில் !

அநுபல்லவி.

புத்தியும் மநமும் - பொருந்தின துன்னிடம்
ஸத்தியஞ்சொன்னேன்- சடலந்தானென்னிடம்!—தரு.

சரணங்கள்.

மூவ்வுலகத்தையும் - முழுதுமளித்தாலும்
இவ்விடம்விட்டென்று -மிருக்காதென்றன்மநம்!— தரு.
பண்ணவன் கருணையால்-பஹூ சீக்கிரத்திலே
உன்னை மணந்துயான் - உயர்நலம் பெறுவேன் !—தரு.

என் கண்மணீ ! நீ வ்யஸநப்படாதே ! யான் போய்வர விடையளிப்பாய்! (லீலாவதிக்கு ஒரு முத்தங்கொடுத்து நிஷ்கிரமித்தல்)

லீலா:—(கண்ணுக்குத் தெரிந்தமட்டும் போஜன் போவதைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்து) ஐயோ ! இனி எப்பொழுதென்னன்பனைக் காண்பேன் ? அந்தோ ! எனது தௌர்ப்பாக்கியத்திற்கும் புத்தியில்லாமைக்கு மளவேது? பௌர்ணமி சந்திரனைக் கார்மேகங்கள் மறைத்தாற்போல் என் கண்கள் முன் தோன்றிய அத்திவ்யஸுந்தரமுகத்தோனை எனது துஷ்கர்மங்களே க்ஷணத்தில் பிரியும்படி செய்தனவே ! ஹா ! ஹா !

இராகம் - ஆநந்தபைரவி-தாளம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

எங்கே யாகிலும் முண்டோ - என்னிலுங்கொடியவள் ?

அநுபல்லவி.

சிங்காரனுன வென்றன் - சீமானைப் பிரிந் தின்னும்
மங்கை நான் தரணியில்-மரிக்காம லிருப்பேனோ!—எங்கே.

சரணங்கள்.

அப்போதே யென்னன்பன் - ஆரென்றுங் கேட்டிலேன் !
எப்படி நா னிங்கே-யிருப்பேனோ வினிமேல் !—எங்கே.
பாவி நான் பேசிய - பருஷ வார்த்தையைக் கேட்டு
ஆவி கலங்கி யென்ற - னன்ப னெங்குற்றானோ?—எங்கே

ஆகா! இப்படி என்னைப்போல் இரக்கமில்லாதவள் இப்பூத லத்தில் வேறொருத்தி யிருப்பாளென்று யான் நினைக்கிலேன். ஐயோ! தனது அங்கஸௌந்தரியத்தினால் மன்மதனையுமடங்க ளுக்கி யென்மனத்தையுங் கொள்ளைகொண்ட என்னுடைய நாயக னை விட்டுப்பிரியும்படி நேர்ந்த துக்கத்தையான் எவ்வாறு ஸஹி ப்பேன்? அவரது அழகைக் கண்குளிரப்பாராமலும், அவரது வாக்கியாமிருதத்தைக் கர்ணபுடத்தாலருந்தி ஆநந்திக்காம லும், எப்படி யான் உயிர்த்திருப்பேன்? ஐயோ! நான் சொல் லிய கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டு அவர்மனம் எவ்வளவு பரிதபித்த தோ? கையிற்கிடைத்த அமிருதத்தைப்பானம்பண்ணுமல் கமரி ல்குளற்றிய மூடர்போல் அத்திவ்ய ஸௌந்தர மன்மதனைப் பின் தொடர்ந்து ஸுகத்தையநுபவியாத என்னைப்போன்றபேதை யரும் இவ்வுலகிலிருப்பரோ? அவருடன்கூடவேசெல்லாமலி ருந்தஎன்புத்திஹீநத்தை யானென்னவென்று சொல்லுவேன்? அம்மஹாநுபாவன் எந்தப்பட்டணத்தைஅலங்கரிக்கப்போகின் றனரோ? எந்தப் பெண்மணியின் பாக்கியம் அவரைப்பதியா ய்ப்பெறச்செய்யுமோ? ஐயோ! அவர் இன்னரென்றும் யான் தெரிந்துகொள்ளாமற் போனேனே! பெண்புத்தி பின்புத்தி என்பது உண்மையே!—(சுற்றி நோக்கி) அந்தோ இவ்வுத்தி யாநவனத்தில் என்னற்போஷிக்கப்பட்டு இது வரையிலுமெனக்கு உல்லாஸத்தைக்கொடுத்த இம்மிருகங்களும் பறவைகளுமே என் பிராணனை வதைக்கத்தலைப்பட்டனவே!

இராகம்-செஞ்சுருட்டி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

என்னவிந்தையோ? அறியேன்
முன்னவனே நான்!

அநுபல்லவி.

என்னவிந்தையோ இது?
மன்னவன் மறைந்ததும்
நன்னிலம் நரகாயிற்றே!— முன்னவனே நான்.

சரணங்கள்.

மல்லிகை முல்லையும்
சல்லிய மாயிற்றே
அல்லியுமரவாயிற்றே!— முன்னவனே நான்.
வீரணம் மாரணம்
ஸாரசம் கோரசம
ஹாரம்பாரமுமாயிற்றே!— முன்னவனே நான்.

அந்தோ! என்றும் காணுத ஒரு தாபம் மநத்திற்ரேற்றுகின்றதே! இதை எப்படியான் தணிப்பேன்? என்னுயிற் அவரிடத்தே சென்றுவிட்டதே! இன்னுமிக்கட்டை என் பற்றி எரிகின்றது? (மேல் நோக்கி) ஏ சந்திரா! நீயும் என்னைவதைக்கத் தலைப்பட்டனையோ?

* "உருவக் காமன் றுணித்த வுடற்னைச்
செருவிற் கொல்ல வெழுந்தவெண்டிங்க[illegible]
ஒருவர் கிவரங் கோருயி ரன்றிபெற்
கிருவர்க் கிய விரண்டுயி ரில்லையே!"

அந்தோ! இஃதென்ன! இவ்வழகிய தாமரைத்தடத்தருகிற் கூட அனற்காற்று வீசுகின்றதே? (ஸ்பர்ச துக்கத்தை அபிநயித்து) ஆ! இளந்தென்றலே! நீயோ இப்படி என்னைக்கொளுத்துகின்றாய்?

† "கொல்லா நோன்பு முகிமலையிற்
றேன்றி யென்னைக் கொல்கின்றாய்;
பொல்லா மந்த மாருதமே
யென்னே கருணை பூண்டிலாய்;
சொல்லார் திருப்பாற் கடலினிடைத்
தோன்றுங் கடுவிற் றன்குணமே;
யல்லா லமுத குணமுண்டோ
நின்னை வெறுப்ப தறிவன்றே!"

* அரிச்சந்திர புராணம். † பிரபுலிங்கலீலை.

ஈசா ! என் வ்யஸநத்தை யான் எவரிடஞ் சொல்வேன்? நான் வஸிப்பதோ அரண்யம் ! என் தோழிமார்களோ கொலைக்கஞ் சாதவர்கள் ! என் தந்தையாரோ சோராக்கிரகண்ணியர் ! என் தாயின் குணதிசயங்களையோ யான் வர்ணிக்கவேண்டியதில்லை. தாடகை சூர்ப்பணகைகளுக்கு இவள் தாயோ, அல்லது அவர்கள் இவளுக்குத்தாய்மார்களோ அறியேன்! இந்நிலையில் என் தாபம் நிவாரணமாகி, என் கோரிக்கை யெப்படி நிறைவேறப் போகின்றது?—ஆஹா மறந்தேன் இலங்கையில் ஸீதாதேவிக்கு மோதிரம் கிடைத்ததுபோல், இக்காட்டில் விரஹதாபத்தினால் வருந்துமெனக்குக்கொடுத்த என்னுசை மணவாளர்தம் கணையாழியை ! (நோக்கி) ஆ ஆ! இது ஸாதாரணமானவர் போட்டுக்கொள்ளும் மோதிரமன்று. இஃது ஏதோ ராஜர்கள் தரிக்கத்தகுந்த கணையாழியே ! (உற்று நோக்கி) ஆ ஆ! இஃதென்ன ! இதிலென்னவோ எழுதியிருக்கின்றதே. "போஜன்" என்ன ! நம்பிதா சொல்லிய அத்தாரா ராஜ்ஜியத்துக்குரியவரான அவ்விராஜகுமாரரா ? ஆ ஆ ! அவரை அவனது சிற்றப்பன் கொன்றுவிட்டதாகச் சொன்னரே ! இவரது கையில் அவரது மோதிரம் எப்படி வந்திருக்கும்? ஒருவேளை இவர் தாம் அவ்விராஜ குமாரரோ? ஆம்! இல்லாவிடில் இவருக்கு இவ்வளவு தைரியமும் தைரியமுமிருப்பானேன் ! ஒருவேளை கொலையுண்டிறவாமல் இவ்வேஷத்துடன் தப்பித்து வந்திருக்கலாம். ஆயினுமினி நாம் அவரை எப்படி அடைவது ? ஐயோ! அவர் எங்குற்றனரோ ? எதற்கும் இவ்விசேஷத்தை நம் தந்தையாருக்குத் தெரிவிப்போம். அவரும் அவ்விராஜ குமாரனிடத்தில் அன்புள்ளவர்போலவே தோன்றினர் ! தெய்வாநுகூலமிருக்கின்றதென்றே யான் நம்புகிறேன்! அநாதரக்ஷணமே ஈசுவரனுடைய குணமன்றோ ? எவ்வளவோ விலையுயர்ந்த ரத்நங்களையெல்லாம் கொண்டுவந்து கொடுத்த என் பிதாவுக்கு இப்புருஷ ரத்நத்தை எனக்களிப்பது அஸாத்தியமோ ? ஆகையால் அவரிடமே செல்வோம் ! (நோக்கி) நம்பிதாவும்

இவரை யாரோ வென்றெண்ணிக் கையிற் கத்தி எடுத்துக் கொல்ல வருகின்றனர். இப்பொழுதே இதை இவருக்குத் தெரிவித்து, இக்கொடுந்தொழிலை விட்டுவிடக் கேட்போம்! என்னவோ சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றனர். அதையும் மறைந்து நின்று கேட்போம். (மறைந்து நிற்றல்).

(மேற்கூறியபடி ஜயபாலன் பிரவேசித்தல்)

ஜய:—(ஆத்மகதமாய்)ஆ ஆ! இன்றுநம்முடன்வந்த மஹா வீரன் அதிஸுந்தரனுயும் அதிபராக்கிரமசாலியாயும் காணப் பட்டனனே! ஐயோ! அவனைக்கொல்லும்படி நேர்ந்ததே? நான் எவ்வளவு சொல்லியும் அச்சண்டாளி கேட்கவில்லையே. வழக்கப்படியே கொலைசெய்யவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத் துகின்றனளே. இல்லை என்ருல் உடனே உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுவள்! அந்தோ! அவளுடைய வார்த்தைக்கு விரோத மாய் நடக்க யான் அசக்தனுயிருக்கின்றேனே! என் செய் வேன்? அவனை எப்படிக்கொல்வேன்? எதற்கும் அவ்வீரன் எங்கேயும் காணும். (தேடிப்பார்த்து நோக்கி) குழந்தாய் லீலாவதி! இவ்விடத்தில் இவ்வேளையிற் றனியாய் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிருய்?

லீலா:—(சிரித்துக்கொண்டு) ஒன்றுமில்லை! உங்களுக்கு உதவியாகவந்து அவ்விராஜ குமாரனைக் கொல்லலாமென்று வந்தேன்.

ஜய:—என்! சிரிக்கின்ருய்! எந்த ராஜகுமாரனை?

லீலா:—தாரா நகரத்துக்குரிய அந்த ராஜகுமாரனைத் தான்.

ஜய:—என்ன! அப்போஜ குமாரனையா? அவன் இறந்து விட்டு எத்தனை நாட்களாயின? என்ன உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததோ?

லீலா:—நீங்கள் ஒருபோதும் அவரைக் கொல்லமாட்டீர் களே?

ஜய:—ஆ! புத்ரீ! என்ன அப்படிச்சொல்லுகின்றாய்? அப்போஜ குமாரனையும் யான் கொல்வேனே? அவன் 'மாத்திரம் உயிருடனிருப்பானாயின், அப்பாவி முஞ்ஜனைக்கொன்று விட்டு, அவனை இப்பொழுதே தாராராஜ்ஜிய ஸிம்மாஸநத்தில் ஸ்தாபிப்பேனே! அவையெல்லாமிருக்கட்டும்! இங்கொரு வீரனிருந்தனனே, அவனை நீ யெங்கேயாகினும் பார்த்தனையோ?

லீலா:—என் அருமைத் தந்தையே! அவ்வீரனைக்கொல்வது ந்யாயமோ? அவர் நமக்கென்ன அபராதஞ்செய்தனர்?

* "கலையெலா முணர்ந்தா ரேனும்,
கரிசறத் தெளிந்தா ரேனும்,
மலையென வுயர்ந்தா ரேனும்,
மநமய லகன்றா ரேனும்,
உலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க்
குதவிய கைய ரேனும்,
இலகிய விரக்க மின்றே
லெழுநர கடைவரன்றே!"

ஜய:—குழந்தாய்! நீ சொல்வது வாஸ்தவமே! ஆயினும் அவனைக் கொல்லாவிடின் நின் தாய் உயிரைமாய்த்துக்கொள்ளுவளே! அதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்?

லீலா:—அதற்காக ஒருவருடைய உயிரை அந்யாயமாய் மாய்த்துவிடலாமா? பிறகு கடவுளும் நம்மை அப்படித்தானே தண்டிப்பார்! இப்பாவத்தொழிலைத் தாமேன் இன்னும் அநுஸரிக்கவேண்டும்?

† "மங்கைகைகை சொற்கேட்டு மன்னர்புகழ்
தசரதனு மரண மானன்:
செங்கமலச் சீதைசொல்லை ஸ்ரீராமன்
கேட்டவுடன் சென்றான் மான்பின்:

* பதிபசுபாசவிளக்கம். † விவேகசிந்தாமணி.

தங்கையவள் சொல்லைக்கேட் டிராவணனுங்
கிளையோடு தானு மாண்டான்:
நங்கையர்சொற் கேட்பதெல்லாங் கேடுதரும்
பேருலகோர் நகைப்பர் தாமே."

ஜய:—குழந்தாய்! நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மையே! ஆயினும் என் அருமைக்காதலி இறந்துவிட்டால் நான் என்னசெய்வேன்!

லீலா:—ஆனால் அவ்வீரனைத்தாம் யாரென்று எண்ணினீரோ?

ஜய:—அவன், தான் ஒரு பரதேசியென்று சொன்னபோதிலும், நான் அவனை ஏதோவொரு ராஜவம்சத்திற் பிறந்த வீரனென்றே நினைக்கின்றேன்.

லீலா:—என் தந்தையே! என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! யான் அவ்வீரரைப்பார்த்தது முதல் அவரிடத்திலேயே என் மநம் சென்றுவிட்டது. நான் அவரையே என் மநத்தில் என் பதியாக வரித்துவிட்டேன். நீங்கள் கூறிவந்த கோரமான சபதத்தைக்கேட்டு, நான் இங்கே ஓடிவந்து, அவரை ஓடிபோகும்படியுஞ்செய்து விட்டேன்.

ஜய:—குழந்தாய்! இதை நான் முன்னமே அறிவேன். அவனைப்பார்த்ததும் அவனே உனக்குத்தக்கவனென்று மநத்திலெண்ணினேன். ஆயினும் எனது தௌர்ப்பாக்கியம் அவனை நீ அடையாத வண்ணம் தடுத்தது.

லீலா:—இதோ இந்தக் கணையாழியைப் பாருங்கள். என்ன செதுக்கியிருக்கிறது படியுங்கள்.

ஜய:—(வாங்கி உற்று நோக்கி) என் கண்மணி? இஃது உனக்கெப்படிக் கிடைத்தது? இம்மோதிரம் தாரா நகரத்துக் குரியவனாயிருந்த போஜனுடைய தாயிற்றே?

லீலா:—எந்தாய் ! தாங்கள் இப்பொழுது கொல்லத் தீர் மானித்துவந்த அம்மஹாவீரனே இம்மோதிரத்திர்க்குரிய ராஜ குமாரன்.

ஜய.—என்ன ! என்ன !! ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதே !!! தன் பெயர் ஸைந்துலனென்று கூறினனே அவ்வீரன் !—ஆ ஆ! அறிந்தேன்! அம்மஹாவீரன்போஜனே! ஸைந்துலனென் றால் ஸிந்துலருடைய புத்திரனென்றல்லவோகொள்ளவேண் டும். மேலும் தன்னுடை மாளவதேசமென்றனன்.—ஐயோ அம் மஹா வீரனையோ யான் கொல்லவந்தேன் ! பாபம் ! பாபம் ! இன்று முதல் இக்கொடுந் தொழிலை விட்டுவிட்டேன்! குழந் தாய், அவரெங்கேபோயினர் தெரியுமா? உனக்கு இம்மோதி ரம் எப்படிக் கிடைத்தது ?

லீலா:—எந்தாய் ! அவர்போன இடம் எனக்குத்தெரியா து. ஆயினும் அவர் என்னைப்பிரிந்துபோகும்பொழுது இம் மோதிரத்தை என் விரலிலிட்டுத், தன் ஞாபகத்திற் கிருக்க ட்டுமென்று சொல்லிப்போயினர். இம்மோதிரத்தின் தர்சநந் தான் என்னுயிரை யிதுகாறுங் காக்கின்றது.

ஜய:—என் கண்மணி ! நீ வ்யஸனப்பட வேண்டாம் ! நான் உன்னை அவருக்கே மணம் புரிவிக்கின்றேன். அவரை யும் அத்தாரா ராஜ்ஜியத்தில் நிலைநாட்டுகின்றேன்.

லீலா:—ஐயோ அவர் எங்குற்றனரோ? ஒருவேளை நான் சொல்லிய கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தற்கொலை புரி ந்து கொண்டனரோ ?

ஜய:—என் செல்வி ! அவருக்கொரு கெடுதியும் நேரி டாது. அவர் தனது நகரத்திற்கே சென்றிருப்பர். நீ வீட்டிற் குட் செல். நான் அவ்விடம் போய்வருகின்றேன்.

லீலா:—எந்தாய் ! யான் அவரைக்காணுமல் ஒரு நிமி ஷமேனும் உயிர்த்திரேன் ! தாமுஞ் சென்றுவிடில் என்பிரா ணன் போனது போலவே! ஆகலின் தங்களுடன் கூடவேவரு கின்றேன்.

ஜய:—என் கண்ணே! ஒரு வேளை அவ்விடத்தில் முஞ்ஜனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவேண்டிவரும். நீ பெண்ணுதலாற் பயப்படுவாய்! நீ இங்கேயே யிருப்பாய்! நான்அவ்விடஞ்சென்று அவரையே இவ்விடத்திற்குச் சீக்கிர மழைத்து வருகின்றேன்.

லீலா:—அவர் ஒருபோதுமிங்கே இனி வாரார்! யுத்தம் நேரிட்டால் தானென்ன? எனக்கொரு பயமுமில்லை! என் தாயைப்பார்க்கினும் வேறு பயங்கரமான பதார்த்தமுமினி யுண்டோ? நானுமங்கே வந்து தங்களுக்கு ஸஹாயமாய் யுத்தஞ்செய்கின்றேன்.

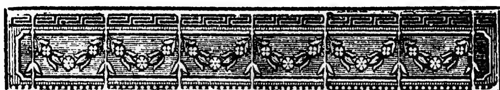
ஜய:—குழந்தாய்! அப்படியே செய்வோம்! ஆயினுமிவ்வுடையோடு செல்வது தகுதியன்று! குஹைக்குட் சென்று யுத்தவீரர்களைப்போல் உடைதரித்துச் செல்வோம்.

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்)

ஐந்தாம் அங்கம்,

முற்றிற்று.

ஆறும் அங்கம்.

முதற்களம்.

இடம்.—உஜ்ஜியினீ நகருக்குச் செல்லும் பாதையில் ஓரிடிந்த மண்டபம்.

(போஜன் விரஹாவஸ்தையுடன் பிரவேசித்தல்.)

போஜன்:—ஆ ஆ ! ஈசனது செயலை யான் என் சொல்வேன் ! ஸகலத்தையுந்துறந்து, வைராக்கியம் பூண்டு, தனியாய்க்காலத்தைக் கழிக்கலாமென்று நினைத்திருந்தவெனக்கும் காதல் என்னும் ஒரு பாசத்தை யுண்டுபண்ணிப் பிணித்துவிட்டனரே ! அந்தோ! அம்மாதரசியைக்காணுமல் யான் எப்படி உயிர்த்திருப்பேன் ? ஆஹா ! அப்பெண்மணியின் மாசற்ற வடிவம் என் பார்வையைவிட்டு இன்னுமகலவில்லையே ! அவளது பிரியமான வசநங்கள் இன்னுமென் செவிகளுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கின்றனவே ! ஆ ஆ ! அப்பெண்மணியின் சிறப்பை யான் என்னென்றுரைப்பேன் !

* "வில்லொக்கு நுதலென் ருலும்,
வேலொக்கும் விழியென்ருலும்,
பல்லொக்கு முத்தென் ருலும்,
பவளத்தை யிதழென் ருலும்,

* கம்பராமாயணம்

சொல்லொக்கும் பொருளொவ்வாவாற்
சொல்லலா முவமை யுண்டோ?
நெல்லொக்கும் புல்லென் றாலும்
நேருரைத் தாக வற்றே!"

ஆஹா! அவ்வஸிதாரத்நத்தைக் கண்டால், ஸகல ஜகந்மோஹநனை மந்மதனுக்குகந்த ரதீதேவியும் நாணங்கொண்டோடுவளே!

இராகம் - ஆபோகி - தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

தராதலத்தில் வேறுமாதும்
ஸமாநமாவளோ?—இந்த.

அநுபல்லவி.

வராங்கனை இவள் பூவில்
வடிவெய்த லக்ஷ்மியே!— தரா.

சரணம்.

ஒருதரமிவள் முக கமலத்தை
ஓர்ந்தாலும் போதும் போதும்!
தருணீமணீ! இவளை என்று
தர்சிப்பேனோ வறியேனே?— தரா.

கருமேகத்தைப் பழிக்கும் கசமும், கநககும்பத்தைத் திக்கரிக்கும் குசமும், வஞ்சிக்கொடியை யொத்த இடையும், வாழை ஸ்தம்பத்தையுற்ற தொடையும்,—ஆஹா! இன்னுமம்மாதரசியின் உருவம் என்முன் எய்தி நிற்கின்றதே!

* "குழவிக்கோட் டிளம்பிறையுங்
குளிர்மதியுங் கூடினபோ
லழகுகொள் சிறுநுதலும்,
மணிவட்ட மதிமுகமுந்

* ஜீவகசிந்தாமணி.

தொழுதார்க்கு வரங்கொடுக்குந்
தொண்டை-வாய்ந் தூமுறுவ
லொழுகுபொற் கொடியூக்கும்
உருப்பசியை யுருக்குமே!"

அந்தோ! அவளது பெருமையில் யான் ஏகதேசமாயினு மறிந்தவனாக வெண்ணிலேன். யான் அம்மாதரசியைவிட்டுப் பிரியும்பொழுது அவளெனக்கெடுத்துரைத்த ஒவ்வொரு சொல்லும் என்னை யவளுக்கு அடிமையாக்கிவிட்டதே! ஹா! லீலாவதி! உன்னை யான் என்று காண்பேன்? எப்படி உன்னையடைவேன்? எவ்வாறுன்றன் பிரிவை ஸஹிப்பேன்?

இராகம் - பூரிகல்யாணி - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

யாருடன் சொல்வேனந்தோ!
யான் படும் வேதனையை?

அநுபல்லவி.

தேறிடுமோ வென்றன் - திருவுளத்துள்ளாளே!
மீறிடுங்காமநோய் - மீண்டு முன்னைவிட்டால்! — யா.

சரணம்.

மந்தமாருதம் வீசும் - அந்தப் பூஞ்சோலையில்
வந்தவென் றனைக்கூடித் - தந்திடாயோ வின்பம்?
லந்ததமுன்னையே - சிந்தையினிற் கொண்டேன்
அந்தமா முன்முகம் - எந்த நாள் காண்பேனோ?— யா.

(நேபத்தியத்தில்.)

ஐயோ! இன்னிக்கூட ஒன்னுங் கிடைக்கலையா?

போஜ:—(செவிகொடுத்து, நோக்கி) யாரோ ஒரு ஸ்திரீயும் புருஷனும் பேசிக்கொண்டு இவ்வழியே வருகின்றனர். (உற்றுநோக்கி) என்ன! நம் நாட்டைச்சேர்ந்தவர்கள் போ

விருக்கின்றனரே ! இவர் நாம அன்றிரவிகற்ண்ட பிராமணோ த்தமரன்றோ ? நல்லது என்ன ஸமாசாரமோ இவர்களைக்கேட் டாலறிந்து கொள்ளலாம்.

(கோவிந்தபண்டிதரும், அவரது பத்தினி ஸுந்தரியும் மண்ட பத்தின் வெளிப்படியில் நின்று பேசிகொண்டபடி பிரவேசித்தல்)

கோவிந்தபண்டிதர்:—அடிபேதாய் ! ராமேச்வரம் போ னாலும் சநீச்வரன் விடுமோ ?

ஸுந்தரி:—அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகிறைகளே ! இந்ததேசத்து ராஜா மிகவும் நல்லவராமே ! நான் சொன்ன படி அவரிடஞ் சென்றீர்களோ ?

கோவிந்த:—எங்கேசென்றுமென்ன? நம்முடைய தாரி த்திரியத்திற்கு ஒரு குறையும் வராது.

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆம் ! அப்பிராமணோத்தமரே இவர் ! அந்த மாதுசிரோமணியும் அவரது தர்மபத்தினியே ! பாவம் ! இக்கொடிய வெயிலில் என்ன கஷ்டப்படுகின்றனர் ! இவர்களுடைய வறுமை இன்னும் நீங்கவில்லையோ ! நல்லது! இன்னுமென்ன விசேஷமோ இங்கேயே மறைந்து நின்று கேட்போம். (அப்படியே மறைந்து நிற்றல்).

ஸுந்தரி.—என்ன ! இந்த தேசத்து ராஜாகூட நமது பூஞ்ஜராஜனைப்போல் பிராமணத்வேஷியா என்ன ?

கோவிந்த:—பாவம் ! இவர் மிகவும் நல்லவரே ! குபேர னயிருப்பினும் நாம் கொடுத்து வைக்க அதிர்ஷ்டமிருக்க வேண் டாமா ? நம்மாலாகக்கூடியது மொன்றுளதோ ?

* " தீங்குவந் தடையு மாறும்,
நன்மைதான் சேரு மாறும்,
தாங்கள்செய் வினையி னாலே
தத்தமக் காய வல்லால்,

* கந்தபுராணம்.

ஆங்கவை பிறரால் வாரா
வமுதநஞ் சிரண்டி னுக்கும்
ஒங்கிய சுவையின் பேத
முதவினர் சிலரு முண்டோ !"

ஸுந்தரி.—என்ன ! நீங்கள் சொல்வது விந்தையாயிருக்கிறதே ! அவரைப்போய்ப் பார்த்தீர்களோ ?

கோவிந்த.—அவரது தர்சநம் அவ்வளவு ஸுலபமாய்க் கிடைத்துவிடுகிறதா ? ஏதோ யுத்தம் நேரிடப்போகின்றதாம். அதற்காக இந்த தேசத்திய ராஜன் முதலானோர் யாவரும் மிகவும் பரபரப்புள்ளவர்களா யிருக்கின்றார்கள் ! இந்தத்தடபுடலில் அவரை நான் காண்பது எப்படி ?

ஸுந்தரி.—எதைப்பற்றி யுத்தமாம்? யாருக்கும் யாருக்குமாம் ?

போஜ.—(ஆத்மகதமாய்) இவ்விஷயம் எனக்குங் குதூஹலத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது. நாம் அறியவேண்டுமென்றிருந்த விஷயத்தை இம்மாது சிரோமணியே கேட்டனள் ! நல்லது ! ஸாவதாநமாய் மறைந்து நின்றே மற்றதையுங் கேட்போம்.

கோவிந்த.—ஆஹா ! அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யான் என் சொல்வேன்? நாம் என்றையிரவு நம் நகரைவிட்டுப் புறப்பட்டோமோ, அன்றையிரவே அப்பாதகன் முஞ்ஜராஜன், நமது தர்மப்பிரபு ஸ்ரீஸிந்துல மஹாராஜருடைய புத்திரனாகிய அவ்விளங்குமரன் போஜனை கொலைசெய்யப் பார்த்தனனாம்.

ஸுந்தரி.—அதன் பிறகு? அதன் பிறகு ?

கோவிந்த:—ஏதோ தெய்வ வசந்தால், அவனைக்கொலை செய்யக்கொண்டுபோன வத்ஸராஜர் இரக்கங்கொண்டு கொல்லாமல் அவனை நகரத்தைவிட்டு ஓடிப்போகும்படி செய்தனராம்.

ஸுந்தரி.—நல்ல காலம் ! பிராணன் தப்பியதே !

கோவிந்த.—பிறகு நமது ஸிந்துல மஹாராஜருக்கு முக்கிய மந்திரியாயிருந்த புத்திஸாகரர் இதனைக்கேள்வியுற்றுத் தமது சிஷ்யனுகிய காளிதாஸனை ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜரிடம் அனுப்பினராம்.

போஜ.—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா! இவர்களுடைய நன்றியறிவையும் விசுவாஸத்தையும் யான் என்ன சொல்வேன்?

ஸுந்தரி.—மேலே என்ன நடந்ததோ?

கோவிந்த.—இதுமாத்திரமன்று! அக்கொலைபாதகன் முஞ்ஜன் பின்னும் செய்த வஞ்சனைச்செயல்களை யான் என்ன சொல்வேன்! அவைகளைக் காதாற் கேட்பவர்களுக்கே மநம் வ்யஸநத்தினுல் வெடித்துவிடும். அவற்றை யெல்லாம் நேரே யநுபவித்த அவ்வுத்தமிகளுடைய மநம் எப்படியிருக்குமோ?

போஜ.—(ஆத்மகதமாய்) ஹா! இஃதென்ன? அவ்வுத்தமிகள் யாவராயிருக்கக்கூடும்? ஒருவேளை என் அருமைத் தாயாயிருக்குமோ? ஹா! அம்மா! நீ எனக்காக என்ன கஷ்டங்களையடைந்தனையோ? அப்பாவி என் சிற்றப்பன் உன்னையும் என்ன கஷ்டப்படுத்தினனே? நல்லது! 'உத்தமிகள்' என்றனரே! இன்னும் யாருக்குத் தீங்கிழைத்தனனே அப்பாதகன்? தெரியவில்லையே!

ஸுந்தரி.—(திடுக்கிட்டுச் சற்றுநேரம் பேசாதிருந்து, மூக்கிற் கைவைத்து ஒருபெருமூச்சுடன்) என்ன! இராஜகுமாரனைக் கொல்லப்பார்த்ததுமன்றி இன்னுமெந்தப் பேதைகளுக்குத் தீங்கிழைத்தானே அத்துஷ்டன்?

கோவிந்த:—அதைச்சொல்ல என் நெஞ்சந் துணியவில்லை; நாவும் எழவில்லையே!

என்ன வென்று சொல்லுவேன் யான் - இந்த
நன்னடையில்லா முஞ்ஜன் நடத்தை யெல்லாம்:
அநியாய மநியாயம் - அவனியி

ஷினியிதைப் பார்க்கினு மவஸ்தை யீசா
தன்பே யுருவங்கொண்டு - அனைவர்க்கு
மின்பமளிக்க விங்கே ஈசுவரனே
வந்தனனோ வென்ன - வளர்ந்தெழுந்
ஸௌந்தர காத்திரன் ஸுகுமாரனும்
போஜனைத் தொலைத்த தன்மிப் - புகழ்பெறும்
தேசமேவடிவா யெடுத்திருக்கு மவ
னாசைக் கண்ணாட்டியையும் - அழித்திடு
மாசை யென்னும் பெரும்பாசத்திற்
காமக் காட்டேரியினாற் - கட்டுண்டு
தூமகேதுவைப்போலத் தார்த்தனவன்
ஒரு சூதுமறியாத - உத்தமி
உருவங்கொண்ட உமாதேவியென
உயர்குலத்திலுதித்து - உத்தமப்
பயனைத்தரும் பல நூல் பயந்த
விலாஸவதியைப்பெற - விரும்பி
பலாத்துக்காரமாய்ப் பாவியவன்
இழிவென்றெண்ணிலை - இவள் கற்பை
யழிப்பதற்கெண்ணங்கொண்டா னுந்தனைப்போற்
பழிகொலைக் கஞ்சாமலே - பாதகன்
எழிலிற் கமலையையு மிகழச் செய்யுஞ்
ஸௌந்தரத் தநுவுடையாள் - மோகத்தால்
அந்தமிருந்த வென்னுருயிராம்
பதியே தெய்வமெனப் - பகர்ந்து
மதிபோலிருந்த மணாளன்போய்த்
தரணியிற் றரிப்பேனோ - தநுவை
மரிப்பதே யெனக்கினி வரனாகும்

என்று திடங்கொண்டு - ஏகாந்தமாய்த்
துன்றுவிலாஸவதி சோர்ந்திருக்க:

போஜ:—(பரபரப்புடன் ஆத்மகதமாய்) ஆஹா! என்ன! என்ன! என்னருமைக்காதலி விலாஸவதியையா இப்பாதகன் கெடுக்க முயன்றனன்! அடே பாவி! என் பதியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது மன்றி என் ஸதியையுமாடா பெண்டாள நினைத்தனை ?

*'பூமரமா யூர்வனவாய் மிருகமாய்ப்
புட்குலமாய் மனித ராகிப்
பாமரராய்ப் பண்டிதரா யொழுக்கத்தா
லுயர்ந்தோர்களாய்ப் பழப்போ லேறித்
பூமன்னர் முனிவரேற் சுவர்க்கபதத்
துறைவாய நம் புருந்தற் பாலாய்
காமமெனு மந்தகாரத் தகழியினிக்
கிடுவிழக் கடவையோ பாவிநீதான்.'

ஸுந்தரி:—ஆ கஷ்டம்! கஷ்டம்! பதிவ்ரதாசிரோமணியான அம்பெண்மணிக்கோ இவ்வித துன்பம் நேரிட்டது! அதற்கப்புறம்!

கோவிந்த:—அதற்கப்புறமா ?

ஆகா! யானென்ன சொல்வேன்!—அன்னவள்
சோகாகாரஞ் சென்று சோர்ந்திருக்க,
காமாந்தனு மந்தக் - கடோரன்
ஸாமர்த்யமயப்போற் றனக்கிணங்கி
இவனக் குடன்படுவள்—என்று
அவனை யியறியா தவனோந்தூறிக்

* திருக்குற்றாலஸ்தலபுராணம்.

கட்டாயமாயவளைத் - தொட்டு
இட்டாபிபூர்த்தியை யியற்றவெண்ண,
கொடுந்துயரினில்மூழ்கிக் - கூவென்று
நடுங்கித்தரைபட்ட நாவாய்போற்
கரைகாணாதவளாய்க் - களைந்துத்
தரையிற் றடாலெனச் சாய்ந்தனளாம்.

போஜ:—அடே துரோஹி ! காமுறக்கூடிய ஸாமாந்ய ஸ்திரீ என்று விலாஸவதியையுமெண்ணினையோ? தொட்டமாத்திரத்தில் உன் உயிரைத் தொலைக்குங் காலகூடவிஷமென அவளை நினைத்தாயில்லை ! அடே. க்ஷத்திரியாதமா ! அவளை நீ கண்களாற் பார்க்கவும் தகுமோ ? அவளை மநத்திலேனும் இச்சிக்கலாகுமோ ? அப்பதிவ்ரதோத்தமை எனக்கே உரியாளென்று நீ யறிந்திலையோ! ஓர் ஆண்சிங்கத்திற்கென்று வைத்திருக்கப்பட்ட பலியை ஒரு நரியும் இழுத்துச் செல்லக்கூடுமோ ? அடே! நீசா ! எனிப்படி விழுயழிகின்றாய் !

பிறர்மனை நயப்பா ரிங்கும்
பெறுவரு துன்ப மாரும்,
பிறர்மனை நயப்பா ரங்கும்
பெறுவரு நரக மாரும்;
பிறர்மனை நயப்பார் நம்மைப்
பித்தரென் றுரைக்க லாகும்,
பிறர்மனை நயப்பா ரந்தோ
பெறுவர்பே ரிடர்க ளெல்லாம்.

ஸுந்தரி:—(கண்ணீர்ததும்ப) ஐயோ ! அம்மஹாபதிவ்ரதையைக் காப்பாற்ற ஒருவருமங்கிருக்கவில்லையோ ! என்ன செய்வள், பாவம், அப்பேதை ?

கோவிந்த:—அப்படியிருக்க,

தற்செயலா யங்குவந்த - தரங்கவதி
நற்செயல் வடிவா மந்த நங்கையைக்கண்டு
ஓட்டமா யோடிச்சென்று - உரைக்கவே
நாட்டுப்பெண்ணைக்காண நாடுபுகழ்
சசிப்ரபா தேவியாரும் - ஸகியுடன்
ஸசிவோத்தமர் புத்திஸாகரரைத்
துணையாயழைத்துக்கொண்டு - துடித்துக்
கணத்திலங்கேசென்று கடிந்துரைக்க
மநத்திற் சொல்லம்புபட்டு - மன்னவன்
சினந்துகைப்பிடிப்பட்டத் திருடனைப்போல்
சற்றுப் பேசாதிருந்து - சரேலென்று
உற்றவர்களைநோக்கி யுக்கிரமாய்த்
தள்ளிக்கொண்டு சசிப்ரபையைத் - தராதிபன்
துள்ளிக்குதித்துக்கொண்டு ஜொலித்தனனும்!

போஜ:—(ஆச்சர்யகரமாய் கோபத்தினுற் சிவந்தகண்களுடன்) அடே பாபீ! நராதமா! உன்னுடைய சூதுவாதுகளிப்பொழுது தானடா செவ்வையாய்ப் புலப்படுகின்றன! உன் துஷ்ட நடத்தையை யறியாமல் லீலாவதியை வீணுய்ப்பழிசெய்தேனே! இப்பொழுதன்றோ தெரிய வருகின்றது அவளுடைய தூய்மை! அவள் ஒருபோதும் எனக்கு விஷம் வைத்திராள்! அவள் ஒருபோதும் என்மீதில் பழியில்லாதவள்! இவையெல்லாம் உன்னுடைய கற்பனையே! உன் சதியே! உன் துர்மதியே!

ஸாந்த்ரீ:—அதன் பிறகு? அதன் பிறகு?

கோவிந்த:—ஆஹா! அதன் பிறகா?

பின்பு நடந்ததை யான் - பெருக்கில்
துன்பக்கடல் மூழ்கித் தொய்ந்திடுவாய்!

சுருக்கிச் சொல்லுவே னயினுஞ் - தோகையே !
கருத்திற்முன் கொண்டவெண்ணங் கைகூடா
தென்றவனறிந்து கொண்டு - இவர்களைக்
கொன்று பழிதீர்க்கவெண்ணிக் கொலைபாதகன்
பிடித்துவரச் செய்து - பெரியோர்கள்
நடுநடுக்கங் கொண்டு நகரைவிட்டு
அகன்றிடும்படியாக - அரணுள்ளே
புகுதற்கரியபுல் சிறைப்படுத்தி
கடுங்கா வலில்வைத்துக் - கடோரனவன்
படுத்தி வைக்கின்றனனும் பல்விதத்தே !
புத்திஸாகரருமதைப் - பொறுக்காமல்
மித்திரர்களுடன் வெளிச் சென்றனராம் !

போஜ:—(ஆத்மகதமாய் சோகாக்கிரந்தனுப்) ஆ! அம்ப ! சசிப்பிரபா ! உனக்கோ இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்தது ! நீ அப்பாதகன் கையிலகப்பட்டுக்கொண்டு எவ்வாறெல்லாம் பரிதவிக்கின்றனையோ? ஐயோ ! உன்னைக்காப்பாற்றுபவர் ஒருவருமில்லையோ ?

ஸௌந்தரி:—ஆ ஆ! அவர்களுக்கு என்னென்ன கஷ்டங்களை [illegible] ! அதற்குமேலே என்ன நடந்ததோ?

கோவிந்த:—பிறகு புத்திஸாகரனுடைய வேண்டுகோளின்பேரில், இந்நாட்டிற்கரசராகிய அரிச்சிவர்ம மஹாராஜர், அவ்விராஜ குமாரனுக்காக முஞ்ஜனிடம் ஒரு தூதனை யனுப்பினராம்

ஸௌந்தரி :—எதற்காகவோ ?

கோவிந்த:—ஸமாதானமாய், இராஜ்ஜியத்திற்குரியவனுன போஜனுக்குத் தாராராஜ்ஜியத்தை ஒப்பித்து, அவனிடத்தில் இந்த உத்தமிகள் இருவரையுஞ் சேர்ப்பித்து, மன்னிப்புக்கேட்

தற்செயலா யங்குவந்த - தரங்கவதி
நற்செயல் வடிவா மந்த நங்கையைக்கண்டு
ஓட்டமா யோடிச்சென்று - உரைக்கவே
நாட்டுப்பெண்ணைக்காண நாடுபுகழ்
சசிப்ரபா தேவியாரும் - ஸகியுடன்
ஸசிவோத்தமர் புத்திஸாகரரைத்
துணையாயழைத்துக்கொண்டு - துடித்துக்
கணத்திலங்கேசென்று கடிந்துரைக்க
மனத்திற் சொல்லம்புபட்டு - மன்னவன்
சினந்துகைப்பிடிப்பட்டத் திருடனைப்போல்
சற்றுப் பேசாதிருந்து - சரேலென்று
உற்றவர்களைநோக்கி யுக்கிரமாய்த்
தள்ளிக்கொண்டு சசிப்ரபையைத் - தராதிபன்
துள்ளிக்குதித்துக்கொண்டு ஜொலித்தனனும் !

போஜ:—(ஆச்சரியமாய் கோபத்தினுற் சிவந்தகண்களுடன்) அடே பாபி! நராதமா! உன்னுடைய சூழ்வாதுமிப்பொழுது தானடா செம்மையாய்ப் புலப்படுகின்றன! உன் துஷ்ட நடத்தையை யறியாமல் விசாலைதனை வீணாய்ப்பழித்தேனே! இப்பொழுதன்றோ தெரியவருகின்றது அவளுடைய தூய்மை! அவள் ஒருபோதும் இந்த வேஷம் வைத்திராள்! அவள் ஒருபோதும் என்மீதில் பழிய சொல்லியிராள்! இவையெல்லாம் உன்னுடைய கற்பனையே! உன் சதியே! உன் துர்மதியே!

ஸுந்தரி:—அதன் பிறகு ? அதன் பிறகு ?

கோவிந்த:—ஆஹா ! அதன் பிறகா ?

பின்பு நடந்ததை யான் - பெருக்கில்
துன்பக்கடல் மூழ்கித் தொய்ந்திடுவாய் !

சுருக்கிச் சொல்லுவே னயினுஞ் - தோகையே !
கருத்திற்முன் கொண்டவெண்ணங் கைகூடா
தென்றவனறிந்து கொண்டு - இவர்களைக்
கொன்று பழிதீர்க்கவெண்ணிக் கொலைபாதகன்
பிடித்துவரச் செய்து - பெரியோர்கள்
நடுநடுக்கங் கொண்டு நகரைவிட்டு
அகன்றிடும்படியாக - அரணுள்ளே
புகுதற்கரியபுல் சிறைப்படுத்தி
கடுங்கா வலில்வைத்துக் - கடோரனவன்
படுத்தி வைக்கின்றனனும் பல்விதத்தே !
புத்திஸாகரருமதைப் - பொறுக்காமல்
மித்திரர்களுடன் வெளிச் சென்றனராம் !

போஜ:—(ஆத்மகதமாய் சோகாக்கிரந்தனுப்) ஆ! அம்ப ! சசிப்பிரபா ! உனக்கோ இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்தது ! நீ அப்பாதகன் கையிலகப்பட்டுக்கொண்டு எவ்வாறெல்லாம் பரிதவிக்கின்றனையோ? ஐயோ ! உன்னைக்காப்பாற்றுபவர் ஒருவருமில்லையோ ?

ஸுந்தரி:—ஆ ஆ! ஸாதுக்களுக்கு வந்த என்ன கஷ்டங்களை யனுபவிக்கிறார் பாவம்! அதற்குப்பிறகு என்ன நடந்ததோ?

கோவிந்த:—பிறகு புத்திஸாகரனுடைய வேண்டுகோளின்பேரில், இந்நாட்டிற்கரசராகிய அதித்திய வர்ம மஹாராஜர், அவ்விராஜ குமாரனுக்காக முஞ்ஜனிடம் ஒரு தூதனை யனுப்பினராம்

ஸுந்தரி :—எதற்காகவோ ?

கோவிந்த:—ஸமாதாநமாய், இராஜ்ஜியத்திற்குரியவனை போஜனுக்குத் தாராராஜ்ஜியத்தை ஒப்பித்து, அவனிடத்தில் இந்த உத்தமிகள் இருவரையுஞ் சேர்ப்பித்து, மன்னிப்புக்கே

டுக்கொண்டால் நலமாயிருக்கும், இல்லையேல் முஞ்ஜனுக்கும் தமக்கும் வீண்சண்டைக்கு ஹேதுவாகுமென்று தெரிவிப்பதற்காம்.

ஸுநந்த:—அதற்கு நமது முஞ்ஜமஹாராஜர் பதில் என்ன சொன்னாராம்?

கோவி:—அதற்கவன், "நான் கைப்பற்றிக்கொண்ட பொருளை யொருபோதுந் திருப்பிக்கொடேன். என்னைக்கேட்பதற்கு இவன் யார்? விலாஸவதியையும் சுசிப்ரபா தேவியையும் அப்பொழுதே எமபுரத்திற்கதிதியாய் அனுப்பிவிட்டேன்? வேண்டுமாயின் அப்பயலுக்கு உதவியாய் வந்த இவ்வாதித்தியவர்மனுடன் போர்புரிய யான் சித்தமாயிருக்கின்றேன்" என்று சொல்லியனுப்பினான். இது தான் யுத்தத்திற்குக் காரணமாம்.

போஜ: (சோகாக்கிராந்தனாய்) ஹா! என் அருமைத் தாயே! என்னுருயிர் விலாஸவதி! உங்கள் கதி இதுவோ? (மூர்ச்சைக்கொண்டு கீழேவிழ்தல்)

ஸுநந்தா:—அதன் பிறகு என்ன ஸமாசாரமாம்?

கோவிந்த:—அதன் பிறகு இருபுறத்தாரும் ஸேனைகளைச் சேகரஞ்செய்தனர்களாம்! முஞ்ஜனும் ஸைன்யத்துடன் இந்நகருக்கருகில் வந்திறங்கியிருக்கின்றனனும். சிப்ராநதிக்கரையில் ஒரு பெரிய யுத்தம் நடக்கப் போகின்றதாம். அதற்காகவே இன்று காலையில் புத்திஸாகரர் ஆதித்யவர்மர் முதலானவர்களெல்லாரும் ஒரு கூட்டங்கூடினார்கள்! பட்டணமெல்லாம் பிரமாதப்படுகின்றது! இந்தப் பெருந்தடபுடலில் நம்மைக்கவனிப்பவர் யார்?

போஜ:—(மூர்ச்சை தெளிந்து, செவியுற்று, திடமாய்) ஆ ஆ! நமக்காக எத்தனை பெயர் கஷ்டப்படுகின்றனர்கள்!

ஸுநந்தா:—ஐயோ! வெயில் பட படைக்கிறதே! கால் பொரிந்துபோகிறதே! இனிமேலெங்கே வெளியிற்போகிறது?

இத்தீர்த்தத்தையாயினுங் குடித்து இன்னிக்கி காலக்ஷேபஞ் செய்துவிடுவோம் வாருங்கள்.

கோவிந்த:—அப்படி என்ன நாழிகை ஆய்விட்டது! (வானத்தை நோக்கி) ஆ ஆ! இஃதென்ன! ஸூரியன்உருமழுங்கியுங் கொளுத்துகின்றனே. இஃதென்ன உத்பாதம்? இதன் காரணமென்னோ?—(யோசித்து) ஐயோ! இப்பொழுது இத்தனைபெயர்கள் செய்த பிரயத்தநங்களெல்லாம் வீணய்ப் போய்விடுகின்றனவே! சுவரை வைத்துக்கொண்டல்லவோ சித்திரமெழுதவேண்டும்! என்ன கஷ்டகாலம்! என்ன கஷ்டகாலம்!!

ஸுந்தரி:—(ஆத்மகதமாய்) இதென்ன? இருந்தாப்போலிருந்து மானத்தைப் பார்த்துவிட்டு விஸநப்படுகிருர்! (பிரகாசமாய்) ஐயோ! இதென்ன இப்படி விஸநப்படுகிறீர்களே! நமக்கென்ன புதுச்சங்கடம் வரப்போகிறது? நமது வறுமைதான் குறைவில்லாமலிருக்கிறதே! இன்றுமென்ன கஷ்டமிருக்கப்போகிறது?

கோவிந்த:—ஐயோ! இந்தச் சண்டையின் நிர்மாணத்திலாயினும் போஜன் பட்டத்திற்கு வருவனென்று நினைத்தேன்! நம்முடையவறுமைக்கு மொரு விமோசநகாலம் வருமென்றெண்ணினேன்! அவ்வெண்ணமெல்லாம் வீணய்ப் போயினவே! ஐயோ! யாரைப்பற்றி இந்த யுத்தம் நடக்கப் போகிறதோ, அந்தராஜகுமாரனே இன்னுமொரு முஹூர்த்தத்திற்குள் ஸர்ப்பத்தால்தீண்டப்பட்டு மரிக்கப்போகின்றனனே!

ஸுந்தரி:—அதெப்படி! அதெப்படி! அந்த தாய்தகப்பனற்ற பிள்ளை பட்டத்துக்கு வராமற்போனாலும், ஆயுஸோடு வது கொஞ்சகாலம் இருக்கக்கூடாதா?

கோவிந்த:—இவ்விதமான உத்பாதம் நேரிட்டால் போஜன் ஸர்ப்பந்தீண்டி இறப்பனென்றன்றோ மறையோர்கள் அவனது ஜாதகத்தை நோக்கியுரைத்தனர்.

போஜ:—(மறைந்திருந்த விடத்தைவிட்டு ஓடிவந்து கோவிந்த பண்டிதருடைய காலில் வீழ்ந்து) ஸ்வாமி! அந்த போஜனைத் தாங்கள்தாம் இத்தருணங் காப்பாற்றவேண்டும். வ்யாதியை யறிந்தவர்களுக்கு, அதைச்சமநஞ்செய்யத் தகுந்த ஔஷதமுந் தெரிந்திருக்குமன்றோ!

கோவிந்த:—அப்பா! நீ யார்? அப்போஜன் உனக்குத் தெரியுமோ? அவனெங்கேயிருக்கின்றனனும்?

போஜ:—அடிகாள்! அவன் இருக்குமிடத்தை யானறியேன்! ஆயினும், அவன் எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். அவன் என் பிராணநேசனானதனால் என் மநம் கலங்கி மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றது. கருணைகூர்ந்து, இதற்குப்பிரதிக்கிரியையாக சாந்தி ஏதாயினுஞ்செய்து, அப்போஜனை ஸர்ப்பத்தினின்றும் இத்தருணம் காப்பாற்றுவீரென்று தம்மைச் சரணமாயடைகின்றேன்.

கோவிந்த:—அப்பா! நீ சொல்வதெல்லாம் வாஸ்தவமே! அவ்விராஜகுமாரனுடைய குணநிசயங்களைக் கண்டவர்கள் எவர்கள்தாம் அவனுக்காகப் பரிதாபப்படமாட்டார்கள்? ஆயினும், ஸ[illegible]தரித்திரனாகிய யான் என்ன செய்யக்கூடும்? வேதங்களை என்னமோ ஸாங்கோபாங்கமாய் அத்தியயநஞ்செய்திருக்கின்றேன். இத்தகைய பிரதிவிதானத்தைச் செய்தாக் [illegible], எப்படியாயினும் அவன் பிழைத்திருப்பான்! அதற்குச் சில ஸாமக்கிரியைகள் வேண்டுமே.

போஜ:—என்ன வேண்டுமோ?

கோவிந்த:—கொஞ்சம் ஸமித்து கொஞ்சம் கிருதம், கொஞ்சம் திரவியம் வேண்டும். மேலும் ஒரு பிராம்மணர் கூடவிருந்து சில மந்திரங்களை ஜபிக்கவேண்டும். இவற்றில் ஒன்றுமென்னிடத்திலில்லையே! யானென் செய்வேன்?

போஜ:—அந்தோ! நானும் இப்பொழுது இவற்றை ஸம்பாதிக்க அசக்தனாயிருக்கின்றேனே! மேலும் யான் இவ்வூருக்குப் புதியவன்.

(நேபத்தியத்தில்.)

*“𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿
𑌵𑌿𑌭𑌵𑍋 𑌨𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃
𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃॥”

ஸுந்தரி:—(செவிகொடுத்து, நோக்கி) யாரோ ஒருபிராம்மணர் இவ்வழியே பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறார்! அவரையாவது கேளுங்களேன்! நாழிகையாய் விட்டால் என்னசெய்கிறது?

கோவிந்த:—(நோக்கி) ஆம்! யாரோ மஹாதர்மிஷ்டரான பிராம்மணர் போலிருக்கின்றார். தெய்வாதீனம ஒரு கையில் தர்ப்பை ஸமித்துக்கள் எடுத்து வருகின்றார்! கிருதங்கூட மற்றொருகையில் எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றார்போலும்! ஏதோ தலையில் மூட்டையும் பலமாகத் தான்றுக்கின்றது. இவரைக் கேட்டால் நமக்கு வேண்டிய ஸாமாக்கிரியைகள் கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்)ஆம்! ஸாக்ஷாத் பரமேசுவரனைப் போல் விபூதிருத்ராக்ஷதாரியாய்த் தேஜோமயமாய் விளக்குகின்றார்! கருணைக்கடவுளே நம்மைக்காப்பாற்றுவதற்கு இம்மஹாநுபாவரைக் கொண்டுவிட்டனர் போலும்.

(பிரவேசித்து)

பிராம்மணன்:—(பரபரப்புடன் ஒருவரையும் பாராமற் பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டு).

---

*“ அநித்யாநி சரீராணி!
விபவோ நைவ சாச்வத:!
நித்தியம் ஸந்நிஹிதோ ம்ருதயு:
கர்த்தவ்யோ தர்மஸங்க்ரஹ:!!”

*"𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁
𑌯𑌶𑍍𑌚𑌰𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃।
𑌅𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌨𑌿𑌰𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌃॥"

கோவிந்த:—(*அருகிற் சென்று*) *சாஸ்திரிகளே ! சாஸ்திரிகளே !*

பிராம்மணர்:—(*திரும்பிப்பார்த்து*) *யாருங்கணும் ! போகச்சே அபிஷ்டுவாட்டங் கூப்பிட்ரது ?*

கோவிந்த:—*நான் தான் சாஸ்திரிகளே ! அசலூர் இருப்பது.*

பிராம்மணன்:—*ஆ ! எங்கே வந்தீர் ? என்னோடுகூடப் பிராம்மணார்த்தத்துக்குப் போகலாமென்று பார்க்கிறீரோ ? உள்ளூரிலிருப்பவருக்கே ஒன்றுங் கிடைக்கலையாம். போஜக் குறைக்கு நீர் வெளியூரிலிருந்தும் வந்துவிட்டீரோ ?*

கோவிந்த:—*அதற்கன்று, சாஸ்திரிகளே ! அநாதனாய் இற்கும் ஒரு சிறுவனை ஸர்ப்பமொன்று இன்னும்முஹூர்த்தத்திற்குள் தீண்டப்போகின்றது. அவனைக்காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு ஹோமம் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. தாங்கள் அதற்குச்சற்று ஒத்தாசை செய்யவேண்டும்.*

பிராம்மணன்:—(*ஸந்தோஷத்துடன்*) *அதற்கென்ன ? இப்படிப்பட்ட தர்மகாரியத்தைச் செய்விப்பதில் எனக்கு ரொம்பவும் ஸந்தோஷமே ! ஆனால் அதற்குவேண்டிய ஸாமக்ரியைகள் தவிர ஆசார்யதக்ஷிணை விசேஷமாய்த் தரவேண்டுமே.*

---

*" ஆத்மவத் ஸர்வபூதேஷு
யச் சரேந் நியதச் சுசி: !
அமாநீ நிரபிமாந:
ஸர்வதோ முக்த ஏவ ஸ: !!"

தேவே—அதற்காகத் தான் தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். சுத்த ஏழைகள் பாருங்கள் ! கொஞ்சம் ஸமிதும், கொஞ்சம் கிருதம், கொஞ்சம் திரவியம் ஒத்தாசை செய்வீர்களானால் பரமேஷ்டம். இவ்வளவு உபகாரஞ் செய்வீர்களானால் தங்களுக்கு இகத்திற் பிரக்கியாதியும், பரத்திற் புண்யமும் சாசுவதமாயிருக்கும்.

பிராம்மணன்:--போம், ஐயா, போம் ! பிரக்கியாதியுமாச்சு ! புண்ணியமுமாச்சு !! விறகாம், கிருதமாம், திரவியமாம்! —என் ஐயா ! ஒரே தடவையாய், இந்தகரையே தங்களுக்குக்கொடுத்துவிடும்படி கேட்கிறது தானே ?

கோவிந்த:—அப்படித் தாங்கள் சொல்லக்கூடாது !

* "கொடையே யெவர்க்கு மெய்ப்பேறுங்
கொடிக்கு நெறியிற் பிறழாத
கொடையே யருந் நல்வழியி
னொழுகச் செய்யுந் துறைபோந்த
கொடையே பகையை யுறவாக்குங்
குலவும் புகழு மன்னுதினமுங்
கொடையே பரந்த பெருவள்ளாங்
கொள்ளப் புகன்றான் கௌதமனே!"

பிராம்மணன்:—ஆமாம் ! இந்த தர்மோபதேச மெல்லாமென்னிடத்தில் வேண்டாம் ! இந்த வேதாந்தமெல்லாம் நானுமறிவேன் ! போம் ! ஐயா ! போம் ! இந்த ஐம்பத்துக்குத்தானோ ஹோமம்பண்ணப் போகிறேனென்று சொன்னீர் ! ஆஹா ! பண்ணிவிட்டாப்பலேதான் ! அந்த அநாதப் பிள்ளையைப் பாம்புகடிச்சாலென்ன பாளைகட்டினாலென்ன ? வெறுங்கையை வைச்சுக்கொண்டு முழம்போடப் பார்க்கிறீரோ ? போம் ! போம் !! (வேகமாய் நிஷ்கிரமித்தல்).

* காஞ்சிபுராணம்.

ஸுந்தரி:—ஏது? இவரைக்கேட்பதிற்ப
சேற்று நீங்கள்கொண்டுவந்த விறகில் கொஞ்சம்
அதாயினுமிருக்கிறதாவென்று பார்க்கிறேனே!'
(உள் நிஷ்கிரமித்தல்)

கோவிந்த:—அப்பா! இவ்விடத்திலேயே இரு! இத்தா
லமீபத்தில் ஒரு பிராமணர் இருந்தார்! அவரை யாயினும்
போய்ப்பார்த்து வருகின்றேன்! (நிஷ்கிரமித்தல்)

போஜ:—ஆஹா! இந்த ஸங்கடத்திற்கு யான் என்செய்
வேன்? என் அருமைத்தாய் சசிப்ரபை படுகஷ்டங்களை
நினைந்து அழுவேனு? என் பிராணப்பிரியை விலாஸவதிக்கு
நேர்ந்த துன்பங்களுக்காக வருந்துவேனு? என் ஆசைநாயகி
லீலாவதியை எண்ணி யெண்ணி யுருகுவேனு? அல்லது என
க்கு இப்பொழுது வந்திருக்கும் மஹத்தான இந்த ஆபத்திற்கா
கத் துக்கிப்பேனு? ஐயோ! எத்தனை ஆபத்துக்களினின்றும்தப்
பித்துக்கொள்வது? கெட்டகாலம்வந்தால் துன்பங்கள்ஒன்றின்
மீதொன்றாய்வந்துகொண்டே யிருக்கும்போலும். "பட்டகால
லேயேபடும், கெட்டகுடியே கெடும்" என்னும் பழமொழி வா
ஸ்தவமே. அந்தோ! எங்கே போனாலும் நமது பிராணனுக்கே
ஹானிவருகின்றதே! அப்பாவி முஞ்ஜனே இராஜ்ஜியத்தி
காசைப்பட்டு என்னைக்கொல்லப்பார்த்தனன்! அதினின்று
தப்பித்துக்கொண்டேன்! தனது ரஹஸ்யங்கள் வெளிப்படுத்து
விடுமோவென்று அப்பில்லராஜன் மனைவி என்னைக்கொல்லப்
பார்த்தனள்! அதினின்றுந் தப்பித்துக்கொண்டேன்! இப்பொ
ழுது தெய்வமே என்னைக் கொல்லப்பார்க்கின்றதே! இதினின்
றும் எப்படித் தப்பிப்பிழைப்பேன்? ஈசுவரன் தான் என்னைக்
காப்பாற்ற வேண்டும். ஹே ஈசா!

இராகம் - கர்மஸ். தாளம்-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

காவாய்! காவாய்!! - கருணாஜலதே!

அநுபல்லவி.

தேவே! தேவே!! - தியங்கிடு மென்னை!

சரணங்கள்.

ஆநந்தக் கொடியே - அற்புதத் தேனே!
ஸீதயா ஸ்தே - தீருமென் குறையை!— காவா.

ப்ராணனுட் பிரணனே - ப்ரஹ்லாத ரக்ஷகனே!
த்ராணஞ் செய்வா யென்னைத் - த்ரைலோக்யநாதனே!—கா.

ஹரஹரசிவசிவ - அநக வுமாபதே!
அருளமுதந்தந் - தவநஞ்செய்வா யென்னை!— காவா.

(திரும்பியும்பிரவேசித்து)

கோவிந்தபண்டிதர்:—(பரபரப்புடன்) அப்பா! எங்கெங்கேயோ சென்றேன். பஹூ அக்கிஹோத்திரியான ஒரு பிராம்மணோத்தமர் மாத்திரங் கிடைத்தனர். மற்றதொன்றுங் கிடைக்கவில்லையே!

(பிரவேசித்துப் பரபரப்புடன்)

ஸுந்தரி:—இதோ கொஞ்சம்விறகு இருக்கிறது! (விறகைக்கட்டாகக்கட்டிக்கொண்டு வைத்தல்)

கோவிந்த:—(நோக்கி) சரி! இந்த விறகு போதும்! மற்றவை வேண்டுமே?

போஜ:—ஆயின் இப்பொழுது அவசியமாய் வேண்டியவை எவை?

கோவிந்த:—கொஞ்சம் நெய்யுந் திரவியமுந்தான்வேண்டும். தர்ப்பை ஸமித்துக்களுடன் அந்தப்பிராம்மணோத்தமர் வந்துவிடுவார். அவரை வைத்துக்கொண்டு மற்றவைகளை நடத்திமுடிப்பேன்.

போஜ:—எங்கேயாகிலும் ஸமீபத்திற் கடைகளிருக்கின்றனவோ?

கோவிந்த :—ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜருடைய பட்டணத்திற் கடைகளுக்கென்னகுறை ? பணமிருந்தால் வேண்டியவையெல்லாம் ஆபணத்திற் கிடைக்கும் !

போஜ :—அப்பட்டணம் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றதோ ?

கோவிந்த:—இங்கிருந்து கால் குரோசமிருக்கும்.

போஜ :—அப்படியாயின், யான் ஒரு க்ஷணத்திற்சென்று வேண்டியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வருகின்றேன் ! தாங்கள் அதற்கு முன்னதாக என்னவென்ன செய்யவேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள் !

கோவிந்த :—அப்பா ! மற்றவையெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்தில் ஸித்தப்படுத்திவிடுவேன்; (நோக்கி) அந்தப்பிராம்மணோத்தமரும் இதோ அக்கிநிகுண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார் ! சீக்கிரஞ்சென்று வாங்கிக்கொண்டு வருவாய் !

போஜ :—இதோ ஒரு க்ஷணத்தில் வந்து விட்டேன் ! (நிஷ்கிரமித்தல்)

கோவிந்த :—ஸோமஸுந்தர தீக்ஷிதரே, வரவேண்டும்!

ஸோமஸுந்தர தீக்ஷிதர் தர்ப்பை ஸமித்துகளுடன், அக்கிநிகுண்டத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பிரவேசித்தல்.)

ஸோம:—மற்ற ஸாமக்கிரியைகள் வந்து விட்டனவோ ?

கோவிந்த :—இன்னும்இல்லை ! அப்பிள்ளையாண்டான் போயிருக்கின்றான் ! சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுவன் ! தாங்கள் அதோ அம்மண்டபத்திற்குட் சென்று ஆரம்பித்து விடுங்கள் ! நானும் ஸ்நாநஞ்செய்துவிட்டு ஒரு க்ஷணத்தில் வந்துவிடுகின்றேன்.

ஸோம :—கொஞ்சம் தீர்த்தம் வேண்டும்.

கோவிந்த :—யாரடியங்கே ? ஒரு செம்பிலே மடியாய்த் தீர்த்த மெடுத்துக்கொண்டு வந்து மண்டபத்திற்குள் வைத்துச் செல் !

(நேபத்தியத்துள்)

இதோ கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டேன்!

கோவிந்த:—சரி! நான் போய் வரட்டுமோ?

ஸோம:—அப்படியே செய்கிறது! சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள்!

கோவிந்த:—ஒரு க்ஷணத்தில் வந்து விடுகின்றேன்.

(இருவரும் நிஷ்கிரமித்தல்)

இரண்டாங்களம்.

இடம்:—அதேவிடத்தில் ஓர் பாதை.

(பிறகு **ஹரிஹரரை** முன்னிட்டுக்கொண்டு, விநீத வேஷத்துடன், **சசிப்ரபா தேவியாரும், சாருமதீ தேவியாரும் விலாஸவதீ தேவியாரும்** பிரவேசித்தல்.)

சாருமதீ:—அடிகாள்! தங்களுக்கு மிக்க சிரமத்தைக் கொடுத்துவிட்டோம். நாம் அவ்விடத்திற் கண்டதபோவனம் இவ்வளவு தூரமிருக்குமென்று யாம் நினைத்திலேம். ஒரு வேளை நாம் வழிதப்பிவந்துவிட்டோம் போலிருக்கின்றது! இவ்விடத்தை நோக்கில் இஃதொருபாலைவனம் போல்தோன்றுகின்றதே!

* 'விரிந்தசெங் கமர்களும், வெயிலின் வெந்துகீழ்
சரிந்தமண் டபங்களும், சருகு வெந்துமேற்
பொரிந்தமா மரங்களும், புகைந்து பார்மிசை
எரிந்தெழு கடுஞ்சுரத் தெல்லையெய்தினோம்!'

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

சசி:—ஆம்! நாம் வழிசப்பித்தான் வந்திருக்கவேண்டும். அன்றேல் உதித்து நாலுநாழிகைப் பொழுதிற்குப்புறப்பட்ட நாம், உச்சிப்பொழுதாகியும் ஆச்சிரமத்தை அடையாமற் போவது எப்படி? மேலும், ஒரு நாளுமில்லாமல், இன்று அகோரமாய்க்கொளுந்துகின்றதே வெயில்!

விலாஸவதீ:—ஆம்! ஆயினும் இவ்வெயிலே இவ்வனத்திற்கு எவ்வளவு சோபையையுண்டு பண்ணுகின்றது பாருங்கள்!

"அந்தவெயி லத்தகல் விசும்பிடை வெடித்துவிழு
மாமணியி னொடுக்
கந்நாமணி யாந்துளி பொனக்கருதி யுண்டுழல்வ
சாதகமெலாம்!
வெங்கெரி கொளுந்தரு நெருங்குவிழு கங்குலின்
விரிந்தழலில்
வெந்தட ரு மென்றுமரை யுங்கடமை யுங்கலையு
மானினமுமே!"

ஹரிஹரர்:—ஸகல தேசங்களிலும் ஸஞ்சரித்துப் பழக்கமுள்ள எனக்கே இவ்வெயிலில் கால்கள் தத்தளிக்கின்றனவே! பால்யம் முதற் கஷ்டமென்பதே இன்னதென்றறியாமல், எப்பொழுதும் அரண்மனையினிடையில் பஞ்சணையின் மீதும், இரத்தினக்கம்பளங்களின் மீதுமே யுலாவிவந்த தங்களது மெல்லிய பாதங்கள் இக்கொடு வெயிலில் நடப்பதனால் எவ்வளவு நொந்தனவோ?

சசி:—ஆம்! விரைந்து செல்வோமென்றாலும், கண்ணுக்கெட்டியவரையிலும் அத்தபோவனம் காணப்படவில்லையே.

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

சாருமதி:—ஆகலின் நாம் என்னசெய்வோம்? குழந்தாய் உனக்கு எவ்வளவு கஷ்டத்தைத் தருகிறோம்.

விலாஸவதி:—என்னருமைத்தாயே! எனக்கொன்றும் கஷ்டமில்லை. ஆயினும் பெரியோர்களான உங்களுக்கெல்லாம் மஹத்தான சிரமத்தைத் தந்துவிட்டேன். இப்பாவியின் ஜந்மம் பெரியோர்களை வருத்துவதற்காகவே ஈசனால் ஸங்கல்பிக்கப் பட்டது போலும்? இல்லாவிடில், இவ்வித விந்தைகளுக்கெல்லாம் ஆளாகியும் எனது பிராணன்கள் வஜ்ஜிரத்தினாற் செய்யப்பட்டவைபோற் கொஞ்சமேனுங் கலங்காமல் நிற்கின்றனவே!

சசி:—ஐயோ! நாமெங்குச் சென்றால் தானென்ன? என் செல்வனிருக்கும் இடமே தெரியவில்லையே! அவனை நான் திரும்பியும் இக்கண்களினாலும் பார்ப்பேனோ?

விலாஸவதி:—அந்தோ! விதித்தகாலத்திலல்லாமல் மரணம்சேரிடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்வது வாஸ்தவமே! அதற்கு நானே திருஷ்டாந்தமாயிருக்கின்றேன்! என் பிராணநாதரைவிட்டகன்றும் யான் இன்னும் ஜீவித்திருக்கின்றேனன்றோ? அப்பாவி முஞ்ஜனால் எவ்வளவு கஷ்டங்களை யெல்லாமடைந்தும் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்து இக்கல்லுடல் கரையாதிருக்கின்றதே!

இராகம் - நீலாம்புரி - தாளம் - திரிபுடை.

பல்லவி

ஆ ஹந்தா! வென் ஸந்தாபத்தை
ஆருடனறைவேன்!

அநுபல்லவி

மோஹத்தால் மாமனைநம்பி
முழுமோசம் போனேன்!—

சரணங்கள்.

சிந்தை நைந் துருகியான்
  தியங்குகின்றேனே !
வந்தெனைக் காவாவிடில்
  மநம் மகிழ்வேனோ ?— ஆ.

நாதா ! உன்றன் முகத்தை
  நான் காண்பதென்றோ ?
பாதகி யானிங்கே
  பரிதவிக்கின்றேன் ?— ஆ.

பாவி என்கொடுமையாற்
  பட படைக்க வெயில்,
ஆவி சோர்ந்தார்யபுத்ரர்
  ஐயோ வலைகின்றாரோ !— ஆ.

கல்லினுங் கடிநமாய்க்
  கரைந் துருகா தென்றன்
பொல்லாத பிராணந்தான்
  போகவில்லையே யந்தோ !— ஆ.

சாருமதி :—என் கண்மணி ! இவ்வுடல் என் செய்யும் ? இருத்தலும் சாதலுந் தெய்வச்செயலன்றோ ?

விலாஸவதி :—என் அன்னையே ! என் பிராணநாதரைப் பறந்தோடச் செய்தேன் ! என் பெரியோர்களை என்விஷய மாய்ப் படாதபாடுகளையெல்லாம் படப் பண்ணினேன் ! என் சீலத்தைக் கெடுக்கவந்த அப்பாதகனால் மஹாபயமடைந்தே ன் ! என் அருமைமாமியோடு சிறைச்சாலையில் அளவற்ற கஷ்டங்களையெல்லாம் பட்டேன் ! இவற்றிற்கெல்லாம் சலித் ததோ என் தக்தஹ்ருதயம்? மேல் விழுந்த இடியைச் சட்டை பண்ணாமல் நிற்கின்ற பர்வதசிகரம்போல், இவ்வளவு தூக்கங் களை யெல்லாமடைந்தும் இன்னுமெவ்வளவு வந்த போதிலும்

சலியேனென்று சொல்வதுபோல் ஸ்திரமாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ என் பிராணன்!

ஹரி:—ராஜபுத்திரீ! ஸகல நீதிகளையுமறிந்த நீயே இப்படி வருந்துவது தக்கதன்று! உனக்கு ஒரு குறையும் வாராது! ஈசனது அருளால், கணவனை நீ வெகு சீக்கிரத்தில் யடையப்போகின்றாய்!

விலா:—அது துர்லபம்! துர்லபம்! இப்பாவியேன் மீதும் ஈசனுக்கருள் உண்டாகுமோ?

ஹரி:—அடி பேதாய்! ஈசன் உன்னைப்போன்ற மஹா பதிவ்ரதைகளுக்கு உதவி செய்யாவிடில், பின்யாருக்குத்தான் செய்வர்?

விலா:—மந்த பாக்யமுடையவளான யான் அம்மஹா நுபாவரையு மடையப்பெறுவேனோ? ஆசையினால் பத்தப்பட்டு என்னன்பரைப்பறிகொடுத்தேனே! பாவியேன் நானன்றோ அப்புருஷோத்தமருடைய நாசத்திற்குக்காரணமானேன்!

சசி:—அடிபேதாய்! ஏன் இவ்வாறெல்லாம் வீணாய்ச் சிந்திக்கின்றனை? உன் பாதிவ்ரத்தியமஹிமையே என் செல்வனை ஸகல ஆபத்துக்களினின்றும் ரக்ஷிக்குமே! அவனுக்கு ஒரு குறையும் நேரிடாது! மநத்தைத் த்ருடஞ்செய்து கொள்!

விலா:—என்னருமை மாமி! என்மநம் எப்படித் த்ருடங்கொள்ளும்! என் பிராணபந்து இந்நேரம் உயிருடனிருப்பாராயின், தாங்கள் படும் இத்தனைத் துயரங்களைக்கண்டுஞ் சும்மாவிருப்பரோ? அவர் பிராணனுடனிருப்பாராயின், அவர் இருக்குமிடமாயினுந் தெரிந்திருக்கு மன்றோ? ஏது? ஏது? அப்பாதகன் முஞ்ஜனாற் கொலையுண்டுதான் இறந்திருக்கவேண்டும்!

சசி:—பக்தஸம்ரக்ஷகர் என்று காரணபெயர் பூண்ட ஹே பிரணதார்த்திஹர! ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக விரைந்து சென்று துஷ்டநிக்கிரஹஞ் செய்யும் ஹேசரண்ணிய!

எங்கள் விஷயத்தில் நமது கல்யாணகுணங்களெல்லாம்மித்தியையாகக் காணப்படுகின்றனவே! நம்மையே தஞ்சமென்று அடுத்திருக்குமெங்களைத் தேவரீர் மறந்துவிட்டீரோ? எங்களுடைய பிரலாபங்கள் தேவரீருடைய திருச்செவிகளிற்படவில்லையோ? ஐயோ! காண்கிலேனே என் செல்வனே! உயிருடனிருப்பானோ எங்கண்மணி? பாவியேன் யான் அச்சிறைச் சாலையிலேயே மடிந்திருக்கலாகாதா!

* 'பிறியார் பிறிதல் பெரியோய் தகவோ?
நெறியோ நிலை நீ நினையாதிருந்தல்?
வறியோர் தநமே தமியேன் வலியே!
அறிவோ வினையோ அரசே யரசே!'

விலா:—(சோகாக்கிராந்தையாய்) ஹா ஸர்வலோகமநோஹர! ஸத்தியபரிபாலநத்தையே விரதமாகக்கொண்ட ஹே தர்மஞ்ஞ! சரணமடைந்தாரை ரக்ஷிப்பதற்காக ஸர்வஸ்வத்தையுந் துறக்கத்துணிந்த ஹே ஸர்வஜீவகாருண்யநிதே! துஷ்டநிக்கிரஹ சிஷ்டபரிபாலநார்த்தம் நீண்ட திருக்கைகளையுடைய ஹே புருஷோத்தம! போஜலகேசிமுதலான சுத்தவீரர்களையெல்லாம் க்ஷணத்தில் நிபாதஞ்செய்த நமக்கு இவ்வேழைகளை ரக்ஷிப்பதற்குக் கை நீளவில்லையோ? கற்பழிக்கவந்த காதுகனைக் கண்டிப்பது தர்மபரிபாலநமாகாதோ? ஹா நாதா! காணேனே நமது திருக்கைகளை! ஹா பிராணபந்தோ! மறந்துவிட்டீரோ எங்களை?

* 'திரையார் கடல்சூழுலகின்
றவமே! திருவின் றிருவே!
நிறையார் கலையின் கடலே!
நெறியார் மறையின் னிலையே!

* கம்பராமாயணம்.

கரையா வெய்ப்பே மெமைமீ
கருணை யைமேன மெனிமென்
றுரையா யிதுநா னழுகோ
னெரிநாந் நடிபே மலைதல்?

ராநு :—(விலாஸவதியைத் தழுவி) ஆ என் கண்மணீ! வன் இப்பாவியின் வயிற்றிற் பிறந்தனை? ஆ ஸஹோதரா! உனது தந்திரமே தந்திரம்! அற்ப காலமநுபவிக்கத்தக்க ராஜ்ஜியத்திற்காசைப்பட்டு என்னவென்ன வெல்லாஞ் செய்யத்துணிந்தனை?

ஹரி :—அம்மணீ! ஸகல தர்மங்களையுமறிந்த தாங்களே இவ்வாறெல்லாம் வ்யஸநப்படுவது தகுதியன்று!

* "ஆக்கமும் வறுமை தானும்
அல்லலு மகிழ்வு மெல்லாம்
நீக்கமில் லுயிர்கட் கென்றும்
நிலையெனக் கொள்ளற் பாற்றோ!
போக்குயர் கடவுட் டிங்கள்
வெண்ணிலாக் கதிரின் கற்றை
போக்கொடு வரவு நாளும்
முறைமுறை பொருந்திற் றன்றே!"

விலா :—(வாமாக்ஷிஸ்பந்தநத்தை நடித்து) ஆ! இஃதென்ன? திடீரென்று எனது இடக்கண் துடிக்கின்றதே?

ஹரி :—சுபம்! சுபம்!

விலா :—இந்த மந்தபாக்கியைக்கும் சுபம் கிடைக்கப் போகின்றதோ?

ஹரி :— அம்மணீ! ஸௌக்யமுந் துக்கமும் மஹான்களுக்கு இயல்பாயுள்ளனவன்றோ? ஆகலின் நன்னெறி பிறழாத தமக்கு நலம் ஸித்தமாய்க்கிடைக்கவே போகின்றது.

* கந்தபுராணம்.

சசி:—ஐயோ ! கால்கள் பொரிந்து போகின்றனவே ! எங்கேயாகிலும் ஓரிடத்திற்குச் செல்வோமென்றால், 'கண் ணுக்கெட்டியவரையினும் ஓர் ஊருங்காணப்படவில்லையே !

ஹரி:—அம்மணீ ! நீங்கள் அதோ அம்மண்டபத்திற் கருகாமையிலிருக்கும் மாமரத்து நிழலிற் சற்றுந்தங்கியிருங்கள் ! நான் சென்று ஸமீபத்தில் ஏதாயினும் ஊர் உளதோவென்று பார்த்து வருகிறேன்.

சாரு:—ஆம் ! அப்படிச் செய்வதுதான் யுக்தம்.

(யாவரும் நிஷ்கிரமித்தல்).

மூன்றுங்களம்.

இடம்—அதேவிடத்தில் மண்டபத்திற்குள் ஓர் அக்கிநிசரணம்.

(பிறகு ஸோமஸுந்தர தீக்ஷிதர் அக்கிகுண்டத்தைக் கீழே வைத்து, தர்ப்பைகளைப் பரப்பி, நெருப்பை மூட்டிக் கொண்டிருக்க; சசிப்பிரபையும் சாருமதியும் விலாஸவதியும் ஒரு மரத்தடியில் வீற்றிருக்க, கோவிந்தபண்டிதர் பரபரப்புடன் பிரவேசித்தல்.)

கோவி:—சாஸ்திரிகளே ! எல்லாம் ஸித்தமாயினவோ ?

ஸோம:—ஸகலமும்ஸித்தமாய் விட்டது. இந்த ஸர்ப்ப ஹோமத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகிய விக்நேச்வர பூஜை முதலிய கிரியைகளும் முடிந்துவிட்டன. இனிமேல் ஸங்கல்பம்பண்ணிக்கொண்டு முக்கியாஹுதி பண்ணவேண்டியது தான். பாக்கி வந்துவிட்டால் தொடங்கிவிடலாம். அதுவராததுதான் தாமஸம்.

கோவி:—அந்தோ ! அப்பொழுது சென்ற அப்பிள்ளையாண்டான் இன்னும் நெய்வாங்கிக்கொண்டு வாராமலிருப்பத

ற்குக்காரணம் யாதோ ? நாழிகையாய் விடுகின்றதே ! அம்மு ஹூர்த்தம் அதிக்கிரமித்துவிட்டால் ஸர்வப்ரயத்தநமும் வ்ய ர்த்தமாய் விடுமே! (சுற்றி நோக்கி) இதோ யாரோ இம்மரத்தடி யில் வெயிலினால் வருந்தி விச்ரமிக்கின்றனர் போலும். இவர் களைக்கேட்டால் ஏதாயினுந்திரவியங் கிடைக்குமென்று தோ ன்றுகின்றது. (அருகிற் சென்று) யாவரோ உயர்குலத்திலுதி த்த ஸ்திரீகள் போலிருக்கின்றனர் ! (பிரகாசமாய்) புண்ணிய வதிகாள் ! இங்கொரு இராஜகுமாரனுடைய பிராணனை ஸர்ப் பத்தினின்றுங் காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு ஸர்ப்பஹோமம் பண்ணவேண்டியிருக்கின்றது. அதற்காகக்கொஞ்சந் திரவிய மிருந்து கொடுப்பீர்களாயின், அவனதுபிராணனைக்காப்பாற்றி யபலன் உங்களுக்குண்டாகும்.

சாரு:—ஐயோ பாவம்! இந்தாருங்கள்! (நான்கு நாணயங் களைக்கொடுத்து) பாவம் ! எந்த ராஜகுமாரனையோ ?

கோவி:—அடே ஐயா ராமகிருஷ்ணா! இங்கே சீக்கிரம் ஓடிவாடா!—அம்மணி! இந்தப் பேருதவிக்கு நான் தங்களுக்கு என்னபிரதி செய்யப்போகின்றேன்.

(வேகமாய்ப் பிரவேசித்து).

ராம:—என் அப்பா ! எதுக்குக்கூப்பிட்டே ?

கோவி:—(ஒரு நாணயத்தைக்கொடுத்து) இதை எடுத்து க்கொண்டுபோய்ச் சீக்கிரம் ஒரு வீசைநெய் வாங்கிக்கொண்டு ஓடிவா !

ராம:—நெய்யா ! இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் வந்துவிட்டே ன் ! (நிஷ்கிரமித்தல்.)

சசி:—
விலா:— } எந்த இராஜகுமாரரோ ?

கோவி:—எந்த இராஜகுமாரனா ! இந்நகரில் இப்பொ ழுது எவனைப்பற்றிப் பிரமாதமான யுத்தம் நடக்கப் போகி ன்றதோ அந்த ராஜகுமாரனே !

சாரு:—இந்நகரின் பெயர் யாதோ? அஃது இன்னும் எவ்வளவு தூரமிருக்கின்றதோ?

கோவி:—அம்மணீ! இதுதான் ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர் ஆளும் உஜ்ஜயிநீநகரம்: ஒரு நாலுகுரோசங்கூட இல்லை.

விலா:—(ஜநாந்திகமாய்) உஜ்ஜயிநீ நகரத்திற்கே தான் நாம் வந்தோமோ!—அடிகாள்! அந்த இராஜகுமாரர் இப்பொழுது எங்கே இருக்கின்றனரோ?

கோவி:—அம்மணீ! அவன் இருக்குமிடம் ஒருவருக்குந் தெரியவில்லை. அவ்விளங்குமரன் தன் சிற்றப்பனுல் இராஜ்ஜியத்தினின்றும் வஞ்சனையாய்த் துரத்தப்பட்டு எங்கேயோ சென்றனனும். ஆயினும், அவனது பிராணநேசனுகிய காளிதாஸன் என்பவன் ஒருவன் மாத்திரம் அவன் உயிருடனிருப்பதாகச்சொல்லுகின்றுன்! ஆனுல், அவனுக்கும் அவ்விராஜ குமாரனிருக்குமிடந் தெரியவில்லையாம்.

சசி:—(ஜநாந்திகமாய்) ஆ! இஃதென்ன! விந்தையாயிருக்கின்றது! ஒருவேளை நம் செல்வன்தான் இவ்விராஜகுமாரனுயிருப்பனே? (பிரகாசமாய்) ஐயா! அவ்விராஜகுமாரன் எந்த நகரத்தைச் சேர்ந்தவனே? அவனது பெயர் யாதோ?

கோவி:—அவனது பெயர் தெரியாதவர் யாவர்? அத்தர்மராஜனது பெயரை ஒருதரஞ்சொன்னுல், வநவிடையூறுகளெல்லாம் ஊழிக்காற்றிற் பூழிப்பஞ்சுபோலாகுமே!

(போஜன் தள்ளாட்டங்கொண்டு ராமகிருஷ்ணனுடைய தோளைப்பற்றிக்கொண்டு நெய்ப்பாத்திரத்துடன் பிரவேசித்தல்).

கோவி:—(போஜனை நோக்கி) அப்பா! எனிவ்வளவுதாமஸம்? (நெய்யைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு) எனுே நமாதிரியாயிருக்கின்றுய்! இதோ இப்படி உட்கார்ந்துகொள். (போஜன் அவ்விடத்தில் ஒரு புறமாய் உட்கார) சாஸ்திரிகளே சீக்

கிரம் ஆரம்பித்துவிடுங்கள். அம்மணி! நீங்களும் இங்கேவந்து உட்காரலாம்!

ஸோம:—இதோ அப்படியே! (ஆசமநஞ்செய்து பிராணாயாமம் பண்ணி ஸங்கல்பம் சொல்லுதல்).

சசி:—(ஜநாந்திகமாய்) இச்சிறுவன் யாவனோ? இவனைப்பார்க்கும்பொழுதே என்கண்மணி போஜனைப் பார்ப்பது போலிருக்கின்றது!

சாரு:—ஆம்! ஆயினும் இவனது உடையைப்பார்த்தால் யாரோ பரதேசி போலிருக்கின்றனனே!

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) இவரது முகம் ஏன் இப்படி தைந்யத்தை யடைந்திருக்கின்றதோ? ஒருவேளை இவர்தாம் அவ்விராஜகுமாரரோ?—அதெங்ஙனங்கூடும்! அவரிருக்குமிடம் யாருக்குந்தெரியாதென்று சொன்னாரே! (மூவரும் மண்டபத்தில் வந்துட்காருதல்.)

ஸோம:—என்ன! ஆரம்பித்துவிடலாமோ இல்லையோ?

கோவி:—அதற்கென்ன தடை? இவ்வுத்தமிகளுடைய பேருதவியினால், ஸகலமும் நிர்விக்நமாகவே முடியும்.

ஸோம:—அதற்கையமுண்டோ?

*ஓம் அத்ய ஶ்ரீ பக்வதச்சஷசாயிந : ப்ரஸாதஸித்யர்த்தம் ஶ்ரீ போஜகுமாரஸ்ய ஸர்ப்பபய நிவாரணார்த்தம், ஸமஸ்தாரிஷ்ட விநாசார்த்தஞ்ச ஸர்ப்பஹோமம் ஹோஷ்யாமி, ஹோமஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ப்ராஹ்மணம் த்வாம் வ்ருணே. (தர்பையைக் கொடுத்தல்.)

* ஓம் அத்ய ஶ்ரீ பக்வதச்சஷசாயிந : ப்ரஸாதஸித்யர்த்தம் ஶ்ரீ போஜகுமாரஸ்ய ஸர்ப்பபய நிவாரணார்த்தம், ஸமஸ்தாரிஷ்ட விநாசார்த்தஞ்ச ஸர்ப்பஹோமம் ஹோஷ்யாமி, ஹோமஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ப்ரஹ்மாணந் த்வாம் வ்ருணே.

கோவி :— ததாஸ்து ! (போஜனை நோக்கி) அப்பா ! ஏன் சாய்கின்றாய் ? ஒருவேளை உனக்குப் பயமாயிருந்தால் உள்ளே போகலாம் !

போஜ:--அஃதொன்றுமில்லை ! தாங்கள் ஸமீபத்திலிருக்கும்பொழுது யாருக்குத்தான் பயம் ? அடியேனுமிந்த ஹோமத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி தாங்கள் திருவுளஞ்செய்யவேண்டும் !

கோவி:—ஆனால் சரி ! இப்படியே ஒரு புறமாய் உட்கார்ந்துகொள் ? (போஜன் அப்படியே உட்காருதல்).

சாரு:—அக்கா ! இச்சிறுவனுடைய குரலைக் கேட்டீர்களோ ?

சசி:—என்னவோ ? இவ்விளங்குமரனைப் பார்க்கப் பார்க்க என்மனத்தில் தோன்றாத எண்ணங்களெல்லாந் தோன்றுகின்றன.

விலா.—ஆ ! எனக்கு மப்படியே தோன்றுகின்றன.

ஸோம.—(ஸர்ப்பங்களை ஆஹ்வாநம் பண்ணிக்கொண்டு)

[illegible]

* ஓம் !

“ ஆயாஹீந்த்ரபதிபிரீளிதேபிர்
யஞ்யமிமம் நோபாகதேயம் ஜுஷஸ்வ;
த்ருப்தாம் ஜஹுர் மாதுளஸ்யேவ யோஷா
பாகஸ்தே பைத்ருஷ்வஸேயீ வபாமிவ !

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) அந்தோ ! என்னவோ மயக்கம் போல்வருகின்றதே !

ஸோம :—ஓம் !

ஓம் தக்ஷகாய ஸ்வாஹா ! ஓம் தக்ஷகாயேதந் நமம ! (அக்கினியில் ஆஹுதிசெய்தல்)

போஜ :—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ! இஃதென்ன ! என்னை அறியாமலே என் தேஹம் சோர்வடைகின்றதே ! வாய் உலர்கின்றது ! எனது அங்கங்கள் கம்பமடைகின்றன ! உட்கார்ந்திருப்பதற்குக் கூடச்சக்தியற்றவனு யிருக்கின்றேனே ! எவ்வளவு த்ருடஞ்செய்துகொண்டாலும் எனதுமநம் பிரமையடைதல் போலிருக்கின்றதே !

யசஸ்கரம் பலவந்தம் ப்ரபுத்வம்
　　தமேவராஜாதிபதிர பபூவ;
ஸங்கீர்ணநாகாச்வபதிர் நராணும்
　　ஸுமங்கல்யம் ஸததம்தீர்க மாயு : !"

* " நமோ அஸ்து ஸர்பேப்யோ
　　யேகேச ப்ருதிவீமநு ;
யே அந்தரிக்ஷே யேதிவி
　　தேப்பஸ் ஸர்பேப்யோ நம : !"

சசி :—(ஜநாந்திகமாய்). இச்சிறுவனைப் பார்த்தால் ஏதோ வருத்தமுற்றவன் போற்றோன்றவில்லையா ?

சாரு :—(ஜநாந்திகமாய்) ஆம் ! அப்படித்தானிருக்கவேண்டும் !

'சோர்ந்த யாக்கையும் சோர்ந்த முடியும்
கூர்ந்த வியர்வுங் குறைப்பல் லியையும்
வற்றிய வாயும் வளைந்த வுறுப்பும்
உற்று நோக்குமிவர்க் குன்றா விளங்குறுமே !'

விலா :—(ஆத்மகதமாய்) அந்தோ ! இவருடைய வருத்தத்திற்குக் காரணம் யாதோ ? இவரைப்பார்க்கப் பார்க்க ஏனோ என்மநம் இவரிடத்தில் பக்ஷப்படுகின்றதே

ஸோம :—ஓம் !

* "[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ||"

ஓம் வாஸுகயே ஸ்வாஹா ! ஓம் வாஸுகயேஸர்பராஜாயே தந் நமம ! (மறுபடியும் ஆஹுதிசெய்தல்)

போஜ :—(ஆத்மகதமாய்) அந்தோ என்னை எங்கேயோ தூக்கிக்கொண்டு போகின்றதே. ஈசா ! என்னை நீ தான் காப்பாற்றவேண்டும் !

சாரு :— ஏன் இச்சிறுவனுடையதலை யாட்டங்கொள்கின்றது ?

---

*" யேதோரோசநேதிவோ
யேவாஸூர்யஸ்ய ரச்மிஷு;
யேஷா மப்ஸு ஸதஸ்க்ருதம்
தேப்யஸ் ஸர்பேப்யோ நம : !"

கோவி :—அப்பா ! பயப்படுகின்றனையோ ? வேண்டுமாயின் என்னெதிரில் உட்கார்ந்துக்கொள் ! இதோ ஹோமமும் முடிவதற்காயிற்று ! இன்னமோர் ஆஹுதிதான் !

ஸோம :—ஓம் !

*" 𑌯𑌾 𑌇𑌷𑌵𑍋 𑌯𑌾𑌤𑍁𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂
𑌯𑍇𑌵𑌾𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌂𑌰𑌨𑍁 ।
𑌯𑍇𑌵𑌾𑌵𑌟𑍇𑌷𑍁 𑌶𑍇𑌰𑌤𑍇
𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃"

ஓம் அநந்தாய ஸ்வாஹா! ஓம் அநந்தாயாதி சேஷாயேதந்நம ! (பூர்ணாஹுதி பண்ண, ஒரு ஸர்ப்பம் போஜனது தலைமீது பட்டு அக்கினியில் வீழ்ந்து பஸ்மமாதல்)

போஜ :—ஹா அப்ப (மூர்ச்சித்து வீழ்தல்).

யாவரும் :—ஹா ! ஹா !! ஹா !!!

கோவி :—இதென்ன ! ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது !

விலா :—ஐயோ ! இவர் திடீரென்று கீழேவிழுந்து விட்டனரே !

சாரு :—அந்தோ ! ஸர்ப்பந்தீண்டிவிட்டது போலிருக்கின்றது ?

விலா :—உயிருடன் பிழைத்திருப்பரா ?

கோவி :—(போஜனைத்தடவிக்கொண்டு) ஆ கஷ்டம் ! (நடுக்கத்துடன்) சாஸ்திரிகளே ! நிச்வாஸம் வரவில்லையே ! இதென்ன ஸங்கடம்! இவனை ஸர்ப்பந்தீண்டினதெப்படி ?

---

*" யா இஷவோ யாதுதாநாநாம்
யேவாவநஸ்பதீ ரநு;
யேவா வடேஷு சேரதே
தேப்யஸ் ஸர்ப்பேப்யோ நம : !"

சாந :—ஒருவேளை இவன் தான் அவ்விராஜகுமாரனோ ?

கோவி :—ஐயோ ! கைகால்களெல்லாந் தடித்து விட்டனவே ! பிராணன் போய்விட்டது போலிருக்கிறதே !

ஸுந்தரி :—ஐயோ ! கொஞ்சந் தீர்த்தங்கொடுங்களேன் !

ஸோம :—என்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது ! அச்சிறுவனு விழுந்துவிட்டனன் !

கோவிந்த :—(தீர்த்தகலசத்தை வாங்கி, போஜனது வாயில் கொஞ்சந் தீர்த்தத்தைவிட்டு) அந்தோ ! தீர்த்தங்கூட இறங்கவில்லையே !

யாவரும் :—(போஜனருகிற்சென்று) ஹா ! கஷ்டம் !

சசி :—ஐயோ ! வியர்வை கொட்டுகின்றதே ! யாராவது துடையுங்களேன் ?

கோவி :—(மேல்காவியங்கியைக் கழற்றி ஆச்சரியத்துடன்) ஆ ! இவனே அந்தவிராஜகுமாரன் ?

சசி :—(நோக்கி) அந்தோ ! என் செல்வன் போஜனே ! (மூர்ச்சித்து வீழ்தல்).

விலா :—என் பிராணபந்துவே ! (மூர்ச்சித்து விழ்தல்).

சாந :—என் கண்மணியே ! (மூர்ச்சித்து வீழ்தல்)

கோவி :—(சோகங்கொண்டு) இது கருணாத்புதமாகவல்லவோ இருக்கின்றது ! அந்தோ ! இந்த ஸாத்விகள் இச்சிறுவனுக்கு வேண்டியவர்களே ! (நோக்கி) நமது நாட்டின் ராஜஸ்திரீகளே ! ஐயோ ! இவர்களும் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்து விட்டனரே ? இப்பெரும் ஸங்கட்டத்திற்கென்ன செய்வது ?

ஸோம :—(போஜனைத்தடவி) இருங்கள் ! அவஸரப்படாதீர்கள் ! (கைபிடித்து சோதித்து) இவனது பிராணனுக்கு ஓர் அபாயமுமில்லை. இவ்வாஜ்ஜிய சேஷத்தைப் புரோக்ஷித்தால் உடனே எழுந்துவிடுவான். (திரும்பியும் ஹோமம் பண்

ணினவிடத்திற்குச் சென்று ஆஜ்யதொன்னையை யெடுத்து பாவநஞ்செய்தல்).

சாரு :—(கண்விழித்துப் போஜனைத் தழுவிக்கொண்டு) ஆ ! என்னருமைக்கண்மணியே ! இவ்வேழைகளைக் கண்ணெடுத்துப்பாரயோ ?

இராகம் - முகாரி - தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

எப்படி உயிர்த்திருப்போம் - என்செல்வனே !
எப்படி உயிர்த்திருப் போம் !

அநுபல்லவி

அப்பாதகன் முஞ்ஜன - அரியகையினின்றுந்
தப்பினையென்றன்றோ-நாமிவையாம் தாங்கினோம்!—எப்.

சரணம்.

எவ்வித விடையூறு - மிலேசாயெண்ணுமுனக்
கிவ்வித ஆபத்து-எங்கிருந் தணுகிற்றோ ?
செவ்விதழ்க் கமலத்தைத்—திரஸ்காரஞ் செய்யுமுன்றன்
பவ்விய முகசந்த்ரன்-பாவிக்கவில்லையே!— எப்.

விலா :—(கண்விழித்துப் போஜனை நோக்கி) ஆஹா ! இஃதென்ன விந்தை !

இராகம் - முகாரி - தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

என்னன்பர் - இவர்தாமோ
சிந்ஹம் சிறிதேனுந் - தெரியவில்லையே!

அநுபல்லவி.

மன்னவன் ஸோதராகில்
மன்னிப்பாரோ வென்னை!— என்

சரணம்.

என்காந்தா! என்னேடுண்டோ வைரம்,
இல்லா விட்டால்
என் காலக்கேடே இப்பிரகாரம்,
என் பிராணேசர்க்கு
வன்காட்டில் யார்காண் பரிவாரம்,
வன்பிழை செய்தாலும்
உன் கான் மலரன்றோ ஜீவாதாரம்;
உமக்கும் சிருங்காரம்,
பாபமோ தாபகாரணம்
கர்ம்ம மரமதாரணம்
அநிதிறும் நன்றுமாரணம்
அந்தாருணா! — என்

அரி:—(கண்விழித்து எழுந்து) ஹாபுத்ரகா! இக்கதியை யடையவோ என் வயிற்றிற்பிறந்தனை? உலகத்தை வெறுத்துக்காவியுடுத்துக் காட்டிற் பரிதவித்து இப்படி இறக்கவோ நீ வளர்ந்தாய்?

நல்லுணவருந்தி நல்லணி பொருந்தி
நல்லாடை தரித்து நலமுடனிருந்த நீ
புல்லரிசிதின்று புன்னீரருந்தி
தொல்லைப்படுவையோ துணிந்துரைப்பாயோ!

பஞ்சணைமீதும் பல்லக்கின்மீதும்
கொஞ்சிவிளையாடிக் கொலுவிலிருந்த நீ
வஞ்சனையாலிங்கு வனந்தனிலலைந்து
பஞ்சைபோல் மரிப்பையோ பகர்ந்திடுவாயே!

செபந்தமென்றறிந்துஞ் சொல்லாதொருமொழி
விந்தையே என்னை நீ வேறுகொண்டாயோ ?
சிந்தனைசெயாமல் ஸ்நேஹமும் பாராமல்
வந்தெனையணையாமல் மரித்தைபோ சொல்லாய் !

ரோகி :—ஆஹா ! இம்மாதரசி தான் க்ஷிப்ரபாதேவி யார் ! இவ்வதிதோத்தமை தான் விலாஸவதியாயிருக்கவேண்டும் ! இப்புண்ணியவதியே பூபாளநாட்டரசனது பட்டமஹிஷி சாருமதிதேவியாராக வேண்டும் ! அந்தோ ! இவர்களது ஸங்கடத்தையான் எப்படி நிவாரணம்பண்ணப்போகின்றேன் ?

இராகம் - பிஹாக் - தாளம் - ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

கருணைகூர்ந்திவர்களைக் - கண்ணெடுத்துப் பாராயோ ?
கருணைக் கடவுளே - காத்தருள்வாய் !
கரையுமே கல்லுங் - கன்மனமுமுருகுமே !
உரிமையோ வினக்கினி - உரையாயுபேக்ஷித்தல் ? கரு.

காலகாலனென்றுங் - காலகண்டனென்றுஞ்
சீலப்பெயர் தானும் - ஸித்திக்குமோ சொல்லாய் ! கரு

காண்பதுங்கனவோ - காலத்தின் கொடுமையோ ?
வீண் புவிபாரமே - வேதக்கனலும் ! காரு.

ஸுந்தரி :—(போஜனைச் சற்றுநேரம் உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்து) இவ்விராஜகுமாரருக்கு ஒரு பயமுமில்லை ! பாருங்கள் ! இவரது கால் கட்டைவிரல் அசைகிறது !

சாரு :—என் கண்மணியும் பிழைப்பனு ? என் விலாஸவதியும் ஸுகித்திருப்பாளா ?

ஸுந்தரி :—அம்மணீ ! இப்பெண்மணியின் கற்பே இவளையும் இவளுடைய பர்த்தாவையும் என்றென்றுங் காப்பாற்றுமே !

கோவி:—ஆம்!

*'அவனுக் குயிரவ் வளவே யெனினும்
இவள்கற் பினிவி னுறுமோ விசைவாற்
றவளத் தனிவா ணகைதன் னுரையைச்
சிவனுக் கருணான் முறை தேர்ந்திலரோ!'

சசி:—அஃதேது! அஸாத்தியம்! அஸாத்தியம்!!

ஸோம:—ஸகலத்தையு மறிந்த தாயே! ஒருபயமுமில்லை. இனி மேன்மேல் சிரேயஸ்ஸையடைந்து ஸாம்ராஜ்யாதிபதியாய் இருப்பதற்காகத்தான் இவ்விளங்குமரனை ஸர்ப்பந் தீண்டியதென்று நிச்சயமாய்க்கொள்ளுங்கள். இதனுடன் இவனுக்கு விதித்திருந்த ஆபத்துக்களெல்லாம் நீங்கின! இனி பந்துமித்திரர்களோடுகூடி அழிவிலாப் புகழ்பெற்று விளங்கப் போகின்றனன்! இதோ இந்த மந்திர பரிபூதமான ஆஜ்ய சேஷத்தையும் புரோக்ஷிக்கின்றேன்! தூங்கி எழுபவன்போல் ஒரு க்ஷணத்தில் எழுந்துவிடுகின்றான் பாருங்கள்.

சசி:—எல்லாந் தங்களுடைய அநுக்கிரஹமே!

ஸோம:—(ஆஜ்யத்தை தர்ப்பையால் தடவிக்கொண்டு)

†"𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌪𑍋
𑌨𑌵𑌨𑌾𑌗𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌬𑌲𑌃।
𑌯𑌮𑍁𑌨𑌹𑍍𑌰𑌦𑍇𑌹 𑌸𑍋𑌜𑌾𑌤𑍋
𑌯𑍋𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌵𑌾𑌹𑌨𑌃॥"

* பாரதம்.

† "காளிகோ நாம ஸர்ப்போ
நவநாக ஸஹஸ்ர பல:;
யமுநஹ்ரதேஹ ஸோஜாதோ
யோநாராயணவாஹந:!"

*"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]"

(போஜனருகிற்சென்று ஆஜ்யத்தைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு) ஓம்!

† "[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥"

---

* "யதி காளிக தூதஸ்ய
யதிகா : காளிகாத்பயாத் :
ஜந்மபூமி மதிக்ராந்தோ
நிர்விஷேயாதி காளிக :!"

† "ஸர்ப்பாபஸர்ப்பபத்ரந் தே
தூரங் கச்ச மஹாயச: ;
ஜநமேஜயஸ்ய யஞ்யாந்தே
ஆஸ்தீக வசநம் ஸ்மர.
ஆஸ்தீக வசநம் ஸ்ம்ருத்வா
ய: ஸர்ப்போ ந நிவர்த்ததே;
சததா பித்யதே மூர்த்நி
சிம்ச வ்ருக்ஷபலம் யதா."

*"யதிக்ஷிதாயுர் யதிவா பரேதோ
யதிம்ருத்யோரந்திகம் நீத ஏவ ।
தமாஹராமி நிர்ருதேருபஸ்தா
தஸ்பார்ஷமேநம் ஶதஶாரதாய ॥
ஶதம் ஜீவ ஶரதோ வர்த்தமாந:
ஶதம் ஹேமந்தாந் ஶதமு வஸந்தாந் ।
ஶதமிந்த்ராக்நீ ஸவிதா ப்ருஹஸ்பதி:
ஶதாயுஷா ஹவிஷேமம் புநர்து: ॥"

கோவி—(போஜனை நோக்கி) தெய்வாதீநம் ! இப்பொழுதுதான் மெதுவாய் மூச்சுவருகின்றது.

போஜ:—(மெதுவாய் மூர்ச்சையினின்றுந் தெளிந்து) ஹா ! அம்ப! சசிப்ரபா !

சசி :—(ஓடிவந்து போஜனையணைத்துக்கொண்டு) ஆ ! என்துரையே ! இதோ இருக்கின்றேன்!

போஜ:—(நோக்கி) ஆ ! இதென்ன! பிரமையோ ? என்னருமைத்தாய் சசிப்ரபையோ என் முன் நிற்பது ? ஆ ! என் அத்தை சாருமதி ! என் பிரிய விலாஸவதி !! இஃதென்ன ! கனவோ யான் காண்பது !

---

* "யதிக்ஷிதாயுர் யதிவா பரேதோ
யதிம்ருத்யோரந்திகம் நீத ஏவ ;
தமாஹராமி நிர்ருதேருபஸ்தா
தஸ்பார்ஷமேநம் சதசாரதாய.
சதம் ஜீவ சரதோ வர்த்தமாந:
சதம் ஹேமந்தாந் சதமு வஸந்தாந்;
சதம் இந்த்ராக்நீ ஸவிதா ப்ருஹஸ்பதி:
சதாயுஷா ஹவிஷேமம் புநர்து:!"

நோவி :—இராஜகுமாரா ! நீ காண்பதெல்லாம் வாஸ்தவமே ! உனக்குநேர்ந்த இடையூறுகளெல்லாம் தெய்வாநுகூலத்தால் நீங்கின ! இனி உன பிரியபந்துக்களையடைந்து ஸுகித்திருப்பாய் !

போஜ:—அடிகாள் ! தாங்கள் செய்த இப்பேருதவிக்கு யான் என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றேன்.

கோவி :—
ஸோம :— } இராஜகுமாரா ! நீ தீர்க்காயுஷ்மானுய்ச்சீக்கிரத்திலேயே ஸகல ஸாம்ராஜ்ஜியத்தையும் பெறுவாயாக !

போஜ :—எல்லாந் தங்களுடைய ஆசீர்வாதமே !

கோவி :—அரசே ! உனக்கினி யாதொரு குறையும் நேரிடாது !

ஈசனே நின்மேல் நேசமாயிருப்பார் !
பற்பலவுதவுங் கற்பகத்தருப்போல்
ஊழி நீடூழி வாழுதி ! நினக்குப்
பெரும்புகழ் புவியில் நிரம்பியோங்குக !

போஜ :—அடிகாள் !

வழிபடுந் தெய்வமாய் வந்திவண்தாமே
மொழியிலெமக்கு முட்டுப்பாடுறுமோ !
நுமபோற் பெரியோர் நோக்கமிருக்கில்
எப்போலரசர்க் கென்ன குறைபாம் !

சசி :—என் கண்மணீ ! உன்னைக்காணுது நாங்கள் என்ன வருந்தினேம் தெரியுமோ ?

போஜ: —அம்மா! எல்லாம் அறிந்தேன் ! எல்லாம் முன் ஜந்மத்தில் நான் செய்த பாபத்தின் பலனே !

சாரு:—என்னருமைச் செல்வமே! இஃது ஒருவருடைய செயலுமன்று ! ஈசனது ஸங்கல்பம் இப்படி எல்லாம் நடக்க வேண்டியிருந்தது !

சசி :—என் செல்வனே ! நீ யன்று ராத்திரி என் கண் மணி விலாஸவதியினிடம் சொல்லுவதாகச்சொன்னவார்த்தை அமிருததாரைபோல் எனக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுத்தது. பிறகு அப்பாதகன் வினது சிற்றப்பன் புரிந்த வஞ்சனையால் சாந்தமும் க்ஷமையுமே யுருவெடுத்து வந்திருக்கும் கற்பிற்சரசி யாகிய நமது விலாஸவதி உனக்காக பட்ட கஷ்டங்களை நான் என்ன சொல்வேன் ! ஆயினும் உங்களை இருவரையும் ஈசுவரன் இன்றாயினுங் கூட்டிவைத்தனரே !

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஐயோ ! யான் மஹாபாதகியானேனே ! என் பிராணநாதருடைய பிரியத்துக்கும் நான் பாத்திரையாவேனே ?

போஜ:—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ! இதென்ன ! இவ்விலாஸவதியைக் காணும்பொழுதே என மநம் களிப்புஞ் சிநேகமுங் கொள்ளுகின்றதே ! இவள் பிரபாநவென்றறிந்தும் என் மநம் இவளிடத்தினின்றும் விலகவில்கின்றதே !

சசி :—என் கண்மணீ ! என் இவளிடத்தினின்றும் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுகின்றாய் ! இவளுடைய பாதிவ்ரத்யமஹிமையினாலன்றோ நீ க்ஷேமமாயிருக்கின்றாய்! இவ்வுத்தமியினாலேயே உனக்குச் சிறந்த கீர்த்தி கிடைக்கப்போகின்றது ! இவளை ஸ்வீகரிப்பாய் !

விலா:—(ஆத்மகதமாய்) என் பிராணநாதர் என்ன சொல்லுவரோ ?

போஜ:—அம்பா ! என்னை மன்னிக்கவேண்டும் ! இக்கொடுமைக்கெல்லாம் காரணமாகிய அந்ததுரோஹியினுடைய ஆதீநத்திலிருந்த இவளை யான் எப்படி அங்கீகரிப்பேன் ? உலகத்துளோர் நம்மைப் பழியார்களோ ?

விலா :—(ஆத்மகதமாய்) அந்தோ ! இவ்வவதூறுக்குப் பாத்திரையாகவோ யான் இன்னும் இப்பாழுடலைச் சுமந்திருக்கின்றேன் ! (கண்ணீர் விடுதல்)

சசி:—என் கண்மணி! இவளுடைய கற்பின் பெருமையை அறியாமையால் நீ இவ்வாறுரைத்தனை? இவளைக் கைப்பற்றி எம்மைக்களிக்கச் செய்வாய்!

போஜ:—என்னருமைத்தாயே! யான் ஸம்மதிக்கின்றேன்; சான்றோர் ஸம்மதிப்பரோ?

சசி:—என் செல்வனே! இப்படி எங்களுடைய மநம் நோகும்படி நீ தெரியாமல் உரைப்பது தகுதியன்று!

உயர்வர மக்களால் துயரம் நீங்கி
இருமையும் பெறுவது பெரியவர் இயற்கை!
தருமமே யெல்லா முருவாய் வந்து
நினையீன்று பெற்ற நின்றாயுந் தந்தையும்
உளமெலி வாடுந் தவறுவ தழகோ?
சொல்லை மறுத்த நல்ல புதல்வரைப்
பெற்றோர் யார்துயருற்றோர் சொல்லாய்!

ஏதோ! இவையெலாஞ் சொல்லி நினக்கொரு கெடுதியைச் செய்ய நினைப்பதாய்க் கொள்ளாதே. உனது நன்மைக்காகவே சொல்லுகின்றேன்! இவள்மீது பழிசொல்லின் நாக்கு அழுகியறுந்து விழும்! இவளைக் கைவிடிலோ தர்மதாரபரித்தியாக மஹாதோஷத்தையடைந்து குலத்தோடு நசிக்கவேண்டி வரும்!

விலா:—(கண்ணீர் சொரிய) என் பிராணநாதர்மீது பழி சொல்வதிற் பயனென்ன! இவை எல்லாம் யான் பூர்வஜந்மத்திற் செய்தபாவமே!

சாரு:—(ஜநாந்திகமாப்) குழந்தாய்! அழாதே! உனது கன்னடத்தை உன்னை எந்நாளும் காப்பாற்றும்.

விலா:—(சோகராக்கிரந்தையாய், ஜநாந்திகமாய்) அம்மா! யான் இனியும் பிழைத்திருக்கவேண்டுமோ?

போஜ — (ஆத்மகதமாய்) இவளை ஸ்த்ரீதோஷி என்றறிந்தும், ஏனோ மந்திரத்தினாற் கட்டுண்ட ஸர்ப்பம்போல், என் மனமானது இவள்விஷயத்தில் ஒடுங்கியே போகின்றதே! தோஷியெனத்துணிந்து விடுவதற்கும் மனம் வரவில்லை, தொடுவதற்கும் மனம் வரவில்லையே! இத்தர்ம ஸங்கடத்திற்கென்ன செய்வேன்.

(பிறகு புத்திஸாகரரும், காளிதாஸரும், ஹரிஹரருடன் பிரவேசித்தல்)

புத்தி:— ஹரிஹரரே! தேவியார் எங்கே? காணோமே! இம்மரத்தடியில் ஒருவருமில்லையே!

காளி:— (நோக்கி) இம்மண்டபத்தில் யாரோ கூட்டமாயிருக்கின்றனர்!

ஹரி:— (நோக்கி) அவர்களே!

காளி.— ஆ! (நோக்கி) ஆ! இஃதென்ன யான் காண்பது! கனவோ? நினைவோ? என் பிராணநேசன் போஜனே இங்கே நிற்கின்றவன்?

புத்தி:— என்ன! நம் போஜனா! (ஓடிப் போஜனைக்கட்டியணைத்து) என் கண்மணி! நீ பிழைத்திருக்கின்றாயோ?

போஜ:— எந்தையே! சரணம்! யான் புத்தியின்றிச் செய்த அபராதங்களை எல்லாம் மன்னித்தருள வேண்டும்!

புத்தி.— என் செல்வனே! உனக்கு அமோகமாய் மங்களமுண்டாகுக!

போஜ.— அடிகாள்! இப்பிராமணோத்தமர்கள் தாம் என் பிராணனைக் காப்பாற்றினர்! ஸர்ப்பந்தீண்டித் துடித்த நான் இவர்களில்லாவிடில் இந்நேரம் இறந்திருப்பேன்?

நோவி:— எங்களாலென்ன செய்யப்பட்டது? அம்மாது சிரோமணி விலாஸவதி தேவியின் கற்பின் மஹிமையே உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொடுத்தது.

புத்தி :—ஐயகோ ! கோவிந்தபண்டிதரா ! தங்களைக்கண்டு அநேக நாட்களாயின ! தாங்கள் என்று தாரையைவிட்டுச் சென்றீர்களோ, அப்பொழுதே அந்நகர்பாழடைந்து விட்டது ! அதர்மம் நான்குபாதங்களோடுங் உலாவருகின்றது ! (விலாஸவதியை நோக்கி) இக்கற்பிற்கரசி விலாஸவந்தேவி ஏன் கண்ணீர் சொரிகின்றனள் ?

போஜ :—அடிகாள் ! யாவற்றுக்கும் இப்பாவியே காரணம் ! அந்நியனுடைய ஆதிக்கத்திலிருந்த இவளை யான் எப்படி அங்கீகரிப்பேன் ?

புத்தி :—இஃதென்ன பேதைமை ! நீ சங்கை கொள்வது ஆச்சரியமே ! இப்பெண்மணியின் பாதிவ்ரத்தியமகிமையை யான் அறிவேன்.

* 'பெண்ணிலும் நல்லள் ! மலர்மகள் கலைமகள் கலையூர்
பெண்ணிலும் நல்லள் பெரும்புகழுடை விசாலைநி
கண்ணிலும் நல்லள் ! கற்றவர் கற்றிலா தவரும்
முன்றுமீது [illegible] மிசைமெய் [illegible] !'

ஆகலின், தடையின்றி இவ்வதிதைச்தமையைக் கைப்பற்றி எனக்கும், ஏனையோர்க்கும் மகிழ்ச்சி விளைப்பாயாக !

காளி :—நண்ப ! எனிந்தச் சஞ்சலம் ! ஒழிப்பாய் இவ் வீண் கவலையை ! உனக்குக் குருவயுந் தந்தையாயுமிருக்கும் நமது மந்திரியாரே யுனக்கு அநுமதி தந்தனர் ! அவர் உனக்கிட்ட பிரதிஞ்ஞையையும் நீக்கிவிட்டனர் ! இனி என்ன தாமஸம் ?

போஜ :—அடிகாள் ! தங்கள் சொல்லுக்கு நானென்ன தடை சொல்லப்போகின்றேன் ?

புத்தி :—(விலாஸவதியை நோக்கி) இராஜபுத்திரி ! இதைப்பற்றி நீ வருந்துவது தகுதியன்று ! இப்படிக்கெல்

---

* கம்பராமாயணம்.

லாம் நடக்கவேண்டுமென்பது ஈசனது ஸங்கல்பம் போலும்! ஆகலின், உன் பிரிய வல்லபனையடைந்து மகிழ்ந்திருப்பாய்!

விலா:—அடிகாள் நீங்களே எனக்குத் தந்தையார்! எல்லாந் தங்களுடைய ஆசீர்வாதமே! (புத்திஸாகரரை வணங்குதல்)

புத்தி:—தீர்க்க ஸௌமங்கலீ பவ!

சாரு:—அடிகாள்! புத்தி ஹீநத்தினல் நாங்கள் தங்களுக்குச் செய்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும்! இப்பொழுதன்றோ தங்களுடைய உசிதமான எண்ணம் விளங்குகின்றது.

புத்தி:—அம்மணி! யான் சிறிதேனும் உங்களுடைய குறைகுணங்களை யோசியாமல், இவ்வசிதோத்தமை விலாஸவதிக்குப் பொருந்தவழிதேடிக்கிேதன்! வஞ்சகமே யுருவெடுத்து வந்திருக்கும் முஞ்ஜராஜனுடைய ஆதீநத்திலிருந்தபடியால் நங் கண்மணி போஜனுக்கு அவனால் எதாயினும் ஆபத்து நேரிடுமென்று நினைத்து, அவனை இம்மாதுசிரோமணி விலாஸவதியினிடம் நெருங்கவேண்டாமென்று தடுத்துவந்தேன்! உங்களையுங் கலங்கியாது விடுத்தேன்! இவற்றையெல்லாம் பொறுத்து என்னை மன்னிக்கவேண்டும்!

சாரு:—அடிகாள் நீங்களேன் வீணாய் மனவருத்தப்படவேண்டும்!

> * "புகன்றிடு நன்மை தீமை
> பொருந்துறூழ் வினையா மீசன்
> ஜகந்தனி லுயிர்கட் கெல்லாந்
> தானுயிர்க் குயிராய் நின்றும்
> அந்தமெய்ஞ் ஞானங் கல்வி
> யழித்தமைத் திடுவ னல்லாற்
> பகர்ந்திடு புருட ராலே
> நினைத்தவை பலித்திடாவால்!"

* கந்த புராணம்.

ஆகலின், தாங்கள் செய்தனவெல்லா மெங்களுடைய நன்மைக்காகவேயன்றி வேறல்ல !

போஜ:—ஆம் !

எல்லார் செயலு மிறைவ னியற்றுவதே
யல்லா தவரோ ரணுவுமசை யாதெனவு
நில்லா தருளின்றே னிலின் றவன்பாலிற்
செல்லா தெபயது சொரூபமன் செய்கையாதே !

விலா:—(போஜனருகிற்சென்று) ஆர்யபுத்திர! அடியேன் செய்த அபராதங்களையெல்லாம் மநத்தில் வைக்காமல் இப்பேதையை மன்னிக்கவேண்டும் ! (போஜனுடைய பாதத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தல்)

37364

போஜ:—(விலாஸவதியைத் தூக்கி எழுப்பி) ஆ ! என் பிராணேசுவரீ ! பாவியேன் சிறிதேனு முன்றன் நற்குணங்களை யறியாமல், உனக்குப் பலவிதத்திலும் அபராதியானேன்!

குலதந ரநராஞ்சப் பர்களன்றோ ஜநத்தை!
ஜலஜை வபநநேத்ரி ! மாதவி ! என்னை ரக்ஷிப்பாய் !
தலையிலணிவதே தான் லோகமெங்கும் ப்ரஸித்தம்,
மலரதனையுதைத்துத் தள்ளுவாரெங்கு முண்டோ ?

விலா:—(ஸாத்வஸ ஸந்தோஷத்துடன்) ஆர்யபுத்திர ! இப்பிரியவசநங்களுக்கு யான் அர்ஹையாவேனோ ? இன்றன்றோ எனது ஜந்மம் ஸபலமாயிற்று! (இருவரும் ஒருவரையொருவர் தழுவி நிற்றல்)

கோவி — } (வாழ்த்திக்கொண்டு)
ஸோம — }

ஜய ! ஜய !! ஜய !!! போஜ ! ஜய ! விஜயீ பவ !

ஸுந்தரி:—(வாழ்த்திக்கொண்டு)

ஜய ! விலாஸவதீ ஸமேதனாக !

ஹரி :—
காளி :— (வாழ்த்திக்கொண்டு)

ஜயமுடன் லக்ஷ்மியொடு நாராயணன்போல
நாளுமே மனையுடன் நிலைத்து நிற்க !

புத்தி.—(வாழ்த்திக்கொண்டு)

பாபமகிலத்தையும் போக்கி நீ யாவர்க்கும்
பத்துமிந்திரனேபோல வாழ்ந்திருக்க !

சசி :—
சாரு :— (வாழ்த்திக்கொண்டு)

தயையுடனெவரையுந் தன்போல் நினைந்து நீ
தரையொரு குடைக்கீழ் தாங்கியாள்க !

போஜ —(வணக்கத்துடன்)

ஆசிகொடுப்பவரே மொழிக்கும் கடந்தனர் ?
அருமையாரவர்கள் அங்கள் வந்தாலுநன்ல !

விலா :—(நமஸ்கரித்து)

ஹேதுவன்றிய மேவலையும் பாதுகாத்தல்
ஈசனடியார்களெல்லார்க்குமியல்பன்றோ ?

(நேபத்தியத்திற்குள் சங்கத்வானம்.)

காளி :—(செவிகொடுத்து) அடிகாள் ! கேட்டீர்களோ சங்கத்துவனியை. பகைவனது சைநிகர்களுக்கு யுத்தந் தொடங்க ஆஞ்ஞை கொடுக்கப்பட்டதுபோலும் ! நாம் இனி ஒரு நிமிஷமேனுந் தாமதிக்காமல் சிபிரஞ் செல்லவேண்டும் !

ஹரி :—என்ன! முஞ்ஜன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வந்துவிட்டனனோ இந்நகர்க்கு ?

புத்தி :—வந்து மூன்றுநாட்களாயின ! அவனது காரியங்களை லேசாக நினைக்கவேண்டாம் ! தன்னுடன் ஐந்து பேரிருந்தாலும் அஞ்சாமல் நின்று யுத்தஞ்செய்யத் துணிந்தவன் !

சாரு :—எமது ஸேனைகள் யாவும் பூபாளநாட்டினின்றும் வந்துவிட்டனவோ ?

புத்தி :—இன்று காலையிலேதான் வந்துசேர்ந்தன ! ஆயினும் ஸ்ரீ ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜருடைய பேருதவியால் ஸகலரும் யுத்தத்திற்கு ஸந்நத்தராகவே யிருக்கின்றனர் ! நமது போஜன் இருக்குமிடங்கூட தெரியவில்லையே யென்றுமாத்திரம் வருந்தங்கொண்டிருந்தோம்! அவ்வருத்தத்தையும் ஈசன் இப்பொழுது நீக்கிவிட்டனர். இனி நமக்கு ஜய முண்டாகுமென்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை.

போஜ :—அடிகாள் ! தாங்கள் எல்லோரும் இவ்வடியேனுக்குச் செய்யும் பேருதவிக்கு யான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன் ! நீங்கள் செய்த நன்மை மேகம் உலகத்திற்குச் செய்வதைப்போன்றது !

(நேபத்தியத்திற்குள் மறுபடியும் சங்கத்துவநி)

காளி :—அடிகாள் ! நாமினித் தாமதிக்கலாகாது ! சங்கநாதம் திக்குகளெல்லாம் நடுநடுங்கும்படி வியாபித்துவிட்டது! சத்துருவின் ஸைந்நியம் கிளம்பிவிட்டதுபோற் றோற்றுகின்றது.

புத்தி :—ஆம் ! அப்படித்தானிருக்கவேண்டும் ! (ஹரிஹரரை நோக்கி) ஹரிஹரரே ! தாங்கள், தேவிமார்களையும் போஜனையு மழைத்துக்கொண்டு நாம் இறங்கியிருக்கும் விடுதியரண்மனைக்குடனே செல்லுங்கள் ! நாங்களிருவரும் இப்படியே ஸேநாநிவேசத்திற்குச் சென்று, தகுந்த ஏற்பாடுகளெல்லாஞ் செய்துவிட்டுச் சீக்கிரத்தில் வந்து சேருகின்றோம் !

போஜ :—அடிகாள் ! நானுந் தங்களுடன் வருகின்றேன் ! இவர்கள் மாத்திரஞ் செல்லட்டும் !

புத்தி :—அரசே! நீ இப்பொழுது மிகவுங் களைத்திருக்கின்றனை! அரண்மனைக்குட் சென்று சற்று விச்ரமித்துக் கொள்! நாங்களுமதற்குள் வந்துவிடுகின்றோம்! (நிஷ்கிரமித்தல்)

சசி :—சரி! அப்படியே செய்வோம்! (கோவிந்தபண்டிதரை நோக்கி) கோவிந்தபண்டிதரே! தாமும் இப்பிராமணோத்தமரும் செய்த இவ்வுபகாரத்திற்கு நாங்கள் என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றோம்! ஆயினுமிச்சமயத்தில் நீவிர் இருவரும் இதையநுக்கிரஹிக்கவேண்டும்! (இருவருக்குமிரண்டை நிறைய நாணயங்களை யளித்தல்)

பிராமணர் :- தேவி! இவையெலாமெதற்கு? (பெற்றுக்கொண்டு) தங்களுடைய கிருபையிருந்தாற் போதும். உங்கள் செல்வன் சீக்கிரத்திலேயே சக்கிரவர்த்தியாகப்போகின்றான்!

சாரு :—எல்லாந் தங்களுடைய ஆசீர்வாதமே!

போஜ :—அடிகாள்! நாங்கள் போய்வர விடையளித்தருளுங்கள்!

பிராமணர்:—அப்படியே சென்று வெற்றிகொண்டோங்குவாய்!

ஹரி :—வெகு நாழிகையாய்விட்டது! சீக்கிரம் அரண்மனைக்குச் செல்லுவோம் வாருங்கள்! (யாவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

ஆறும் அங்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாம் அங்கம்.

முதற்களம்.

இடம் :—உஜ்ஜியினீ நகர் : சிப்ராநதிக்கரையில் முஞ்ஜராஜன் தங்கியிருக்கும் பாசறை.

(அங்கரக்ஷகர்கள் இருவர் இருபுறத்திலுமமர்ந்து நித்திரைசெய்துகொண்டிருக்க முஞ்ஜராஜா ஒரு பயங்கரமான கனவகண்டு மஞ்சத்தினின்றும் அலறி விழுந்துகொண்டபடி பிரவேசித்தல்.)

முஞ்ஜ:—(அங்கங்களெல்லாம் நடுநடுங்க கண்கள் மூடியபடி ஆழ்ந்தகுரலுடன்) ஆ! ஆ!! (ஆவிதளருவதுபோல் அபிநயித்து) அம்மோ! மாள்கின்றேன்! ஐயோ! ஸஹிக்கமுடியாத துர்நாற்றம் பொருந்தியதும், நரகத்தைப்பார்க்கினு மதிபயங்கரமானதும், காளராத்திரியைப் பார்க்கினுங் காரிருள் மூடினதுமானதும் இவ்வகாதமான மலபங்கத்தில் மூழ்கி முடிவெய்துகின்றேன்! ஆ இதனின்றுந் தப்பி எப்படிக்கரையேறுவேன்? (கால்களையுதறிக்கொண்டு) ஐயோ எனது கால்களையொருபெரு முதலை கவ்வுகின்றதே! (நோக்கி) ஆ! இவள் யார்? பார்ப்பதற்கே பயமாயிருக்கின்றனளே! ஐயோ! என்னைக் கழுத்திற் கைபோட்டு எமன்திசையை நோக்கி யிழுக்கின்றனளே! ஹா! (அலறிவிழித்துக்கொண்டு) ஆ இஃதென்ன! யான் இருக்குமிடம் யாதோ? என் தலையை மொட்டையடித்து என்னிடையில் மலினவஸ்திரத்தை யுடுத்தி, மலபங்கத்திற் றள்ளின அம்மஹாவீரன் சென்றனனோ? (மெதுவாய்க் கண்க

லைத் துடைத்துக்கொண்டு சுற்றிலும் நோக்கி) இஃதென்ன! சித்தப்பிரமையோ? அல்லது என் கண்கள்தாம் மாந்தியத்தை யடைந்துவிட்டனவோ? எனது அங்கரக்ஷகர்களல்லவோ இவ்விடத்திற் படுத்துறங்குகின்றனர்? இது நாம் படுத்திருந்த பாசலறை யல்லவா? (யோசித்து) ஒருவேளை யான் கண்டதெல்லாங் கனவோ? (தலையைத் தடவிப்பார்த்துக்கொண்டு) என்ன ஆச்சரியம்! என் சிரமிலிருந்த மயிர்கள் அப்படியே யிருக்கின்றனவே! (இடையைப்பார்த்து) நான் தரித்திருக்கும் வஸ்திரமும் எனது பீதாம்பரமே! சீ! இவையெலாம் கனவாகவே இருக்கவேண்டும்! ஆஹா! என்னகொடிய கனவு! அவையெலா மின்னுமென் முன்னர்நடப்பன போற்றோன்றுகின்றனவே! ஒருவேளை நமது கதி இப்படித்தான் முடியுமோ? அந்தோ! அம்மஹாவீரன் யாவனோ? அர்க்கமண்டலம்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, வெண்பட்டுடுத்து, வெண்மாலைசூடி, ஸாந்தரத்திருக்கோலத்துடன் இந்நகரத்து ராஜகுமாரியின் பாணியைப் பிடித்தனனே, அம்மஹா புருஷன் யாவனோ?—சீ! இஃதென்ன! வீணெண்ணங்களெல்லாங் கொள்ளுகின்றேன்! ஒருவேளை அந்தப் போஜன்தான் இப்பதவியை யடைவனோ?—சீ என்ன பைத்தியம்! போஜன் கொலை யுண்டிறந்து எத்தனை நாட்களாயின! அவன் திரும்பி வருவதெங்ஙனம்?—ஆஹா! அக்காட்சியை நினைத்தமாத்திரத்தில் மயிர்க்கூச்செறுகின்றதே! பொழுதுவிடிவதற்கு இன்னுமெவ்வளவு நாழிகை யிருக்கும்? (நோக்கி)

*"ஊழிவெங் கதிரவனுதய முன்னரிற்
தாழியுந் திங்களுமாரப்ப டங்கின;
கோழியு மார்த்தன! குக்கி லார்த்தன!
சூழியிற் புள்ளெலாந் துள்ளி யார்த்தவே!"

* அரிச்சந்திரபுராணம்.

அம்ம! அருணோதயமாகப் போகின்றதே! இன்று காலையிலாயினும் நாம் ஜயமடைவோமா? ஐயோ! அதிகாலையில் ஸ்வப்பநங்கண்டால் அவசியமாய்ப் பலிக்குமென்பார்களே! நமது முடிவு எப்படியிருக்கின்றதோ? நாமும் ஜெயித்து நம் நாடுசெல்வோமா? (தைர்யத்துடன்) ஆஹா! நமது ஸேனைகள் மாத்திரம் முன்போல் நம் பக்ஷத்தில் நிற்பார்களாயின், இவ்வாதித்தியவர்மனைப்போற் பதினாயிரம் ஆதித்தியவர்மர்கள் வந்தெதிர்த்தபோதிலும் அஞ்சேம்! அப்படியிருக்க, அக்கிழப் பிராமணன் வரவழைத்திருக்கும் பூபாள நாட்டுச் சேனைக்கு அஞ்சுவேனோ? ஆயினும் நேற்று மாலையில், நமது பகைவர்களை யெல்லாம் எத்திசையிலும் நிற்கவொட்டாமற் பறக்கடித்து, அவ்வாதித்தியவர்மனையுங் கைப்பிடிப்பாய் பிடித்துக், கைதி செய்து விட்டோமென்று நாம் ஸந்தோஷத்துடன் திரும்புங்காலையில், யானைக்கூட்டத்தின் மத்தியில் ஒரு ஸிம்மக்குட்டி பாய்வதுபோல், திடீரென்று கிளம்பி, ஒரு க்ஷணப்பொழுதில் நமது ஸேனைகள் இருந்தவிடமே தெரியாமலோட்டி, அவ்வாதித்தியவர்மனையும் விடுவித்துக்கொண்டு சென்ற அம்மஹாவீரன் யாவனோ? அவனுக்குத் துணையாய்வந்த வீரர்கள் யாவரோ? அவனைக் கண்டது முதல் எனது ஸைனிகர்கள் சண்டைசெய்யப் பயப்படுகின்றார்களே!

(நேபத்தியத்திற்குள் கலகல சப்தம்.)

முஞ்ஜ :—ஆ ஆ! இஃதென்ன சப்தம்! இந்த அதிகாலையில் இவ்வளவு பெருத்த சப்தம் கேட்பதற்குக் காரணமென்ன?

(பிரவேசித்து.)

பைரவன் :—(பரபரப்புடன்) மகாராசா! நமது சேனைகளெயெல்லாங் கூட்டிக்கிட்டு நம்ப சேனைத்தலைவர் வச்சராசர் எங்கேயோ விரைந்து செல்கின்றாங்க! அவங்கபோகிற வேகத்தையும் ஆடம்பரத்தையும் பார்த்தால் நம்ப பகைவங்களோடே சேர்ந்துகொள்வாங்கபோலிருக்குது! நம்பளைச்சேர்ந்தவங்

சகூட டபந்து மூலைக்குமூலை ஓடுருங்க ! இனிமகாராசா அவங்களின்சித்தம்.

முஞ்ஜ :— (ஆத்மகதமாய்) இதுதானோ இப்பொழுது கிளம்பிய பெருங்கூச்சலுக்குக் காரணம். நல்ல திருச்சட்டும் ! (பிரகாசமாய்) பைரவா ! பத்திரநாராயணரை நாம் ஸேநாதிபதியாய் நியமித்திருப்பதாக அவரிடந் தெரிவித்து, ஸேனைகளை ஓடவொட்டாமல் ஸமாதாநஞ் செய்யச்சொல்லு ! நாமுமிதோ பின்னரே வருகின்றோம்.

பை :—புத்தி மகாராச ! (நிஷ்கிரமித்தல்).

முஞ்ஜ :—ஆ ஆ ! நாம் கனவிற்கண்டது உண்மையாகவே முடியும்போற்றோற்றுகின்றதே ! வத்ஸராஜன் நம்பக்ஷத்தில் இருப்பவன்போல் நடித்து வருகின்றனனென்று நாம் அப்பொழுதே நினைத்தோம் ! என்னவோ அவனது செயல்களை நினைத்துக்கொண்டால். வாராத எண்ணங்களெல்லாம் வருகின்றன? இப்பொழுது செய்யக்கூடிய உபாய மென்னவிருக்கின்றது ?

(வெகு ஸம்ப்ரமத்துடன் பிரவேசித்து)

தநஞ்ஜயர் :—மஹாராஜ ! அடியேங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் ! (காயத்துடன் ஓடிவந்து மூர்ச்சித்தளரக் கீழேவீழ்தல்.)

முஞ்ஜ :—தநஞ்ஜயரே ! என்ன ஸமாசாரம் ! எனிப்படி அஞ்சிநடுங்குகின்றீர் ? எழுந்திரும் ! எழுந்திரும் !

தந :—மஹாராஜ ! யான் என்னசொல்வேன் ! விலாஸவதீ தேவியாரும் சசிப்ரபா தேவியாரும் சிறைச்சாலையினின்று மெப்படியோ எனக்குத் தெரியாமல் தப்பித்துக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டனர் ?

முஞ்ஜ :—(திடுக்கிட்டு) ஆ ! என்ன ? விலாஸவதிகூடவா ? அவர்கள் எங்கே சென்றனர்களாம் ?

தந :—சிலர் பூபாள நாட்டிற்குச் சென்றதாகச் சொல்லுகின்றனர்! வேறு சிலர் இவ்வுஜ்ஜயினிநகருக்கே ஹரியநருடன் சென்றதாக உரைக்கின்றனர்?

முஞ்ஜ:—பிறகு இப்பொழுது நாதூநகரை யார் பாதுகாத்து வருகின்றனர்?

தந :—மஹாராஜ! தாங்கள் நகரத்தை விட்டுக்கிளம்பினதும், ஜநங்களெல்லோரும் பெருங்கூட்டங்கூடி, நகரத்தை அல்லோலகல்லோலப்படுத்திக், கோட்டைவாயில், அரண்மனை முதலானவற்றையும் பிடித்துக்கொண்டனர்கள்!

முஞ்ஜ :—(கோபத்துடன்) என்ன? சரி! நீரும் வெளியே செல்லும்! நான் ஒருவனுகவே இன்று நடக்கவேண்டியதைப் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன். (தநஞ்ஜயர் பயந்து நிஷ்க்கிரமிக்க) ஆ ஆ! புருஷபலத்தினுல் ஆவது ஒன்றுமில்லை! எவ்வளவு வலலமையுள்ளவனு யிருப்பினும் தெய்வபலமில்லாதவன், நாசமடைவது திண்ணம்.

தநபல மிருந்தென்? தைரிய மிருந்தென்?
மநவலி யிருந்தென்? மாட்சிமை யிருந்தென்?
கநமிகு விருந்தென்? காவலி ருந்தென்?
அநக னருளின்றே லழிவரே யாரும்!

ஆ ஆ! நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்குமென்பார்களே: அது வாஸ்தவமாயிற்று! போஜனைக்கொன்று தாராநாட்டைக் கைப்பற்றியதுமன்றி, விலாஸவதியையும் எவ்விதத்திலாயினும் வஞ்சித்து மறுமணஞ்செய்து கொண்டு பூபாளநாட்டிற்கும் அரசனுகிவிடலாமென்று நினைத்தோமே! அக்கினி எங்ஙன மாசத்தியப்படப்போகின்றது? உள்ளத்தே சோகமூர்ந்து நிலைப்போலிருக்கின்றதே!

பெற்றனைக் கண்டுவந்து
பிழையில் வழியினின்று,
மற்றவர் வாழ்வையெண்ணி
மநத்தினைத் தூயதாக்கி,

அற்றவர்க்குதவிநாளும்
அன்புடை யார்களுக்கே
செற்றமின் மனத்துத்தேவர்
செய்விப்பர் நன்மை யம்ம !

ஆஹா ! இனிநமக்குத் தூரையாயினும் ஸித்திக்குமா ?

உள்ளத்தி லுதிக்குமெண்ணம்
ஒருவனுக் குறுதியாகும்,
உள்ளத்தி லுதிக்குமெண்ணம்
ஒருவனை யொழிப்பதாகும் :
உள்ளத்தினினைவான்மாந்தர்
உய்குவ ரழிவ ரந்தோ :
உள்ளத்தின் றீமையாலே
உலகெலாம் பகையாய்க்கொண்டேன் !

இனி, எதுவரினும் பட்டே தீரவேண்டும்.

(பிரவேசித்து)

மந்திரி நாராயணர் :—(பரபரப்புடன்) மஹாராஜ ! நாம் போய்விட்டோம் !

முஞ்ஜ :—மந்திரி ! என்ன செய்தி ? என்ன செய்தி?

மந்திரி :—மஹாராஜ ! தாங்கள் அவனித்துக் கேட்க வேண்டும் ! நம் ஸேனைத்தலைவர் வத்ஸராஜர் பகைவருடன் சேர்ந்துவிட்டனர் ! நமது ஸேனைகளெல்லாம் பகைவர்களால் நான்கு பக்கங்களிலுஞ் சூழப்பட்டு ஜஞ்ஜாமாருதத்தினால் முறிந்துவீழ்த்தப்பட்ட மரங்கள்போற், சின்னபின்னமாயச்சிதறிப் பறந்துவிட்டன ! நான் பிழைத்துத் தங்களிடம் வந்ததே அஸாத்தியமாய்விட்டது. தாங்களே நேரே வந்து தைரியஞ்சொல்லினால் ஒருவேளை மிகுந்துள்ள ஸேனைகளை ஓடாமல் நிற்கச் செய்யலாம்.

(போஜன் மாறு வேஷத்துடன் ஓர் பரதேசியைப்போல் பிரவேசித்தல்.)

முஞ்ஜ :—மந்திரீ ! நீ சீக்கிரஞ் சென்று நாம் வருவதாகச் சொல்லி, சேனைகளை திருப்படி செய் ! ஆதித்தியவர்மனையும் அக்கிழவனையும் இனிக் கொல்லாமல் விடுவதில்லை ! (பத்திர நாராயணர் நிஷ்கிரமிக்க) ஆ ஆ ! என்னபுத்திஹீனனானேன் ! வத்ஸராஜனுடைய வார்த்தையை நம்பி யன்றோ இவ்வாதித்தியவர்மனை யெதிர்க்கத் துணிந்தேன்! அவன் நம்மை ஸமயத்திற் கைவிடுவனென்று கனவிலும் நினைக்கவில்லையே! நாம் செய்த மோசம் நமக்கே வாய்த்தது போலும்? நான் பிறருக்கு இட்டதைப் பிறர் எனக்கிடுகின்றனர்.

* "சூழல் சகடக்கால் போலுந்
தோன்றியே யழிமின் போலும்,
பாழுன் மநவேசை போலும்
பருதிதி மேவி நீங்கும்,
பழமைபோ லதனை நம்பிப்
பழியுறச் செருக்கன் மேக
நிழலினை நம்பினைக் கொ
ணொடுங் குடை நீத்தலைப்போ ! "

ஆகலின், இனி நாம் பகைவரை வெல்வதெங்ஙனம் ? நாமெங்கேயாகினுஞ் செல்வோமா ?

† "இலை தளர்ந்திட்டபோது நீணிலத்துறவுமில்லை,
ஜலமிருந்தகன்றபோது தாமரைக் கருக்கன் கூற்றம்;
பலவந மெரியும்போது பற்றுந்திக் குதவுங்காற்று,
மெலிவலிவிளக்கேயாகில் மீண்டுமக் காற்றேகூற்றாம்"

சீ ! நாமிதுகாறும், சுத்த வீரனென்று உலகெலாம் பெயர் பெற்று, இப்பொழுது இவ்வழிவுடலுக்குப் பயந்து பின்வாங்கு

* நீதிநூல். † விவேகசிந்தாமணி.

வோமாகில் ந மைபாற்றரசர்கள் என்ன சினையார்கள்? பின்பு நமது சொந்தநாடாகிய தாரைதான் நமக்கு நிலைக்குமோ?— மேலும் எப்படி நாம் தப்பித்துச் செல்வது? பகைவர்கையில கப்பட்டுத் தவிப்பதைவிட நேரே யவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து கையுங்கத்தியுமாய் மடிவதே மேன்மை! எதற்கும் போர்க்கோலம் பூண்டு வெளியிற் செல்வோம்? (நாலுகடி பரிக்கிரமித்து, நோக்கி) அந்தோ! இஃதென்ன என் முன் நிற்கின்றதே!

போஜர் :—(மறைந்து நின்றபடி) ஆஹா! என்ன வஞ்சனை! எவ்வளவு துரோஹம்!

முஞ்ஜ :—(உற்றுநோக்கி, அச்சங்கொண்டு) ஆ ஆ! இஃதென்ன? நாம் காண்பது கனவோ? அந்தோ! போஜனுடைய குரல்போலவேயிருக்கின்றதே! ஒருவேளை நான் தொலைப்பித்த அவனது ஆவிதான் இவ்வுருவங்கொண்டு வந்திருக்கின்றதோ?

போஜ :—ஆ! சிற்றப்பா! என்னைக் கொல்லப் பார்த்ததுமன்றிப் பேதையான விலாஸவதியையும் கெடுக்கப் பார்த்தனையே!

முஞ்ஜ :—(தலைகுனிந்தபடி நடுக்கங்கொண்டு ஆச்சரியமாய்) ஐயோ! இஃது போஜனது உருவமே! (பிரகாசமாய்) குமார! உன்னை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்! என் முன்னில்லாமல் விலகிச்செல்!

போஜ :—“கெடுவான் கேடு நினைப்பான்” என்பதையறியாயோ?

மண்ணினிற் பெண்ணிற் பொன்னின்
மாறலில்லாசை கொண்டார்,
கண்ணினை யிழந்தாராகிக்
கடுவழிச் சென்றுகேட்டே,

' புண்ணுறு மநத்தராகிப்
புலம்பியே யவழிவரிங்கும்
பண்ணிய் மூன்றிற்றிங்கு
பட்டழிவுறுவாய் மூட. !

முஞ்ஜ :—(கைகளைக்கூப்பி) ஐயோ ! உன்னை வேண்டிக் கொள்கின்றேனே! என்னை வருத்தாமல் விட்டகலேன் ! (செவிகொடுத்து) ஆ ! இஃதென்ன? திடீரென்று சங்கநாதவனியும் கேட்கின்றது ! பகைவர்களுமிச்சமயத்தில் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்களோ ?

போஜ :—ஆ ஆ ! இதுதான் உன்செய்கைகளுக்கு நீ யடைந்த பயன் போலும் ?

* "தாயநீக்குமிழி யதிலுறு மின்பங்
காணலிற் புனலிது புனக்கிங்
காயவித்துயர மளவிலே யிதை நீ
யாய்வுறாமை மையினு லழிந்தற்றாய் !
நீ யினிக்கவலை நினைவெலா மொழித்து
நேயமாய் வந்தெனக் குடன்பட்
டாய நற்சொரூபற் கன்பதே யிசைந்தா
லரியதேதார் நமக் கெதிரே !"

(பிரவேசித்து)

பைரவன் :—(பரபரப்புடன்) இதோ தம்மைக் கையும் பிடியுமா கொண்டுபோவதற்கு ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜாவே பெருத்த சைந்நியத்துடன் வருகிறார்க !

முஞ்ஜ :—ஆ ! இவன் கையிலும் யான் உயிருடன் அகப்படவேணு ? இவன் வருவதற்கு முன்னரே நானே இக்கரவாளத்தினுற் குததிக்கொண்டிறக்கின்றேன் ! (குத்திக்கொண்டு கீழே வீழ்தல்).

---

* ஜாக்கிரட்டு

போஜ :—(பரபரப்புடன்) ஆ! நில்லும்! நில்லும்!! அவஸரப்படாதீர்! அவஸரப்படாதீர்!! (அருகிற் சென்று, தான் போர்த்திருந்த மாறு உடைய எறிந்துவிட்டு) ஆ! சிற்றப்ப! சிற்றப்ப! யான் இருக்கும்பொழுது தாமொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டியதில்லையே.

முஞ்ஜ:—(நோக்கி) ஆ! இஃதென்ன! நிச்சயமாய்ப் போஜனே! (கண்ணீர் சொரிய) குமார! குமார!! நீ உயிருடனிருக்கின்றனையோ?

போஜ:—எந்தையே! யான் கொலையுண்டிறக்கவில்லை! உம்மைக்காப்பாற்றுவதற்கு யான் எப்பொழுதும் ஸந்நத்தனாகவே யிருக்கின்றேன்!

முஞ்ஜ :—ஆ! குமார! இனி என்னைக் காப்பாற்றுவது எங்ஙனம்?

*"அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா
ரவரவர் வினையள வுக்கே,
அவரவர் போக மென்றதே யாயி
னருக்கார் துணையதா குவர்கள்?
அவரவர் தேற முளபொழு துடனே
யாதர வாரென நாடி,
அவரவ ரடைந்த னெறிகன்மத் தடையு
மாதர வாதர வாமோ?"

இதோ யான் புரிந்த கொடுந்தொழிலின் பயனை க்ஷணத்தில் அநுபவிக்கப்போகின்றேன்! இதோ என் பிராணன் வெளியிற் புறப்பட்டுவிட்டது பார்!

*"கொலைகளவு காமாதி
கொடுநரகத் தீச்சூழ்ந்து
நிலைகலங்கி மரம்புழுங்கி
நெறியொதுங்கி நின்றேனைக்

* குமாரதேவர்:

கலையுணர்வி ஞஞ்சாந்திக்
கடலாடச் சுகந்த
மலைவோட வைந்தவடி
மாண்பதனை மறப்பதுவோ :"

போஜ :—(நோக்கி) ஆ! ஸாஹஸம்! ஸாஹஸம்!!

முஞ்ஜ :—குமார! யான் உனக்குப் பலவிதத்திலுந் தீங்குகளிழைத்தேன்! அவற்றை மறந்து என்னை மன்னிப்பாய்!

(போஜனது காலை வணக்கமாய்ப் படித்துக்கொண்டு)

"பித்தனெனத் தீமை
பிதற்றிய தென்றனக்கேதாறும்
உத்தமனே! என்னுடைய
உள்ள முருகுதடா!
இப்பாவி நெஞ்சால்
இழுக்கிழைத்த தெங்கநனை
அப்பா! நினைக்கினெனக்
கஞ்சும் கலங்குதடா!

பொருந்துகின்ற வஞ்சப்
புதுமையெண்ணி யெண்ணியையோ
வருந்துகின்ற தோறுமுள்ளே
வாளிட் டருக்குதடா!
ஊனமிலா நின்னை
உரைத்தகொடுஞ் சொல்லையெலாம்
ஞானமிலே னெண்ணுந்தோறு
நாடி நடுங்குதடா!

இனியேது செய்வேன்
இகழ்ந்துரைத்த சொல்லை
தனியே நினைந்திடினுந்
தாது கலங்குதடா!

வெந்நரகில் வீழும்
வினைவால் விளம்பியதை
என்னரசே! என்றுதொறு
மென்னை விழுங்குதடா!

ஆவ தறியா
தடியே னிழைத்தகொடும்
பாவ நினைக்கில
பகீரென் றலைக்குதடா!'

போஜ:—அதனாலென்ன! தமது கட்டளைப்படி இப்பொழுதும் நடக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்!

முஞ்ஜ:—(கண்ணீர்சொரிய போஜனை இரண்டு கைகளாலும் மார்புடனணைத்துக்கொண்டு) என் செல்வனே! இனி எனக்குவேண்டியது மிருக்கின்றதோ? இதோ பார்! என் கண்கள் இருள் மூடிவிட்டன! இந்திரியங்கள் வலிவற்றுப் போயின! நினைவு தடுமாற்றங்கொள்கின்றது! ஹ்ருதயம் சூந்யமாய்விட்டது! இதோ மாள்கின்றேன்!

*"எடுத்தமா ஜந்மம் பாழி
லேகுதற் கஞ்சா ரஞ்சி
யடுத்தவர்க் கருளா ரச்ச
மாடுவர் பொருட்டைக் கொண்டே
யுடுப்பது முண்பதும்பின்
னுறங்கலுந் தவமாய்த் தர்க்கந்
தொடுப்பதி னுட்க ழிக்குந்
துஷ்டருக் கஞ்ச மாறே!"

போஜ:—எந்தையே! ஆற்றுதலடைவீர்! ஆற்றுதலடைவீர்!!

* அஜ்ஞானசந்த்ர தீபிகை.

முஞ்ஜ :—இனி ஆற்றுதலடைவதெங்ஙனம்? என்னை யற்றபின்னர் தீபத்தின் ஒளி முன்போலத் திகழுமோ? நதியின் வேகம் தன் கரையினையே கரைப்பதுபோல் நான் செய்த துஷ்க்ருத்தியமே என்னைக் கரைத்தழிக்கின்றது! ஆ! என்னருமைச்செல்வனே! நீ என்னை மன்னிக்காவிடில் நான் நற்கதி பெறேன். ஆ! இப்பொழுதே சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் இவைகளில் ஒன்றையு முணர்கிலேன். ஆ! மாள்கின்றேன்! மாள்கின்றேன்!!

*"கலைமுடிவு கண்டறியேன்,
கரையிலா மடம்பூண்டேன்,
கதியறியேன், கதியறிந்த
கருத்தர்களை யறியேன்,
கொலைபுலைகள் விடுத்தறியேன்,
கோபமுந் தறியேன்,
கொடுங்காமக் கடல்கடக்குங்
குறிப்பறியேன், குணமா
மலைமிசையின் மிசையறியேன்,
பெருங்காமம் புரியும்
மனிடர்தங் கடையுடையும்
வழியுமறி வேனோ?
இலையெனுமிவ் வுலகினிடை
யெங்ஙனநான் புகுவேன்
யார்க்குரைப்பே னென்னசெய்வேன்
ஏதுமறிந் திலனே!"

"வாதமே புரிவேன்! கொடும்புலி யனையேன்!
வஞ்சக மனத்தினேன்! பொல்லா
வாதமே யுடையேன்! என்செய்வேன்? என்னை
என்செய்தாற் றிருவோ வறியேன்!

* திருவருட்பா.

போதமே! ஐந்தாம் பூதமே! ஒழியாப்
புநிதமே! பதுமனைப் பூவே!
பாதமே சரணம் சரணமென் றன்னை
பாதுகளிப்பதுன் பரமே."

(கீழே வீழ்ந்து மரணபாதையை யபிநயித்தல்).

போஜ :—ஆ! கஷ்டம்! கஷ்டம்!

பேதை நீ மண்ணைப் பெண்ணைப்
பெற்றுடல் களிக்க நாடி,
ஏதையு மென்னுயாகி
யிழைக்கை பல்வினை கூர்ந்தோ!
ஓதினாய்! உணர்ந்தாய்! சால
உலகெலாந் தூற்ற நின்றாய்!
சோதிநீருள்ள மிங்குக்
குலேவின் வாழ்ந்ததுண்டோ!

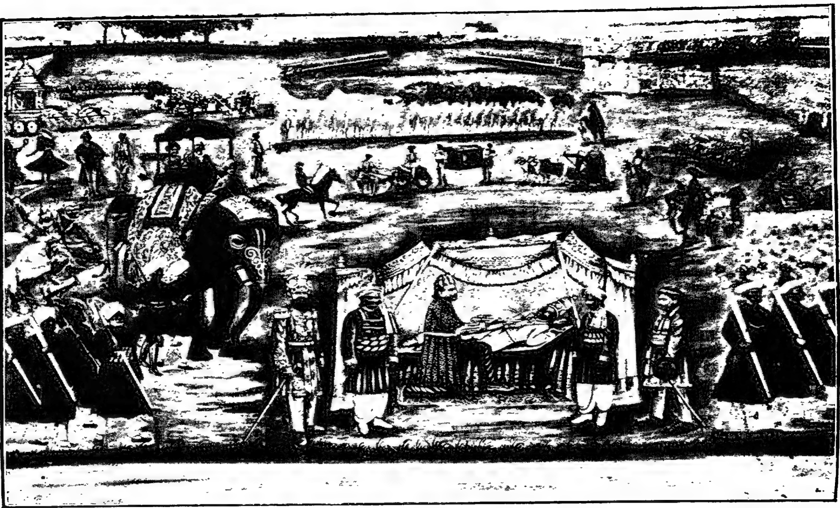
பைர :—ஹா! ஹா! (அழுதல்).

போஜ :—ஆ! ஈசா! உனது செயலை யான் என் சொல்வேன்! (கண்ணீர் சொரிய)

* "தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாது நின்ற
சுடரே! தொடக்கறுத்தோர் சுற்றமே! பற்றி
நீந்த வரிய நெடுங்கருணைக் கெல்லா
நிலயமே! வேத நெறிமுறையி னோடி
யாய்ந்த வுணர்வி னுணர்வே! பகையா
லலைப்புண் டடியேம் அடிபோற்ற வந்து
ஈந்த வரமுதவ வெய்தினையே யெந்தாய்!
இருநிலத்தவோ நின் னிணையடித் தாமரைதாம்!"

(போஜன் மூர்ச்சித்து வீழத் திரை வீழ்தல்.)

* இராமாயணம்.

15.] முஞ்ஜ ராஜருடைய பாசறை. [௩௬௫.

இரண்டாங்களம்.

இடம்:—உஜ்ஜயிநீ நகர் : ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜருடைய ஆஸ்தாந மண்டபம்.

(விக்ரமாஸநத்தினிருபுறத்திலும் இரண்டு ஸேவகர்கள் வெள்ளித்தடிபிடித்து நிற்க, இரண்டு யவநிகள் வெண்சாமரை வீச, மந்திரி ஸுகேசர் முதலிய சில ஆஸ்தாநிகருடன் ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர் பத்மாவதீ தேவியாருடன் விக்ரமாஸநத்தில் வீற்றிருந்தபடி பிரவேசித்தல்.)

ஆதி :—மந்திரீ ! அன்று நம்மைப் பகைவர்கையினின்றும் போர்க்களத்திற் காப்பாற்றிய அம்மஹாவீரர்களிருவரையும் அழைத்துவரச் சென்றனர்களோ ? போஜகுமாரரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களுடன் இப்பொழுது நம்மைக்கண்டு விடைபெற்றுச்செல்வதற்காக வருவதாய்த்தெரியப்படுத்தினர். நாம் அவர்களுக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்து வழியனுப்பல் வேண்டுமென்றே ?

ஸுகேசர்:—மஹாராஜ ! அவர்களை யழைத்துவருவதற்காக நமது ஸேனைத்தலைவர் வீரஸேநரே சென்றிருக்கின்றனர்: இன்னுஞ் சிறிது நேரத்திற்குள் அவர்கள் இங்கே வருவார்களென்று நினைக்கின்றேன். போஜகுமாரரை நானே எதிர்கொண்டு சென்று மரியாதைகள் செய்து அழைத்து வருகின்றேன் ! (நிஷ்கிரமித்தல்)

ஆதி :—ஈசனது கிருபையால் எல்லாம் நன்றாய் முடிந்தன ! அக்கொலைப்பாதகன் முஞ்ஜராஜனுந் தான் செய்த கொடுந்தொழிலுக்குத் தக்கபடி தானே குத்திக்கொண்டு இறந்தனன்! நமதுபிரியநண்பராகிய ஸ்ரீ ஸிந்துலமஹாராஜருடைய புதல்வர் போஜகுமாரரும், பலவித ஆபத்துக்களினின்றுந் தப்பித் தமது பந்துமித்திரர்களுடன் சேர்ந்தனர்! ஆஹா! அவ

ருடைய பராக்கிரமத்தை யான் என் சொல்வேன்! நானும், அவ்வீரர்கள் இருவரும், அப்பாதகன் முஞ்ஜனது கபடத்தால் திடீரென்று கையும் பிடியுமாய் அகப்பட்டுக்கொண்டு சத்துரு சிபிரத்திற்குக் கொண்டுபோகப்படும் ஸமயத்தில் எங்கேயிருந்தோ பேற்றுருவங்கொண்ட தேவஸேநாபதிபோல் விரைந்தோடிவந்து, என்னையும் அவ்வீரர்களையும் க்ஷணத்தில் விடுவித்து, அப்பாதகனையுந் தலைகாட்டவொட்டாமல் ஓடச்செய்தனரன்றோ அம்மறைவீரர்?—ஆஹா! இந்த ஸமயத்தில் நமது கண்மணி லீலாவதி யிருந்திருப்பாளாயின், அவனுக்கே அவளை மணஞ்செய்துகொடுத்து, இவ்விராஜ்ஜியத்தையுமவர்களுக்குத்தந்து யான் பேரானந்தமடைவேனே!

பத்மா:—பிராணேசுவரா! நேற்று நாம் சசிப்ரபா தேவியாரையும் சாருமதி தேவியாரையுங் காண்பதற்காகப் போனபொழுது, வழியில் இருவரைத்தாங்கள் காண்பித்தீர்களே; அவர்கள்தாமோ அம்மறைவீரர்கள்?

ஆதி:—ஆம்! ஆம்! அவர்களே!

பத்மா:—அவர்களில், அச்சிறுவனைப் பார்த்தீர்களோ? அவனைக் கண்டதுமுதல் என்மனத்தில் தோன்றாத எண்ணங்களெல்லாந் தோன்றுகின்றன. அவனைப்பார்த்ததும் நமது கண்மணி லீலாவதியைக் கண்டதுபோலிருந்தது!—(கண்ணீர் சொரிய) அச்செல்வியையும் நாம் காணப்போகின்றோமா?

ஆதி:—ஆம்! எனக்கும் அவர்களைக் கண்டதுமுதல் அச்சிறுவனிடத்தில் ஸொந்தப்பிள்ளையினிடத்திற்போல அளவுக்கடங்காத அன்பு உண்டாயிருக்கின்றது. ஆயினும், நமக்கினி அப்படிப்பட்ட பெண்மணியுங் கிடைக்கப்போகின்றனளா? நெடுநாள் வரைக்கும் மக்களில்லாது வருந்தினோம்! ஏதோ ஸ்ரீ காலப்பிரியநாதருடைய அநுக்கிரஹத்தாற் புத்திரனில்லாவிடினும் வரதாரத்தினமாகிய லீலாவதியைப் புதல்வியாயடைந்தோம். மக்களில்லா வருத்தத்தையும் சிலநாள் மறந்தோம்.

பூண்டோம் இவ்வுஜ்ஜயிநீ ராஜ்யாதிபத்யத்தை. ஆண்டோம் குறைவின்றி யநேக வருஷம்! கொண்டோம் திக்கெலாம் வெற்றியை! கண்டோம் ஸகல ஸுகங்களையும்! இவற்றை யெல்லாம் நினைப்பதிற் பயனென்னே? நமது கண்மணியை நாம் உயிருடன் பறிகொடுத்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்களா யினவே! இன்னுமவளது செய்தி ஏதும் தெரியவில்லையே! இப்பொழுது அவள் உயிருடனிருப்பின், பதினாறுவயதுள்ள திவ்ய யுவதியாய் விவாஹோசிதையாய் விளங்குவளன்றோ? அவள் கிடைப்பின் நமக்கு நிகர் யார்?

பத்மா:— பிராணநாத! நினைக்க நினைக்க, நக்கண்மணி உயிருடனிருப்பாளென்றே தோன்றுகின்றது!

ஆதி:— ஸ்ரீதேவியே யுருவெடுத்து வந்தாற்போலிருந்த அப்பெண்மணியைக் கண்டாயினும் யாம் உயர்நலம் பெறலா மென்றெண்ணி யிருந்தோமே! அவளைப்பறிகொடுத்தும், நாம் இவ்விராஜ்ஜியஸுகத்தை யநுபவித்திருக்க வேண்டுமோ? மேகத்திற்றோன்றும மின்னலைப்போல் க்ஷணபங்குரயான சிற் றின்பங்களை யநுபவித்தோமேயன்றி, பரத்திற்கு ஸாதகயான ஒரு நற்றவத்தையும் யாம் புரிந்திலோமே!

> மக்கள் யாவரு மொக்கவே யடையும்
> இறப்பெனு முண்மையை மறப்ப ராயின்,
> கேடுவே றுண்டோ? விடுபேற் றிற்குத்
> துறப்பெனுந் தெப்பந் துணைசெய் யாவிடில்,
> பிறப்புப் பெருங்கடல் கடக்க லாகுமோ?
> ஏரந நெறியிற் போனவ ரன்றியும்
> செல்வம் நீக்கிய செல்வ ரன்றியும்
> யாவ ருயர்ந்த தேவநா டடைந்தார்?

(பிரவேசிந்து).

ஒரு ஸேவகன்:—மஹாராஜா! நமது ஸேனைத்தலைவர் யாரோ இரண்டுபேரை யழைத்துவந்திருக்கிறார்! உள்ளேவர உத்தரவு கேட்டுவரச்சொன்னார்.

ஆதி:—உடனே சென்று வரச்சொல்! (ஸேவகன் நிஷ்கிரமிக்க) பிராணேசுவரி! இவர்கள் தாம் நம்மை முதன் முதலிற் காப்பாற்றவந்த வீரர்களாயிருத்தல்வேண்டும்.

(ஜயபாலனும், புருஷவேஷத்துடனிருக்கும் லீலாவதியும், வீரஸேநரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரவேசித்தல்.)

ஆதி:—(எழுந்து) வாருங்கள் எமது பிரியநண்பர்காள்! இவ்வாஸநத்தில் வீற்றிருங்கள்! உங்களது உதவியாற்றான் யாம் அன்று பிழைத்தோம்! நீவிர்செய்த பேருதவிக்கு யாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றோம்? இவ்விராஜ்ஜியத்தையே தங்களுக்குப் பரிசாய்க்கொடுத்தாலும் போதாதே!

ஜய:—மஹாராஜ! இத்தனை மரியாதையுந் தாங்கள் புரிய நாங்கள் யாதோருதவியுஞ் செய்யவில்லையே! அப்போஜகுமாரராலேதான் நாமெல்லோரும் உயிர்கொண்டு மீண்டோம். அம்மஹா வீரரையழைத்து, அவருக்குச் செய்யுங்கள் இம்மரியாதைகளை யெல்லாம.

லீலா:—(ஜநாந்திகமாய்) எந்தாய்! இவர்தாமோ ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜர்?

ஜய:—(ஜநாந்திகமாய்)ஆம்! குழந்தாய்!

லீலா:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா! இவரைப்பார்க்கும் பொழுதே என்மநத்தில் இவரிடத்திலோர் அதிசயமான பக்தியுண்டாகின்றதே!

ஆதி:-(ஜயபாலனை நோக்கி) இச்சிறுவன் தமக்கு என்ன ஆகவேண்டுமோ? இவனது செயலைக்கண்டு மிகவும் இவனை கொண்டாடுகின்றோம்.

ஜய:—மஹாராஜ! இச்சிறுவன் நம் புதல்வரிலொருவன். தமக்கே யவனைப் பரிசளிக்க அழைத்துவந்தேன். இவனால் தமக்குப் பிரியமுண்டாகுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

லீலா:—வந்தனம்! (ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜனை வணக்குதல்)

ஆதி:—(ஆத்மகதமாய்) ஆஹா! இவனது குரலும் நம் கண்மணி லீலாவதியின் குரலையொத்திருக்கின்றதே! என்ன விநயம்! என்ன பொறுமை! (பிரகாசமாய்) பாலகா! நீ இன்றுமுதல் எம்மையும் ஒரு தந்தையாக நினைக்கவேண்டும்!

லீலா:—மஹாப்பிரஸாதம்!

(பிரவேசித்து)

ஸேநேசர்:—மஹாராஜ! அவர்களெல்லோரும் நம்மரண்மனைத் தலைவாயிலில் வந்திருக்கின்றனர்! உள்ளேயழைத்துவரலாமோ?

ஆதி:—மந்திரி! அதற்கென்ன தடை! சீக்கிரஞ்சென்று அழைத்துவாரும்.

ஸேநே:—அப்படியே! (நிஷ்கிரமித்தல்.)

ஆதி:—(ஜநாந்திகமாய்) எனது பிரியநாயகி! ஜகதீசனது கிருபையால் ஸகலமும் மங்களமாய் அமைந்தன! நமக்கு இந்த யுத்தத்தில் இவ்வளவு பெருமையும் வெற்றியும் ஆக்கிய அம்மஹாவீரனுச்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றோம்?

பத்மா:—(லீலாவதியைப் பார்த்துக்கொண்டே ஜநாந்திகமாய்) ஆஹா! இந்தஸமயத்தில் நமது லீலாவதி கிடைப்பாளாயின், அவளை யவருக்கே மணஞ்செய்துகொடுத்து, இந்த நாட்டையுமவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடலாமே.

(நேபத்தியத்திற்குள் மூராஜகோஷம் முழங்குதல்)

ஆதி:—இதோ அவர்களும் வருகின்றார்கள்! (எழுந்திருத்தல்)

(போஜன், காளிதாஸன், புத்திஸாகரர், வத்ஸராஜர், ஹரிஹரர், கோவிந்தபண்டிதர், ஆகிய ஆறுபேரும் ஸூதேசரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரவேசித்தல்)

ஸபையோர்:—(எழுந்து நின்று) ஜய! ஜய! விஜயீபவ!

ஆதி:—(எதிர்கொண்டுசென்று) போஜகுமாரரே வாரும்! எம்முயிரைக் காப்பாற்றிய வீரசிரோமணியே வாரும்! வாரும் காளிதாஸரே! வாரும் எமது பிரிய நண்பராகிய புத்திஸாகரரே! எல்லோரும் வருக, வருக! உங்களது உதவியாலேதான் எமது கீர்த்தியும், இராஜ்ஜியமும் நிலைத்தன! யாவரும் இங்கு விஜயஞ்செய்யவேண்டும்! (யாவரும் ஆதித்தியவர்மாவை வணங்கி யுட்காருதல்)

போஜ:—மஹாராஜா! நாங்கள் என்ன உதவிசெய்தோம்? தம்முடைய பேருதவியினாலேதான் நாங்கள் இப்பதவியை யடைந்தோம்.

ஆதி:—இராஜகுமார! உன் விநயமே எம்மைப் பரவசப்படுத்துகின்றது. இனி இவ்விராஜ்ஜியமு முன்னுடையதே!

போஜ:—மஹாராஜா! யான் இவ்வளவு மரியாதைக்கு அர்ஹனல்லேன்! வேண்டுமாயின் பரமோபகாரியான இப்பிராம்மணோத்தமருக்குச் செய்யுங்கள் இம்மரியாதைகளையெல்லாம்.

கோவிந்த:—இராஜகுமார! என்னைப்போன்ற ஏழைகளுக்கு இம்மரியாதைகள் தகுமா? நீ இவைகளை யெல்லாம் பெற்றுச் சக்கிரவர்த்தியாகிப் பிரஜைகளைப் பாதுகாத்துவந்தால். அதுவே எனக்கு ஸகல ஸாம்ராஜ்யமுங்கிடைத்ததுபோலாகும்.

ஜய :—மஹாராஜ ! என்னை மன்னித்து, யான் கூறு வற்றைச் சிறிது கருத்தோடுங் கேட்கவேண்டும். யான் தமக்குமாத்திரமன்று, இவ்விராஜகுமாரருக்கும் பெருந்தீங்கி ழைத்துவிட்டேன்.

ஆதி :—இஃது விந்தையினும் விந்தையே !

போஜ:—(ஜயபாலனை நோக்கி ஆத்மகதமாய்) ஆ ! இஃ தென்ன ! இவனன்றோ அப்பில்லராஜன் ! இச்சிறுவன் யாவ னோ ? இவனைப் பார்க்கும்பொழுது என்னுயிர்க்காதலி லீலா வதியின் ஞாபகம் வருகின்றதே !

ஜய :—இல்லை ! மஹாராஜ ! என் மதியீனத்தினால்தமக் கும் இவ்விராஜகுமாரருக்கும் மறைத்தான அபராதத்தைப் புரிந்துவிட்டேன் !

இரக்கமுளங் கொள்ளாம
　விச்சிறுவ னெடுங் கடக்கும்
அரசே ! யான் செய்தவப
　ராதத்தை யென்சொல்வேன் !
புரிந்தபிழை பொறுத்தெனக்குப்
　போதித்து நல்வழியைக்
கருணையுட னடியேனைக்
　காப்பதினி நும்பாரம்.

ஆதி :—நீர் கூறுவதெல்லாம் விந்தையே ! ஆயினும் நும து கருத்தை விளக்கியருளும்.

ஜய :—மஹாராஜ ! சொல்கின்றேன் ! கவனித்துக் கேட்டருளுக ! யான் தாரை நாட்டிற்கும் இந்நாட்டிற்கும் மத்தியிலிருக்கும் ஒரு மலைநாட்டை யாண்டுவரும் பில்லரா ஜன் ! என்னை ஜயபாலனென்பர் ! களவே எங்களுக்குக் கைவந்த தொழிலாயிருந்தது !

லீலா :—(ஆத்மகதமாய்) இதையுமொரு சிறந்த தொழி லென்று சொல்லுகின்றனரே! (தலைகுனிந்து நிற்றல்)

ஆதி :—(புன்சிரிப்புடன்) அதனுலென்ன! உலகத்தில் இதுவுமொரு தொழிலே! அதனுலேதான் 'களவுங் கற்று மற' என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர். இனியதை நீரும் மறப்பீரென்றே நம்புகின்றோம்!

ஐய :—உங்களது அநுக்கிரஹத்தால் அக்கொடுந்தொழி லையான் முன்னரே கட்டோடே விட்டுவிட்டேன். அது நிற்க, தங்களுக்கு ஞாபகமிருக்குமே? சுமார் பன்னிரண்டு வருஷங் களுக்குமுன், தாமுந் தேவியாரும் நான்கு வயதுள்ள ஒரு பெண் குழந்தையுடன் எனதுதுர்க்கத்திற் கருகில் வேட்டை யாட வந்தீர்களன்றோ?

ஆதி :—ஆ! கஷ்டம்! அஃது இன்னும் நன்றாய் ஞாபக மிருக்கின்றது.

ஐய :—அப்பொழுது திடீரென்று ஒரு பதினுறடிவேங் கை துரத்திவர, ஒரு மரத்தடியில் அக்குழைந்தையுடன் தங்கி யிருந்த தமது பரிவாரங்கள் பயந்து அவ்விடத்திலேயே குழந் தையை விட்டுவிட்டு ஓடத்தலைப்பட்டனரன்றோ?

ஆதி:—ஆம்! வாஸ்தவமே! பிறகு அக்குழைந்தையின் கதி என்னவாயிற்றோ?

ஐய :—நான் அச்சமயத்தில் தற்செயலாய் அவ்விடம் வந்தேன். அக்குழந்தை தனியாய் அழுதுகொண்டிருப்பதைக் க்கண்டு, அதனைவிட்டுப்பிரிய மநமில்லாமல், என்னுடனெ டுத்துச் சென்றேன். தாங்களும் அவ்விடத்தில் எல்லாந் தே டிவிட்டு எங்குங்காணுமல் மநம்வாடி கண்ணீரோடு நகருக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டீர்கள்! அதுமுதல் அக்குழந்தை தாங்க ளிட்ட நாமதேயத்துடனே என் சொந்தமகளைப்போல் வளர் த்துவரப்பட்டனள்!

பத்மா :—நல்லது ! அவள் உயிருடனிருக்கின்றனளோ?

ஜய :—(லீலாவதியைக்காட்டி) அம்மணி ! இதோ இச் சிறுவனைப்போல் உடைதரித்து நிற்பவளே தமது செல்வப் புதல்வி லீலாவதி.

லீலா :—(ஆத்மகதமாய் ஸந்தோஷத்துடன்) ஆ ஆ! இம் மஹாராஜாவோ என் தந்தையார் ! இம்மாதரசி தானோ என்னைப்பெற்றவள் ! இதுவரை இப்பில்லர்களின் வயிற்றிற் பிறந்தவளென்றன்றோ நினைத்திருந்தேன்.

ஜய :—குழந்தாய் ! நீ போர்த்திருக்கும் புருஷ உடையைக்கழற்றிவிட்டு உன்தாய்தந்தையருக்கு அடிபணிவாய் ! (மேலங்கியைக்கழற்றுதல்)

ஆதி :—ஆ இதென்ன ! இவ்வாநந்த பரம்பரையால் எனக்குச்சித்தப்பிரமை யுண்டாகும்போல் தோன்றுகின்றதே! என்ன ஆச்சரியம் ! யான் இழந்துவிட்ட என்னருமைப் புதல்வியோ இவள் ! (லீலாவதியைக் கட்டியணைத்து) என் கண்ணே ! உன்னையான் இம்மங்களகரமான ஸமயத்திற் பெற்ற பாக்கியமேபாக்கியம்.

போஜ :—(ஆத்மகதமாய்) ஆ ! என்னுயிர்க்காதலி லீலாவதியே ! இவள் ஆதித்தியவர்ம மஹாராஜருடைய புதல்விதானோ ? அனறேல் இவ்விதகுணமும் அழகும் எங்கிருந்து வரும் ?

ஸபையோர் :—(ஸந்தோஷத்துடன்) ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம் !!

பத்மா :—(லீலாவதியை நோக்கி) என் கண்மணி ! என்னருகில் வந்து என்னைக் கட்டியணைப்பாய் ! (கண்ணீர் பெருக) உன்னைக் காணுமல் நாங்கள்படும் வருத்தத்தை என் சொல்வோம் !

லீலா :—(அப்படியே செய்து) என்னருமைத்தாயே ! எல்லாம் ஈசனது அருளே !

ஆதி :—ஜயபாலரே ! இப்பேருதவிக்கு யாம் உமக்கு என்ன பிரதி செய்யப்போகின்றோம் !

ஜய :—மஹாராஜ ! தாங்கள் என்னை மன்னிப்பதே எனக்குச் சிறந்த கைம்மாறு. யான் இப்பெண்மணியைப்பற்றி ஒருசிறிய விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது.

ஆதி :—என்ன ! இவளை யாருக்காயினும் மணஞ் செய்துகொடுத்து விட்டீரோ ?

ஜய :—மஹாராஜ ! இன்னுமில்லை ! அதைப்பற்றியே யான் சொல்லவந்தேன் ! இதோ நிற்கின்றனரே போஜகுமாரர், இவர் இன்னாரென்றறியாமல், இவரை யோர் காட்டிற்கண்டு, இவரைக்கொண்டே இவரது அரண்மனையைக் கொள்ளையடித்தேன் ! பிறகு இவரது பராக்கிரமத்தைக் கண்டு, இவரை என் துர்க்கத்திற் கழைத்துச் சென்று, இப்பெண்மணியையும் இவருக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க நாடியிருந்தேன் ! இப்பெண்மணியும் இவர்மீது அளவற்ற காதல் கொண்டனள் ! அவருக்கும் இவள்மீது காதலுண்டாயிருக்கின்றதென்றறிந்து ஆநந்தங்கொண்டேன் ! பிறகு கொலைபாவங்களுக் கஞ்சாதவளான என் மனைவியின் சொல்லுக்கிணங்கி அவரைக்கொல்லத் துணிந்தேன். இதையறிந்து இப்பெண்மணியே அவரை எங்கள் கையினின்றுங் காப்பாற்றினள் ! அவரது மெய்க்காதலையும் பெற்றனள் ! ஆகவின், இச்சமயத்தில் தாங்கள் இப்பெண்மணியை இம்மஹாவீரருக்கே முறைப்படி மணஞ்செய்து கொடுப்பீர்களென்று பிரார்த்திக்கின்றேன் !

ஆதி :—சர்க்கரைப்பந்தலில் தேன்மாரிபொழிந்தாற்போலாயிற்று !

ஜய :—(போஜனை நோக்கி) இராஜகுமாரரே ! யான் செய்த பிழைகளை பொறுத்தருளவேண்டும் !

போஜ :— தாம் எனக்குச் செய்தவைகளில் அபராதமே தும் இல்லையே !

ஆதி :— புத்திஸாகரரே ! தமக்கிந்த ஸம்பந்தம் ஸம்ம தமோ ?

புத்தி :— மஹாராஜ ! இக்காட்சியையும் காண்பேனோ வென்றிருக்க, இப்படித் தாங்கள் கேட்பது விந்தையே ! இப்பெண்மணி பிறந்த உடனே இந்த ஸம்பந்தத்தை தாமும் தமது நண்பர் ஸ்ரீஸிந்துலராஜரும் ஏற்படுத்தி விட்டீர்களன் றோ ? ஈசனது அருளால், இதற்குக் குறுக்கே நின்ற அப்பாத கன் முஞ்ஜனும் தற்கொலைபுரிந்து கொண்டொழிந்தான் ! அக் கற்பிற்கரசி விலாஸவதியும் தன்பிராணபந்துவை யடைந்த னள் ! தாமும் வெகுநாளாய்க் காணாதிருந்த தமது அருமைப் புதல்வியைப் பெற்றீர்கள் ! இனி இவர்கள் எல்லோரும் ஒன் றுசேர்ந்து மநமகிழ்ந்திருப்பதைக் காண்பதைவிட எனக்கு வேறென்ன வேண்டியது ?

ஆதி :— இராஜகுமார ! என்புதல்வியைத் தாம் முன்னரே காந்தர்வத்தினால் மணந்தவராயினும், மறுபடியும் இப்போ ழுது நாங்கள் கண்டு களிக்க இவளைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்து கொண்டு எங்களை யநுக்கிரஹிக்கவேண்டும். (போஜ னுக்கும் லீலாவதிக்கும் பாணிக்கிரஹணஞ்செய்வித்தல்)

போஜ :— இவையெலாம் ஈசனது திருவருளே ?

*"உலகொடுயிர் பரமாகி யொளிருமொரு பொருளை

யுவமைகடந் தப்பாலுக் கப்பாலாம் பொருளைக்

கலகமிடுங் காமாதி பகைஞரெலாம் பட்டுக்

கலக்கமுறமுயிர்ப்பறவைகளைக்களையும்பொருளைப்

* அநுபவாநந்ததீபிகை.

பலகலையின் முடிவின்முடி வாயிலகுபொருளைப்
பாவாபா வங்கடந்தோர் பங்கினுறை பொருளை
யலகறுமா நந்தநிறை வேவடிவாம் பொருளை
யருளுருவை யருளகமே யடைகவடைக்கலமே!"

ஆதி:—ஸபையோர்காள்! யான் கருதியதொன்றுளது! அதை நீங்கள் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும்.

§ "ஐய சாலவு மலசின னரும்பெரு மூப்பும்
வெய்ய தாயதுயிலிடப் பெரும்பரம் விசித்த
தொய்யின் மாநிலச் சுவையுறு சிறைதுறந்தினியா
னுய்ய லாவதோர் நெறிபுக வுதவிட வேண்டும்!"

ஆகலின், இப்பொழுதே இவர்களுக்கு முடிசூட்ட விடைதந்தருளவேண்டும்.

ஸபை:—அப்படியே! மிக்க ஸந்தோஷம்!

ஆதி:—(போஜனையும் லீலாவதியையும் ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, தனது மகுடத்தை போஜனுக்குச் சூட்டி) போஜகுமாரரே!

† "மன்னவன் வலிசெங் கோலினு லன்றி
வாளினுற் சேனையா லில்லை,
நன்னெறி வழுவா மன்னவன் றனக்கு
நாடெல்லாம் பேரர ணுகின்
மன்னுயி ரெல்லா மவன்படை யன்னோன்
மநமெலா மவனுறை யிடம்
இன்னதன் மையினு லரசனிப் பவனை
யிகல்செயுந் தெருநரு முளரோ?"

§ கம்பராமாயணம் † நீதிநூல.

ஆதலால், நீவிர் இருவரும் நமது பந்துமித்திரகளத்திரர்களு டன் நீடூழிகாலம் இந்த விக்ரமாஸநத்தின்மீது வீற்றிருந்து, ராஜாதிராஜராய், தாராராஜ்ஜியத்தையும் பூபாராராஜ்ஜியத் தையும் எப்படிப்பரிபாலித்து வருவீரோ, அப்படியே இவ் வுஜ்ஜயிநீ ராஜ்ஜியத்தையும் இரண்டாவது விக்கிரமாதித்ய னென்று சொல்லும்படி பரிபாலித்து வருவீரெனப் பிரார்த் திக்கின்றேன்!

ஸபை :—காவலர்திலக! அப்படியே செய்து எங்களை நுந்தந்தையார் விக்கிரமாதித்திய மஹாராஜனைப்போற் களிக் கச் செய்வீரென்று பிரார்த்திக்கின்றோம்!

போஜ :—ஸபையோர்காள்! ஏதோ எம்மாலியன்றமட் டும் நீதிநெறிவழுவாமல் அரசுபுரிகின்றோம்.

புந்தி :—இராஜகுமார! நீ எல்லாமுணர்ந்தவனாயினும், இச்சமயத்தில் யாமுனக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டியது இரு க்கின்றது! அதனைக் கவனித்துக் கேட்டருளும்

* "நரிய மாலினுங் கண்ணுத லானினு
முரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமோ ரைந்தினு மெய்யினும்
பெரிய ரந்தணர் பேணுதி யுள்ளத்தால்!"

போஜ :—எல்லாம் அவர்களுடைய அநுக்கிரஹமேயன் றி வேறன்று என்பதை நன்கு அறிவேன்!

ஹரி :—அதற்கென்ன ஸந்தேஹம்!

வத்ஸ :—அரசே! யாமுனக்கு அதிகமாய்க் கூறவேண் டியதொன்றுமில்லை.

* "சூது முந்துறச் சொல்லிய யாவையு
நீதி மன்ன! நினைக்கிலை யாயினும்,
ஓதமென்பன யாவையு மொய்ந்நுதற்
கோதை மூல மவையென வோர்தியே!"

* கம்பராமாயணம்.

போஜ :—அப்படியே !

கோவிந்த:—ராஜஸத்தம ! ஸகலத்தையுமறிந்த உனக்கு யான் நீதியெடுத்துரைப்பது பேதைமையே ! ஆயினும்,

* “பாரொடும் பகைகொள்கில னென்றபின்
போரொடுங்கும் புகழொடுங் காதுதன்
தாரொடுங்கல்செல் லாதது தந்தபின்
வேரொடுங்கெடல் வேண்டலுண்டாகுமோ ?”

போஜ :—அடிகாள் ! ஒருநாளுமில்லை !

காளி :—நண்ப ! அரசுரிமையில் யாவருந்துதிக்கத்தக்கவனை உனக்கு யான் கூறலும் வேண்டுமோ ?

* “உமைக்கு நாதற்கும் ஓங்குபுள் ளூர்திக்கும்
இமைப்பி னட்டமோ ரெட்டுடை யானுக்கும்
சமைந்த தோள்வலி தாங்கின ராயினும்
அமைச்சர் சொல்வழிப் பாற்பட லாற்றலே !”

போஜ:—நண்ப ! இதனாற்றான் மன்னர் உயிர்ப்பின்றி உயிரோடிருக்க நாடுவோரே.

ஸுமந்தர்:—இதுதான் மன்னர்களுக்குரிய லக்ஷணம்!

வையம் மன்னுயி ராகவம் மன்னுயி
ருய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னனுக்
கைய மின்றி யறங்கட வாதருண்
மெய்யி னின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ ?”

வீர:—வாஸ்தவம் !

இனிய சொல்லின னீகைய னெண்ணினன்
வினையன் றூயன் விழுமியன் வென்றியன்

* கம்பராமாயணம்.

நினைபு நீதி நெறிகட வாமெனி
லனைய மன்னற் கழிவு முண் டாங்கொலோ !"

போஜ:—உங்களது அநுக்கிரஹமிருக்குமளவும் எமக் கென்னகுறை ?

நன்றினைத் தாய்போலு மருளுடன் மக்களைக்
கருத்துள மிருத்தி வேந்தர்
காவிறைத் தூழிப் புவனமகி லத்தையுங்
காப்பதே கடமை யாகும் !
மன்றுபுகழ் மாளவ மென்றென்று மோங்குமா
வளமுடன் பாது காத்து
பரல்லோகத் யாகவுந் நிரவத்ய மாகவுமவ்
வன்கடனை நிறைவேற் றுவாம் !
மன்றமதி செயியெமக் குறுதியொடு வல்லமையு
நக்கியொரு நாளுமின்றி
நாட்டினிற் ஜாதிபேத போதங்கள் பாராது
நாடி நற்றவ மில்லை
என்றதுள வேடவிநின் றெங்கணு நிறைந்துளோ
ஸர்வஜ்ன் தேவ தேவன்
என்னுடை விருப்பத்தை நிறைவேற் றுவாராக
வேமமா மெம்பிரானே !

ஆதி:—அவ்யாஜகருணாமூர்த்தியான [எம்பிரான் அப் படியே நிறைவேற்றுவர் !

போஜ:—சான்றோர்களே ! யான் இவ்வளவு ஸௌகத்தை யும் நலத்தையும் பெறத்தகவனல்லேன் ! என் பிதாவுக்குப் பிராணநேசரும் எனக்கு ஆசிரியருமான புத்திஸாகரரையே

எனது முதன்மந்திரியா யடையப்பெற்றேன்! ஸகல நீதிகளையு மறிந்த ஹரிஹரரையும் ஸுகேசரையும் எமது முக்கிய ஸசிவர்களாகக்கொண்டேன் ! எனக்குப் பரமோபகாரஞ் செய்த வத்ஸராஜரையும் வீரஸேநரையும் எனது மஹாராஜ்ஜியத்திற்கு ஸேநாதிபதிகளாகக் கொண்டேன் ! என்னைக் கொடிய ஸாபத்தின் வாயினின்றும் காப்பாற்றிய கோவிந்த பண்டிதரை எனது ஆஸ்தாந பண்டிதராகப் பெற்றேன ! பசிதாகத்தினுற் காட்டில் வருந்திக்கஷ்டப்பட்ட என்னைக் கருணையுடன் காப்பாற்றிய பில்லராஜர் ஜயபாலரையே எனது நகபாலகராகவடைந்தேன் ! என் பிராணனைப்பன்முறைக்காப்பாற்றின என் பிராணநேசர் நாஸிதாஸனையும் அந்திரதேசத்தையாண்டவர எனக்குப் பிரதிநிதியாகக் கொண்டேன் ! ஆதித்திய வர்ம மஹாராஜரது நல்ல அபிப்பிராயத்தையுங்கொண்டேன் ! கற்பிற்கரசி விலாஸவதியையும் அடைந்தேன் ! என்னுயிர்க் காதலியாகிய லீலாவதியையும் மணம்புரிந்தேன் ! நுங்களது அநுக்கிரஹத்தால் இம்மத்தியதேசம் முழுதிற்கும் சக்கிரவர்த்தியானேன் ! இவ்வுலகில் யான் விரும்பத் தக்கன வெல்லா மெய்தினேன் ! இனி எனக்கென்றே குறை ?

ஆக்குவது மழிப்பதுவு நம்மாலிங்கே
  அணுவளவு மில்லையென வுணர்ந்திடல்வேண்டும்
ஆக்குவது மழிப்பதுவு மநாதியாய
  அரும்பொருளின் செய்கையென அறிதல்வேண்டும்;
போக்கியென்னை யுயிர்நீக்கிப் புவியோ டென்றன்
  பூவையுடன் வாழ்ந்திருக்கப் புந்தி பூண்டான் !
ஆக்கையழி வுறப்பழியே கண்டானம்மா !
  அதைநினைந்து நீதியுடனென்டு வாழ்வோம் !

ஆகலின் எல்லாம் ஈசனது திருவருளே !

தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்குமற்றை
மூவர் கோனாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும பாகத் தெந்தை
யாவர்கோ னெம்மையும்வந் தாண்டு கொண்டான்,]
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோம் ;
மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே !"

(நடர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி கானஞ்செய்தல்)

ஜயதி ஜயீ ஸப்தமைட்வர்ட் சக்ரபாலக :,
ஜக தகிலம் பாலயந் நந்ந்ய நாயக : !
ரக்ஷதியோ புவி ஸதயோ பாரதாந் ஸம :,
ரண தநபுர கல்பிதா பிஷேக விப்ரம : !—ஜ.
ஜீவ சிரம் ராஜ்யதுராம் ஸம்யக் உத்வஹந்,
ஜித ஸகலா ராதிகணோ மாத்ருவந் மஹந் !—ஜ.
ஜய ! ஜய ! போ ஈட்யவ்ருத்த ! ஜய ! மஹாப்ரபோ !
ஜய ! ஜய ! போ ஸார்வபௌம ! ஜய ராமாவிபோ !
—ஜ.

, (மலர்மாரிபெய்து யாவரும் நிஷ்கிரமித்தல்.)

* திருவாசகம்.

தமிழ்ச் செய்யுண் முதற் குறிப் பகராதி.

(* இக்குறியுற்றன மேற்கோட் பாக்களாம்;
† இக்குறியுற்றன மாறுத லடையப்பெற்ற
மேற்கோட்பாக்களாம்; மற்றவை
இந்நூலாசிரியர் இயற்றியபாக்களாம்.)

ஸம்ஸ்கிருத செய்யுண்

முதற்குறிப்பகராதி

கீர்த்தந முதற்குறிப் பகராதி.

அநுபந்தம் I.

ஸம்ஸ்கிருத அருப்பதப் பொருளகராதி.

அக்கிரம் (கஅ ற)—முதல், உயர்வு.

அக்கிரகண்ணியன் (கஅ ஹ ஹணூ))—முதலில் எண்ணத்தக்கவன், முதன்மையானவன்.

அக்கினி (கஅ ஹி)—நெருப்பு, தீ.

அக்கினிசரணம் (கஅஹிஶரண)—ஓமம் வளர்க்குமிடம், ஓமசாலை.

அக்கினிஸம்ஸ்காரம் (கஅஹிஸம்ஸ்கார)—பிணத்தை மந்திரபூர்வகமாய் சிதையில் வைத்துக் கொள்ளிப்போடுதல்.

அங்கம் (கஅங்க)—நாடகத்தின் ஓர் பேருறுப்பு.

அங்கனை (கஅங்கநா)—பெண், ஸ்திரீ.

அங்குரம் (கஅங்குர)—முளை.

அசநம் (கஅஶந)—சோறு, உணவு.

அசநலோபி (கஅஶநலோபீ)—தன் வயிற்றுக்குக்கூட சோறு தின்னாத பிசுநன்.

அசலை (கஅசலா)—பூமி.

அசிதித்துவயம் (கஅஶீதித்3வய)—ஸம்ஹிதை, பிராஹ்மணம், ஆரண்ணியகம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளோடு கூடி, எண்பத்திரண்டு பிரச்நங்கள் அடங்கிய தைத்திரிய சாகையைச்சேர்ந்த கிருஷ்ண யஜுர்வேதம் முழுதும்.

அசேதநமான (அசேதந)—அறிவில்லாத.

அட்டஹாஸம் (அட்டஹாஸ)—பெருநகை.

அதரம் (அதர)—கீழுதடு.

அதிதி (அதிதி)—விருந்தாளி.

அதிதெய்வதம் (அதிதைவத)—முக்கியக்கடவுள்.

அந்தன் (அந்த)—குருடன்.

அந்ததாமிஸ்ரம் (அந்ததாமிஸ்ர)—காரிருள் நிறைந்த ஓர் நரகம்.

அந்தர்யாமி (அந்தர்யாமீ)—ஒவ்வொருவருடைய மநத்திலுங் குடிகொண்டிருக்குங் கடவுள்.

அநகன் (அநவ)—மாசிலாதவன், கடவுள்.

அநாமயம் (அநாமய)—நோயின்மை, க்ஷேமம்.

அநாரியமான (அநார்ய)—அறிவுடையோர் செய்யத்தகாத.

அநுசிதமான (அநுசித)—தகுதியற்ற.

அநுபமமான (அநுபம)—உவமையற்ற.

அநுரஞ்ஜநம் (அநுரஞ்ஜந)—ஸந்தோஷிப்பித்தல்.

அநுபத்தமான (அநுபத்த)—ஒத்த, ஏற்ற.

அநுபந்தம் (அநுபந்த)—ஒரு புஸ்தகத்தின் பின் சேர்க்கப்பட்ட விஷயம் (Appendix).

அநுராகம் (அநுராக)—அன்பு.

அநுரூபமான (அநுரூப)—தகுதியான.

அபயம் (அபய)—அடைக்கலம்.

அபராதம் (அபராத)—குற்றம், பிழை.

அபவாதம் (அபவாத)—பழிச்சொல், அவதூறு.

அபலை (அபலா)—மெல்லியாள், பெண்.

அபலமான (𑌅𑌫𑌲)—பயனற்ற.

அபிநயம் (𑌅𑌭𑌿𑌨𑌯)—எடுத்த தன்மைக்கிசைந்தவாறு ஸோக துக்காதி பாவங்களை அடுத்துக் காட்டுதல்.

அபிமுகம் (𑌅𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖)—எதிர், நேர் முகம்.

அம்ப! (𑌅𑌮𑍍𑌬!)—அன்னையே! தாயே!

அமோகமாய் (𑌅𑌮𑍋𑌘)—மிகுதியாய், குறைவில்லாமல், வீணாகாமல்.

அர்க்கன் (𑌅𑌰𑍍𑌕)—ஸூரியன்.

அர்ஹன் (𑌅𑌰𑍍𑌹)—யோக்கியன், தக்கவன்.

அம்புஜம் (𑌅𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜)—தாமரை, தாமரை மலர்.

அம்புதம் (𑌅𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦)—மேகம்.

அர்ப்பணம் (𑌅𑌰𑍍𑌪𑌣)—அளித்தல்.

அராஜகம் (𑌅𑌰𑌾𑌜𑌕)—அரசாட்சியின்மை.

அல்லோலகல்லோலம் (𑌅𑌲𑍍𑌲𑍋𑌲𑌕𑌲𑍍𑌲𑍋𑌲)—அமர்க்களம்.

அவ்யாஜமான (𑌅𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜)—காரணமின்றி, கபடமின்றி, ஸஹஜமான.

அவநம் (𑌅𑌵𑌨)—பாதுகாத்தல்.

அவநிபதி (𑌅𑌵𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿)—பூமியையாள்பவன், அரசன், பூபதி.

அவஸ்தை (𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾)—தசை, நிலை, துயர்.

அஸங்கதம் (𑌅𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤)—ஒவ்வாமை.

அஸாதாரண (𑌅𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣)—விந்தையான, அஸாமாந்யமான.

ஆக்ருதி (𑌆𑌕𑍃𑌤𑌿)—உருவம், வடிவம்.

ஆங்கலகீதி (𑌆𑌙𑍍𑌗𑌲𑌗𑍀𑌤𑌿)—இங்கிலீஷ் மெட்டு.

ஆசமநம் (𑌆𑌚𑌮𑌨)—பகவந்நாமாதி மந்திரத்தையுச்சரித்துக் கொண்டே நீர் முதலியவற்றை யுட்கொள்ளல்.

ஆச்ரிதர் (𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤)—ஒருவனை தனக்கு அடைக்கலமாய் அடுத்தவர்.

ஆச்ரமம் (𑌆𑌶𑍍𑌰𑌮)—சாலை; பர்ணசாலை.

ஆச்சரியம் (𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯)—வியப்பு.

ஆச்சரியோக்தி (𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿)—வியப்பைக் கூறும் ஓர் அலங்காரம்.

ஆசயம் (𑌆𑌶𑌯)—எண்ணம், மநம்.

ஆஞ்ஞை (𑌆𑌜𑍍𑌞𑌾)—கட்டளை, உத்திரவு.

ஆஜ்யம் (𑌆𑌜𑍍𑌯)—நெய்.

ஆடம்பரம் (𑌆𑌡𑌂𑌬𑌰)—போர்ப்பறை, கொண்டாட்டம்.

ஆத்மா (𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾)—ஜீவன்; பிரமன்; தான்.

ஆத்மகதம் (𑌆𑌤𑍍𑌮𑌗𑌤)—தனிமொழி, தற்கூற்று, ஸ்வகதம்.

ஆத்மஹத்தி (𑌆𑌤𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾)—தற்கொலை.

ஆநநம் (𑌆𑌨𑌨)—முகம்.

ஆப்தன் (𑌆𑌪𑍍𑌤)—வேண்டியவன், ஹிதன்.

ஆபணம் (𑌆𑌪𑌣)—கடை; கடைவீதி.

ஆயத்தம் (𑌆𑌯𑌤𑍍𑌤)—அதீநம், உட்படல்; தயார், ஸித்தம்.

ஆர்த்தி (𑌆𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌿)—துன்பம், மநத்தளர்ச்சி.

ஆர்யே! (𑌆𑌰𑍍𑌯𑍇!)—அறிவுடையோய்! இஃது நாடகபரிபாஷையில் ஸூத்திரதாரன் நடியைக் கூப்பிடும் முறை.

ஆர்யபுத்திரர் (𑌆𑌰𑍍𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰)—கணவன். இஃது நாடகபரிபாஷையில் தலைவி தலைவனைக் கூப்பிடும் முறை.

ஆராதநம் (𑌆𑌰𑌾𑌧𑌨)—பூஜை, மரியாதை, வணங்கல்.

ஆராதித (𑌆𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤)—பூஜிக்கப்பட்ட.

ஆலோகம் (𑌆𑌲𑍋𑌕)—ஸூர்யனுடைய காந்தி, பிரகாசம்.

ஆலோகசித்திரம் (𑌆𑌲𑍋𑌕𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰)—ஸூரியனுடைய பிரகாசத்தைக்கொண்டு யந்திரத்தினால் எடுக்கப்படும் படம்; புகைபடம். (Photograph).

ஆவேசம் (𑌆𑌵𑍇𑌶)—வெறி.

ஆஸ்தானம் (𑌆𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨)—கொலுமண்டபம்.

ஆஸ்தானிகர் (𑌆𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿𑌕)—ராஜஸபாஸதர்.

ஆஹ்வானம் (𑌆𑌹𑍍𑌵𑌾𑌨)—அழைத்தல், கூப்பிடுதல்.

இங்கிதம் (𑌇𑌙𑍍𑌗𑌿𑌤)—முகக்குறிப்பு, கண்சாடை.

இந்து (𑌇𑌨𑍍𑌦𑍁)—திங்கள், சந்திரன்.

இஹம் (𑌇𑌹)—இம்மை, இப்பிறப்பு.

இஹபரம் (𑌇𑌹𑌪𑌰)—இம்மைமறுமை.

ஈஷத்து (𑌈𑌷𑌤𑍍)—கொஞ்சம், சிறுதளவு.

உடு (𑌉𑌡𑍁)—நக்ஷத்திரம்.

உத்கடமான (𑌉𑌤𑍍𑌕𑌟)—அதிகமான, மிதமிஞ்சின.

உத்கண்டை (𑌉𑌤𑍍𑌕𑌣𑍍𑌠𑌾)—ஆவல்.

உதாஸீனமாய் (𑌉𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨)—மத்தியஸ்தமாய், பிறத்தியானைப்போல்.

உபசாந்தி (𑌉𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿)—ஒழிவு, அமரிக்கை.

உபநிஷத்து (𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍)—வேதாந்தம், வேதத்துள் ஞானபாகம்.

உபயம் (𑌉𑌭𑌯)—இரண்டு, இருதலை.

உபயப் பிரஷ்டன் (𑌉𑌭𑌯𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟)—இரண்டு வகையிலுந் தள்ளுபடியானவன்.

உபவாஸம் (𑌉𑌪𑌵𑌾𑌸)—நோன்பு.

உபாங்கம் (உபாංග)—சிற்றுறுப்புகள், துணையுறுப்புகள்.

உபேந்திரன் (உபேංද்ர)—விஷ்ணு, திருமால்.

உரகம் (உரக)—நாகம், பாம்பு, ஸர்ப்பம்.

உல்லங்கநம் (உல்லංඝந)—மீறுதல், தடை.

ஏகபுத்திரன் (ஏகபுத்ர)—தாய்தகப்பனுக்கொரேபிள்ளை.

ஏகவீரன் (ஏகவீர)—ஒப்பற்றசூரன்.

ஏகவேணீதரா (ஏகவேணீதரா)—சோகத்தினால் அழ கிய கூந்தலை ஒரேஜடையாக்கி பாழடையச் செய்பவள்.

ஏகாந்தம் (ஏகாந்த)—தனிமை.

ஐஹிகமான (ஐஹிக)—இவ்வுலகத்தைச் சேர்ந்த, இம் மைக்குரிய.

ஓஜஸ்வீ (ஓஜஸ்வீ)—பலசாலி, பராக்கிரமசாலி.

ஔதாரியம் (ஔதார்ய)—உதாரத்தன்மை, மிகுகொடை.

ஔஷதம் (ஔஷத)—மருந்து.

ஔபாஸநம் (ஔபாஸந)—அக்கினியை தினந்தோறும் வை திகச் சடங்குகளைக்கொண்டு உபாஸித்தல்.

கசம் (கச)—கூந்தல், மயிர்.

கட்கம் (கட்க)—கத்தி, பட்டாகத்தி.

கடாக்ஷம் (கடாக்ஷ)—கடைக்கண், தயவு.

கடோரன் (கடோர)—கடுமையானவன்.

கண்டகன் (கண்டக)—முட்போல் யாவரையும் வருத்துபவன், துஷ்டன், தீயன்.

கத்கதஸ்வரம் (கத்கதஸ்வர)—கம்மினகுரல், வைஸ்வர்யம், ஸ்வரபங்கம்.

கநககும்பம் (கநககும்ப)—பொற்குடம்.

கபாடம் (கவாட)—கதவு.

கபோதம் (கபோத)—கரும்புறு.

கபோலம் (கபோல)—கன்னம்.

கமண்டலு (கமண்டலு)—கெண்டிகை, தவத்தோர் யதிகள் முதலானோர் வைத்திருக்கும் சுரைக்குடுக்கு.

கமநீயமான (கமநீய)—அழகான.

கமலபவர் (கமலபவ)—தாமரை மலரிலுண்டானவர், பிரமதேவன்.

கரதாளம் (கரதால)—கைகொட்டல்.

கரவாளம் (கரவால)—கைவாள்.

கருணை (கருணா)—தயவு, கிருபை.

கருணைகடாக்ஷம் (கருணாகடாக்ஷ)—கிருபாநோக்கம், அநுக்கிரஹம்.

கருணம் (கருண)—சோகம், துக்கம், அவலம்.

கர்ணகடோரம் (கர்ணகடோர)—காதுக்குக்கொடுமையானது.

கலகலம் (கலகல)—கோலாஹலம், இரைச்சல்.

கல்லியாணி ! (கல்யாணி !)நல்லாய் ! இஃது பரஸ்திரீகளை யழைக்கும் முறையிலொன்று.

களம் (கல)—கழுத்து.

களத்திரம் (கலத்ர)—மனைவி.

காதுகன் (காதக)—கொலைபாதகன்.

காதை (காதா)—கதை, சரித்திரம், செய்தி.

காந்தன் (காந்த)—கணவன், காதலன்.

காந்தை (காந்தா)—மனைவி, காதலி.

காந்தர்வம் (ஹாஂயவ்ஂ)—தலைமகனும் தலைமகளும் தங்களிற்றாமே கூடும் மணம். இது எண்வகை மணங்களிலொன்று.

கானாமிருதம் (ஙாநாம்ருத)—இசைப்பாட்டாகிற அமுதம்.

காமம் (கூாம)—ஸ்திரீ புருஷர்களின் ஸம்போக விஷயமான அபிலாஷை, புணர்ச்சியில் விருப்பம், மையல்.

காமன (கூாம)—மந்மதன்.

காமயமானாவஸ்தை (கூாமயமாநாவஸ்ா)—காதல் கொண்டவர்களின் நிலை.

காமாந்தன் (கூாமாந்ய)—காமவெறி கொண்டவன்.

காமாவஸ்தை (கூாமாவஸ்ா)—காமநோய், பதினாறுவகை காமதசை.

காமி (கூாமீ)
காமுகன் (கூாமுக)—காமவெறி பிடித்தவன்.

காம்பீரியம் (ஙாம்ஹீயஂ)—ஆர்ப்பரிப்பு, ஆழம்.

காரியஸ்தன் (கூாயஂஸ்ய)—காரியத்தலைவன், தர்மகர்த்தா.

காலகாலன் (கூாலகூால)—நமனுக்குநமன், சிவன்.

காலகண்டன் (கூாலகூண்ட)—பக்தர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக காலகூடவிஷத்தை கண்டத்தில் உட்கொண்டவன், சிவன்.

காவ்வியம் (கூாவ்ய)—கவியினால் இயற்றப்பட்ட நூல்.

கிங்கரன் (கிஂகர)—எவல்செய்வோன், தூதன்.

கிருதம் (ஹ்ருத)—நெய்.

கிருத்தியம் (க்ருத்ய)—செய்கை, செயல்.

கிருதஞ்ஞை (க்ருதஜ்ஞா)—நன்றியறிவு.

கிருதார்த்தன் (𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃)—எடுத்தகாரியத்தை முடித்தவன், தந்கியன்.

கிருத்திரிம (𑌕𑍃𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮)—மோசமான, வஞ்சனையான.

குசம் (𑌕𑍁𑌚)—ஸ்தநம், முலை.

குடிலமான (𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲)—வளைந்த, வஞ்சகமான.

குடீரம் (𑌕𑍁𑌟𑍀𑌰)—குடிசை, குடில்.

குதூஹலம் (𑌕𑍁𑌤𑍂𑌹𑌲)—விரும்பம், ஆவல்.

குந்தம் (𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤)—கைவேல்.

குருகுலம் (𑌗𑍁𑌰𑍁𑌕𑍁𑌲)—ஆசானுடைய அரண்மனை.

குரூரன் (𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰)—கொடுமையானவன்.

குரோசம் (𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶)—கூப்பிடுதூரம்.

குரோதம் (𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧)—சினம், வெகுளி.

குலம் (𑌕𑍁𑌲)—வீடு, வம்சம்.

குலதநர் (𑌕𑍁𑌲𑌧𑌨)—குலத்தின் மேன்மையையே தமக்குச் சிறந்த பொருளாய் நினைப்பவர், உயர்குலத்தவர்.

குலிசம் (𑌕𑍁𑌲𑌿𑌶)—இடியேறு, வஜ்ஜிராயுதம்.

குவலயம் (𑌕𑍁𑌵𑌲𑌯)—குவளை, பூமி.

கூடமாய் (𑌗𑍂𑌢𑌮𑍍)—இரஹஸ்யமாய், மறைவாய், வஞ்சகமாய், ஏகாந்தமாய்.

கேசம் (𑌕𑍇𑌶)—மயிர்.

கேசபாசம் (𑌕𑍇𑌶𑌪𑌾𑌶)—கூந்தல்.

கோமளமான (𑌕𑍋𑌮𑌲)—அழகான, மிருதுவான.

கோமலாங்கி (𑌕𑍋𑌮𑌲𑌾𑌂𑌗𑍀)—கட்டழகி.

கோலாஹலம் (𑌕𑍋𑌲𑌾𑌹𑌲)—குசால்.

க்ஷமித்தல் (க்ஷமா ந)—பிழை பொருத்தல்.

சங்கை (ஶங்கா)—அச்சம், ஐயம்.

சங்கம் (ஶங்க)—சங்கு, பாலாடை.

சங்கத்துவாநம் (ஶங்கத்வா ந)—சங்கநாதம்.

சசாங்கன் (ஶஶாங்க)—சந்திரன், சிரேஷ்டன்.

சஞ்சலம் (சஞ்சல)—நிலையில்லாமை, நடுக்கம்.

சண்டி (சண்டீ)—கோபக்காரி; துர்க்கை.

சந்திரிகை (சந்த்ரிகா)—நிலவு.

சபதம் (ஶபத)—ஆணை, ஒட்டம்.

சமநாரி (ஶமநாரி)—யமனைக்கொன்றவன், சிவன்.

சயநம் (ஶயந)—படுக்கை.

சயநகிருஹம் (ஶயநக்ருஹ)—பள்ளியறை.

சர்மம் (சர்ம)—தோல்.

சரணம் (சரண)—கால்; செய்யுளடி.

சரணம் (ஶரண)—அடைக்கலம், அபயம், வீடு.

சல்லியம் (ஶல்ய)—ஆயுத நுனி, அம்புமுனை; முள்.

சலநம் (சலந)—அசைவு, அழிவு, முடிவு.

சாபம் (சாப)—வில்.

சார்ங்கி (ஶார்ங்கீ)—விஷ்ணு.

சாரதாகமம் (ஶாரதாகம)—சரத்காலத்தின் வரவு; ஸரஸ்வதியின் ஸமாகமம்.

சாஸநம் (ஶாஸந)—அரசாணை, கட்டளை.

சாஸநபத்திரம் (ஶாஸநபத்ர)—தண்டனைப் பத்திரிகை.

சிசு (ஶிஶு)—குழந்தை.

சிபிரம் (ஶிபிர)—தண்டு இறங்கியிருக்குமிடம், கூடாரம்.

சிரம் (ஶிரஃ)—தலை.

சிரச்சேதம் (ஶிரஶ்சேத)—தலையவதாரம், தலையைவாங்கி விடுதல்.

சிரஞ்ஜீவி (சிரஞ்ஜீவீ)—நெடுங்காலம் ஜீவிப்போன்.

சிரேயசு (ஶ்ரேயஃ)—கீர்த்தி, நன்மை, நலம்.

சிலாக்கியமான (ஶ்லாக்ய)—புகழத்தக்க, முக்கியமான.

சிஷ்டர் (ஶிஷ்ட)—பெரியோர், நல்லோர், தெய்வதொண்டர்.

சேஷம் (ஶேஷ)—மிச்சப்பொருள்.

சோகம் (ஶோக)—துக்காதிக்கியம், மிகுதுயர்.

சோகாகாரம் (ஶோகாகார)—அதிகதுக்கத்திலிருக்கும்பொழுது ராஜஸ்திரீகள் தங்குமறை; துயர் அறை.

சோகாக்கிராந்தை (ஶோகாக்ராந்தா)—மிகுதுயர் கொண்டவள்.

சோபநம் (ஶோபந)—சுபம், அழகு, ஸந்தோஷம்.

சோபநவார்த்தை (ஶோபநவார்த்தா)—ஸந்தோஷ ஸமாசாரம், சுபசெய்தி.

சோரன் (சோர)—திருடன், கள்வன்.

சோரநாயகன் (சோரநாயக)—கள்ளப்புருஷன்.

ஜடிதி (ஜடிதி)—சீக்கிரம், விரைவு.

ஜநாந்திகம் (ஜநாந்திக)—அரங்கத்தில் நடர்கள் பலர் இருக்கும்பொழுது சிலர் மாத்திரம் தமக்குள்ளே பிறர் அறியாவண்ணம் மறைவாய் பேசுதல்; புறக்கூற்று.

ஜய ! (ஜய !)—வெற்றிகொண்டோங்குக !

ஜயத்துவஜம் (ஜயத்வஜ)—வெற்றிக்கொடி.

தத்தஹிருதயம் (ஐ ஹ்ரு ஹ்ருதய)—பாழ்மநம்.

தண்டம் (தண்ட)—ஊன்றுகோல், தண்டித்தல்.

தண்டகம் (தண்டக)—வடமொழியினோர் செய்யுள்.

ததாஸ்து ! (ததாஸ்து !)—அப்படியே யாகக்கடவது! முற்று மப்படியாக !

தந்வங்கி (தந்வங்கீ)—சிற்றிடையாள்.

தநயன் (தநய)—புத்திரன், புதல்வன்.

தநு (தநு)—உடல், சரீரம்.

தபநன் (தபந)—ஸூரியன், வெங்கதிரவன்.

தர்ப்பம் (தர்ப)—கர்வம், அஹங்காரம், இறுமாப்பு.

தர்மதாரம் (தர்மதார)—தருமபத்நிசி, இல்லொழுக்கிற்றி றம்பா மனைவி.

தர்மஸங்கடம் (தர்மஸங்கட)—காரியமுட்டுப்பாடு.

தராதரம் (தராதர)—மலை, பர்வதம்.

தராதிபன் (தராதிப)—பூமியை யாளுவோன், அரசன்.

தருணம் (தருண)—இளமை, ஸமயம், பக்குவம்.

தருணி (தருணீ)—பதினாறு வயசுக்குமேல் முப்பது வயசுக்குட்பட்ட இளம் பெண்.

தளம் (தல)—பூவிதழ்.

தாக்ஷிண்ணியம் (தாக்ஷிண்ய)—இணக்கம், மரியாதை.

தாதிருத்துவம் (தாத்ருத்வ)—கொடை, ஈகை.

தாபம் (தாப)—மநத்துயர், வெப்பம்.

தாருணம் (தாருண)—பயங்கரமானது.

தாருண்ணியம் (தாருண்ய)—இளம்பருவம், யௌவநம்.

திக்காரம் (திக்கார)—பழித்தல், நிந்தித்தல்.

தீரன் (𑌧𑍀𑌰)—திண்ணியன்.

தீரத்துவம் (𑌧𑍀𑌰𑌤𑍍𑌵)—அறிவுடைமை, உறுதி, தைரியம்.

துங்கம் (𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗)—உயர்ந்தது, உயர்ச்சி, பெருமை.

துர்க்கம் (𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗)—மலைமேற் கோட்டை.

துர்க்கந்தம் (𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧)—கெட்ட நாற்றம்.

துர்கதி (𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿)—கெட்ட நடை, நரகம்.

துர்பாக்கியன் (𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯)—அதிருஷ்ட ஹீநன், ஏழ்மை யானவன்.

துர்லபம் (𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭)—அருமையானது, பெறுதற்கரியது.

துரிதம் (𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤)—துன்பம், பாவம்.

துஷ்கிருத்தியம் (𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯)—தீச்செயல், கெட்ட நடக்கை.

தூர்த்தன் (𑌧𑍂𑌰𑍍𑌤)—வஞ்சகன், காமுகன்.

தூரியகோஷம் (𑌤𑍂𑌰𑍍𑌯𑌘𑍋𑌷)—முரசப்பறை.

தேஜஸ்வீ (𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀)—காந்திபெற்றவன், அழகன்.

தேசிகன் (𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕)—உபாத்தியாயன், குரு, ஆசான்.

தேவி (𑌦𑍇𑌵𑍀)—அரசி, தலைவி, தேவப்பெண்.

தைந்யம் (𑌦𑍈𑌨𑍍𑌯)—துக்கத்தினாலோ தாரித்திரியத்தினாலோ அபராதத்தினாலோ தன்னையே பழித்துக்கொள்ளுவதற்கேதுவான மநத்தளர்ச்சி; தாழ்மை.

தோமரம் (𑌤𑍋𑌮𑌰)—இருப்புலக்கை.

தோரணி (𑌧𑍋𑌰𑌣𑍀)—ஒழுங்கு, வழிவகை.

தோஹதம் (𑌦𑍋𑌹𑌦)—வயாப்பண்டம், வயலுக்கிடுமெரு.

தௌர்ப்பாக்கியம் (𑌦𑍌𑌰𑍍𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯)—துரதிர்ஷ்டம், பாக்கிய ஹீநம்.

நடர் (𑌨𑌟𑌃)—நாடகத்தை நடித்துக்காட்டுதற் கேதுவாய் நிற்கும் நடாத்துநர்.

நடி (𑌨𑌟𑍀)—ஸூத்திரதாரனுடைய கற்றறிவுடைய காதலி.

நரபதி (𑌨𑌰𑌪𑌤𑌿)—குடிகளுக்கிறைவன், அரசன்.

நவரஸம்—ஒன்பான் சுவை.

நவீந (𑌨𑌵𑍀𑌨)—புதிய, தற்காலத்திய.

நாடகம் (𑌨𑌾𑌟𑌕)—காட்சிநூலாகிய ரூபகங்கள் பத்தினுள் ஒன்று.

நாந்தி (𑌨𑌾𑌨𑍍𑌦𑍀)—நாடகத்தின் துவக்கத்தில் செய்யும்வாழ்த்து.

நாமதேயம் (𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯)—பெயர்.

நாயகன் (𑌨𑌾𑌯𑌕)—நாடகத்தலைவன்; தலைவன்.

நாயகி (𑌨𑌾𑌯𑌿𑌕𑌾)—நாடகத்தலைவி, தலைவி.

நாஸாபுடம் (𑌨𑌾𑌸𑌾𑌪𑍁𑌟)—மூக்குத்தொளை.

நிகேதநம் (𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨)—இருப்பிடம், வீடு.

நிசிதமான (𑌨𑌿𑌶𑌿𑌤)—கூர்மையான.

நிதர்சநம் (𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨)—உதாஹரணம், அத்தாட்சி.

நிதாநம் (𑌨𑌿𑌦𑌾𑌨)—முதற்காரணம், நிச்சயம்.

நிந்தியமான (𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯)—இகழத்தக்க.

நிபந்தநம் (𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨)—கட்டு, கடமை.

நிபாதம் (𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤)—விழுதல், நாசமடைதல், அழிதல்.

நியந்தா (𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾)—முறையையமைப்பவன், ஆண்டவன்.

நியமம் (𑌨𑌿𑌯𑌮)—யோகமுறையிலொன்று.

நிர்வாஹகர் (𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑌕)—முகாமைக்காரர், சரிப்படநடத்துவோர்.

நிரர்த்தகம் (𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌥𑌕)—பொருளின்மை.

நிரவத்தியம் (𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯)—பழிக்கத்தகாதது, தூய்மையானது.

நிவர்த்தித்தல் (𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨)—விட்டு நீங்குதல்.

நிவேசம் (𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶)—இடம், பாளயம்.

நிஷ்கண்டகமான (𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕)—சல்லியங்களெல்லாம் தொலைந்த.

நிஷ்கிரமித்தல் (𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣)—வெளியிற் செல்லல், அரங்கத்தை விட்டுப்போதல்.

நீராஜநம் (𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌨)—ஆலாத்தி.

நேபத்தியம் (𑌨𑍇𑌪𑌥𑍍𑌯)—நாடக பாத்திரங்கள்வேஷம் போட்டுக்கொள்ளுமிடம்

நேபத்தியவிதாநம் (𑌨𑍇𑌪𑌥𑍍𑌯𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨)—நேபத்திய சாலைக்குள் செய்யவேண்டிய அலங்காரங்கள்.

நேபத்தியாபிமுகம் (𑌨𑍇𑌪𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖)—திரைக்கெதிரே, நேபத்தியசாலைக் கெதிர்முகமாய்.

நைவேத்தியம் (𑌨𑍈𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯)—காணிக்கை, கடவுளுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் உணவு.

பக்தி (𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿)—கடவுள் பெரியோர் முதலானோரிடத்தில் உண்டாகும் அன்பு.

பகவான் (𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍)—ஷாட்குண்ணிய பரிபூர்ணன், கடவுள்

பங்கஜம் (𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜)—தாமரை.

பங்கம் (𑌭𑌙𑍍𑌗)—அசைவு, நாசம்.

பங்குரமான (𑌭𑌙𑍍𑌗𑍁𑌰)—நாசமடையக்கூடிய.

பஞ்சவர்ஷ (𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌰𑍍𑌷)—ஐந்து வயது.

பட்டமஹிஷி (𑌪𑌟𑍍𑌟𑌮𑌹𑌿𑌷𑍀)—தலை ராணி.

பத்ததி (வஜதி)—ஒழுங்கு, வழி.

பத்திய வசநம் (வழ்யவவ ந)—ஹிதமான வார்த்தை.

பத்தியம் (வசூ)—பாடல், செய்யுள், வஸீஸபத்தியம்.

பதிதை (வதிதா)—ஒழுக்கங்கெட்டவள்.

பதிவிரதை (வதிவூதா)—கற்புடையவள்.

பந்தம் (வநு)—கட்டு.

பயசீலை (ஹயஶீலா)— அச்சமுடையவள்.

பரம் (வர) —மறுமை, பரலோகம், மோக்ஷம்.

பரதந்திரை (வரதந்த்ரா)—அந்நியனுடைய அதீநத்திலி ருப்பவள், ஸ்வாதீநமில்லாதவள்.

பரதாரம் (வரதார)—பிறத்தியானுடைய ஸ்திரீ, பிறர்மனை யாள்.

பரசு (வரஶு)—கோடாலி.

பரிக்கிரமித்தல் (வரிக்ரமண)—அலைந்து திரிதல், மெள்ள நடந்து போதல்.

பரிக்கிரஹம் (வரிக்ரஹ)—ஏற்றுக்கொள்ளல்.

பரிசாரிகை (வரிசாரிகா)—ஏவல் செய்பவள்.

பரித்தியாகம் (வரித்யாக)— முற்றுங் கைவிடுதல்

பரிபக்குவம் (வரிவக்வ)—ஏற்றஸமயம், மிகவுந் தகுந்தது.

பரிபூதமான (வரிவூத)—சுத்தமாக்கப்பட்ட.

பரிவாரம் (வரிவார)—ஏவல் செய்வோர், பரிஜநங்கள்.

பல்லம் (ஹல்ல)—அம்பு.

பல்லவம் (வல்லவ)—தளிர், இலை.

பவ்விய (ஹவ்ய)—அழகான, சுபமான.

பவ்வியன் (ஹவ்ய) ஊழியன், அடிமை.

பவஜலதி (஭வஜலதி)—ஸம்ஸாரஸாகரம, பிறப்புக்கடல்.
பஸ்மவிலேபம் (஭ஸ்மவிலேப)—திருநீறு பூசிக்கொள்ளுதல்.
பாசம் (பாஶ)—கட்டு, கயிறு ; அன்பு ; மாயை.
பாணிக்கிரஹணம் (பாணிக்ரஹண)—கைப்பெற்றல், விவாஹம், மணம்.
பாத்திரம் (பாத்ர)—நாடகத்தில் வரபபட்ட ஸ்திரீ புருஷர்.
பாத்திரை (பாத்ரா)—சகுதியானவள், ஏற்றவள்.
பாதிவ்விரத்தியம் (பாதிவ்ரத்ய)—கற்புநெறி.
பாமரன் (பாமர)—அறிவீனன், கீழ்மகன்.
பார்வணை (பார்வண)—பூர்ணிமைதிதியிலுதித்த.
பாரங்கதர் (பாரங்கத)—கல்வி முதலியவற்றிற் கரைகண்டவர், ஸமர்த்தர்.
பாவங்கள் (஭ாவ)—கருத்துகள்.
பாவனை (஭ாவநா)—எண்ணம்.
பாவகம் (பாவக)—பரிசுத்தம், தூய்மை.
பாஷ்பம் (பாஷ்ப)—கண்ணீர்.
பாவித்தல் (஭ாஸந)—பிரகாசித்தல், விளங்குதல்.
பிக்ஷாவந்தநம் (஭ிக்ஷாவந்தந)—ஸந்நியாஸிகள் வீட்டிற்குவந்து சாப்பிடும்படி வணங்கி கேட்டுக்கொள்ளல்.
பிரகாசம் (ப்ரகாஶ)—எளத்துருபலரும் அறியுமாறு வெளிப்படையாய் கூறுதல், முன்னிலைக்கூற்று.
பிரஞ்ஞை (ப்ரஜ்ஞா)—அறிவு.
பிரணதர் (ப்ரணத)—அடிபணிந்தவர்.
பிரணதார்த்திஹரர் (ப்ரணதார்த்திஹர)—தன்னை யடிபணிந்தவர்களின் துயரத்தைப் போக்கடிப்பவர். இஃது தஞ்சை நகரில்திருக்கோயில்கொண்டிருக்கும்விநாயகர்பெயர்.

பிரணய (ப்ரணய)--அன்பு, காதல்.

பிரணய கலஹம் (ப்ரணயகலஹ)—கலவியிற் பிணங்கல்.

பிரணயலீலை (ப்ரணயலீலா)—ஸாரதக்கிரீடை, தலைவனு க்குந் தலைவிக்கும் நடக்கும் நேயவிவாதம்.

பிரத்நம் (ப்ரத்ந)—பழையது, புராதநமானது.

பிரதாநி (ப்ரதாந)—முதன்மந்திரி.

பிரதிக்கிரியை (ப்ரதிக்ரியா)—மாற்றுமருந்து, பதில்செய் தல்.

பிரதிஞ்ஞை (ப்ரதிஜ்ஞா)— ஒட்டம், ஆணை.

பிரதிபந்தம் (ப்ரதிபந்த)—தடை, இடையூறு.

பிரதிபாதித்தல் (ப்ரதிபாதந)—பீடித்தல், ஹிம்ஸித்தல்.

பிரபிதாமஹன் (ப்ரபிதாமஹ)—முப்பாட்டன்.

பிரபை (ப்ரபா)—பேரொளி.

பிரமாதம் (ப்ரமாத)—தவறு, மோசம், அசட்டை.

பிரலாபம் (ப்ரலாப)—புலம்புகை.

பிரவாஹம் (ப்ரவாஹ)—வெள்ளம், பெருக்கு.

பிரவேசித்தல் (ப்ரவேசந)—அரங்கத்துக்குட் புகுதல், உ ள்ளேவருதல்.

பிரஸ்தாவனை (ப்ரஸ்தாவநா)—நாடகத்தின் முன்னுரை.

பிராணாயாமம் (ப்ராணாயாம)—மூச்சையடக்கி ஸ்வாதீனஞ் செய்தல், அஷ்டாங்கத்திலொன்று.

பிராசீந (ப்ராசீந)—பழைய, முற்காலத்திய.

பிராயச்சித்தம் (ப்ராயச்சித்த)—சாந்தி, தண்டனை.

பிராஸம் (ப்ராஸ)—ஈட்டி.

பிருத்தியன் (ப்ருத்ய)—ஊழியன், அடிமை.

பிரேமை ([illegible])—அன்பு.

பீடிகை ([illegible])—முகவுரை.

பீரு! ([illegible]!)—அச்சமுள்ளோய்!

புத்திரகா! ([illegible]!)—அருமைப்புதல்வனே!

புரந்தரன் ([illegible])—இந்திரன்.

புரோக்ஷித்தல் ([illegible])-தெளித்தல், சுத்தஞ்செய்தல்.

புரோத்ஸாஹம் ([illegible])—தூண்டுகோல்.

புளகாங்கிதம் ([illegible])—மயிர்ச்சிலுப்பு, மகிழ்ச்சி.

பூர்வம் ([illegible])—முன்பு, ஆதி.

பூர்வாங்கம் ([illegible])—முன்பு செய்துகொள்ளவேண்டிய காரியம்.

பூர்வாசிரமம் ([illegible]) - முன்னிலை.

பௌரர் ([illegible])—நகரவாசிகள்.

மகுடம் ([illegible])—கிரீடம், தலைமுடி.

மஞ்சம் ([illegible])—கட்டில்.

மதனன் ([illegible])—மன்மதன், காமன்.

மதனபாதை ([illegible])—காமநோய்.

மதிரை ([illegible])—கள், சாராயம்.

மது ([illegible])—தேன்; கள்.

மந்தகமனை ([illegible])—பைய நடப்பவள்.

மனோரதம் ([illegible])—இச்சை, விருப்பம்.

மர்மம் ([illegible])—இரகசியம், உயிர்நிலை.

மர்மபஞ்ஜக ([illegible])—உயிர்நிலையைப் பிளக்கத்தக்கது.

மஹநீயர் ([illegible])—பூஜிக்கத்தக்கவர், சான்றோர்.

மஹாபாகா! ([illegible]!)—உத்தம புருஷரே!

மஹி (மஹீ)—பூமி.

மஹிஷி (மஹிஷீ)—ராணி, அரசி.

மஹிளாஜநம் (மஹிளாஜந)—பெண்கள்.

மஹீஸுரர் (மஹீஸுர)—அந்தணர்.

மாங்கல்லிய பிக்ஷை (மாங்கல்ய பி⁴க்ஷா)—தாலிப்பிச்சை.

மாந்தியம் (மாந்த்³ய)—மப்படைத்தல்.

மானினி (மாநிநீ)—ரோஷமுடையபெண், மானமுள்ளவள்.

மானித்தல் (மாநந)—கநப்படுத்தல், கௌரவப்படுத்தல்.

மித்தியை (மித்²யா)—பொய்; கபடம்; சூது.

மித்திரன் (மித்ர)—நண்பர்; ஸூரியன்.

மிருதப்பிராயம் (ம்ருதப்ராய)—ஏறக்குறைய இறந்துபோன து, வழக்கத்தில் வாராதது.

மிருதுபாஷிணி (ம்ருது³பா⁴ஷிணீ)—மெத்தன மொழிபவள்.

முக்தை (முக்³தா⁴)—மிகவும் தெரிவிளாள்.

முகசித்திரம் (முக²சித்ர)—ஒரு புஸ்தகத்தின் முதலில்லவை த்திருக்கும் படம். (Frontis piece).

முகுரம் (முகுர)—கண்ணடி, பளிங்கு.

முகுளம் (முகுள)—மலரும் பருவத்தரும்பு.

மேதாவி (மேதா⁴வீ)—அறிஞன், புத்தியுள்ளவன்.

யதார்த்தம் (யதா²ர்த²)—சரிமுறை, வாஸ்தவம், உண்மை.

யதார்த்த நாமதேயம் (யதா²ர்த² நாமதே⁴ய)— உண்மைப் பெயர்.

யதீந்திரர் (யதீந்த்³ர)—ஓர் சிறந்த ஸந்நியாஸி.

யதேஷ்டம் (யதே²ஷ்ட)—ஸ்வேச்சை, மிகுதி.

யவனியர் (யவநீ)—யவன தேசத்துப் பெண்கள்.

யுக்மகம் (யுக்மக)—இரண்டு பாக்கள்சேர்ந்து ஒரு பொருள் கொடுப்பது.

யுவதி (யுவதி)—பதினாறு வயதுப்பெண்.

யுவராஜன் (யுவராஜ)—இளவரசன்.

யௌவநம் (யௌவந)—இளமைப்பருவம், அழகு.

ரதநம் (ரதந)—பல்.

ரதி (ரதி)—ஸ்திரீபுருஷர்களின் பரஸ்பர ஸம்போக விஷயமான ஆசை, உவகை; மந்மதன்றேவி.

ரந்திரம் (ரந்த்ர)—சந்து முந்து, முடுக்கு, குழப்பம்.

ரமித்தல் (ரமண)—ஸந்தோஷித்தல், களித்தல்.

ரமை (ரமா)—லக்ஷ்மி; செல்வம்.

ரஸங்கள் (ரஸ)—சுவைகள்; ச்ருங்காராதிரஸங்கள்.

ரஸஞ்ஞர் (ரஸஜ்ஞ)—ரஸிகர், சுவைகளையறிந்தவர்.

ராகாசந்திரிகை (ராகாசந்த்ரிகா)—பூர்ணிமைநிலவு.

ராஜஹம்ஸம் (ராஜஹம்ஸ)—ஓர்வகை அன்னம்; ராஜச்ரேஷ்டர்.

ராஜீவாக்ஷன் (ராஜீவாக்ஷ)—தாமரைக்கண்ணன்.

ராஹுக்ரஸிதம் (ராஹுக்ரஸித) ராஹுவினால் பிடிக்கப்பட்டது.

லக்ஷியம் (லக்ஷ்ய)—குறி, அடையாளம்; மதிப்பு.

லஜ்ஜை (லஜ்ஜா)—வெட்கம், கூச்சம்.

லஹரி (லஹரீ)—வெள்ளம், கடல்.

லேசம் (லேச)—அற்பம், சிறிது, நொய்மை.

லோபம் (லோப)—கெடுதி, குறைவு, நாசம்.

வத்தியஸ்தலம் (வத்யஸ்தல)—கொலைக்களம்.

வத்ஸலன் (வத்ஸல)—தயையுள்ளவன், கிருபாளு.

வதநம் (வதந)—முகம்.

வது (வதூ)—மருமகள், மகன் மனைவி.

வனிதை (வநிதா)—பெண், மனையாள்.

வர்க்கம் (வர்க்க)—இனம், கூட்டம்.

வர்ஜிதன் (வர்ஜித)—நீங்கினவன், அற்றவன்.

வர்ணம் (வர்ண)—ஜாதி; நிறம்.

வரம் (வர)—மேன்மை, விருப்பம்.

வரன் (வர)—மருமகன், கணவன்.

வராங்கனை (வராங்கநா)—உருவிற் சிறந்தவள்.

வராननை (வராநநா)—அழகிய முகமுடையாள்.

வல்லபன் (வல்லப)—அன்பன், காதலன், பிரியன்.

வாலாரி (வலாரி)—இந்திரன்.

வாத்ஸல்லியம் (வாத்ஸல்ய)—பெண்கள் பிள்ளைகள் முதலானோரிடத்திலுண்டாகும் அன்பு.

வாரிஜம் (வாரிஜ)—தாமரை.

விச்சிரமித்தல் (விஶ்ரமண)—ஓய்வடைதல், இளைப்பாறுதல்.

விசுவம் (விஶ்வ)—உலகம், பிரபஞ்சம்.

விசுவாஸம் (விஶ்வாஸ)—நம்பிக்கை.

விஜயீபவ ! (விஜயீபவ !)—வெற்றிகொண்டோங்குக!

விஞ்ஞாபித்தல் (விஜ்ஞாபந)—விண்ணப்பஞ் செய்தல்.

வினீதன் (விநீத)—வணக்கமுள்ளவன்.

விபரீதம் (விபரீத)—மாறுபாடு.

விமர்சை (விமர்ஶ)—ஆராய்வு.

வியாஜம் (வ்யாஜ)—சாக்கு, மாயம், தந்திரம், சூது.

வியாமோஹம் (வ்யாமோஹ)—காமவெறி.

விரஹம் (விரஹ)—பிரிவாற்றுமை.

விவிதமாய் (விவித)—பலவிதமாய்.

விஷாதம் (விஷாத)—மநத்தளர்ச்சி, துக்கம்.

விஸ்மயம் (விஸ்மய)—வியப்பு, ஆச்சரியம்.

விஹாரம் (விஹார)—விளையாட்டு, பொழுதுபோக்கல்.

வீக்ஷணம் (வீக்ஷண)—பார்வை, நோக்கம்.

வைதவ்வியம் (வைதவ்ய)-கைமைத்தனம், விதவையாகுதல்.

வைராக்கியம் (வைராக்ய)—வெறுப்பு, ஆசையற்றிருத்தல்

ஸ்ரீதர் (ஸ்ரீத)—அடுத்தவர்.

ஸ்ரீயஃபதி (ஸ்ரீய:பதி)—ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு.

ஸ்ரீகரன் (ஸ்ரீகர)—விஷ்ணு.

ஸ்ருதம் (ஸ்ருத)—வேதங்கள், மறைகள்.

ஸ்ருங்காரம் (ஸ்ருங்கார)—உவகைச்சுவை.

ஸகே ! (ஸகே !)—நண்பா !

ஸங்கல்பம் (ஸங்கல்ப)—எண்ணம்.

ஸங்குலம் (ஸங்குல)—சூழப்பட்டது, வியாபிக்கப்பட்டது, கலந்துள்ளது,

ஸசிவன் (ஸசிவ)—மந்திரி, அமைச்சன்.

ஸத்பதங்கள் (ஸத்பத)—ஆகாயமார்க்கங்கள்; நல்வழிகள்.

ஸததம் (ஸதத)—எப்பொழுதும்.

ஸதி (ஸதீ)—கற்புடையாள்; மனைவி.

ஸந்ததம் (ஸந்தத)—எக்காலத்திலும்.

ஸந்ததி (𑌸𑌂𑌤𑌤𑌿)—பெண்பிள்ளைகள் ; வம்சம்.

ஸந்நத்தம் (𑌸𑌂𑌨𑌦𑍍𑌧)—போர்க்காயத்தம்.

ஸந்நிதி (𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌿)—ஸமுகம், மூலஸ்தானம்.

ஸநாதநம் (𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨)—பழமையானது.

ஸபலம் (𑌸𑌫𑌲)—பயனுள்ளது.

ஸம்ஸ்காரம் (𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰)—மந்திரத்தினல் சுத்தம்பண்ணுகிற சடங்குகள்.

ஸர்வஸ்வம் (𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵)—யாவற்றும், முழுஆஸ்தி.

ஸரோருஹம(𑌸𑌰𑍋𑌰𑍁𑌹)—தாமரை.

ஸஹபாடி (𑌸𑌹𑌪𑌾𑌠𑍀)—கூடப்படித்தவன்.

ஸாங்கோபாங்கமாய் (𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑌮𑍍)—எல்லாஉறுப்புகளோடுங் கூடியதாய், ஸமக்கிரமாய்.

ஸாத்துவஸம் (𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸)—பயம், அச்சம்.

ஸாது ! (𑌸𑌾𑌧𑍁 !)—நன்று !

ஸாம்பராயம் (𑌸𑌾𑌂𑌪𑌰𑌾𑌯)—போர், யுத்தம்.

ஸார்த்தகம் (𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕)—பொருளுக் கொத்தது.

ஸார்வஜநோத்தியாநம் (𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑌨𑍋𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨)-எல்லோரும் விநோதார்த்தமாய்போகக்கூடியதோட்டம். இஃது 'People's Park' என்று வழங்கப்படும்.

ஸாஹஸம் (𑌸𑌾𑌹𑌸)- கொடுந்துணிவு, பேய்த்துணிச்சல்.

ஸித்தர் (𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧)—யோகஸித்தி பெற்றவர்.

ஸுகுமாரன் (𑌸𑍁𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰)—அழகானவன்.

ஸுபகநேத்ரீ (𑌸𑍁𑌭𑌗𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍀)—அழகான கண்ணுடையவள்.

ஸுரை (𑌸𑍁𑌰𑌾)—கள்.

ஸூத்திரதாரன் ([illegible])—நாடகத்தின் கண் எதற்கும் முதல்வனாய் வினைகளை முடிக்கும் நடன்.

ஸேசம் ([illegible])—தண்ணீர்ப் பாய்ச்சல்.

ஸைந்தவன் ([illegible])—ஸிந்துவ மஹாராஜருடைய புதல்வன்.

ஸௌஜந்யம் ([illegible])—நன்னடக்கை.

ஸௌந்தரியம் ([illegible])—அழகு.

ஸ்தாபித்தல் ([illegible])—நிலைநாட்டுதல்.

ஸ்பர்சம் ([illegible])—தொடுதல்.

ஸ்பூர்த்தி ([illegible])—மனமலர்ச்சி, மனக்களிப்பு.

ஸ்மரணை ([illegible])—நினைவு கூறுகை.

ஸ்மராரி ([illegible])—மன்மதாந்தகன், சிவன்.

ஸ்மிருதி ([illegible])—தர்மசாஸ்திரம், நினைவு.

ஸ்வப்னம் ([illegible])—கனவு.

ஸ்வீகரித்தல் ([illegible])—அங்கீகரித்தல், ஏற்றுக்கொள்ளல்.

ஹஸ்தி ([illegible])—யானை.

ஹதவிதியே! ([illegible])—கெட்டகாலமே!

ஹந்த! ([illegible])—கஷ்டம்! அந்தோ!

ஹம்ஸம் ([illegible])—[illegible].

ஹாநி ([illegible])—குறைவு, நாசம்.

ஹாஸ்யம் ([illegible])—நகை.

ஹேது ([illegible])—காரணம்.

அநுபந்தம் II.

கலியுகராஜ விருத்தாந்தம், நவஸாஹஸாங்க சரிதகாவ்யம், விக்ரமாங்கதேவ சரிதம், பாரிஜாத மஞ்ஜரி, ராஜதரங்கிணி, போஜப்பிரபந்தம், ப்ராசீநலேகமாலா, இண்டியென் ஆண்டிக்வெரி, எபிக்ராபியா இண்டிகா முதலிய கிரந்தங்களின்படிக்கு இந்நாடகத் தலைவராகிய

ஸ்ரீ போஜராஜ தேவருடைய

வம்சாவளி.

பரமார பரமேச்வரர் என்னும்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணராஜதேவர்.

|

வஜ்ரடஸ்வாமி என்னும்
ஸ்ரீ வைரிஸிம்ஹதேவர்.

|

ஹர்ஷதேவரென்னும்
ஸ்ரீ ஸீயகதேவர். (இ. பி. 950 - 974)

|

ஸிந்துலபடரென்னும்
ஸ்ரீவாக்பதிராஜதேவர்.
(இ.பி. 974-994)

வீரநாராயணர் அமோகவர்ஷர் வாக்பதிராஜர்
வல்லபநரேந்திரரென்னும்
ஸ்ரீ முஞ்ஜராஜதேவர்.
(இ.பி. 1000-1014)

குமாரநாராயணர் வீரருத்ரதேவர்
நவஸாஹஸாங்கர் விக்கிரமாதித்தியரென்னும்
ஸ்ரீ ஸிந்துலராஜதேவர்.
(கி. பி. 994-1000)
|
ஸ்ரீ போஜராஜதேவர்.
(கி. பி. 1014 1070)
|
[illegible]போஜரென்னும் உதயாதித்தியதேவர் (கி. பி. 1070-1104).
|
நகபோஜரென்னும் நரவர்மதேவர் (கி. பி. 1104-1133).
|
டிண்டிம போஜரென்னும் யசோவர்மதேவர் (கி. பி. 1133-1138).
|
கல்யாண போஜரென்னும் அஜயவர்மதேவர் (கி. பி. 1138-1160).
|
பிரஸந்த போஜரென்னும் விந்த்யவர்மதேவர் (கி. பி. 1160-1180).
|
தந்யபோஜரென்னும் ஸுபடவர்மதேவர் (கி. பி. 1180-1211).
|
அர்ஜுநபோஜரென்னும் அர்ஜுநவர்மதேவர் (கி. பி 1211–1260).

அநுபந்தம் III.

இந்நாடகத்தின் ௧௫௩, ௧௫௪, ௧௫௫ - வது பக்கங் களில் உதஹரித்திருக்கும் ஸம்ஸ்கிருத சாஸந பத்திரிகையின் மொழி பெயர்ப்பு.

தாரா நகருக்கதிபதியாகிய

ஸ்ரீமுஞ்ஜராஜருடைய சாஸந பத்திரம்.

ஜகதேக வீரரும், பலதேவருக்கு ஸமானமான விசேஷ புஜபல பராக்கிரமத்தையுடையவரும் எப்பொழுதும் யாசகருக்குக் கேட்டதைக் கொடுப்பதில் சம்பாதிப்பதைக்கூட மிஞ்சினவருமாகிய ஸ்ரீமுஞ்ஜராஜர் வெற்றிகொண்டோங்குகின்றார்!

யாவரொருவர் ஸமஸ்தமான யாசகர்களின் மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்வதில் ஸாக்ஷாத் கல்பவிருக்ஷம் போன்றவரோ, தனக்கு எதிரிகளாய் நிற்கும் அரசர்களின் ஸம்பத்தைப் பலாத்காரமாய் யுத்தஞ்செய்துப் பிடுங்கிக்கொள்வதில் ஆக்ரஹமுள்ளவரோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவாக்பதிராஜர் வெற்றிகொண்டோங்குகின்றார்!

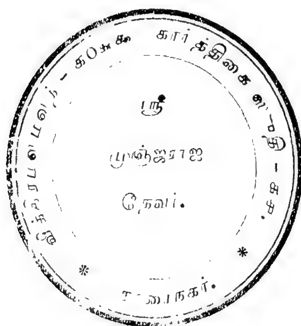
பரமபட்டாரக மஹாராஜாதிராஜ பரமாரபரமேச்வர ஸ்ரீகிருஷ்ணராஜதேவர் கால்வழியில் வந்தவரும், பரமபட்டாரக மஹாராஜாதிராஜ பரமாரபரமேச்வர வஜ்ரட ஸ்வாமி என்று பிருதுபெயர் பூண்ட ஸ்ரீவைரிஸிம்ஹதேவரின் கால்வழியில் வந்தவரும், பரமபட்டாரக மஹாராஜாதிராஜ பரமாரபரமேச்வர ஹர்ஷதேவரென்று பிருதுபெயர் பூண்ட ஸ்ரீஸீயகதேவரின் கால்வழியில் வந்தவரும், பரமபட்டாரக மஹாராஜாதிராஜ பரமாரபரமேச்வர ஸிம்ஹபடர் என்று பிருதுபெயர் பூண்ட ஸ்ரீவாக்பதிராஜ தேவரின் கால்வழியில் வந்தவரும், பரமபட்டாரக மஹாராஜாதிராஜ பரமாரபரமேச்வர விரருத்ரதேவர், குமார நாராயணர், நவஸாஹஸாங்கர், விக்ரமாதித்யர் என்று பிருதுபெயர்கள் பூண்ட ஸ்ரீஸிந்துராஜ தேவரின் கால்வழியில் வந்தவரும், பரமபட்டாரக மஹாராஜாதிராஜ பரமாரபரமேச்வர ஸ்ரீமந்மோகவர்ஷர், வாக்பதிராஜ தேவர் என்று பிருதுபெயர்கள் பூண்ட ஸ்ரீமுஞ்ஜராஜ தேவராகிய பிருத்வீவல்லப ஸ்ரீவல்லபநரேந்திர தேவர், உபயகுசலோபரி, ஸ்ரீதாரா நகரில் விஜயஞ் செய்திருக்கும் யசோபடர் என்று பிருது பெயர் பூண்ட ரமாங்கதருடைய மூத்த குமாரரும் ஸர்வஸேநாத்யக்ஷருமான வத்ஸராஜருக்குக் கட்டளையிடுவது யாதெனில்:— எமது தமையனார் குமாரன் போஜன், தனது வேசியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு, தனது தர்மபத்நியாகிய விலாஸவதியை ஒரு காரணமுமின்றி விஷங்கொடுத்துக் கொல்லமுயன்றன

னென்பது நன்றாய்த் தெரிந்திருக்குமே. ஆகலின் யாம் ஸாக்ஷிகளைக்கொண்டு விசாரணைசெய்து,—

"ஆசார்யனையும், பாலனையும், விருத்தனையும், ஸகல வேதங்களையும் அத்தியயநஞ் செய்திருக்கும் பிராம்மணனையும், ஆததாயியாய் வருபவனை யோசிக்காமலே கொல்லலாம்" என்றும், "நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்துபவன், விஷம் வைத்துக் கொல்லுபவன், கையில் சஸ்திரங்கொண்டு எதிர்ப்பவன், பணத்தை பலாத்காரமாய்க் கொள்ளையடிப்பவன், க்ஷேத்திரத்தை யபஹரிப்பவன், பார்யையை யடித்துக்கொண்டு போகிறவன் இவ்வாறுவரும் ஆததாயிகள்" என்றும்; அன்றியும், "கையில் கத்தி யேந்தியோ விஷம் வைத்தோ கொல்பவனும், சாபங் கொடுப்பதற்குக் கையெடுப்பவனும், அதர்வண மந்திரங்களினாற் றுன்பம் வைப்பவனும், ராஜத்துரோகஞ் செய்பவனும், பார்யையை திரஸ்காரஞ் செய்பவனும், எப்பொழுதும் பிறர்மீது கோழி சொல்பவனும், இன்னும் இவைகளைப் போன்றவரையும் ஆததாயிகள் என்றே அறிதல் வேண்டும்" என்றும், "வெளிப்படையாகவோ ரஹஸ்யமாகவோ ஆததாயியைக் கொல்லுவதில் கொல்பவனுக்கு யாதொரு தோஷமுமில்லை" என்றும்,—

ஸகல தர்மசாஸ்திரங்களின் பிரமாணங்களையும் அறிந்து, போஜனது தலையை வாங்கிவிடும்படி தீர்மானஞ் செய்திருக்கின்றோம். ஆகலின், நீ வெகு ஜாக்கிரதையுடன், போஜனை ஒருவருக்குந் தெரியாமல் புவ

நேச்வரியின் வநத்திர்க்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவனது தலையை வாங்கிவிட்டு, அத்தலையையும் இவ்விரவிற்குள்ளேயே எமது அந்தப்புரத்திற்குக் கொண்டுவந்து எம்மிடம் ஒப்பிவிக்கவேண்டியது. இப்படிக்கு விக்கிரம சகாப்தம் ஆயிரத்தி அறுபத்தொன்பதாவது வருஷத்தில் கார்த்திகைமாதம் சுக்லபக்ஷ சதுர்தசியில் ஸ்ரீ தாராநகரில் விஜயங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் யாம் சாஸநபத்திர மூலமாய்த் தெரியப்படுத்துவது. ஸ்ரீ முஞ்ஜராஜதேவருடைய ஸ்வஹஸ்த லிகிதம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௪	7	தேவராஜ !	ராஜதேவ !
௨௦	15	நல்லவு	நல்லவுந்
௨௪	13	ஆஸநத்லை	ஆஸநத்தை
௨௯	4	கழலிணை	கழலிணே
	22	நெரம்	நேரம்
௩௩	4	வேறேரு	வேறொரு
௫௫	23	படுததி	படுத்தி
௫௭	14	சுத்தை	சுத்த
௭௪	20	கையிவிருந்து	கையிலிருந்து
௮௪	16	பெற்று	பேற்று
௮௯	29	சொல்வி	சொல்லி
௧௦௪	3	வித்வான	வித்வான்
௧௧௪	24	உததர	உத்தர
௧௨௪	23	கூடாது.)	கூடாது.
௧௨௫	3	சோல்மேறன்	சொல்மேறன்
௧௨௮	27	புந்திஸாகர	புத்திஸாகர
௧௩௦	16	எள்ளி	எண்ணி
௧௩௨	5	விரபாாதி	விரபுராதி
	25	உலக	உலகி
௧௩௯	4	திருப்பி	திரும்பி
௧௩௭	11	கீர்த்தாட்கூஷிண் ணிய	கீர்த்தாகூஷிண்ணிய
௧௪௦	9	(விவேகி	விவேகி
	11	ஆஆ?)	ஆஆ !
௧௪௯	27	க்காரிகையோ	அக்காரிகையோ
௧௫௧	10	சித்திரைக்கால	சித்திரைக்ககால
௧௬௯	23	நலமெண	நலமெணத்
௧௯௮	20	புண்ணிய	புண்ணிய
௧௭௨	2	மோன்று	மொன்று
௧௭௯	1	முறையாதீர்	முறையாதீர்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௭௪	14	யாய்	துணையாய்
௧௭௫	24	**யாழ்வ**	**யாள்வ**
௧௭௬	17	**மாணவமோ**	**மாணவவோ**
௧௮௬	3	அப்பறம்	அப்புறம்
௧௮௯	7	பணிபவதற்கு	பணிபவற்கு
௧௯௫	16	யசோவர்ம	சங்கபால
௨௧௬	29	ஆத்மகதமாய்)	(ஆத்மகதமாய்)
௨௧௮	15	போர் குளிர்ந்த	போற் குளிர்ந்த
	27	(ஆத்மகதமாய்	(ஆத்மகதமாய்)
௨௨0	12	தில்	த்தில்
௨௨௧	3	செவி	(செவி
	10	விட்விட்டு	விட்டுவிட்டு
௨௨௪	15	பாாகள்	பார்கள்
		இரண்டணையம்	இரண்டணையும்
௨௩0	25	பார்த்தா	பர்த்தா
௨௩௩	22	ஐயா !	ஐயோ !
௨௩௫	25	ஜன்பத்தை	**ஜந்மத்தை**
௨௩௬	25	யாததும	யாததும்
௨[illegible]0	1	மற்றொுவ	மற்றொருவ
௨௪0	11	**செவ்ழிதழ்**	**செவ்விதழ்**
௨௪௧	22	சணெ ணுற்று	கண்ணுற்று
௨௪௨	8	தள்ளி	தள்ளிப்
௨௪௪	8	பரப்பரப்பு	பரபரப்பு
	21	கடித்து	நடித்து
௨௪௬	11	**உடலும்**	உடலம்
௨௪௭	14	போஙன்றேன்	போகின்றேன் !
௨௪௮	21	சொல்லு	செல்லு
௨௫0	5	நன்மைக்காவே	நன்மைக்காகவே
	15	சொல்வோம்	செல்லுவோம்.
௨௫௧	23	**வயிற்றில**	**வயிற்றில்**
௨௫௯	3	**மிரம**	**பிரம**

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨௬௫	7	தர்மயத்தினி	தர்மபத்தினி
௨௭௨	19	அவரகளை	அவர்களை
௨௭௬	23	யிருக்கிறுன்	யிருக்கிறுன்.
௨௭௮	17	உண்ணை	உன்னை
௨௮௧	17	பிரணனை	பிராணனை.
௨௮௩	18	யனிதற்கோ	யானிதற்கோ
௨௯௧	26	செயும்	செய்யும்
௨௯௮	3	சொன்று	கொன்று
௩௦௬	1	அன்றிரவிகற்ண்ட	அன்றிரவிற்கண்ட
	5	பேசி	பேசிக்
௩௧௩	18	ஸாதுகளுக்கு	ஸாதுக்களுக்கு
௩௧௫	9	தேண்டும்!	வேண்டும்!
௩௧௬	10	ஏன்	என்
௩௧௭	18	விளக்கு	விளங்கு
	26	வித்தியம்	வித்யம்
௩௨௦	25	எப்படிங்	எப்படித்
௩௨௨	18	ஸோம	(ஸோம
௩௨௭	26	எஸ்று	என்று
௩௩௩	4	யண்ணி	பண்ணி
௩௩௪	3	உளளே	உள்ளே
௩௩௬	14	ரமபிவ்ட்டீ	ரமபிவ்ட்டீ
௩௩௭	7	யேயா	யோவா
	9	தந்நம!	தந்நமம!
௩௩௯	5	பாரயோ?	பாராயோ?
௩௪௩	5	கொணடு	கொண்டு
	11	ஸ்ரீக்ஷ்வா	ஸ்ரீக்ஷ்வா
	12	நிவ தஃதெ	நிவ தஃதே
௩௪௬	2	சொல்லு	செல்லு
௩௪௭	26	சோகராக்கிர	சோகாசகிர
௩௪௯	16	புவப்பர்!	யுவப்பர்!

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
	18	எனையேர்க்கும்	எனையோர்க்கும்
௧௫௰	3	நீங்ளே	நீங்களே
௧௫௮	7	ஸமதாநம்	ஸமாதாநம்
௧௫௯	16	மிருந்தேன் ?	மிருந்தேன் ?
௧௬௨	27	கேட்டே	கெட்டே
௧௭௰	9	லீலாவகி	லீலாவதி
௧௭௨	4	ஸேகவன்	ஸேவகன்
	7	ஐய	(ஐய
	10	வீற்ரிரு	வீற்றிரு
௧௭௪	2	சொவ்லு	சொல்லு
௧௭௭	20	அனறேல்	அன்றேல்
௧௮௧	24	தககவ	தக்கவ
௧௮௪	8	கருணையுடன	கருணையுடன்
[illegible]	3	மூண்ணாலம்	மூண்ணலாம்
௧௯௧	12	பண்ணிலும	பண்ணிலும்
௧௯௪	14	லென்றாலும்	லென்றுலும்

WORKS PUBLISHED UNDER THE

Vidvan Mano Ranjani Series.

1. Bhoja Charitram: An Original Historical Drama in Tamil, by T. S. Narayana Sastry B.A., B.L., Second Edition, very strongly bound and attractively finished with 16 full-page illustrations.

	Rs.	A.	P.
Ordinary Edition—(Bound in half-calico with half-tone block illustrations). ...	1	8	0
Special Edition—(Printed on superior paper and Bound in half-leather, with half-tone block illustrations) ...	2	0	0
Extra-Special Edition—(Printed on superior paper and bound in half-leather, covered with a loose paper wrapper for protection and decorated on sides and backs with gold and coloured designs with actual photographic illustrations)...	3	8	0

2. Kumudâ: A drama in English, by M. Krishnamacharya, B.A., L.T. ... 0 8 0

3. Dasaratha: A drama in English, by M. Krishnamacharya, B.A., L.T. ... 0 8 0

4. Portraits from Indian Classics, by M. Krishnamacharya, B.A., L.T. . 0 8 0

5. Vaidehî Vivâsanam or the Exile of Sîtâ, with a prologue to Uttararâmacharita in Sanskrit, by T. S. Narayana Sastry, B.A., B.L. 0 3 0

	Rs.	A.	P.
6. Srîharsha the Dramatist; A Criticism in English on Srîharsha, the author of Ratnâvalî and other dramas with an introduction in Sanskrit on the Origin of Sanskrit Dramas, by T. S. Narayana Sastry, B.A., B.L.	0	8	0
7. Sanskrit Literature: A Compendium on Sanskrit Literature, by M. Krishnamacharya, M.A., B.L.	1	0	0
*8. Sakuntala: Translated from Kâlidâsa's Abhijñana Sâkuntala into Tamil Prose and Poetry illustrated with an introduction on Indian Dramaturgy, by T. S. Narayana Sastry B.A.; B.L.			
*9. Hemarâta: or Shakespere's Hamlet translated into Sanskrit Prose and Poetry with illustrations, by T. S. Narayana Sastry B.A.; B.L,			
*10. Sâvitrî: A highly moral drama in Tamil written on the model of Sanskrit Plays, by T. S. Narayana Sastry B.A.; B.L.			
*11. Satya Harischandra: An original Purânic Drama in Tamil, by T. S. Narayana Sastry B.A.; B.L.,			

* These are in the Press.

N.B.—Copies of these books can be had of the Manager, Vidvan Mano Ranjani Office, No. 44, Chengalaneer Pillaiyar Kovil Street, George Town, Madras.

OTHER WORKS

BY

The Members of the Vidvan Mano Ranjani.

TELUGU.

BY V. VENKATARAYA SASTRIYAR AVARGAL.

		Rs.	A.	P.
1.	Ushâ : An Original drama ...	0	12	0
2.	Pratâparudrîyamu : Do. (Paper) ...	1	0	0
	(Calico) ...	1	4	0
3.	Nâgânandamu : Translated from Sanskrit.	0	8	0
4.	Sâkuntalamu : Translated from Sanskrit.	0	12	0
5.	Kathâ Sarit Sâgaramu : Translated from Sanskrit. ...	5	0	0
6.	Grâmya Bhâshâ Prayoga Nibandhanamu...	0	8	0
7.	A'ndhra Prasanna Râghava Nâtaka Vimarsamu... ...	2	0	0

TAMIL.

BY V G. SURYANARAYANA SASTRIYAR, B.A.

		Rs.	A.	P.
1.	Kalâvatî : An original Drama— (Board) ...	1	8	0
	(Calico) ...	1	12	0
2.	Rûpâvatî : „ ...	1	0	0
3.	Dasarathan Tavaru „ ...	0	4	0
4.	Nâtakaviyal : A work on Dramaturgy	0	8	0